

૨૪૧૮

શ્રી દેવી મહાત્મ્ય

અથવા.

ગરબા સંગ્રહ.

પ્રથમ ભાગ.

જુદા જુદા કવિઓના રચેલ

તે

કાપાલી પ્રસિદ્ધ કરનાર

વિશ્વનાથ વિઠ ગોવીંદજી,

ચણેવાણી

જામનગર.

સંવત ૧૯૪૧ સન

મૂલ્ય ૧) રૂાિ

૨૪૫૮

શ્રી દેવી મહાત્મ્ય.

અથવા.

ગરબા સંગ્રહ.

પ્રથમ ભાગ.

જુદા જુદા કવિયોના રચેલા

દા.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

વિશ્વનાથ વિઠ ગોવીંદજી. દ્વિવેદી.

રહેવાશી.

અમનગર.

સંવત ૧૯૪૧ સન ૧૯૮૫.

મૂલ્ય ૧) રૂપિયા.

છાપવા છપાવાનો હક સ્વાધીન રાખ્યો છે.

મુંબઈ.

શ્રી રામ પ્રીતીંગ પ્રેસ, ધોળીતલાવ દેવલની સામે.

અન્યાર્પણ.

સદા રાજમાન રાજેશ્રી રાજ વૈદ્ય
કરગ્રાશંકર (કર્ક) ઝંડુ પિકલજી ભટ.
સંસ્થાન શ્રી જામનગર અને બીજા રા-
જ્યોના વૈદ્યગજ

માહેબ:—

આપણી આર્ય ભૂમી તથા આર્ય સંસ્કૃત
ભાષા અને આર્ય વૈદ્ય વિદ્યા વિગેરે વિદ્યા વધારી
સુધારવા તથા ગરીબ દરદીઓને ઔષધ અને
ખોરાકી આદિ અમુલ્ય આશ્રય આપી તેઓનાં
દુઃખ નિવૃત્ત કરવા પરત્વે તન મન ધનની કલ્યાણાર્થે
આપની ઉત્કંઠા અને સ્વસ્થ કાળમાં મુજબરત્વે
થયેલો આપનો મુરબી સરખો ભાવ જોઇ અને આપે
પ્રસંગોપાત મારી ઉપર કરેલા અતિ ઉપકારને લીધે
આ લઘુ પુસ્તક હું ઘણી નમ્રતાને સાથ અર્પણ કરુંછું.

આપનો આજ્ઞાકીત સેવક,

વિશ્વનાથ વીં ગોવીંદજી.

પ્રસ્તાવના.

આપણા હિંદુઓમાં નવરાત્રીમાં દેવીની સ્તુતિ રૂપે જે જે છંદો ગાવામાં આવેછે, એવા એકથી અનેક છંદોના સંગ્રહ રૂપે આજ સુધીમાં એક પણ પુસ્તક પ્રગટ થયું નથી, આ ખાટ પુરી પાડવાને મારા હઝાલા લાખી મુદતે પાર પડીછે. ગુજરાત, કચ્છ અને કાઠીયાવાડના જુદા જુદા ભાગોમાં ગવાતા છંદોનો સંગ્રહ શિવાય, ચંદ્રિપાઠ, શિવ વિવાહ, કમળ સ્તુતિ અને પ્રલ્લજ્ઞાનના કેટલાક ખોષકારક છંદોનો આ પુસ્તકમાં સમાવેશ કરેલો છે. એથી આ પુસ્તક વાંચનારા સાહેબોને હિત અને આનંદ આપી પ્રીત થશે.

આપણા લોકોમાં અનાદિ કાળથી તે આજ આધુનિક સમયમાં પણ સુધારાગાઓ મારા સમજવા પ્રમાણે જેને શક્તિ રૂપે માનતા આવ્યાછે અને માનેછે, કેમકે જગદંબાએ પૂર્વે દેવતાઓનાં દુઃખ નિવૃત્ત કરી ચક્રાદિદેવાની સાધતા કરી છે. જેના અનેક હાખલા આપણા પ્રાચિન ગ્રંથો જેવા કે દેવીભાગવત, માર્કંડેયુરણ્ય, ચંદ્રિપાઠ આદિ ખીજ ધણા પુસ્તકોમાં જગદંબાનું યથાસ્થાત વર્ણન કરેલું છે. એટલું નહીં પણ જેની મેદુરખાતીની યાચના રૂપિ, મુની કરતા આવ્યા છે. જેની સહાયતાથી સમર્થ કાર્યો ખન્યાં છે અને ખનેછે. જેની બાધા આખરીથી સુપુત્રો પ્રગટ્યા છે. જેની કૃપાથી જવનું વાઝીઆ મોઝું ટાંચું છે. જેની શીતળ છાંયામાં આયુષ્ય આપી સ્વર્ગ રૂપે ગુજરી છે. અને આધુનિક કવિઓની મુખવાણી પણ એ મહામાતાની સ્તુતિમાંજ પ્રથમ નિકળેલી માહુંમ પડેછે. તો તેની આગળ આ મારો સંગ્રહ સમુદ્રના દીપા સરખા મળી સજા વાંચનાર તથા ગાનાર સાહેબોએ ગ્રંથના દોષ તથા મારી જીવ સુક માફ કરી સુધારી વાંચશે એવી મારી પ્રાર્થના છે.

આ પુસ્તકના ગરબા જેને કાઠીયાવાડમાં છંદો કહેછે તે કેટલાક કવિઓના રચેલાનો મેં સંગ્રહ કીધોછે તેમાં વધું મેટર લેવાના હેતુથી દરેક છંદનાં બે ચરણ લેવાથી કેટલેક ઠેકાણે લોલ આદિ દોહનો તથા શબ્દનો ફેરફાર કરેલો છે તે વાંચનાર સુધારી વાંચશે એવી મારી વિનંતિ છે.

આ પુસ્તક છપાવામાં પછસા સંબંધી અમુક્ય મદદ થયાછું અને પરોષપકારી શ્રીમંત શેઠ ગોકળદાસ કોરજી ખનાતવાળાએ કરી છે એથી તેનો આ પ્રસંગે અતી ઉપકાર માનું છું.

અનુક્રમણિકા.

વિષય.

પૃષ્ઠ

આરતિયો.

- ૧ શિવશક્તિની. જે આઠ શક્તિ મા. ૧-૨
- ૨ અંધિકાની. જેજે અંધે માત જે આરાધુરી મા. ૩
- ૩ શિવાનંદની જે દેવી જે દેવી જે અંધે આઠ મા. ૩-૪
- ૪ અંખાળની. સાતવારની આદીને આનંદી અંખા મા. ૪
- ૫ ખડુચરાળની. જે ખડુચર ખાલી ૨ આરાધુરમાં અંધે ૪-૫

છંદો અંગિકાળના.

- ૬ (ગણપતીનો.) સમરંતાં સુખ પાર્મયેરે. ૩
- ૭ શંભુ સુત સ્વામીને ચરણે નમું રે લોલ. ૬-૭
- ૮ જે કોઈ અંગિકાળ માતને આરાધશે રે લોલ. ૭-૮
- ૯ મારી અંખા મા આનંદ ભરી. ૮-૧૦
- ૧૦ અંખાળની ગરખડી. સરસત સ્વામીને વિનવું રે. ૧૦-૧૧
- ૧૧ માળ આશરે એક તમારેરે અંખા અલખેલી. ૧૧-૧૨
- ૧૨ અલખેલી અંધે મા ગરખે રમે છે. ૧૨-૧૩
- ૧૩ અંખા સનમુખ જાળે સામું કે દુઃખ સરવે ટળેરે લોલ. ૧૩-૧૪
- ૧૪ અંખા અલખેલાં દીસા છે આજ રંગમાં રે લોલ. ૧૪-૧૫
- ૧૫ જ્યોત્જ્ઞાંધિકા ૧૫ તિથી. પ્રતિપદા પ્રણમુર્ચી ૫૨૦.... ૧૫-૧૬
- ૧૬ અંખા આનન કમળ સોઘામણુરે. ૧૬-૧૮
- ૧૭ અંખા વશીયાં ડુગરમાં રે જગ્યા જાળને રે. ૧૮-૨૦
- ૧૮ જ્યો જગદંધિકા રે લોલ. ૨૦-૨૨
- ૧૯ અંખાળ ખેલેરંગમાં. રંગમાં ૨ મારી અંખાળ ખેલે. ૨૨
- ૨૦ પ્રથમ ગણપતીનું દર્શણ આવી કરજે રે. ૨૨-૨૩
- ૨૧ ૧૫ તિથી. ૫૩વે તે કહ્યું પરમેશ્વરી હો અંખાંધિકા. ૨૩-૨૪
- ૨૨ ૧૫ તિથી. ૫૩વે પાવાવાળી પાલવ સાલો ૨

- ૨૩ અંબા અલખેલાં દીરેણિ આજ રંગમાં રે. ૨૪-૨૫
 ૨૪ માકિ શુણ્પતીનારે હો અંબિકા. ૨૫-૨૬
 ૨૫ અંબાની પંચતિર્થા માણ તું આરાધરની રાયરે. ૨૬-૨૮
 ૨૬ અંબાજી ગરખેધુમેઢે. શુર શુણ્પતીને નીત્ય પાય લાચુરે. ૨૮
 ૨૭ અંબાડ વિલાસ અંબાતણા ગાવા કીધુ મન. ૨૯-૩૧
 ૨૮ મારી અંબાજીનાં લોચન સોઢામણાં જી. ૩૧
 ૨૯ શૃંગારનો. અંબા માતારે મા પીનવુ લંખોદરલાય પાય. ૩૧-૩૩
 ૩૦ રૂડા ગરખે રમે છે માત અંબિકા રે. ૩૩
 ૩૧ સાતવાર મહાકાળી છોમંગળ રૂપેરે અંબિકા અલખેલી ૩૪
 ૩૨ અરક ન છાંડૂ પવન નહીં પાણી મા. ૩૪
 ૩૩ શૃંગારનો. પ્રથમ સમર સરસ્વતી ને શુણ્પત લાચુપાય. ૩૪-૩૬
 ૩૪ ખારમાસનો શુર શુણ્પતીને નીત્ય પાય લાચુ જી કે. ૩૬-૩૭
 ૩૫ મારી અંબા અંબા દીઠાં આનંદમાં જી. ૩૭-૩૮
 ૩૬ પ્રથમ સરસ્વતી માત પાય લાચુ રે. ૩૮-૩૯
 ૩૭ રાવા તારી કરે માત દેવારે પ્રજા વિષ્ણુ આદી મહાદેવા. ૩૯-૪૦

છંદો બહુચરાજના.

- ૩૮ સ્થાપનાનો. મારી ખૈરાજાજી બાઈરે મા એકદીન આજ ૪૦-૪૨
 ૩૯ મારી બહુચરાજ બાઈરે મા આલમાતા હૃદયને હુનમુરે. ૪૨-૪૩
 ૪૦ પંચતિર્થા માણ તારે કારણ કળજીગ માંચરે ખાલી બ. ૪૩-૪૫
 ૪૧ કળિકાળનો. પરમેશ્વરીને પાયેપડી હો બહુચરી કહુકળી ૪૫-૪૬
 ૪૨ કળિજીગનો. પુણ્ય ગણપતીના પાય જરા આપો જી. ૪૬-૫૧
 ૪૩ ખાલીખૈરાજાનો. સરસ્વતી ગણપતી બિનવુરે લં ૫૧-૫૨
 ૪૪ આદરકત વુજને નમુ હો બહુચરી ગણપત લાચુપાય. ૫૨-૫૩
 ૪૫ મારી બહુચર બાઈને આવે બજી જી. ૫૩-૫૬
 ૪૬ માકિ શુણ્પાલી રે હો બહુચરાનો. ૫૬-૫૭
 ૪૭ બહુચર બહુ રંગીનો. પુણ્ય ગણપતીને શીશ નામીરે. ૫૭
 ૪૮ ખૈરાજાજી ખેલેરંગમાંનો. રંગમાં રંગમાં રંગમાં રે મા ૫૭
 ૪૯ શૃંગારનો. પ્રથમ દયાન માત બહુચરાજ તણુરે લોલ. ૫૮
 ૫૦ મારી માતુ બહુચરા રે લોલ. ૫૮-૬૪
 ૫૧ શૃંગારનો. પ્રથમ પાર્વતીના પુત્રને પાય નમુરે લોલ. ૬૪-૬૬
 ૫૨ પ્રથમ ગણપતી સરસ્વતીને ચરણે નમુરે લોલ. ૬૬

- ૫૩ સનખન પુરીરે શકલ શીરેમળી રે. ૬૭-૬૮
 ૫૪ ખાલીખાયરમાને આવેલજી પરથમ ગણપતનામુ શીશ ૬૮-૭૦
 ૫૫ ખહુચર ખહુ રંઝીનો ગુરૂ ગણપતીને નીત્ય પાપલાગુરે ૭૦
 ૫૬ આદ્યકત મોરી માયરે રિદ્ધ સિદ્ધ આપોરે. ૭૦-૭૧
 ૫૭ પ્રથમ દાંત એક વરણુરે વળી વળી નામુઠો તે શીશ ૭૧-૭૮
 ૫૮ મહયા મતજાલીનો. ગુરૂ ગણપતી સરસ્વતી માતરે ૭૪
 ૫૯ જગત જગમાયારેનો. ગુરૂ ગણપતીને લાગુ પાય. ૭૫
 ૬૦ આગરનો. ચાલીને ચાચરે જમ્પએ અરણ અલખેલીનો ૭૫-૭૭
 ૬૧ સાતગરનો. રમે રમોરે રમે રમો આજ નવ દુઝા. ૭૭
 ૬૨ માણપતીનો. પ્રથમ ગણપત લાગુ પાય કે. ૭૭-૭૮
 ૬૩ અરખે ધુમેરેનો. રમે તેવતેવડી જગમાયારે. ૭૮-૮૦
 ૬૪ અરખા જાંઠ. આજ મને આનંદ વાળ્યો અતી ઘણો ૮૦-૮૩
 ૬૫ સનખનપુર સાચી મા તું ખહુચરા રે. ૮૪
 ૬૬ રંઝમા આખડી રાતી આજ માય રંઝમાં આખડી ૮૪
 ૬૭ રંઝીલી ખહુચર પાછરે આજ માય રંઝીલી ખહુચર ૮૫
 ૬૮ હારે નવનોરતાંની ચતજ આવીરે માયે કનકની રે. ૮૫-૮૬
 ૬૯ માતા ખહુચરાનો દરબાર કલમ વસ જેવો રે. ૮૬
 ૭૦ દેતુને રણમાં રોજ્યારે આજ માયે દેતુને રણમાં રોજ્યા ૮૬
 ૭૧ ચાચરનો. રંઝમાં ર પાલી ખહુચરાજી ખેલે રંઝમાં ૮૬-૮૭

છંદો આશાપુરા તથા શારદાના

- ૭૨ સરસ્વતી વિનવુંરે ગણપત લાગુ તમને પાય કે. ૮૭-૮૮
 ૭૩ આશાપુરને આશાપુરારે દેવી ચરણ કમળ શીશનમુ. ૮૮-૮૯
 ૭૪ સરસત સ્વામીને વિનવુંજીરે ગણપત લાગુ તમને પાઠ ૮૯-૯૦
 ૭૫ આશાપુરને અમાય આશાપુરા વિનતી કરૂછું તમાય. ૯૦-૯૧
 ૭૬ શારદાજાતારે મા વિનવુ લખોદર લાગુ પાય. ૯૧-૯૩
 ૭૭ પ્રથમ સમરૂ તે સારદાજી માતને રે લોલ. ૯૩-૯૪
 ૭૮ સરસતસ્વામીને અતી સારદા ગૌરતેગાયઠે આમનાં ૯૪-૯૫
 ૭૯ આદ્ય શુંદરને નિત નવાં નોરતાં રે લોલ. ૯૫-૯૬
 ૮૦ જય શક્તિ જગદાધાર જય જગદંબે રે. ૯૬-૯૭

છંદો ગાહાકાળી તથા ભવાનીના.

- ૮૧ જીવદેવી જય ગાહાકાળી માહાકાળી રે. ૯૭-૯૮

- ૮૨ પાવાવળીનો. મા પાવેતી મઢ્યી ઉતર્યા માહાકાળીરે. ૯૫-૧૦૧
 ૮૩ પતાઇ રાવળનો. પુત્રુ ગણપતીના પાય પુત્રુ અં ૧૦૧-૧૦૩
 ૮૪ માછ તું પાવાની પટરાણી કે કાળી કાળકારે લોલ. ૧૦૩-૧૦૬
 ૮૫ દેવી ગરબે રમેછે માત કાળી રે. ૧૦૬
 ૮૬ સરસ્વતી ગણપતીરે પાય લાણુકું કરમેડીને કાળીવિં. ૧૦૬-૧૦૭
 ૮૭ ભવાનીમાનો. ગાંડછું ને ગુણપતી રાયે ભવાની મા. ૧૦૭-૧૦૮
 ૮૮ નમુ આરાધરનાં રાણી માત ભવાની રે. ૧૦૮-૧૦૯

એસઠ જોગણીના

- ૮૯ નવનોરતાંના રાત રળીયામણીરે લોલ. ૧૦૯-૧૧૦
 ૯૦ ગરબે રમેછે તુળજા તું કાદરે સંગે સાંભાખનીતે સિદ્ધં. ૧૧૦-૧૧૧
 ૯૧ ગરબે રમેછે તુળજા ખાધ જો કે. ૧૧૧-૧૧૨
 ૯૨ વાધેશરીનો. સમડું મારદાજી માત વાણી આપો વાધેં. ૧૧૨-૧૧૪
 ૯૩ ખાળા ત્રીપુરાસીનો. પ્રથમ ગણપતીને લાણુપાયરે ખા. ૧૧૪-૧૧૫
 ૯૪ દુર્ગાદેવાને કરે પરણામ જો કે. ૧૧૫-૧૧૬
 ૯૫ નવ દુરગા રમેછ નવરંગમા જો. ૧૧૬
 ૯૬ અન્નપૂરણાનો. આહ અન્નપૂરેને અન્નપૂરણારે કરે શેવં. ૧૧૬-૧૧૭
 ૯૭ કાંકરેજીનો. પ્રથમ ગણપતી લાણુપાયકે ગરબો આદર્યોરે ૧૧૭-૧૨૯
 ૯૮ વકાંગીનો. મણુપત લાણુ તમને પાય વાણી હો સારદા. ૧૧૮-૧૨૦
 ૯૯ ભદ્રકાળીનો. અખંડ વીલાસ ભદ્રકાળીતણો. ૧૨૦-૧૨૧
 ૧૦૦ એમાનો. ગણુપત લાણુ તમને પાય વાણી હો સારં. ૧૨૧-૧૨૨
 ૧૦૧ ગોરમાનો. ગોરમા ગુણુપતલાણુ પાયકે વિધાને વિનવુંરે ૧૨૨-૧૨૪
 ૧૦૨ મુંખાદેવાનો. ગુરુ ગુણુપતીને નીત્ય પાય લાગીયેરે લો. ૧૨૪-૧૨૫

છંદો અંડિપાઠનાં કવચોના.

- ૧૦૩ બ્રહ્મકવચનો. નમું નમું હું અંખે આજ નવદુરગા અંડિ ૧૨૫-૧૨૮
 ૧૦૪ કવચ ૧ હું. સુરય નામેતી એક મહિપાસરે અં. ૧૨૮-૧૨૯
 ૧૦૫ કવચ ૨ જીહ્વું. મહિષ નામે અસુરનો શુપતી રે. ૧૩૦-૧૩૧
 ૧૦૬ કવચ ૩ જીહ્વું. ચિહ્નર આંખો છધાને હરી હાથમાંરે. ૧૩૧-૧૩૨
 ૧૦૭ કવચ ૪ શું. શકાદય હરે ગણા મળી હો ખલુચરી. ૧૩૧-૧૩૩
 ૧૦૮ કવચ ૫ મું. સુરપતિ પદ પાંચો અમરાસી મા. ૧૩૩-૧૩૬
 ૧૦૯ કવચ ૬ હું. હવડ હુત મયો હવડતો. ૧૩૬-૧૩૭

- ૧૧૦ કવચ ૭ મું. મંદાસુર પ્રખળપ્રમંડ જે બુગદંખા રે. ૧૩૭-૧૩૮
 ૧૧૧ કવચ ૮ મું. શુંગી વાત માહા કળ ઘાતતણી. ૧૩૭-૧૩૮
 ૧૧૨ કવચ ૯ મું. મુની ખોલ્યા મધુરી વાણી મહેશ પ્રાણુ. ૧૩૮-૧૩૯
 ૧૧૩ કવચ ૧૦ મું. શુંખે બ્રાતનો પાત અવી લોકને. ૧૩૯-૧૪૦
 ૧૧૪ કવચ ૧૧ મું. બ્રહ્મા વિપ્નુંને સુર રાય, નામી શિશ્ય. ૧૪૦-૧૪૨
 ૧૧૫ કવચ ૧૨ મું. ઝગત માત સુર સાથને વદે સુધાસમ. ૧૪૨
 ૧૧૬ કવચ ૧૩ મું. મુની ખોલ્યા પરમ હદાર જે જ્ય જ્ઞુની. ૧૪૨-૧૪૩

છંદો શિવજીના.

- ૧૧૭ હધર વિવાહ મોટો. ચંકર શારદાને શીશ્ય નામું રે. ૧૪૩-૧૫૫
 ૧૧૮ મહાદેવ ગણતીનો જુદ. અરૂ ગણપતીને નામું શીશ્ય. ૧૫૫-૧૫૬
 ૧૧૯ શિવજી શંખીયારે. થયાછો શબ્દચક્રી સાકાર, મોટામહા. ૧૫૭-૧૫૮
 ૧૨૦ રામનાથનો. અરૂ ગણપતીને નિત પાપ લાગીયેરે લોલ. ૧૫૮-૧૫૯

છંદો કૃષ્ણના.

- ૧૨૧ ખાળલીલાનો. ગણપત લાજુછુંપાય ગરખોગાવાને મ. ૧૬૦-૧૬૩
 ૧૨૨ કથા અવતારનો. સારદ ગણપતીને શિશ્યપાય નામુંજેકે. ૧૬૩-૧૬૪
 ૧૨૩ રામાયણનો. શ્રી ગણપતિને નામું શિશ્ય કરજેડી મા. ૧૬૪-૧૬૭
 ૧૨૪ પેલહાદનો. પ્રથમ ગુણપત પ્રુછને હું વીનવું રે. ૧૬૭-૧૬૯
 ૧૨૫ મેહુવિલાશનો. ઓધવ અસખેલાને કેહેજેકે, જેમ હ. ૧૬૯-૧૭૦
 ૧૨૬ શોગઢીનો. વાહો નિત નિત નવલી લીલા કરેરે લોલ. ૧૭૦-૧૭૧

છંદો બ્રહ્મચારીના.

- ૧૨૭ નિરગુણ નામનો. ગરખો ગાયે તે નિરગુણ નામનોરે. ૧૭૧-૧૭૨
 ૧૨૮ અરૂનો. સાર જાણી બજે અરૂ દેવનેરેનો. ૧૭૨
 ૧૨૯ ભાવે બજન કરો ભગવાનનુંરેનો. ૧૭૨
 ૧૩૦ સુદ્ધ મન થઈ સદગુરૂ પદ શેવજેરે નો. ૧૭૩
 ૧૩૧ રચણાથે રટણ કરે અરૂ રામનુંરે નો. ૧૭૩
 ૧૩૨ રામનું રામનું રામનુંરે મન ધ્યાન ધરે અરૂ રામનુંરેનો. ૧૭૩-૧૭૪
 ૧૩૩ પરપંચ મુકે મારા પ્રાણીયારે નો. ૧૭૪
 ૧૩૪ આ અવસરમાં હરિને ઓળખોરે નો. ૧૭૪
 ૧૩૫ શમરણ કરીલે સમિદા નંદતણુંરે નો. ૧૭૪
 ૧૩૬ અંખિકાષ્ટક. ૧૭૫
 ૧૩૭ માતાની સ્તુતી. ૧૭૫

શ્રી દેવી મહાત્મ્ય.

અથવા

છંદ સંગ્રહ.

॥ શ્રીગણેશાયનમઃ ॥

દોહરો.

લંબોદર લાયક નમું, વિદ્મહરણ વિદ્વેશ;
વિદ્યાદાન ગજવદન, ગણેશ તું પરમેશ.
અંધારને શુભ ગણે, વિદ્મહરણ વિશેષ;
સંકટ દાળે સમરતાં, ગણેશ તું પરમેશ.

ગીતિ:

દયા મહિષં દુષ્ટં, નીત્વા યમમાદનં ચ શુભદોન.
મક્તઃ સ્તુતા સુમક્તયા, સુરસેવ્યા સર્વદા શિવં કુર્યાન્.

શિવશક્તિની આરતી (નંદા આનંદા) માતાની.

જે આવાશકિત મા જે આવાશકિત, ટેક.
અખંડ પ્રભાંડ નીપાળ્યાં (૨) પડવે પંચક મા. જ્યો જ્યો. ૧
દ્વિતીયા ખે સ્વરૂપ, શિવશક્તિ જાણુ મા. શિવ.
પ્રભા ગણુપતિ ગાઈ (૨) હરિ ગાઈ હરિ મા. જ્યો જ્યો. ૨
ત્રિતીયા ગણુ સ્વરૂપ, ત્રિભોવનમાં ખેલાં મા. ત્રિભો.

ત્રય સ્થકી તરવેળી, (૨) તું તરવેળી મા.	જયો જયો	૩
ચતુરાં મહાસકમીજી, સચરાચર વ્યાપ્યા; મા સં		
ચાર ભુવન ઓદશા, (૨) પ્રગટ્યાં દર્શાયુમાં.	જયો જયો.	૪
પંચમી પંચ રૂપી, પંચમો યુગ પદમા, મા પંચ		
પંચ સહસ્ર ત્યા સોહિયે, (૨) પંચે તરવે મા.	જયો જયો.	૫
ષષ્ઠી તું નારાયણી, મહિષાસુર મર્યો, મા મહિ		
નર નારીને રૂપે, (૨) વાપ્યાં સવળે મા.	જયો જયો.	૬
સપ્તમી સપ્ત પાતાળ, સાવીત્રી સંજ્ઞા, મા સા		
ગૌ ગંગા ગાયત્રી, (૨) ગૌરી ગીત્ર મા.	જયો જયો.	૭
અષ્ટમી અષ્ટ ભુવન, નંદા આનંદા, મા નંદા		
સુરિનર મુનિવર જન્મ્યા, (૨) દેવ દેતે મા.	જયો જયો.	૮
નવમી નવકુળ નાગ, સેવે નવદુરગા, મા સેવે		
નવસત્રીના પૂજન, (૨) કીયા છે પ્રદક્ષ.	જયો જયો.	૯
દશમી દશ અવતાર, જય વિજ્યા દશમી, મા જય		
રામા રામ રમાડગા, (૨) રાવણુ રાજ્યો મા.	જયો જયો	૧૦
એકાદશી અગિયારશ, કાલ્યાણી કામા મા. કા		
કામદુર્ગા કાળિકા, (૨) શામાને સમા.	જયો જયો	૧૧
બારશ બારા રૂપ, બહુચરી અંબા, બં		
બટકમિરવ સોહિયે, (૨) તારે છે તુંજમા. જયો જયો.		૧૨
તેરશે તુળજ રૂપ, તું તારણી માતા, મા તુંતા		
બ્રહ્મા વિષ્ણુ સદાશિવ, (૨) શ્રી તારા માતા. જયો જયો.		૧૩
ચૌદશે ચૌદે રૂપ, ચંડી ચામુંડા, મા ચંડી		
મારકંડે વખાણ્યાં, ગાઈ શુભ કવિતા જયો જયો.		૧૪
પુનમે પુન્ય કરી સ્થંભાવી નગરી મા, સ્થંભા		
બર્ણિતે માંહિ વખાણી, (૨) સુણી કરજે કરૂણા. જયો જયો.		૧૫
સંવત સતાવન, સોળે તિથિ ભાવે મા, સો		
સંવત સોળે પ્રગટ્યાં, (૨) રેવાની તીરે. જયો જયો.		૧૬
શિવશક્તિની આરતી, જે ભાવે ગારો મા જે		
ભણે શિવાનંદ સ્વામી, (૨) સુખ સંપત યાચે. જયો જયો		૧૭

અંબિકાની આરતી.

જે જે અંબેમાત, જે આરાસુરી આધ મા જો
 ગોતાંખર અતિ સુદ (૨) કીધાં સુખદધ જેજે અં ૧
 આઘ માતા તું આપ, અંબે તું આધ; મા અં
 સુરિનર મુનિ આપિ (૨) મંછા સુખદાધ. જેજે અં ૨
 અંદમુદ મકસુર, કીધાં ક્રોધ આણી મા કીધાં
 દેવ કારજ સિંધા (૨) મા તે મન જાણી. જેજે અં ૩
 શંકર વસે સમયાન તુજ કારણ માતા મા તુજ
 કૃપા કર્યને રાખ્યા, (૨) કંઠે વિષ ખાતા. જેજે અં ૪
 જ્ઞાના મત્તર વદન ગુણુ ગાયે તારા મા શુણુ
 વનમાળી અગિ મોહન (૨) મોરલી વેણુ તારા. જેજે અં ૫
 વિનવે માંજારામ, કર સંપૂર્ણવાળી મા કર
 ભક્તે પધારયા માણ (૨) કાણુ વેળા વાળી. જેજે અં ૬
 માતીડે વધાતું મંગળ ગાઈ, અંખામાને વારણુ જાઈ;
 તાડપખાજ વિજ્ઞાનવ વાગે, આ શોભા મારી અંખામાને કાજે.
 આરતી કીજે અંખા નવનિધ દીજે,
 નૃત્ય કરને ઉઠોડોડે ગાયમા, ધોળોજત્રત માને વારણુ જાયેમા.

શિવાનંદની આરતી. (આરાસુરી અંબાની.)

જેદેવી જેદેવી જે અંબે આધ, મા જે અંબે આધ;
 આચરકિત તું અંખા, (૨) આરાસુર આધ. જેદેવી. ૧
 એખંડે તારું નામ, વ્યાપક તું માતા મા વ્યા.
 વિજ્ઞાનુ વિરમિ શિવજી, (૨) જીણુ તારા માતા. જેદેવી- ૧
 મહાદેવ પા યા દેવો મારણે, કપટી નાખ્યા કુટી; માક.
 તુલજ તારા ત્રિપુરા, (૨) ત્રિભોવન મા મોટી. જેદેવી. ૨
 મા ખરદ પોતાતું પાળે, તું બહુચર ખાળી; માતુ.
 મહા કાળને કંપાવે, (૨) માતા તુ કાળી. જેદેવી. ૩
 હિંમતજાજ હિંમોળી માતા, અગણિત શુણુ દીકા મા.
 નપુંગસક કીધા પુરૂષ, (૨) માતા તે કીધા. જેદેવી ૪
 મારકંડે મહિમા ગાયો, સચરાચર સાચી; માસ.
 તારા શુણુને ગાત્મા (૨) શિવાનંદ રાજ. જેદેવી. ૫

અંબાજીની (સાતવારની આરતી.)

આદીતેં આનંદી અંબામા, આનંદી અંબા.	ટેક.
સદા મગન મોચી મેઆ મુખ શોભેમ દા; ઉદે ઉદેમા જુગત અંબે.	૧
આમે શી કહું વાત નિરચુણો ન્યારી મા. (૨)	
પ્રજ્ઞા ભેદ ન જાણે અકલકળા તારી. ઉદે ઉદેમા.	૨
મંગળ માતું નામ કલ્યાણી કહીમા. (૨)	
નામ નિરમળ લેતાં મહા નિરમળ થઇયે. ઉદે ઉદેમા.	૬
ધુધેં રૂપે માત ભટભટમાં વાપ્યાં. (૨)	
પશુ પંખી સમરાચર જળ થળ રજાં વ્યાપી. ઉદે ઉદેમા.	૪
શુદ્ધ શીત ગવરીમા જગતતણી જાયામા. (૨)	
સકલ લોક સહુ દેખે માતાની માયા. ઉદે ઉદેમા.	૫
શુકર શ્રી કરશે અંબા મારયા મહિપાસર પાપી મા. (૨)	
દેવતાનાં કુખ કાપી સુખ સંપત આપી. ઉદે ઉદેમા.	૬
શની ધ્રુવરી માત અખંડે આધમા (૨)	
પ્રજ્ઞા વિગણ સદાશિવ ગુણ તારા ગાએ. ઉદે ઉદેમા.	૭
સાતવારની આરતી જે બાવે ગારો મા (૨)	
સેવક શરણે રાખો સુખસંપત યારો ઉદે ઉદેમા જુગતઅંબે	૮

જીવચરણની આરતી.

જે બહુચરખાલી (૨) આરાસરમાં અંબે; પાવેગઢ કાળી જે બહુ.	૧
પેરયાં નૌતમચીર ઓઢી કડકડતી શાડીમા. (૨) નાકે નમણા મોર	
મોતીની વાળી (૨)	જે બહુ. ૨
ભાગ્યે ભરયા સિંદુર, રતિશયિ અંજઆલીમા. (૨)	
દરપણુ લઇને હાથ (૨) મુખ જોતાં ન્યારીમા. જે બહુ.	૩
મારયા દેવ અનેક ઉપની શુશીમાળી (૨) દાનવ દાંડવા માટ	
રથ ખેઠાં ચાલી. જે બહુ.	૪
પરીઆદર ભંગાણુ; જોતાં થઇ લાલીમા. (૨)	
વરણુવ કરવા માટ જીજુવા નવચાલી. જે બહુ.	૫
જવસાગરમાં બીડ, તું રાખે તારી મા. (૨)	
જે કામે દરશન (૨) તેને દીવાળીમા. જે બહુ.	૬

અચર અનેક સંધારયામા. તુંછો ગઢવાળી. (૨)

વલ્લભ શેવક નારો રાખો ઉઘારીમા (૨) જે બહુચર ખાલીમા.

૭

શ્રીગણપતિનો છંદ.

- મમરંતા સુખ પામિયેરે, સાધ્ય કરે શ્રદ્ધાળોન્ને; ૧
દરશાંત્રે દુઃખ વામિયેરે, મોટો દેવ હુંદાળોન્ને. ૧
પરુરખાં એને કંચુકીરે, માયે સુંદર પ્રુપન્ને.
મિદુર અંગે શોભતુંરે, એકે આનંદ રૂપન્ને. ૨
ચાર બુજીનો દેવનારે, ગૌરિનો મજદંતન્ને;
સુરપતિ સંવા કરે ઘણીરે, મહિમાએ અત્યંતન્ને. ૩
ઠી સાણિયે કટી મેખડારે, ધુધરાયો ખેલ ચર્ણન્ને;
ખાડું ખાળખંધ ખેરખારે, કુંડળ અળકે કર્ણન્ને. ૪
યજ્ઞોપવિત સર્પતુંરે, સેવંત્રાનો હારન્ને;
કિંદર એને ખેલવારે, મોદિકનો આહારન્ને. ૫
ડાયા હાથમાં કમળકુલરે, જમણા હાથમાં ફરશીન્ને.
કર કમંડળ ખેરખારે, રહ્યે અમી વશીન્ને. ૬
એવાં ગણપતિ પૂજયેરે, શંભુ જેનો તાતન્ને;
મનવાંછિત કૃપા પામિયેરે, ઊમિયા એની માતન્ને. ૭
સુદૃષ્ટ એ નારિઓરે, સ્વામી કાર્તિક ભાઈન્ને;
રિદ્ધ નિદ્ધ એ કુવચીઓરે, લેખ કુશળ જમાઈન્ને. ૮
લક્ષ લાભ એ દીકરાંરે, એવું તો ધરજૂવન્ને;
સામે મને સેવજીરે, એ છે પારવતીનો પુત્રન્ને. ૯
નામ લેતાં સિદ્ધિ પામિયેરે, છે શિવજીનું વરદાનન્ને;
નિન્ય હઠી શિશુ નામિયેરે, તો પામિયે બહુ સંતાનન્ને. ૧૦
સાંભળજે સહુ માનવી તમેરે, એટલું કહ્યું કરજોન્ને;
ગરબો આ ગણેશનો તમેરે, આગળથી ઓચરન્ને. ૧૧
ગારી સુણુશી ભાવસુરે, તેના કારજ સરશેન્ને
ગાવા પડેડા મન લાવજુરે, વિનવીયે હર વરપેન્ને. ૧૨
સંવત સતર છાશિયેરે, જન્મ આસો માસન્ને;
નવરાત્રિની પંચમીરે, ગુણ ગાયે દલપતદાસન્ને. ૧૩

છંદ અંલિકાનો.

રા મુ ચુતરવામીને ચરણે નમુરે સો. મારી અધપણ્ણિના શુણુ રયાક હુરેસો.
 આનરશક્તિ જાણુતે એક દધિચરે. તેતો વાચર રમવાને પોતે નીચરીરે લો.
 ઘાટ ઘરેણાં પેર્યાં છે સાળ સામટારે. તેત કુસેલ ઘાટયુ છે કપણુ કેશરીરે સો.
 વણુવશેક ચત્રા પદ્મ નાગળી રે. છ રાગને જાંગુ છત્રીશ રાગળીરે સો
 રાગો ગોદગુને ધમકે પુધરા ઘણીરે. છળી સોની વખાણુઅંખાણુતળીરેસો
 અખા અલમેલીદિશં છે વર્ષ સાળમારે. એડયા આંડલાને ટીલડી કપોલમાં રે.
 લટક લાડવો પાડ્યે છે ગોરા ગાલમાંરે. રો થે સિંહુર ભર્યાં છે રંગ મોળમાંરે
 સાર શીંગોડુ શોભાવે આંછ આખડીરે. સારા ઘાટની પેરીએ માથે સાંકળીરે.
 હુંદર કાનમાં પેરીએ કનક ત્રાટડીરે. સારા ઘાટથી તે ફરફેર મોટીયું રે.
 નંખક નાજનું પનાળ્યું હોઠ હેઠમાંરે. કમર પાટણું કંટાર ખાંધ્યો ભેઠમાંરે
 ક રેકંદેશરીને ખાંધ્યું એક દાણીયુંરે. પગ પાતળાને પેરીદીશે વાંણીયુરે.
 દત જડાળ્યા જાણુ હેમ રેખમાંરે. અટક કુમણું અણુકે અવલ ટેકમાંરે.
 ચાર માળા વશેકે હાર હેમનોરે. હાથે પ્યાસો ધર્યાં છે મધુ પાનનોરે.
 વેઢ વાકડાં વીટી છલાને આરશીરે. ધ્યાન ધરીને ખેઠા છે મોટા મહારશીરે.
 ખાથે ખાણુખંધ ચુડી લેકે સાંકડીરે. કનક સુડલો પેર્યાં છે ઉપર સાંકળીરે.
 વળી વેઢત્રા વિશાળ દીશે કાનમાંરે. નીચી કેડથી નમે છે ગાય ધ્યાનમાંરે
 જાંગુ ચરોતીયુ દિસે છે મેર માંનમાંરે. હતો વિજળી અણુકે હશાનમાંરે.
 કામી કાડડાં પેર્યાં છે ઘેર ઘાટનાંરે. સારા ઘાટથી સુધાટ ઠાઠમાંરે.
 અશુભત્રીછિયાને ધમકે પુધરા ઘણીરે. માથે કંચવો પેર્યાં છે હેમ ખાપનોરે
 ઉપર લાડવો ભર્યાં છે હીર ભાતનોરે. માથે ચુંદડી ઓઢી છે રંગછાપનીરે.
 કસમે છટીયું ભરી છે કીનખાપનીરે. માથે મુંગાર પેર્યાં છે સાળ શોભતારે.
 અખાવદન નીહાળે લીધી આરસિરે. માથે મુંગાર ધર્યાં છે અંગે શોપતારે.
 એકે એકથી દીશે છે ઘણું સાભતારે. કરી દહોણી વાશંચી નાગ શેસનીરે.
 શુણુ ગરખો લીધા છે તનું ટેકમાંરે. ઘિર ઠેરાવી લીધા છે બિવેકમાંરે.
 પદવી પંચાસ કરોડનુકાણુંકેડીયુંરે. સાત સાહેરનું નીર શ્રુત પુરીયુંરે.
 મધ્યે કાકડોં મેલ્યો છે મેર હેમનોરે. ગરખે શ્રુત તે પુરાય પૂર્ણ પ્રેમથીરે.
 રંગે રમે છેને તાળી લીએ હેતસુંરે. હર ઉપરેતી હાર પુષ્પ કેતકીરે.
 કનક ડાંડીયું દીસે છે જોડ હાથમાંરે. ફેર ફુદડી ફરે છે મેથર સાથમાંરે.
 પુન્ય ધણુકે આકાશ પુન્ય ગાજતીરે. ચૌદ પ્રહાંડમાં અંખિકા ખીરાજતીરે.

દેત્ય હુગરે ચડ્યાતી પડછંદેપડ્યારે. અંખા અલખેલાં જીવેતી દ્રષ્ટેપડ્યારે.
 ધુમ્ર ગાત્ર ચડાવ્યું રોમ રીશમાંરે. ચક્ર ફેરવી મેઢ્યું દેત્ય શીસમાંરે.
 દેત્યને ફેરવી પછાડીઅલ્યા ચોટલારે. ચોમઠ ભંગળી આવીછેનાનીમોટીયુરે.
 દેત્ય મહિષાસુર માર્યો મહાપાપિયોરે. મુંઢ કાળીદાગને તે કવિસ્થાપીયોરે.
 એવું જાળીજેકાઠ અંખા આરાધશેરે. સુખ સંપતને રિશ્તિસિદ્ધિ આપશેરે.
 સંવત ૧૮૩૮ શ્રાવણ માસ છેરે. વઢ અષ્ટમી વરોડે ચુરવારછેરે લોલ.

છંદ અંજિકાનો દેશી પ્રેર.

જેકાઠ અંખિકાજી માતને આરાધસેરે લો. તેના પુત્રપરીવાર જશ વાધશેરેમો.
 અંખા સુખડાં આપે તે સંસારનારે. માણ કુ:ખડાં કાપે તે અવતારનારે.
 મારા અંખાનાનાં લોચન આહમણારે. માને પુણ્યે તેનિત્ય કૈયે ભાંખણારે.
 અંખા જેવી કૂટડી નથી કા ખંડમારે. અંખાજગતીછે ચોદશ પ્રભાંડમારે.
 માને આરાધે તે હરીનર દેવનારે. માના ચરણ પૂજને સહુ સેવનારે.
 અંખા ગરમે રમવાને પોતે નીસરચારે. તેવારે જન્મજન્મજન્મકુ:ખ વિમ્બારે.
 ત્રિપુરા સુંદરીને કાળીકાખેઆવિયારે. માતા અંખિકાયે મોતીડેવધાવિયારે.
 આઠ્યાં તુળજને ખેડેચગ તોતળારે. કેશ છુટા ને કુસે ભર્યા ચોટલારે.
 આઠ્યાં દરવશી મેનકા પિતાંખરારે. અંખા કૂટડીછે હંદ્રિજેવી અપધરારે.
 આઠ્યાં લક્ષ્મી ને માત જીવનેશ્વરીરે. હાથમાં કુમકુમ કેસર થાળી ભરીરે.
 આઠ્યાં સીતા રાધીકા સરસ્વતીરે. સાથે ઉમિયાઆઠ્યાંતે કામનીરતિરે.
 આઠ્યાં ચંડિકાને ચોસઠ જંગળીરે. તેતો કંદ્રપ કળા તણી ભોગળીરે.
 સહુકો અંખામાને આચર આવિયારે. પુષ્પ ચોખસે મોતીડે વધચિયારે.
 હાથમાં ખ્યાલા ભર્યા તે મધુપાનનારે. લોચન ફેરવેને ચાળા કરે તાનનારે.
 સહુએ સોળશણુગાર ચૈરયા શોભતારે. આઠ્યા દેવતા તે મોતીડે વધાવતારે.
 હાથમાં ફુલના હડા તેમહોમાહ રમેરે. અરઓ ગાવા માંડયાતે સહુને ગમેરે.
 મતવાલી થઈને ફેરે ફુદડીરે. નાના રંગનીઓડીછેસહુએ સુંદરીરે.
 શામા જાણુ હશાન કેરી વિજળીરે. દીસે દિવાળીની રાતઅતિ ઉજળીરે.
 પાંન આવેને મીઠોમા છાંટી ભરે રે. થાકી ખેસે ને મહોડા મીઠાં કરે રે.
 તાળી પાડને અંગ મોડે ઘણુરે. શોભે આંગણુ અતિરોઅંખાતણુરે.
 ઠમકે વાગેછે ધુધરા પાચનારે. છંદ ગાય છે છત્રોસે રાગનારે.
 દીવા કીધા છે વ્રતને કપુરનારે. કુ:ખ ભાગ્યા તે અંખાએ દરનારે

ગુડી ખજકે ને હાથ રંગ ડાંડિયારે.
 વાજાં વાજે મૃદંગને ભરડીરે.
 કાંઠે ખાલડા ધાલીને લટકાકરે રે.
 કેશર કસ્તુરી ખરાય કેરા ઘાંટણારે
 નાનો ઘેરતા કમળ કેરા પાખડીરે.
 સહુથે ધાટયા અંખેલી ફેરા હારડારે.
 તેતો જીવતા થઈ મુકિત રમ્યારે.
 અંખા ઉપાસે તેના ઉપર અમીતરેરે.
 માનુ નાકનું તે અળીરે નમે નહિરે.
 માનું મોંડુ દોસંછે અખામાનમાંરે.
 શ્રી રૂપ સરખા અકાટ કાનમાંરે.
 અંખાઆશયેતેને જન્મજન્યનાનહિરે.
 જેકાઈ પૂજસે અંખાજીના ચરાણુનેરે.
 વિશ્વનાથને માથે અંખા તું જન્મગતીરે.
 રોમે રોમે વ્યાપીછું તું નાથસરે.
 અંખાનો ગરબો ગાયેને સહુસાંભળેરે.
 કાંમ દોષથી તે માળી હુર વસેરે.
 રોગ વ્યાધી ત્રિગતથી હુર ખસેરે.
 રીધ આપે હુમેર અતીસ ધણીરે.
 સ્તુતિ કરતાં તે પાર આવે નહીરે.
 ખે કરતેડને વિશ્વનાથ વાળી વહેરે.
 એવાનવ નવા ખેલ માએ માડિઆરે.
 દોલ કાંસાં તાલ ઝાંઝ ફેરનીરે.
 નીચા કેડેથી વળીને લટકા કરે રે.
 વેણુ છુટીને કાંઠે ઘરેણાં ધણારે.
 નેને ભરયા ને રાત્રી ચટક અંખડીરે.
 જે કાઈ અંખામાને ધર થકી નમ્યારે.
 અંખા જન્મગતી તે કળીકાળમાંરે.
 માને ન જાણું તે મશાણુ મંથે ફેરેરે.
 માને વાલનછે શામલું સાડીરે.
 દૈત ઉરાડી નાખે તે એક તાનમાંરે.
 એ નીચે નાથને આવે છેવ્યાનમાંરે.
 તે જન મુકિતપામે તે જીવતાં સહીરે.
 તેતો જીતે જન્મ જરા મરાણુનેરે.
 શત્રુ મારીને મસાણુમાં રાક્ષસીરે.
 ભક્તપોતાનો જાળીને સાહો હાથહરે
 સુખ સંપત આપેને અંખા મળેરે.
 રીધ સિધ નવનિધ દ્વારે વસેરે.
 જન હપાસે તેને અંખા ધસેરે.
 અંખા પૂજયે તો થયે સ્વર્ગના ધણીરે.
 મારે આશરો અંખાજીનોછે સહીરે.
 હું માણુ છું અંખાજી રહેજો રહેરે.

છંદ અંખામા આનંદભરીનો.

મારી અંખા મા આણુંદ ભરી, મા આસસુરની રાયરે,
 શોભા શી કહું સ્વર્ગપુરીની, અકળ કળા ન કળાયરે. મારી. ૮૬
 વદન શરદ મા ચંદ્ર સમાણી, રદન અધિક વધાઈરે;
 આણુંદ કંદ જીગત મા જાળી, અદલુત અંખા આઈરે. મારી. ૧
 મા તું પ્રજ્ઞાણી તું રૂદ્રાણી, વૈષ્ણવી છો આપરે;
 પિંડ પ્રજ્ઞાંડ અખંડ સમાણી, જાણી નિજ પરતાપરે. ૨
 આસન ચાર પુટ ઓ ખાંને, સચરાચર સંસારરે;

ભક્ત સમરથ કરી પ્રભાંગુ, મા નોધારાનિ આધારરે.	મારી.	૩
રાત દિવસ મા રહે રંગ રાતી, ગાતી ગાંન સુગંધરે;		
માત સદા મધુપાને માતી, નિશદિન નવલે રંગરે,	મારી.	૪
એક સમે ઉલ્લટ મન અંખા, રમતાં રમત ગાણરે;		
કાઠે ખોલાવો ગૌરી અંખા, ખલુચરને તતકાળરે.	મારી.	૫
સમરતાં સત્તપનપુરી આખ્યાં, ભાવે ભરીને ઉમંગરે;		
ખડેન કહી અંખા એમ ખોલ્યા, મા લાવી સપિયો સંગરે.	મારી.	૬
કાળી કોટરાને કામાક્ષી, કુંતાને કનકાષ્ટરે;		
અનપ્રજ્ઞાને આથ અજાણ, હરસિંધને સિંધવહરે.	મારી.	૭
ભેટયાં ભાવધરી ભગવતિયો, ખધે પસારી માંદરે;		
યોગગૂં મળી જગતને જપતિયો, લગાં માંદાં માંદરે.	મારી.	૮
મર્વ સ્વરૂપ અનુપમ શક્તિયે, છાંદરતાએ અધારરે,		
લાડ ધેલી મળીને લગિતયો, અંતરમાં અનુસારરે.	મારી.	૯
કુંભ કુંભ કેસર આડ કપોળે, નયણુ કાજળ રેખરે;		
ત્રિપુરા મુખ ભરયાં તંખોળે, વરસે સુધા નિમિશરે.	મારી.	૧૦
મણિ માંજુક નરથ નાકે નૌતમ, ગૌતમનુ તપ તેજરે;		
ખાંને ખડેનો મળી ખંધ ઉત્તમ, જુગતે જ્ઞેગ જ્ઞેગરે.	મારી.	૧૧
ઝળકે ઝલ જુમણુ જળહળ, કંઠેકાવળ હારરે;		
મણિ માંજુક માંદે મુકતાફળ, આંજરનો ઝમકારરે.	મારી.	૧૨
પુનરપિ હાર પુષ્પના ખેડેકે, પારિજાત મંદારરે;		
વયે ચાંપાં ચોરસ લેડેકે, માને શોભે શુભ શણુગારરે.	મારી.	૧૩
ચાચર ચાલી કરે કર ઝાલી, માહાલી મન રંખાયરે;		
વચમાં ખડેનો ખે મતવાલી, ખલુચરને, અંખાયરે.	મારી.	૧૪
કુંડે મળી કરી વળી કોડે, માટે મંદિર દ્વારરે;		
જનુની રહિ ખધી જ્ઞેગ જ્ઞેડે, હોડે ફરતી હારરે.	મારી.	૧૫
ખોલ્યાં ખડેનો ખે પરદાળી, ખલુચર અંખા સાથરે;		
શક્તિ સહુ સરવ સંભાળી, તાળી લે સંગાથરે.	મારી.	૧૬
ગાતાં ગાંન તાન અનુમાને, સાંને સમજી જાયરે;		
માત નિત્ય સદા મધુપાને, સરવે સ્થાંમ ઉદાયરે.	મારી.	૧૭

તાલ મૃદંગ વેણુ જન વાગે, મા સાંજે સ્વરૂપ માલરે;
 ખુદે ખેલ કરી સમજાવે, ગાળે મધ્ય દરબારરે. મારી. ૧૮
 રમતાં મન ગમતાં મન ભમતાં, કમકે પાથે પળાયરે;
 ચરણે નેપુર રણુજણુ વાડે, લટકે લંક વળાયરે. મારી. ૧૯
 ખુદે ખેલ ખાંત કરી ખાંત. દાતે ધુંધટ સાહીરે;
 ભગવતી ભાવ દેખાડે આતે, પોતે પુરણુ ડાહીરે. મારી. ૨૦
 કડ કડાટ કર લે રસ ડડા, તડ તડાટ પદ્ય તાલરે;
 ખડ ખડાટ હરતી યદ રંખા, ગડગડાટ ધવ નાદરે. મારી. ૨૧
 હંભોડા હરસૌધ હરખી, કરી કોટડા જોડરે;
 સખી ખોળે સહુ સરખા સરખી, હરખી હોડા હોડરે. મારી. ૨૨
 કુંડી નખ શીખ ફરે કુંદડી, ખેડેન મળી મધ્ય ખેલરે;
 ચળકે ચરણા ચોળી ચુંદડી, વળી રંગની રેલરે. મારી. ૨૩
 વરજે ચંદન પુષ્પ વિસાને, અમર રક્ષા આકાશરે;
 નીરખે જે જન ધરીને ધ્યાને, સમરે સ્વસ્થો સ્વા સરે. મારી. ૨૪
 કરી ત્રિલાસ આસને આઘ્યાં, અલખેલી ખેઠાં આધરે;
 શાક પાક પાંચ મધ્ય મુકાવ્યાં, ભલી કરી ભુજધરે. મારી. ૨૫
 રમ્યાં રાત નવ દસમી દીને, જમી જંગમણીયો બચરે;
 પરપર કહેજે તે ધન્ય ધન્ય, વળિયાં માગી ત્રિદાયરે. મારી. ૨૬
 અડ્યા રથ પાંચે વળ્યા વાણુ વિધ, મગન થયા પધ માંનરે;
 નીજજનને આપી નવનિધ નિધ, ઉતરીયાં આસનરે. મારી. ૨૭
 ગરખો શીખે ગાયે સાંભળે, નરનારી, દલ્લ ખાળરે;
 પીંડે ધરી પરધેર નવ ભટકે, તેની અંખા લે સંભાળરે. મારી. ૨૮
 આપે લક્ષ્મ લાભ ધન ધાન્યે, ધારયા પુત્ર પરિવારરે;
 માણુસમાં ધણું જીવે માન્યે, તેને અવસાને આધારરે. મારી. ૨૯

આંબાજીની ગરબડી.

સરશત સ્વમીને વીનકરે, ગણપત લાય તમને કાયકે અંખામાતાની ગર.
 મધ્યેખી! માની માંકવીરે, ચોપરી દીપકનો ઝળકાટરે અંખા. ૨
 ગોદખ ગામ સોઢાંમણરે, રૂડાં જમનાંજીનાં નીરરે. અંખા. ૩
 ગો ગો બાલન ટોળે મળીરે, વચમાં રંમે રાધા કાનરે. અંખા. ૪

જમુનાં જળ શોભામણારે, તેમાં ગોપીયું ભરે નીરરે. અંખાં ૫
 ત્યા નારદમુની આંખારે, સાથે સામળીયાનો સંગરે. અંખાં ૬
 મેર મુગટ સોહામણારે, રૂડાં કુંડલ અળક કાનરે. અંખાં ૭
 તુલસી માળા કંઠે ધરીરે, શોભે ગળે ચુન્નનો હારરે. અંખાં ૮
 ખાંચે ખાનુખંધ ખેરખારે, રૂડા દગરે આંગળીયે વેઢરે. અંખાં ૯
 પેપીં પિતાંખર શોભતાંરે, છોકાંછ ભકતતણા પ્રતીપાકરે. અંખાં ૧૦
 રાધાજી રૂપે સોહામણારે, રૂડી શુદ્ધ દીશે દેહરે. અંખાં ૧૧
 ચરણાચોળી ને ચુંદરીરે, પાંચે આંગરનો અમકારરે. અંખાં ૧૨
 ચરણે તે નંદુર રણુચણુરે, રૂડાં આંગરનો અણુકારરે. અંખાં ૧૩
 મોહન વળાં રૂડી વાંસળીરે, સર્વે ગોપીયુ લીયેછે હિયરે. અંખાં ૧૪
 તાંન મેળાવે રો ચુંદરીરે, રૂડા ચરણાચુંના સોરરે. અંખાં ૧૫
 દોલ દળામાં વાળે કુંદખારે, ત્યા મુદંગને અણુકારરે. અંખાં ૧૬
 ફરતા ફર કાંધી ઘણારે, રમે જળની નારરે. અંખાં ૧૭
 શોભા તેની સહી કહુરે, જિતાં ન પામે પારરે. અંખાં ૧૮
 મારી મુંઢ મતીછે અતીધણીરે, શોભા વરણુવી નવજયરે. અંખાં ૧૯
 માંડવીનો મેડેમા અતી ઘણારે, જોવાને આંખા ધરારે. અંખાં ૨૦
 આ ગરખો છે અંખાજી તણારે, ઝીરધર ધુમેને ગાયરે. અંખાં ૨૧
 ગાયો સંવત ૧૮૪૦ મારે, તેમાં રૂડો આશુ માસરે. અંખાં ૨૨

છંદ અંજિકાનો.

માજી આમરે એક તમારેરે, અંખા અલખેલી. ભવજલથી પારઉતારેરે અં.
 તારે રોન ન પામે પારરે. અં ૦ પ્રહ્લા વેઢ વખાણુ નીરધારરે. અં ૦
 માજી સકલ પ્રહ્લાંડનીઆયરે. અં ૦ માને નીરખીને ધાજી ઉલાસરે અં ૦
 તારે અકલ કળા છે ન્યારે. અં ૦ નવજલે મુની પ્રહ્લાચારીરે. અં ૦
 ખાળીમાચરાતેસઘળે ખીરાજેરે. અં ૦ શેવકના શીરપર ગાજેરે અં ૦
 કહુ નખશીખ સોભા તારીરે. અં ૦ માતા ગૌરી છે ગોરે વાનરે. અં ૦
 શીશ ચરખે તે ધુધરમાલરે. અં ૦ માની ધડોળી અકઅમાળરે. અં ૦
 માંધ દીપક અરણુની જોતરે અં ૦ મુકી હીરલા અસણુની ઓપરે અં ૦
 ચોટી પાંધી વેણુ નવેણુરે. અં ૦ આંજી આંખડી તે મરધાનેણીરે. અં ૦
 કાંધી કેશર કુંકુમ આડરે. અં ૦ હીચ માંડલોને નખલો જગાવરે અં ૦

નેકે અંગને આરોપીરે. અં ૦ ભયો શીંદુર રોયી માંધરે. અં ૦
 માની નયડીમાં નીરમળ મોતીરે. અં ૦ જાણું છંદ્ર અરુણની નેતરે. અં ૦
 મંગળ રૂપેતે મહાકાળીરે. અં ૦ કાને કુંડલ અણકે અલરે. અં ૦
 મેરાં ગદીયાં પડેછે ગાલરે. અં ૦ કંઠે માલા મોતીનો હારરે. અં ૦
 શોભાનો કેમ પામુ પારરે. અં ૦ કાંચળીયે મુકયા હીરારે. અં ૦
 સોનાં હાંસડી શોયે સારીરે. અં ૦ મોલી ચંપકવરણી અંગરે. અં ૦
 માને ચોસઠ ખેનું સંધરે. અં ૦ બાણુ બંધને સુડી ઝલકેરે. અં ૦
 હિય લેતાં હુલસીયું હલકેરે. અં ૦ પાંચી વીંટીયે લીધો વાદરે. અં ૦
 કટી મેખલા ઝોજુ શાદરે. અં ૦ વીંટી આરશી ધુધરીયાળીરે. અં ૦
 માની ત્રટકે વાગેછે તાળીરે. અં ૦ હાથે પેપાં કડાં અંગોઠીરે. અં ૦
 માજી અમૃતધીરે છીરે. અં ૦ પાથેં અંઝરનો અમકારરે. અં ૦
 યાયે રમતાં યેયે કારરે. અં ૦ કાંપી કડલાંનો ઠાજુણાટરે. અં ૦
 માતા રાશરમે ખડુ પંરેરે. અં ૦ માની જુગતી નેષા જેવીરે. અં ૦
 વીંજી રૂદ્ર પ્રહાદીકે રોવીરે. અં ૦ રચો આનંદ જેજે કારરે. અં ૦
 લીલા અખંડ વીહાર અવીનાશીરે. અં ૦ રમે તેવતેવડી નેગમાયારે. અં ૦
 નેતાં દેવમુની લલચાયરે. અં ૦ ભાંમાં ભેરવ મારે હાકરે. અં ૦
 પગ ભરેને ધરતી ધ્રુજેરે. અં ૦ તેનો શબ્દ પ્રહાંડમાં ગાજેરે. અં ૦
 નારદજી તુમર વાયરે. અં ૦ વેદ ચારમળી શુણુ ગાયરે. અં ૦
 અંખા આગળ કાનવરનાચેરે. અં ૦ ત્યાં રંગધણુરો માચેરે. અં ૦
 રંગે ગાપને કરેછે કડોલરે. અં ૦ થઈ રીયોછે અકઝમાકરે. અં ૦
 ઉઠ્યા બહિયર ગાવા છંદરે. અં ૦ શોકો સાળ કળાનો છંદરે. અં ૦
 કોઈ ન લીધે લીલાનો પારરે. અં ૦ ગતાં પાપ ન રીયે લગારરે. અં ૦
 શક્તિ વખાણી ઝાઢરે. અં ૦ એક અખંડ પદને સાઢરે. અં ૦
 માજી અવરની નથી આશરે. અં ૦ અંખા રાખજી ચરણુની વારરે. અં ૦
 માજી શીવરામ હાથ તમારે. અં ૦ ભવજલથી પારઉતારેરે. અં ૦
 ગાયો સંવત ૧૮૨૨ રે. અં ૦ આશુ માસને બીજ અંજવાળીરે. અં ૦

છંદ અલબેલી અંબેમાનો.

અલબેલી અંબેમા ગરમે રમેછે, આંખાં નૌતમ નવરાત્ર સૌને ગમેછે.
 નવદુરગા આચર ચોક ગરમે રમેછે, આવી ચોસઠ શુરસીક. જા.
 એમ મલી તે ચોસઠ ખેન ગ. દળ કમળ સરખાં નેણુ. સા.

નવ સમ કર્યા સખુગાર ગ.	હરપર એકાવળો હાર	સો.
માથે પેર્યા અમર નવરંગ ગ.	મન ધણે રમે હોરંગ.	સો.
પાયે આંઝરનો અમકાર ગ.	ખહુ ધુધરીનો ધમકાર.	સો.
રેઢીતા શોળ શંખુગાર ગ.	સૌવે પેર્યા પુષ્પના હાર.	સો.
ખહાણી વાણીને રૂપ ગ.	મુખે વાણી અમલ રૂપ.	સો.
ખહુ મળી તે જોગણી જોય ગ.	માને જોતાં પોયે કોડ.	સો.
કોઈ નવ જોખન કોઈ ખાળ ગ.	તન દિશે આક્રમણ.	સો.
મુખે ગાય મધુરાં ગાન ગ.	કર પાત જ્યે મધુપાન.	સો.
ખહુ રંગે થાડે તાલ ગ.	ખહુ આંતે વચન રસાળ.	સો.
હલદયો સાગર આનંદ ગ.	શોભે ચતુરાં પુનમ મંદ્ર.	સો.
એણીપેર છખીમાં અનુષ ગ.	જોઈ જોઈને શેવેછે લુપ	સો.
મારી મતવાલી માય ગ.	શેવકને થાજે સાય.	સો.
માજી પૂરો મનના કોડ ગ.	એમ કહે શેવક રણુછોડ.	સો.
ગાયો સંવત ૧૮૨૨ ગરબે રમેરે.	આશુ માસે અવીચલ દિન જોને ગમેરે.	

છંદ અંજિકાનો.

અંખા સનમુખ જોજો સામું કે,	કુંખ સર્વે રૂપેરે લોલ.	૧
માજી અવશુણુ સધલા ખોજો કે,	પાતક પરજલેરે લોલ.	૨
અંખા અનેક ખહાડની માય કે,	નીજરૂપે યયાંરે લો.	૩
ખહા વિષ્ણુ રૂપધરીને કે,	શિવ રૂપે રહ્યારે લો.	૪
અંખા રૂપ ધર્યાં એવીશ કે,	ભક્તને કારગુરે લો.	૫
નિરશુણુ સ્વરૂપમાંછો સરખાં કે,	નિત જોજો વારણુરે લો.	૬
અંખા વૈકુંઠવાશી નામ કે,	ચતુરજીવ થેયારે લો.	૭
જઈ ઇંદ્રને દીધુ વરદાન કે,	કુંખડાં વૈગયાંરે લો.	૮
સધા રૂપ ધર્યું નવમાંપ કે,	કણુ નમાવ્યારે લો.	૯
અંધ વત્સુસુર મારીને કે,	વેમાન ચલાવ્યારે લો.	૧૦
અંખા નારયો કાળીનાગ કે,	ગિરી તોલ્યો તમેરે લો.	૧૧
કણુ રમાડયો ચરદની ચત કે,	ગાતાં ખહુ સમેરે લો.	૧૨
કંથસુર દેવને મારયો ત્યાંય કે,	દ્વારકાનાથ થેયારે લો.	૧૩
અંખા સાગર ખાંધો મારકે,	શવણુ રાલીયારે લો.	૧૪
સમ રૂપે હસરયને ખેર કે,	પંચવટી રિયારે લો.	૧૫

અંખા આજ અંતમાં એક કે,	સુખ સૌમાં થીયું રે. લો.	૧૬
શીવરામ કરજીને ગાય કે,	સત તમથી રિયુરે. લો.	૧૭
અંખા સંવત ૧૮૩૭ કે,	શુભ ગાયા કરે રે. લો.	૧૮
આશુ સદ ર અંજણલી કે,	વાર શરક કયોરે. લો.	૧૯
માજી ભક્તવચ્છલ પ્રદધારી કે,	શરણુ આવીયોરે. લોલ.	૨૦

છંદ અંખા અલબેલીનો.

અંખા અલબેલીંઝો આજ રંઝમાં રે લોલ. આજ ચોશઠ ખેનુના સંઝમાં રે લો.	
તમારું સ્વરૂપ દીરોછે સ્વીયાખાલું રે. ઝો. મુખ ચંદ્ર ચમી રંગામણુરે. લો.	
મસ્તક વેણી ખીસાજે વિશાળ શુરે લો. સુધી જમરોને કુમકી ચારસરે રે લો.	
વચે ઝળકેછે ચોકડું વેણા તણું રે. હીરા જડીત જડવ જતભોમસ રે.	
તરોતીયુ દીરોછે બાહું છોકમાં રે. અવલ સેથો ભરણે પહુ ટેકમાં રે.	
નયણુ કાજલ શાશ્વંતે દીરો શતડીરે. ખિંદુ સાડું ખન્યું શુંકહુનાતડીરે.	
તેલ કુસેલ મસ્દન મારી માવડીરે. રનાનોદક બરી મેલી ગંગાજલીરે.	
ફનક કમખિ પેરગા અંખા માવડીરે. રંઝ પેરગા કશુખો માએ આપતોરે.	
કેશર ઘોલ્યાં અંદન કુંમકુંમ કાંચળીરે. કટીમેખલા પાંધ્યા તેકમરપાતળીરે.	
દીલા કીધાં અંખાએ તણુ સરતણું રે. વચે હેમ મુક્તાકાળ અવેરનાં રે.	
જવ હેમનું ખીસાજે કીણી અલનું રે. છંદર લોલકલટકેછે ઝીણીભાતનુરે.	
મારું મુકટ ખીસાજે તેજ તુલ્યનોરે. અલકે પાનું લીલું તે એક શરનું રે.	
હિરા ઝળકે તે માજી કેરા ગાલશુરે. વાળી મુકતાની પેરી સતી લાલશુરે.	
થાયે આઝરને વિહીયા ઝમકતારે. રોના સાંકળાંતે અલી સોહાંમણું રે.	
લાયે મુજસીને કાંકણી ખીસાજતીરે. ચાહલોકમાંતે અંખીકાખિરાજતીરે.	
ગાયે પોંચી તે પંચરત્ને જડીરે. હાથે સુડી કડાંને આપે સાંકળાં રે.	
કાંડે કંકણી અવેર જલા અપરરીરે. જોવા મુતી આલ્યા તે પ્રહારીરીરે.	
ખાંધી ખેરખાંને કેરખી ખેરશુરે. પાંડેખાભુખાં પાંધ્યાસોનાહોરશુરે.	
કંડે કાંઠલીને ઝરમર જુમણું રે. હતરી હાર પેરખાંને ધરેણું ધણું રે.	
ખહુ શોખે શણુગાર ધરયા કાંકણીરે. ગોખચોકમાંખીસાજે અંખાવકડીરે.	
ખેડી કોયલે ડુગરે અંખા હું ચડીરે. હુંને વિનમિતિ શુકરે અંખામાવડીરે.	
શંકર મીમાં તે ગંગા માતા તાહરે. સામી સાગર ગાજે તે સોહાંમણું રે.	
મા લોજન કરીને ખીડી ખાગતીરે. ચોખાંદીરોછે અંખા અમીમાનતીરે.	
માને રોવેજે શુભ શકલ અમીમાં રે. માને વજા જે તેજવ વકલ વધીમાં રે.	

શેવે શકલ નમન તમારી થાવડીરે. ગાયો સંવત ૧૮૧૬ માંરે લોલ.

છંદ જગદંજિકાની પાંદર તિથિ (ચૈત્યાઈની આલ)

પ્રતિપદા પ્રભુશું શ્રી પરમેશ્વરીરે, કારણ શક્તિ જે ઠેવાય.

ચૈત-ચ રૂપે સહુ ચિતમાં જશીરે, અંખા કરતી સદાશરાય,
કરણા દ્રષ્ટી કરે જગદંબિકારે. ૧

ખીજે ખાળા ખહુ ખળવાન હુંરે, ક્ષદિ નામે ખહુચર આત.
ખહુ રૂપે થઇ ખહુ સ્થળમાં વશીરે, ખહુધા હુખદાયક સાક્ષાત. ૨
ત્રિજે ત્રીશુલાત્મક માયાતમેરે, વિરંગી સૃષ્ટી વિવીધ પ્રકાર.

પાપણુ કરતા પણુ પોતે ઠરારે, તે વળી સજકરે સંહાર. ૩

ઓયે અતુર તણી અતુરાઈ હુંરે, તિલા રૂપે થઇ વીખ્યાત.
મનવાંજોત કળદાતા માનવરે, શક્ય હુખ પદછે સાક્ષાત. ૪

ધંઅમી પરમ પવિત ચરીતખીરે, માનો વિચીત છે મહીમાય.

ચોકશ ચિત્ર પડે નહી જેહનુંરે, આપર અકલીત કરી અટકાય. ૫

સછે અહા શક્તિ હું ખરીરે, કોટીક કલ્પ અદ્ભુત કરનાર.

કૈની રતી કોઇ નવ કળી શકેરે, લખવાને કોઇ શબ્દ લગાર. ૬

સમમે સમ રૂપે શ્રી અંબિકારે, શ્રી વિશ્વેશ્વરીરે વીંધાધાર;

પરમ હુખ કર સહુને પ્રેરણારે, વધવાને વિવેક વીચાર. ૭

અશ્રમે અહ જુળ આશાહરીરે, કષ્ટ હરણુ કર પુરણ કોડરે;

વેક પુરાણુ વખાણુ કથા કરેરે, જે કરી ન શકે અહવા કોડ. ૮

નવમી નવદુરગા રૂપે નવેરે, રમતાં નવ દીવસ નવરાત;

જેતાં ખેલ નવલ જામી રહ્યારે, નમતાં હુખેશું નવ દીનમાંરે. ૯

દશમે દેવી શુભદા તદારે, દશવીધ લક્ષ્મીની દેનાર;

બૈભવ વધારણુ શ્રી વિશ્વંશ્વરીરે, તારણુ તરણુ સદા હુખકાર. ૧૦

એકાદશ એક તમે છતાંરે, અંખા ધરી રૂપ અનેક;

પ્રથમ પ્રાકમ તે કર્યારે, તેવરણુવવા શબ્દ નહી એક. ૧૧

બારસે બાલ તરણુવૃદ્ધ પ્રાણીહુંરે, સ્નેહ સંરક્ષણુ કરનાર;

અક્તિ આવે જે હુંને જાહેરે, તેને નાવતરતાં નહી વાર. ૧૨

ત્રેસે ત્રમ તમે ત્રૈલોકમાંરે, હું સાવીત્રી ત્રિશુલાવીત;

લક્ષણુ જેનું નઆવે લક્ષમાંરે, જે છે આત્મ વેદાંત વિદીત. ૧૩

ચતુરશરી ચૈક વિદ્યા ચૈસક કળારે, ઇત્યાદીકમાં વશી વીચીક;

અંબિકામે અક ત્રીશુલ અપદીક ધર્યારે, કાળી હરહું ચતુહમેશ. ૧૪

પુનમે પૂરણું તું અનપૂરણારે, પૂરણું ગુણદ શુભય શંકર પૂરણું;

પણુ શકિત સહુ વિશ્વ અપૂરણુંછેરે, તુજથી પૂરણું તે પરીપૂરણું. ક. ૧૫

છંદ અંબા આનન કમળનો. (ચોપાઇની ચાલ)

અંબા આનન કમળ સોઘામણુંરે, તેનાં શુરે કરે વખાણું;

અંબા રીતળ શરીયરથી અતી ધણુંરે, બાણે ઉઠયા કોટીક બાણું;

અંબા આનન કમળ સોયામણુંરે.

૧

માનાં કાને કુંડલ શોભતાંરે, બાણે જાડ તે અરકને દાંડું;

માને ભલવટ ટીલડી શોભતીરે, જલહલ તુવકુટીમાં ખિંદું. અં. ૨

માને મસ્તક કુલી દીશે રાખડીરે, શારંગો સંયામાં સિંદુર;

અંબા બાણે અરણ્ય પ્રકાશછેરે, અણમાડે તીમરથીયાંછે દુર. અં. ૩

શોભીત રયામ ત્રવેણી ઓઠલોરે, બાણે લટકી રહ્યાંછે નાગ;

તેણે લટકે ખનીયલ ગોફણીરે, ચારે ફેરછે ધુધરમાળ. અં. ૪

માના નમણાં સરોદ શોભામણીરે, તેના પત્ર કમળ આકાર;

અંબા મૃગ મધુકર રયામતારે, માંડે પૂરણું દશ અવતાર. અં. ૫

માના રયામ સ્વેત આરકતતારે, તે તો ત્રીજણું વશે તે માંડે;

અંબા જોતીસ્વરૂપ નીરજણુંછેરે. સ્વપને તો કોઈ ધકી નકલાય. અં. ૬

માની બ્રહ્મટી કુટીલ નીલાળતારે, મુકયાં મહીપાણુંરે પ્રાણ;

માની પાંપણુંછે દોષે ભરીરે, તે તો અગ્રી સંહારક મંડાણ. અં. ૭

મના અધરોષ્ટ્ર અરણ્ય અતી દીપતારે, જાણે ખીંદું જીવનનાં ફળ;

અંબા અમૃત તેમાં ભરણુંરે, તે પર રત્ન અણકે અમુલ્ય. અં. ૮

માના દાંત શોષે દાડમ કળીરે, ખત્રીશ ગુણુંછે તે માય;

જીહ્વથી તેતો ફેમ લહેરે, તે તો કોઈ ધકી ન કલાય. અં. ૯

માણ નાકે નકવેશર શોભણુંરે, જીપર દીશંતો નમણો મોર;

જડયાં રત્ન અમુલ્ય તે વિશેરે, મોલી પાંચ પાંચની હાર. અં. ૧૦

માણ ત્રોવાયે સુદર શોભતાંરે, મોલી મણી મોતીના હાર;

માને કંટેશર ચીર કુમળુંરે, તેની શોભા કહી નવ બાંધ. અં. ૧૧

માણ આંશુપણુ લેકે અતી લણીરે, તેનાં શુરે કરે વખાણું;

માની બાહે બાણુખંધ ખેરખારે, કરે કંકણુ સુઝ અમુલ્ય. અં. ૧૨

માને જીગલ પંજેચર શોભતાંરે, તેનું ત્રીજણું કરે પચ પાંચ;

તેમાંથી તણુ ટણુ જીપ-ચારે, શાંત મોહને કાળ. અં. ૧૩

માનું નામી કમળ શોહામણુરે, કટી મેખલા હીરા જડીવ;
 માણ ચરણ કમળ શોહામણુરે, ધેરવાં બુશણુ ભાત વિચીવ. અં. ૧૪
 માની અદ્ભુત ઓપે ઓઢગીરે, ધેરવાં ચરણા ચોળી ચીર;
 માણ તમકનકથી અધીકછેરે, શોભે અળકે શુભ શરીર. અં. ૧૫
 માને ચરણુ નેપુર ધુધરારે, આંઝર કરેછે અમકાર;
 માણ હાંદ્રાદીક સુર મોહી રહારે, શઘાયતે લીલાતે રંગવિલાસ અં. ૧૬
 જે જે શમે તે મુને દીણધેરે, તે વીના નવ ઘટે તેણું અનુકત;
 સહુ તમથી તમસરણું નહીરે, તે તો મન જીદિછે અનુકત. અં. ૧૭
 નોણું કાઠ ત્યાં માત પરવરારે, તે તો પૂરણુ ખજાની શકત;
 કેવાય પરિવ્રજ તમવડે કરીરે, વિરંચી કરે તમારી ભકત. અં. ૧૮
 મૌનાંહેછો સહુ તમવડેરે, પાંચો વિષે તે તો વિહાર;
 માની માયાકળાય નહી કોઇ પથારે, નહી જુજવા પુષ્પની વાસ અં. ૧૯
 દિ દિ ભાને શ્રી રચીરે, તોયા કરી રીયાછે સ્થીર;
 તારી માયાયે શણુ અલગા કર્યારે, તેતો ભરમે ભારો દૂત. અં. ૨૦
 હું તો અન્યને નજાડે જાણુવારે, તારૂં રૂપ કોણુ નકલાય;
 શેષ પ્રજ્ઞાદીક હારીયારે, તારો પાર કોણુ ન કલાય. અં. ૨૧
 પોતે પોતાનો જાણી કરીરે, સદા સરવદા કરે કલ્યાણુ;
 જેમ હેમ કળશ જડે દીપતોરે, તેમ સઘતો નહીને વરણુ અં. ૨૨
 સિંધુનું જલ સિંધુમાં રહેરે, તેણું લહું તે તારૂં તેજ;
 તારી વાણી એ અમૃત વહેરે, જેમ કુપ માટે તારો હથોત. અં. ૨૩
 તારાં આવાહન હું શુ કહુંરે, તે તો વ્યાપક સરવે આપ;
 કરી વાશ રચના બહુચરીરે, પરવત અંગે કીધી વાશ. અં. ૨૪
 હું તો મુઠ મતી કાંઈ જાણુરે, અપસાધી છછી તારો દાસ;
 આપે અંબા કરૂણા કરોરે, સદા શખો ચરણની વાશ. અં. ૨૫
 બહુ પરે પોતે વશ્યાંછે વિશ્વમારે, તારાં સઘલાં અકલ અચીવ;
 અંબા મુનીવર વિશ્વમે બહુ થીયારે, તારાં વચન બહુછે પતીવ. અં. ૨૬
 મન જીદિથી કોઈ સ્તુતી કરેરે, આપે શુધ કર્યો વિમાર;
 આ પે સુખને સંપત સરવધારે, તે તોજીતી નશકે કોઈ અં. ૨૭
 જે જન માને શરણુ તે રહેરે, તેનો સઘતો ટળે સંતાપ;
 તેને જનુંની જાણુ પોતા તણુરે, તેને સ્થીર કરેછે માત. અં. ૨૮

તેની વાણીમાં રસ ઉપજેરે, તેને પૂરણ પદનું જ્ઞાન;
 અંબા તેતો આદ્ય અનાદ્યેરે, આપી પાંડે અલી વરદાન. અ. ૨૯
 હું તો તારે શરણે આવી પડ્યોરે, બીજે કેને સરણ નબળે;
 અંબા કાલાવાલા તુજ આગળ કરેરે, તારાગુણ તે જશહું ગાઉ. અ. ૩૦
 અંબા પાંચ તત્વ ગુણ તેજ તુંરે, વ્યાપક સરવે સઘાતુ આપ;
 સર્વે હંદ્રીને સરવે દેવતારે, અંતકરણ માતા તારો વાશ. અ. ૩૧
 નયન સુશ્મ શાહુનું મુળતુરે, તુંજો આદ્ય મધ્યને અંત;
 અંબા સ્થાવર જંગમ સમસ ચરીરે, તેમાંજો પરમ અનંત. અ. ૩૨
 તારી સ્તુતી કરે તં જ્ઞાનકેરે, તેને આગળજે સ્તોત્રીપ;
 અંબા બિંદુ તે શું જાણું શીપમારે, માતૃ કીપાકર શમીપેર. અ. ૩૩
 હું તો તારો તે પ્રગટ તું થકીરે, બીજે જાણુ તે અજ્ઞાન;
 શાહુ તારી માયામાં ભગેરે, તારૂં અતુલ્ય કારણજે જ્ઞાન. અ. ૩૪
 હું તો મંદમતી કાંડ જાણું નહીરે, તું તો બોલસ પર્વાત પ્રમાંણુ;
 કોઈ વેદને કળી શકેનહીરે, કોઈ શાસ્ત્રે નક્ષત્ર નેય.
 અંબા ગણી નશકે શુણુ તાહસરે ગણુ સરવે તાહરું નામ; અ. ૩૫
 હું તો દીન યદને વરણુતુંરે, શરણુ આભ્યા ભવાતીદાશ.
 જેમ દરપણુ દેખાડે અંકનેરે, મોટો મારે તારો અભ્યાસ; અ. ૩૬
 તારી કર્ણુણે જાણુ સહુરે, અભીમાન નશકે લગાર;
 અંબા કરી કર્ણુ તારી પેરે. આપે પ્રગટ કરણું જીવન. અ. ૩૭
 હું તો મંત્ર જંત્ર જાણું નહીરે, નહી જપ જપ જગન;
 અંબા ધ્યાન કરે હું તાહરે, માણુ ઉતાસે ભવપાર. અ. ૩૮
 કોઈ માગેરે કાંઈ તુજકનેરે, હું તો અર્ધામલ પદ પૂરણુ;
 અંબા જેમ તેમજાણુ પોતાતણુરે, ભવપાર ઉતારો ભગવાન. અ. ૩૯

છંદ અંબા વશીયાં હુંગરમાં (ચોપાઈની આલ)

પ્રથમ ગણપતીનું દરશણ કરીયેરે મા, માનો કોઈ લઈ આચર કરીયેરે મા.
 માની પવાડીયે જઈ આચર કરીયેરે મા,
 અંબાવશીયાં હુંગરમાંયેરે જાગ્યા જોઈનેરે મા. ૧
 ગણપતી અરસતી વિનહુંરે મા, લખોદર લાલુપાયરે મા,
 વાણી આપીને મથાકરીરે. અંબા વશીયાં હુંગરમાંયેરે જાગ્યા જોઈનેરે મા. ૨

- અંખા આશુરેમાં ખીસજેછેરે મા, છત્ર સોનાનું શીર જાજેછેરે માં.
 ત્રિંહાશનં ખેહાં ખીસજેછેરે મા, અં. ૩
- માને રીરે કલંગીના તોસરે મા, અંખા પુરો મનોરથ મોસરે મા.
 મા ચોક તસલીયાના જોડારે મા, અં. ૪
- મા ચોલીયા રંગ ખોળીરે મા, ચંદન અરધચાશુ ખોળીરે મા.
 કુશરૂયા શાણુ રંગ રોલીરે મા, અં. ૫
- માને ચોટ્ટે ચોકીને કુમકારે મા, ચોકો ત્રાકુટી પાંધી છુમખારે મા.
 છુંમે જુંમે મા છુંમનારે મા. અં. ૬
- માને નકવંસરે હીરરે ડોસરે મા. માની ટીલડી તપે લલાડરે મા.
 તીલક ઠાંધાં કેસરી આડરે મા, અં. ૭
- માને ખાળુખંધને ખેરખારે મા, શોભે કુડે કમર પટોરે મા.
 એવી આનંસી કર આનંદ ઘટારે મા. અં. ૮
- મા તેં લેખ લખ્યા કરમે રૂડરે મા, માતાશ મનશુખાંછે ધણા રૂડરે મા.
 તેં રાખ્યા અમર એવા જુડારે મા, અં. ૯
- માયે ખેરયાં કાંખીને કડલાંરે મા, આપી પુત્ર વસવોને પેહલાંરે મા.
 એવી ખોળી ભવાની કામ કરો ભલાંરે મા. અં. ૧૦
- સજરાવો ચંદરવાને થંભારે મા, માને ભાવે ગવરા માહા રંભારે મા.
 કહે સર્વે ઉદો ઉદો અંખારે મા. અં. ૧૧
- માને દીપક જ્વેતુ અંજવાલીરે મા, પૃથ્વીનાં પ્રાચીત પરબલીરે મા.
 માયે નિત નિત કીધી દીવાળીરે મા. અં. ૧૨
- મા પાંધ્યાં તોરણુ ખારણુરે મા, મા કામ કરેછો કારણુરે મા.
 માને પડેં પડેં જાળીં વારણુરે મા. અં. ૧૩
- માજી હરશનથી નયજી નીરખુરે મા, મા ધરી પ્રેમ રૂઢેથી હરખુરે મા.
 માજી કોઈ નહીં તમ સરખુરે મા. અં. ૧૪
- મા આચર આવી ગરખે રમશે મા, તેતો અંખા માને ગમશેરે મા.
 માનુંં દુરયકી દેખી નમશેરે મા. અં. ૧૫
- માની પાજે આપી પાડે તાલીરે મા, તે ઉપર જાજી ખલહાચીરે મા.
 મા તેની દશ્ય નીમેવાચીરે મા. અં. ૧૬
- માની ધરમ ધન ધન ધન વાચીરે મા, એવી અંખા સાહેબજો માચીરે મા.
 જે ચાલ મલ સહુ છે તાચીરે મા. અં. ૧૭

- તારાં નવ રંગી નીસાન ફરકેરે મા, દેખી દુઃખ ઢારીદ્ર થડકેરે મા.
 તારે રંક રાયછે સૈ સરખારે મા. અં. ૧૮
 મા રાખ્યે લીલીને લીલીરે મા, એવી આહુખ અંખા મહા પાલીરે મા.
 આનંદી અંખા રહ્યાં અતી પાલીરે મા. અં. ૧૯
 અશાડ આશુ માહા ચૈતરે મા, ચારે તારા નવરાતરે મા.
 માહા દશા જાગી ખેતરે મા. અં. ૨૦
 માણ નામથકી હું અજગેરે મા, મા ચાચર રમઝાનો ધગું પટકોરે મા.
 માને આવી હું ડામણુ વલગોરે મા. અં. ૨૧
 મા હજાર ગાયુ પાળે આવેરે મા, આશરે રહુ અંખા પાલીરે મા.
 માણ જમાન છો તું પાલીરે મા. અં. ૨૨
 માને ગળે ધરેણાં ધણા દીશેરે મા, માને ઉતરી માળા અતીશેરે મા.
 એવી દુન્યા તારી દીશેરે મા. અં. ૨૩
 મા સાચી સદા રાત ખળદારી મા, તારી અકલકળા નકળાયરે મા.
 મા શ્રદ્ધાનાં પ્રાશ્નિત હુરનારીરે મા, અં. ૨૪
 માણ સાચી શકલ પ્રદધારી મા, તારી અકલ ગત પર જલકારીરે મા.
 રાખો આદીત વચન પ્રિત પ્યારીરે મા, અંખાવશીયા હુગરમાયરે જાગ્યા.

છંદ જયો જગદંબિકાનો (તકાઈ)

- જયો જગદંબિકારે લોલ, સ્થળે સ્થળ સ્થંબીકારે લોલ.
 અખંડ આન દીકારે લોલ, જયો જગદંબિકારે લોલ ૧
 નકી તું નીરંજનીરે લોલ, અરી દલ અંજનીરે લોલ.
 દેવી દુઃખ અંજનીરે લોલ. જયો. ૨
 સતી સિંહવાહનીરે લોલ, અતી અધદાઈરે લોલ.
 મતી ગુણુ ગાહનીરે લોલ. જયો. ૩
 શૈવ શંહાવતીરે લોલ, પદેપદ પાવતીરે લોલ.
 મયા મનભાવતીરે લોલ. જયો. ૪
 અંખે તું જાપાયનીરે લોલ, સહુ રંક રાયનીરે લોલ.
 સદા સુખ ઘયનીરે લોલ. જયો. ૫
 મૃદા મૃદી જંતુનીરે, લોલ તણુ તંતુનીરે લોલ.
 અનાજ અનંતુનીરે લોલ. જયો. ૬
 પદાર્થ પ્રાણીનીરે લોલ, વિષ શણુ વાણીનીરે લોલ.
 પૂરા પૂરાણીનીરે લોલ. જયો. ૭

અનાદી અનંતીરે લોલ,	મહાન મહંતીરે લોલ.	
પ્રમાણુ શું પંથીનીરે લોલ.		જયો. ૮
હૃદિ હૃદિમંતનીરે લોલ,	શક્તિ સદા ચંતનીરે લોલ.	
સિદ્ધિ શ્રીમંતનીરે લોલ.		જયો. ૯
પતિ કેસરીનીરે લોલ,	સતી શુવીલામનીરે લોલ.	
અધિક હલાચનીરે લોલ.		જયો. ૧૦
રમે નવરાત્રિઘરે લોલ,	જનો તણી જત્રીણીરે લોલ.	
મનોહર મારીણીરે લોલ.		જયો. ૧૧
અભંગ હમંગમાંરે લોલ,	નાચે ગાય રંગમાંરે લોલ.	
અભવે મૃદંગમાંરે લોલ.		જયો. ૧૨
સજી શૃંગારનેરે લોલ,	ધરી હૃદીચારને લોલ.	
પેરી પુરુષ હારનેરે લોલ.		જયો. ૧૩
વરાહી વાગેશ્વરીરે લોલ.	માન મારેશ્વરીરે લોલ.	
ભણામ ભવનેશ્વરીરે લોલ.		જયો. ૧૪
આઈ તું આશાપુરીરે લોલ,	મારી માણું ખલુઅરીરે લોલ.	
પાહી પરમેશ્વરીરે લોલ.		જયો. ૧૫
લક્ષ્મી તું લખેશ્વરીરે લોલ,	ઠાળી કર્મ્યા કરીરે લોલ.	
સરસ્વતી શુંદરીરે લોલ.		જયો. ૧૬
પ્રામી જીવનેશ્વરીરે લોલ,	વિધાત્રિ વિશંભરીરે લોલ.	
ગૌરી ત્રિશુભેશ્વરીરે.		જયો. ૧૭
જવાલામુખી જ્યોતમાંરે લોલ,	અખંડ ઉદ્યાતમાંરે લોલ.	
પ્રખ્યાત પ્રખોધનીરે લોલ.		જયો. ૧૮
શહામક શોધમાંરે લોલ,	સદા શુભ ખોધમાંરે લોલ.	
કદિ નહીં ક્રોધમાંરે લોલ.		જયો. ૧૯
અંખા અતી આપતીરે લોલ,	કુંડાંપર કોપતીરે લોલ.	
શદાશિવ સ્નેહતીરે લોલ.		જયો. ૨૦
ચહાં ચોવી હચનરેરે લોલ,	અક્ષાલીક હચીરેરે લોલ.	
નમે તે અનુસરેરે લોલ.		જયો. ૨૧
મુલ્ય મળી માનનીરે લોલ,	ધરી મુજ્જામાનનીરે લોલ.	
કરે સજ્જા માનનીરે લોલ,		જયો. ૨૨

જપે ધુજને જઠારે લોલ, અંખા હર આપઠારે લોલ.	
તરે જવ તે તદારે લોલ.	જયો. ૨૩
દયા કરી દાશનેરે લોલ, ગ્રેડે જવ ત્રાશનેરે લોલ.	
પૂરે શુભ આશનેરે લોલ.	જયો. ૨૪
સ્તુતિ જઠાંખીકારે લોલ, વડા વિશ્વ સ્થંભનીરે લોલ.	
નિરાલંબ લંબનીરે લોલ.	જયો. ૨૫
ઘડી સર્વે સારતારે લોલ, રજો ચોત ધારતારે લોલ.	
રખે તે વિસારતારે લોલ.	જયો. ૨૬
મળી મિત્ર મંડલીરે લોલ, ભલા સુરમાં મળીરે લોલ.	
ભગુ સ્તુતી સાંભળેરે લોલ.	જયો. ૨૭
સ વત અઠારસંરે લોલ, શુભ સાલ એકત્રીસછેરે લોલ.	
મતાપ મને હશેરે લોલ.	જયો. ૨૮

છંદ અંબાજી ખેલે રંગમાં.

રંગમાં રંગમાં રંગમારે મારી અંબાજી ખેલેરંગમાં	૧
નવઢાડા નવરાત્રી ખેલે ચૈકાર ચૈકાર ધંગમારે મારી અં.	૨
અંગે તે ખાલી બીધે કરતાળી, શોભાખની માના સંગમારે અં.	૩
એણે સુગાર માને અંગે શોહાવે, નયડીમાં મોતી જડાં નગમારે અં.	૪
આમર આવીને ગરખે રમેછે, તાલ નગારાના છંગમારે અં.	૫
દેશોદેશનાં માનવી આવી નમેછે, કામ થાયછે મનગમતારે અં.	૬
એસઠ ખેલું સર્વ આવી મળીને, ગરખો ગમએછે આનંદમારે અં.	૭
ભટ વણજકે આવે ભજયો, તે નાચા જહ ગંગમારે મારી અંખા.	૮

છંદ અંબિકાને.

પ્રથમ ગણપતીનું દર્શણ આવી કરજો, માને મુજરો કરીને આમર કરજો.	
ફુલી સાહેબ દેહાર દીજે રે,	મતવાલી અંખા મુજરો લીજેરે.
આશ રાખુ આરાધ્ય તારી રે,	સાચી સાહેબ સલામહેલે મારી રે.
જુખી રાખેને શીરકાર ખાંધી રે,	રહુ આમર ક્રિમેદર્શર અંખા રે.
આહ અબ્બલ્ય તે હાથ વાતહેલે રે,	મિહાસન વાળીને સોપી દેલે રે.
મેહરખાની તે મહેર માત કીજે રે,	સદા સેવકોને શીરહાથ કીજે રે,
કુકમ તામે સાકાયજી તણારે રે,	આવી વસ્ત્રીમ સલામ કહ પાજેરે.
નજર દેખુ સાદા તારી મિઠી રે,	અંખા અલખેલી જેવી લે કોયનદીરીરે.

મહેર રાખીએ માત તારી મોટી રે,
 પાએ પડજે તે પાવડીની પીઠે રે-
 દુરમા દેવી તે કુખડાં ટાળે રે,
 જ્વેર જવાળમુખીએ માત મારે તારે રે
 ખરી ખોડીઆળ નય કરે ખોડું રે,
 ખાળી ખેચરાજ વાત સુણા છાંતીરે,
 ગજરાજેશ્વરીને રૂઢે પરજે રે,
 ઘુંધી નથી મારી વાત અબાણી રે,
 હેલું જાણીને ગરખે આઠ્યો રંખારે,
 ભગાં મહુડો માછો મહું માછ રે,
 ગાલું અંખાને દરખાર રૂડીવાંણીરે,
 ધેર આવા અંનપુરણા રાણીરે,
 અરજ અલખેલી વિન્ધકણેને કથેરે,
 રૂઢ રૂકત મહોર માથે કીધીરે,
 માથે દામ ખરીદ શુભ લીધારે,
 આવી ઉભા રહો બીડ કાંમે રે,
 દોલતબદી સેવકને શીર છાજેરે,
 સહુ બાધની ખિરાદરી જોડેરે,
 દહે દુરમન કીધા તે વાત નખોટીરે.
 સદા સુખિયાં થઈએ અંખાને દોટીરે.
 મુરખ જાણી વચન માલુ થાજે રે.
 સાનગદ જામ નાચયણીલુ મોડું રે.
 માત સુળબા ઘું મનમાંની રે.
 પાવાવાળી મહાકાળી કામ કરજેરે.
 અંખા મોટી આસસુર રાણી રે.
 મારે માત ઘું તાત ઘું અંખા રે.
 મારે માત ઘું તાત ઘું આછ રે.
 સદા શરિરો હાથ વાત જાણી રે,
 કરો મહાલક્ષ્મીજી માત મહેરઆણીરે
 દેવ દેવીને દરખાર દવા દહયે રે.
 અરજ અલખેલી માતશુદીધી રે.
 ચોક ચાચરના ચાકર કીધા રે.
 હાથ પડચાલું અંખાજી તારે નામેરે.
 કુંગર વાળીનો ડંમકો વાજેરે.
 ખણી કણીને ખેસાડજે ઘોડેરે.
 તારો આદીત શુભામ છે સજીરે.

જંદ અંજાણનો પંદર તીથી.

પડવે તે કહ પરમેશ્વરજી અંખિકા, વારે વિશ્વેશ આપ. ૧
 હાસનાં હારીદ્ર કાપવા હો અંખિકા, પેહલે પારે કુંભરથાપ. ૨
 ખિજે તે ખેચર આઠ્યાં હો અં, સેરું સર્વને સાથ. ૩
 ત્રીજે તુલબમાત તેડીઆઠ્યાં હો અં, કાલી આઠ્યાં સનમુખ. ૪
 ચોથે ચતુરાં ચાચરે હો અં, ઉદો ઉદો મુખ હોય. ૫
 પંચમે પાંચ સરખીમલી હો અં, અકલ કલાન કળાપુ. ૬
 છઠે છંપીલી સહુ મલી હો અં, અષ્ટ ધોડોર આનંદ થાય. ૭
 સાતમે સાત સાંખીયાં હો અં, ભકતનાં કરવા કાજ. ૮
 અષ્ટમીએ અષ્ટક હોમીયાં હો અં, વેદ કરે વખાણુ. ૯
 નવમીએ નવક માંડીયો હો અં, બેજન કરો સર્વ દેવ. ૧૦
 દશમીએ દશક આસણી હો અં, પૂજન ખડુપર થાય. ૧૦

એકાદશીયેં અવનીપરે જો અં, કીધા ખહુ પીસતાર.	૧૧
દ્વાદશીયેં ખહુઅર યોલીયાહો અં, અકન ઉતારે ભવપાર	૧૨
ત્રયોદશીં તુલજ સધાળ્યાં જો અં, અહુને કરી પ્રણામ.	૧૩
ચતુરદશી આચર મિકલ્યો અં, ખહુઅરમાને ઘેર.	૧૪
પૂરણીમાથેં કામ પુરાં થયાં જો અં, સર્વેને આપી શીખ.	૧૫
ધોળા વજ્રજ કમ્પાછે હો અંખિકા, સખજી ચરણ નીકસ.	૧૬

છંદ અંબિકાની પદ્મર તિથિ.

પડવે પાવા વાળી પાલવ સાહારે.	દરશણુ કરતાં આજ ગરબો ગાયોરે.
ખિજે ખહુઅર માત રક્ષા કરજેરે,	મરા સરવે તરેહનાં દુઃખ તમે હરજેરે.
ત્રિજે ત્રિભાવન માત ખેડી ગાજેરે,	સિંહાસન ઉપર માત તું બિરાજેરે.
ચોથે ચંડી માત ચોદશ જ્ઞેતીરે,	આંખડીએ આવી આંસુડાં લોતીરે.
પાંચમે પાળો માત હમને આવીરે,	રંમતાં રંગભર આજ હયો ખોલાવીરે.
છઠે છખીલી માત છયા કરજેરે,	શેવકનાં આવી આજ દુઃખડાં હરજે.
સાતમે સુંદર મુખ તમારૂં અગરે,	આચરમાંરમતાં આજ મનખહુ હરખેરે.
આઠમે અધજીભા દરશણુ દેજેરે,	આ હવનઅતિસં ધાય વારણાં લેજેરે.
નોમે નવ દુરગા મળી અન્નહરે,	જમે નાદવેદસહુએ આજ અંબાનેહીરે.
દશમે દરશણુ દેજે આપલવાંનીરે,	સુખી રખેછે આ કાય મા મેહરખાતીરે.
અગીયારસને દીઓછવ ધાએરે,	હરી હરનાં શુભજ ગાય જ્ઞેવા પળાયેરે.
બારશે બાગરૂપ ખહુઅરી અંબારે,	માઆવો અમ ઘેર આજ મામન રંબારે.
તેરસે તુળજમાત જોધજોધ હરખરે,	નયજુથી અંબા આજ હરખી નીરખરે.
ચૌદસે આચર માત હવનથાયછેરે,	શ્રીકૃષ્ણ ચુદડીયો ધી જોમાયછેરે.
અમાસ પૂનમે આજ દરશણુદીધારે,	આચર આવી આજ નાટા રંગ કીધારે.
આષ્ટદશતિથિયો ગ્રાહ હલટ આણીરે	હું સમરૂં શ્રીત્રિપુરા હલટ આણીરે.

છંદ અંબાનો. (દેશી પેર.)

અંબા અલખેલી દીસેછે રંગમારેલો.	મીસઠ જગણી અન્નહ સર્વે મંગમારેલો.
તારૂં સ્વરૂપ દીસેછે રણીઆમણુરે.	મુખ અંદ્ર ધકી સોહામણુરે લો
અસ્તક વેણી બિરાજે વિશાળસુરે.	ગુથી ચમરી તે કુલની માળસુરે લો.
વચે અળકે તે આકે ચરૂ હીમનારે.	હિરા જડિત જડજાતે જ્ઞેત્ય જામનારેલો.
તારૂં તરસચીથુ દીસેધણુટેકમારે.	સેંધા સિંદુરેપુરજેતે અવલ ટેકમારેલો.
નેત્ર કાજળ સારાંતે દીસે રાતડીરે.	ખિંદી કીધી તે રીકડુ વાતડીરે લો.

હિરા ઝગડે અંખાને મોરે ગાલસુરે. લો બાળી મુકતાની પહેરી વચેલાલસુરેલો.
 મુન્તક મુગડ પિરાળે એક તુલ્યનોરેલો. વચે પાનુ મળકે અમુલ્યનું રેલો.
 છવ સોને જડીત અતી સોભતુરેલો. શીકાં સુમખાં ભણકે અઅભાદુરેલો.
 તેલ કુચેલ મરદન મારી માવડીરેલો. ઉંજોદક બરવાછે બંગાળીરેલો.
 માછ લેધો સોવરાળ્યા બાધનોરેલો. સાણ કસ્ટાં ખે જુડો પહેરચે સોભતોરેલો.
 અંદન ઘોળા કેશર કપુર કાચલીરેલો. કટી મેખલા પાંધી કમર પાતલીરેલો.
 અંખા દીસાં કીપાં વણુ સેરનાંરેલો. ઝળકે હિમ શુકતાકુળ અવેરનાંરેલો.
 માને ગળે મુકતા ફળ હારથણારેલો. માના મુખ ભેયાથી દુખ બીચારેલો.
 કાંટે કાંઠલી સાંકળી ને જુમણુરેલો. હતરી માળા ધરેણુ ઘણુ ઓપતુરેલો.
 હાથે ફેર ને ખેરખી ખોરસુરેલો. ખાણે ખાણુખંધ પાંઠ્યાસુનાદોરસુરેલો.
 હાથે સુડી કાંકણીને માંકળાં ધણારેલો. ગોખ યોડે પિરાળે અંખાવાંકડીરેલો.
 કાંડે ખંગડી જડાવ ઘણુ ઓપતીરેલો. ગરખો ભેવાઆળ્યા દેવતા સહુરેલો.
 પાયે આંઝરને મુથરા અમકે ધણુરેલો. હિડે રમક અમક ઠમકે જુધસરેલો.
 ચઢે લોકમાં અંખિકા ખીરાજતીરેલો. દિપક ભેત્ય જણાછે જુકતમારેલો.
 તારૂ નામ લેતાંજય મુકતમારેલો. તુને સેવી સહાયે અહીંમારેલો.
 તુને ન સેવે તે જાયે કલેશમારેલો. ખેલ કરજડી સેવક વાણી વહેરેલો.
 હાથ મુકળે ત્રિધરી શીથ હપરેલો. હું માચુછુ માછ તારાચરણુનેરેલો.

છંદ અંખિકાનો.

ગાઉ ચુણુ પતીનારેલો અંખિકા, મુજદીઓ મતીરેલો, અં. સરસ્વતીમારેલો અં.
 બાજુ ધરેલો અં. શેવકને સાહેરેલો અં. ગાઉ કરજડીરેલો અં.
 દુઃખ હરે મારારેલો અં. રથ ખણુ મારારેલો અં. અમ્રત ધારારેલો અં.
 દુરગા દેવીરેલો અં. હરી હરે શેવીરેલો અં. આઘ બવાની રેલો અં.
 મા મહારાલી રેલો અં. ખણુ રૂપ તારાં રેલો અં. હરો દુઃખ મારારેલો અં.
 જકતમાં કારણુરેલો અં. અસુર સંધારણુ રેલો અં. અપમ ઓધારણુરેલો અં.
 મંગલ રૂપે રેલો અં. અખંડ સ્વરૂપે રેલો અં. ઘટ ઘટ ંયામકરેલો અં.
 તિરથ કાશી રેલો અં. દરશણુ દિને રેલો અં. મજરો લીળે રેલો અં.
 મા મતવાલી રેલો અં. દિન દયાલી રેલો અં. સિંદુર વરણી રેલો અં.
 કળાખણુ કરણીરેલો અં. ઓટડી ઝળકે રેલો અં. કુંડળ સટકે રેલો અં.
 રેશમ રંગે રેલો અં. યોસુક સંગે રેલો અં. શંકર નચાવે રેલો અં.
 વિષ્ણુ આવેરેલો અં. વાંજીત વાળે રેલો અં. પ્રાંક્ષાડ ગાળે રેલો અં.

પમને હં મહે રહેા અં. કાંપીને કડલાં રહેા અં. ધરતીમા પ્રુજે રહેા અં.
 મહભય ખેલે રહેા અં. ભેગી બધાન સુકે રહેા અં. સુની માન મુકે રહેા અં.
 દેવ શત્રુ યોગેરહેા અં. કારજ શીલે રહેા અં. તાલને છંદે રહેા અં.
 દેવ મહુ વંદેરહેા અં. આઠણી અલેકીકરહેા અં. કશુખી ચોલી રહેા અં.
 આધર કુમ રહેા અં. ભેગણી રમે રહેા અં. કંઠ પરવાળાં રહેા અં.
 રોજ સારી રહેા અં. મોયાકણુ કાળીરહેા અં. તાલ ત્રવંકી રહેા અં.
 કેશર લંકી રહેા અં. લાલીને તટકે રહેા અં. ભૈરવ ભડકે રહેા અં.
 લાલ મૃદંમી રહેા અં. આયને નાચે રહેા અં. ખહુ રંગ માચે રહેા અં.
 ભેઈ છપધાપેરહેા અં. શીવરામ ગાએ રહેા અં. મન બહુ હીસે રહેા અં.

છંદ આરાસુરની અંબાની પંચતીરથીનો

માછ હુ આરાસુરની ચયરે, આઈ અંખિકારે મા. ૨૬.
 આરાસુરમાં બિચજતીરે મા, સેવકને શીર છજતીરે મા;
 આસને બેઠી આજતીરે મા, માછ હુને દીઠે મહાસુખ ધાયરે આઈ ૧
 મંડપની રચના બણીરેમા, હીરા રતજડયા મણીરે મા,
 ચોભે શી સુરના બણીરે મા, માછ હુને દીઠે પાતીક બયરે; આઈ ૨
 પ્રભ કરે મધ્યને સમરે મા, કામ લોભ મેલને કમેરે મા,
 અંખાને મન તે ગમેરે મા, માછ દીઠે મન લોભાયરે; આઈ ૩
 ગંગોદક નીરમળ બયરે મા, કરે પખાળ જુમતે કરીને મા,
 દુરલકી નાયે અયરે મા, માછ હું કરેણા કર કીરતારરે; આઈ ૪
 અંદન પ્રુપ મડાવતારે મા, મન માછહુ લડાવતાં મા,
 અખીલ સુલાલો હડાવતારે મા, તેનો સફળ થાય અવતારે; આઈ ૫
 ભધ જુધ ને માલતીરે મા, કીકરીઓ ધધ આલતીરે મા,
 શેરો કરી કંઠે બાલતીરે મા, માછ હું નીરભે પક દાતારરે; આઈ ૬
 ખહુજન પાળે આજતા રે મા, મેવા ખહુ વિધ લાવતારે મા,
 માછમાને ધરાવતારે મા, માછ તેને ભવસાગર મધ્ય તારરે, આઈ ૭
 ધુપ દીપ ગેવેક કર્યારે મા, નર નારી મોઢે બયારે મા,
 પાન પત્ર મધ્યે ધયારે મા, માછ તેને નવનિધ બણી આપરે આઈ ૮
 લંડા વલ્લડી કરે આરતીરે મા, નરનારી મન ધારતીરે મા,
 તન મન ધન શત્રુ વારતીરે માછ તેના કુખ દરિદ્ર ખંધ કાપરે આઈ ૯

સનમુખ રહી શીશ નામતારે મા, કોટી જનમ કુઃખ વામતારે મા,
 પુરણ પદવી પામતારે મા, માણ તેને પોતાનો કરી થાયરે; આહૃં ૧૦
 હવન વેળ સહુ આવિને મા, સપરીવારે સરજાવિનેરે મા,
 પુલ્કણ પહુ લાવિનેરે મા, માણ ત્યાં પ્રાણજ્ઞ કરતા જાયરે; આહૃં ૧૧
 કરે હવન જન જાપથીરે મા, ટળે તનના તાપથીરે માં
 અંખામા આપો આપથીરે મા, માણ તે જીવ સમયમરજાણરે; આહૃં ૧૨
 પુલ્ક સરવે સર્મિતારે મા, શ્રીકૃષ્ણ ધાટડીએ અરથતારે મા,
 બ્રહ્મ કોજન કરી તર્પતારે મા, માણ તે વેદ પુરાણુ પ્રમાણુરે આહૃં ૧૩
 પ્રદક્ષણા જાળને કરેરે મા, અંખા મા મનમાં ધરેરે મા,
 નવનિધ તેને દ્વારે રહેરે મા, માણ તું મુળ મહિમાં મંડાણુરે આહૃં ૧૪
 મંચતિરથી કરવા વળ્યારે મા, કોટીક કર્મ કુડાં વળ્યારે મા,
 સાજન સહુ સરવે વળ્યારે મા, માણ તુ નિરમળ પદ નિરવાણુરે; આહૃં ૧૫
 મણુપતને શીશ નામથીરે મા, જમન મરણુ બે વાંમથીરે મા,
 તે આર પદારથ પામથીરે મા, માણ તેને આપે પુત્ર ધન નારરે; આહૃં ૧૬
 શિવ સનમુખ ખેસે સહીરે મા, મોહ માંયા મમતા વહીરે મા.
 અલખ નિરંજન એ કહીરે મા, માણ તારા સેવને ઓધારરે; આહૃં ૧૭
 આમર પુલ્ક ઠીણએરે મા, મન વાંછીત કૃષ્ણ લીણએરે મા,
 અમરત રસ એ પીણએ મા, માણ તેં કરધું સકળ દેહારરે; આહૃં ૧૮
 આશ સ્થાનકે વાસો વસ્યારે મા, દયા દીલમા આણી ધસ્યારે મા,
 આશુધ અંગે ધરયાં દરયાંરે મા, માણ તમે છીતારો જીવ પારરે; આહૃં ૧૯
 વારાહી દિન વાળીએરે મા, પાપ તે સકળ પ્રજાળીએરે મા,
 જો જો જાંખ રસાળીએરે મા, માણ તમે સહુની સખો લાજરે આહૃં ૨૦
 શુભળ રહે સહુ એ થકે રે મા, જો નમણુ મડાવે મુસ્તકેરે મા,
 શાખ વખાણુ પુસ્તકેરે મા, માણ તેને અંતે સરગ વિમાનરે; આહૃં ૨૧
 હસત મન સહુને થાયરે મા, નણુ તાપ તનના ગયારે મા
 અડસટ તીરથઅહીં કહ્યારે મા, માણતું સાચું સત્ત્વ દયાદાનરે આહૃં ૨૨
 આમર પુલ્કને આવતારે મા, આજ્ઞા માણની લાવતારે મા,
 વાંચ સનમુખ પળાવતારે મા, માણ ત્યાં પુજન તારૂં થાયરે; આહૃં ૨૩
 ભેરવ પાયે લાગીએરે મા, આજસ તણને જાગીએ રે મા,
 મન માનુ જહાં જાગીએરે મા, માણ એવા ભેરવ ખાળે વેસરે; આહૃં ૨૪

મારકુંડ ઠહે મુખધરી મા, અનેક સ્વરૂપ તે એકથી મા,
 અંખામા ખીજ નથી મા, માજી તારી પાર ન પામે શેશરે; આ. ૨૫
 સિદ્ધ સવાઈ સહુથી વડી મા, ધ્યાન ધરેને રૂઢે ધડી મા,
 કાણુ એક રહે ઉભા અડી મા, માજી સિદ્ધ શુભ કુરે ઉપદેસરે આ. ૨૬
 આદ્ય શક્તિ એક છે મા, વાંચ તણી વિવેક છે મા,
 વન તરૂવર અનેક છે મા, માજી જીતલ ન હો તારી ભેદરે; આ. ૨૭
 આનંદ છે થયો અંગમાં મા, આલોજીએ સહુ સંગમાં મા,
 મન રાખો જી સુઅંગમાં મા, માજી તેનું યાય શુધ શરીરે આ. ૨૮
 માન સરોવરે એ લહુરે મા, ઇંદ્ર અમર આવે સહુરે મા,
 ઉરવશી ગાન કરે ખહુરે મા, માજી તેણું નીરમળ દીશે નીરરે; આ. ૨૯
 શોભા તે મા સરોવર કનેરે મા, નહારો પોતે એક મનેરે મા,
 શિવ સહીત અતુરો નમેરે મા, માજી એણું માન સરોવર નીરરે; આ. ૩૦
 વાળું તે વાળે છંદનારે મા, મીઠા મહા મન મંદમારે મા,
 જીવ રહેજે આનંદમાં મા, હારે તમે દૃઢતા રાખો ધીરરે; આ. ૩૧
 નરનારી પદ જાળનેરે મા, આપો આપ મમાજનેરે મા,
 સેવો તે આજ અજાળનેરે મા, માજી તમે પુરો મનની આશરે; આ. ૩૨
 ગાજતે વાજતે આવિયાંરે મા, શોભા સદા સન્નિવિઆરે મા,
 માજીને મન જાવિઆંરે મા, માજી સહુ કરતા હાસ્ય વિલાસરે; આ. ૩૩
 દેવિએ દેવને ખહુ હાજારે મા, મારયો મહિષ તે નહિ મણારે; મા
 અમર કો મુખથી જાણારે મા, માજી જાલ કાલ ઉડયો આકાશરે; આ. ૩૪
 સકળ તિરથ અહાં વાસીએરે મા; ભમણું નવ પડે કારિએરે મા,
 નર હો સહુ મન રાનિએરે મા, માજી તારો વાસો છે સરવ અસયરે આ. ૩૫
 રાખો મન નીરમળ મતીરે મા, સેવ્યા ત્રિજીવનના પતીરે મા,
 જ્ઞે જ્ઞેય કરમતાણી રતીરે મા, સાચી સેવો અંખા શક્તરે; આ. ૩૬
 અંખા અંખા જે રટે મા, પ્રશ્નિત પુરવ તણાં ધરે મા,
 માજીને નિત્યે રટેરે મા, એ છે સકળ કળા ખંડ્ય શક્તરે; આ. ૩૭
 ગરખો ગારો માનવીરે મા, સહેજે નહારો જહાનવીરે મા,
 હમે નહિ કોઈ જાનવીરે મા, તરે નરનારી આરકતરે; આ. ૩૮
 શિષ્યે સુણને સાંજણેરે મા, ભવસિદ્ધ ફેરો દળેરે મા,
 અંખામા પોતે મજેરે મા, માજી તમે વધી જા દેજે જકતરે; આ. ૩૯

છંદ અંબાજનો.

સુર ગણપતીને લાગુ પાયરે મા, અંબાજ ગરબે ધુમે છે.
 સારદાજી થાજે જુને સાયરે મા, અં. રમે તેવતેવડી જ્ઞગમાયારે મા, અં.
 તેને નામે પાવન થાય કાયારે મા, અં. માયે કીધા તે સોજ શણુગારે મા, અં.
 થાય રમતાં તેયે ચૈકારે મા, અં. રચ્યો આનં વનમાં રાસરે મા, અં.
 નામે પ્રજ્ઞા વિન્નુ મહેશરે મા, અં. માયે પેહેરી પયોળી સાહીરે મા, અં.
 પેહેરયા હીરા મોતીના હારરે મા, અં. માને ગરબે ધુધર માળરે મા, અં.
 નામે પુંદેને કરે બહુ તાળરે મા, અં. ફરે કુદડીને છંદ બહુગાયરે મા, અં.
 કાને કુંડળને કનકના તાંતરે મા, અં. માના રેખે જીડીવ રાતા દાંતરે મા, અં.
 મુખ કમળ તણે આકારરે મા, અં. થાએ અખંડ અકઝમાળરે મા, અં.
 છંદમાં કરેછે કડોલરે મા, અં. નવ દીન રમે નવ રાતરે મા, અં.
 જાવે રમેજે બહુચર માતરે મા, અં. ગાન તાનને કુદડી ફરેરે મા, અં.
 ઝાંઝર વાગેને જુગતે ગાયરે મા, અં. માયે ધરીયું રૂપ અનુધરે મા, અં.
 માને શેવે મોટા મુની જુપરે મા, અં. વેદ પુજાણુ તુને પ્રમાણીરે મા, અં.
 છંદ્ર પાસે ધધ છંદ્રાણીરે મા, અં. પરીપ્રજ્ઞની છા પટરાણીરે મા, અં.
 માજી પ્રજ્ઞા પાસે પ્રજ્ઞાણીરે મા, અં. ધધ નવલા રંજની રેલરે મા, અં.
 માજી ખેડે નવા નવા ખેલરે મા, અં. દેવ તેત્રીશ કોટી આવેલરે મા, અં.
 માનો મહિમા કહ્યું શું મોઢેરે મા, અં. રૂદે ખરૂ માનો નથી ખોટોરે મા, અં.
 જાંઘાંડનો ગરબો કીધોરે મા, અં. રમવાને શીરપર લીધોરે મા, અં.
 સક્ષ પાતાળનુ કોડીયું કીધુંરે મા, અં. રક્ત ખીજનુ રૂધીર પીધુંરે મા, અં.
 મેરૂ પરવતની વાટજ કીધીરે મા, અં. સાત સાયર તેલ કુચેલરે મા, અં.
 મજ્જાં સરખે સરખીનાં જુધરે મા, અં. માની શોભા ખની અદ્ભુદરે મા, અં.
 માજી મેહેર કરો વારે આવીરે મા, અં. દાસ શીવરામ ગરબો ગાયેરે મા, અં.
 ગાયો સંવતઅદાર પાંત્રીસેરે મા, અં. હજી ચોદસને જુધવારે મા, અં.

છંદ અંબાજનો.

અખંડ વિલાસ અંબાતણા ગાવા કીધુ મન;
 સરસ્વતી માત કૃપા કરી લખોવર પ્રસન. ૧
 નિત્ય નવી લીલા માતની કવિ મુખ કહી નવ જલ્પ;
 જેને અનુભવ અંબા તણે સે રમ કરણીકા ગાય. ૨
 પ્રજ્ઞા બાજુ વેદ વાણીએ તોયે નવ પાયે પાર;
 મંદ જુદિ શું વરણુવું કોણુ મારો અધીકાર. ૩

કપાળી કિપા કીજીએ, દરશન દીજીએ માય;	
સનમુખ થઇને દાખલે રૂથે રૂથે આનંદ થાય.	૪
વરણન તમારૂં વરણુનું ચારો નડતમ બેલ.	
આખંડ ધામ લીલા રચી વળી હો રસની રેલ.	૫
સિંહે ચડયાં શોભો ધણું ખડગ ખટકે ત્રીશુળ;	
ખાણુ ટંકારવ ધુધરી કળી ચંપાનાં ફુલ.	૬
આખંડ આંખોડો વાળીયો લલાવટ કીધી આડ;	
આંખડી મગ લોચની સુંદર જગુટી સલાટ.	૭
હટકે મોલી નાકનું અધુર જરયાં તંખોળ;	
હડખચીએ હીરા જડાયા કરણે અળ ઝમેળ.	૮
અંગે આલુશણ પેહેરીયાં, વિશ્વ વિહારી અંગ;	
કસ્ટૂરીયે રૂડા મોર છે વેણુ વાસંગી નાગ.	૯
સુડો કનકનો કમકમે વાડલો પીંચી સાર;	
કદી મેખળાયે ધુધરી હાડકે ઝણકે હાર.	૧૦
આરસી આંગળીએ હેમની દરપણમાં મુખ ભેષ;	
વિદીહ નંગ જડાવની અમૃત દ્રષ્ટી હોય.	૧૧
રમજમ અંતર વાજતાં ધમ ધમ ધુધરી થાય;	
તાનરે માનજે તારૂંણી છંદે માહા રથ ગાય.	૧૨
ધણુણુ ધરતી ધુજતી ગણુણુ આજે ગોળ;	
દિશે દીશ પડછંદા પડયા મુખડે મીઠા ખોલ.	૧૩
મચ્છરાળી મઠમાં ભરી મતવાલી મુખ ગાય;	
હટકાળીએ આંખડી રૂપ ક્રેએ ન કળાય.	૧૪
વૈકુંઠનાથ વશ કીધલા શંકર કરતા માનુ જ્ઞાન;	
દેવ જહાદીક નાયતા નારદ કરતા ગાન.	૧૫
ખગોળ જુગળ માણ રમું શું દીપકની જ્વેત;	
વાય મંડલ ટપકી રમું જ્વેતાં સર્પચર સુત સ્વેત;	૧૬
એસક જોગણીના તાનમાં મરડો હો કાંઈ અંગ;	
અનેક નૌતમ નર ગાય છે વિધ વિધ કરીને રંગ.	૧૭
ડમ ડમ ડમરૂ ડમ ડમે હમ હમ વાજે મઠંગ;	
ઝણુણુ અંજરી વાજતી નૌતમ તેનાં અંગ.	૧૮

નારદ દેરી દેરમાં કુષ્ઠ અડયા આકાશ;
 મરડે મહડીને પરવયા, તેની સંગે અવીનાથ. ૧૬
 સરસ લીલા જોઇને મુનીવર સુકયા ધ્યાન;
 પ્રજ્ઞાદીક પ્રજ્ઞા લગે શરીયજ ભુલ્યા સાન. ૨૦
 માએ લીલા અંખા તણી દંપતી નીરસુ થાય;
 તેની કુરણી કયા તણો વરણુવ કર્યો નવ જાય. ૨૧
 હાસ રીવસમ વરણુવે મહાત્મ કહ્યા નવ જાય;
 ભુલ્યા સુકયા કામા કરો જે માયુ તે થાય. ૨૨

છંદ અંબાજીનો.

મારી અંબાજીના લોચન સોહામણાંજી. માના વેજતણા નહી પારજી મા.
 માએ ધધન મંડલની કીધી ધાધરીજી, ધરતી કીધીકે મેરુ સમાનજી; મા.
 માને ચંદ્ર સુરજ ખેલુ દીવડાજી, ઇંદ્ર રણેકે ખેલુ કરન્તડજી; મા.
 માને અણુવટ વિછવા શોહામણાંજી, યાય નેપુરનો જમકાજી. મા.
 માને કટીએ મેખળા ખીરાજીતાજી, તેની ધુધરીનો ધમકારજી; મા.
 માને ખાંડે ખાજુખંધ ખેરખાજી, માને કંઠે કમળનો હારજી; મા.
 માના હંત હાંડેમની કપી જી, અધર પરવાળી ફેરી રેખજી; મા.
 માને કરણુ તે ગાળ જણકતીજી, હીચ માણેક જીયા સારજી; મા.
 માની નાસીકા વેશર ખીરાજીતીજી, મોતી સજ્યાં સાધાર અનંગજી; મા.
 માને કેશર તીલક ખીરાજીયે જી, માને રતન જીત ખિંદી સારજી; મા.
 માને શીસ કુલ ખીરાજીયે જી, માને મણીમય જીત અપારજી; મા.
 માને મસ્તકે કેશ સોહામણાં જી, માને મણીધર ચળકે નામજી; મા.
 માને શીશ પર મુગટ ખીરાજીયે જી, તેની જગમગે જીત પ્રકાશજી; મા.
 માને હાસ વલ્લભ વિનતી કરે જી, માના ચરણુ સરણુ રાખો વાસજી; મા.

છંદ અંબાજીના શણગારનો.

અંખા માતારે મા વિનવું, લંખોદર લાગુ પાય.
 વાણી આપીરે મા મયા કરી, તેમ અક્ષર આપી માય ૧
 સરસ્વતિ સુણુપતીરે મા, સ્તવન કરે જેના સુણુગાયા નવ જાય;
 નયણુ નિરપુરે મા માતને, ધન્ય ધન્ય આરાધ્યરી માય. ૨

- શીરી શોયરે મા રાખડીરે, માને અવણુ અણુકે અલ્ય
માણુ રૂપ શોયાંખણારે મા, જેની જ્ઞેત્ય પડે બહુ આલ્ય. ૩
- શામ ત્રવેણીરે મા મોટલો, માંહી જીમ ગોફણા સાર;
ગોફણુ ફરતીરે મા ધુધરી, જેનો સુંદર ઘાટ અપાર. ૪
- લલવટ સોએરે મા ચાડલો, ને કુમ કુમ કેસર આડ;
આડ અનોપમરે મા સોભતી, મા ને ચાંડલો સોથે લલાટ. ૫
- વેણુ સમારેરે મા આપશુ, ને શંચો ભર્યો સિંહુર;
નયણુ કોજલરે મા સારીયાં, અણીઆળે નાકે મોર. ૬
- ચોકે પાંધીરે મા ચુંદડી, માંહી કસખે પાંધ અપાર;
કુમ કુમ કેસરરે મા કર્ણુરી, માંહી ચુવા ચંદન અતુલ્ય. ૭
- દાડમ કળીચુરે મા હંત છે, ને મુખ ચાળ્યાં તંબોળ;
મુખથી બોલેરે મા મરકલડે, ને નહતમ કરે કલોલ. ૮
- કોટે સોએરે મા કરેસરી, માંહી મોતી ચીડીયાં જેહ;
ચાંડલો સોએરે મા સોનાતણા, તનમનીયાં તેહ. ૯
- હારલો લોહકેરે મા જડાવનો, માણુ કરે તે કુમણુ જ્ઞેત;
માળા લોહકેરે મા મુકતા ફળની, માંહીએ હોયત. ૧૦
- ઉપર સોએરે મા હતરી, માંહી ફુગ ફુગી આલ્ય અપાર;
કંઠે નૌતમરે મા કાંકલો, માંહી રેહે પુષ્પના હાર. ૧૧
- સુડી રૂડીરે મા સોભતી, માંહી કાંકણી તેને સંગ;
પાંડે પાણુપાંધરે મા ખેરખા, આજુસણુ ધરીઆં અંગ. ૧૨
- ખટ પટ ખળકેરે મા મેખળા, માંહી ધુધરીનો ધમકાર;
નાળાં વાળેરે મા રણુજણુ, માંહી જંત્ર તણા તણુકાર. ૧૩
- ચરણા ચોળીરે મા ચુંદડી, માંહી કમખો લીલી ભાત;
વચ્ચ અનોપમરે મા પેડેરીયાં, તે સરવે જીજ્ઞવી ભાત. ૧૪
- વેઢ વીંટીઓરે મા આંગળીએ, ને નૌતમ દીને અંગ;
અંગની આંગળીયોરે મા આપશુ, ને દર્પન દીસે સંગ. ૧૫
- કાંબી કડલાંરે મા શોભતાં, ને આંઝર નેપુર સાર;
અણુવટ હમકે મા અંચુરે, ને વિંછીઆનો અણુકાર. ૧૬
- શંખુગાર પેરચારે મા શોભતા, તેનાં રૂયાં કરે વખાણુ;
તળીયાં રાતાંરે મા પગતણાં બાણુ બીચો ભમરે બાણુ. ૧૭

- હરીનર મુનીવરરે મા મોહી રહ્યા, ને મોહ્યા મોટા જુધ;
 મોયા મોયારે મા દેવતા, મા જ્ઞેતા તારૂં રૂપ. ૧૮
- એસઠ ખેનુંરે મા આવીયો, ને માંડ્યો નવતમ રાસ;
 હરખ ધરીનેરે મા હમચી, ખુદે તાળીકુ વાગે જાસ. ૧૯
- હરતાં હરતાંરે મા કુદડી, ને છંદે ગરખો ગાય;
 શોભા શી કહુરે મા તમતણી, તે કળી કોહયાં નવ જાય. ૨૦
- ગરખે હરતાંરે મા જળીયાં, તેના દીપક જ્ઞેત અપાર;
 કમળ દીપકરે મા કોડીયાં, તેની શોભા તજો નહીં પર. ૨૧
- પાર નવ આવેરે મા તમ તજો, તેના ગુણુ ગાયા છે ધરા;
 આંખ્યા આંખ્યારે મા કાશી થઈ ધંદ્રાદીક સુર તેવીન. ૨૨
- પ્રજ્ઞા આંખ્યારે મા હંચ ચડી, ને વચભ ચડી માહાદેવ;
 વિષ્ણુ આંખ્યારે મા ગરૂડે ચડી, જેની દેવ કરેછે શેવ. ૨૩
- નાચે નાચેરે મા ઉર્વસી, ને કરે અપ્સરા ગાન;
 મન ગાવેરે મા નૃત કરે ત્યાં નાટક યેઇ યેઇ કાર. ૨૪
- જય જય વાણીરે મા સહુ જદે, ત્યાં પુષ્પની વધી ધાય;
 હરી રમીને મા રાધમાં, તે સ્થાનીક ખેઠાં માય. ૨૫
- ભોજન કીધારે મન ભાવતાં, પકવાન દુધ છે પાસ;
 ગરી ભરીરે મા ગંગાજળી, ને મન માન્યા મુખવાસ. ૨૬
- કરજીને મા વિનવે, વલભ તારો દાસ;
 સંકટ ઘણોરે મા શેવકનાં, મા તમે મનની પ્રશે આશ. ૨૭

છંદ અંબાજીના.

- રૂડાં ગરખે રમે છે માત અંબિકારે. શાય વાગે ધુધરીના ધમકાર. રૂડાં
 માને જીવાને દેવ મુની આવીયારે. સાથે સિદ્ધ યોશી તોડવીયારે. રૂડાં
 આંખ્યા ધંદ્રા ધંદ્રાણીને દેવતારે. પ્રજ્ઞા વિષ્ણુ સાવત્રીને શેવતારે. રૂડાં
 ત્યાં એસઠ ખેનું ભેળી મળીરે. નવ દુરગા જીવે કમી રહીરે. રૂડાં
 જોવા આવી પત્તળ ફેરી નાગણીરે. એક નાવીતે નાર અભાગણીરે. રૂડાં
 ત્યાં પાવન વીર કભા રહેરે. એવું દુષ્ટીના મનમાં નવી ચહેરે. રૂડાં
 સહુ ગાયછે રાગને રાગણીરે. નવસત્રી ફેરી કરે જાગણીરે. રૂડાં
 જાળ વાજેને લાજ પ્રદંભ જોરણીરે. દોલ કાંસીયાંને તાજ પ્રદંભરે. રૂડાં
 કર જીને માજીને વિનતિ કહેરે. ગરખી ગાયે ને માને ચરણુરહેરે રૂડાં

છંદ અંબાજીના ચાતવારનો.

મહાકાળીએ મંત્રજ્ઞ રૂપેરે, અંબા અલખેલી; માને જાણેતે જ્ઞાનસ્વરૂપેરે અં.
 જીવવારે બધે પરવરીયારે અંબા. અંબા દીક્ષત ધેર પધાર્યારે અં.
 સુરવારે માજીએ ગરવારે અંબા. ગુણુ સરવે ધરી છે ન્યારારે અંબા.
 શુકરવારે કીધાં સુકીતરે અંબા. માને વેદ વખાણુ એવી રીતેરે અં.
 યનીવારે સહુને માત સરખીરે અંબા. માનો મહિમા ગાઠણું નીરખીરે અં.
 રવીવારે તેજ શું છઠીએરે અંબા. માને અનેક પ્રકારે માધ્યએરે અં.
 સ્ત્રેષ્ઠવારે જુઓ માત સામુરે અંબા. શિવ શક્તિ રૂપે માહાકાળીરે અં.
 આત વાર ગાયાછે હવે સારારે અંબા. ગુણુ ગાએછે માજી તારારે અંબા.

છંદ અરકને ઇંદૂનો.

અરકને ઇંદુ પવન નહીં પધાણી મા. આદરકત અંબા આદભવાની મા.
 લારી તે ગત માત કુણે ન કલાણી મા. તેરેજુગ જાયાને જુગત નીપાયમા
 તારીરે માયામાં વિશ્વ જુલાંચા મા. કોટીક વાર તે જાંઘા નીપાંચા મા.
 કોટીક ઇંદ્ર હુવા કોટીક વાર મા. તુરે નીરાજનની તુરે નીરાકારી મા.
 માંકાલે અંબા ખાલ કુંવારી મા. કુટલાંક રૂપ ધરયાં માહા કાળી મા.
 જોતમ અંબે પેહરીછે સાડી મા. રમઝમ રમઝમ નેપુરી બાજે મા.
 વિંછવા તે અતી શરસલા વાજે મા. લંધર નાદ અતી રૂડો છાજે મા.
 ઝીઝુ ઝીઝુ શખ્દે મા અંઝર વાજે મા. મણિ મુકતાના મા હારખીરાજે મા.
 નાકેરે મુકતા નીરમલ સે.થે મા. નિરખતાં શુરિનરનાં મન મોયાંમા.
 હરખે હરતાં કંત ઝણકે મા. વેણીને શખ્દે મા જાલ ઝણકે મા.
 વેણીને વેશણુ મા કુશમ શું શુધી મા. સિંહુર તે શેથે અતી રેથી મા.
 ખમારે નેણુ શમરયા માતા મા. ટું અસ્તુતી ટું હુખ દાતા મા.
 કરમાં કાતીને મદ પીવંતી મા. અતી આનંદે અંબા શસરમંતીમા.
 રંજભર શસ રમો રહીયાલી મા. કરૂણા દ્રષ્ટિ જીવો તમે કાલી મા.
 મૈષાસરનું મા નામજ ટાલ્યું મા. આશસરની ટું પણીયાણી મા.
 આરે વેદ અંબા ટુજને ગાયે મા. શેવક શિવશમ તીરો કેવાય મા.
 ને પણુ કાર તારો કેવાય મા. સંવત સતર સડતાણી મા.

છંદ અંબાજીના શામુઆરનો.

મધમ સમર સરસ્વતીને, સુણુ પતી લાજ પાય રમવા નીસરયાં મા.
 અલખેલી હજી હણીને, ગરખો ગાવા જાય રમવાં ૧

અંખા ખડુમર હુંદરીને,	સેજ કરવા શણગાર;	રમવા૦	
નિલા લે જમનો કંચલો,	કચળે ભરવા છે તાર.	રમવા૦	૨
લાંધા પેરના લાખનો ને,	જુખ ખની છે ખાપ;	રમવા૦	
સાથ હુંદર ઓઢણી ને,	સરસ ખની છે છાપ.	રમવા૦	૩
પાયે તેનેપુર અણુઅણુ ને,	ઝાંઝરનો ઝમકાર;	રમવા૦	
અણુવટ વિંછવા શોભતાને,	મેખળા ઝીણુ સાર.	રમવા૦	૪
કાંખીને કડલાં ઠમ ઠમેને,	ધુધરાનો ધમકાર;	રમવા૦	
હાથે સુડી હેમની ને,	નંગ જડયાં વિશાળ.	રમવા૦	૫
ઠરમાં અળકે કાંકણી ને,	ઠાંડે દાણા ચાર;	રમવા૦	
અળે લી પાસે હેમનો ને,	ચોસરો ચાંદન હાર.	રમવા૦	૬
ખાથે ખાણુખંધ ખેરખા ને,	પોંચીયું લટકે હાથ;	રમવા૦	
વાંક વિચીત્રને લેહેરયાં ને,	કુમકાં તેની સાથ.	રમવા૦	૭
પરવાળાની પાશરે ને,	મુકતા ફળનો હાર;	રમવા૦	
હીરા માણુક મોઢરા ને,	રત્ન જડીત્ર અપાર.	રમવા૦	૮
લાંત તસતીયું દીલડી ને,	નાકે નમણા મોર;	રમવા૦	
જુલર હીસે હેમનું ને,	કુમણું અળકે સાર.	રમવા૦	૯
કાને કુડળ અળ હળે ને,	તેજતણા નહી પાર;	રમવા૦	
લોલક અળકે હેમનાં ને,	હીરા જડીત્ર અપાર.	રમવા૦	૧૦
નેણુતી કાજળ સારીયાં ને,	કેશર વરણી આડ;	રમવા૦	
ચોડયા કપાળે ચાંડલા ને,	ચોખા ચોડયા લલાડ.	રમવા૦	૧૧
વેણુ શ્રુથી વિવેકથી ને,	તરતજ ભરીયાં તેલ;	રમવા૦	
અંતર ખેડેકે અતીથણું ને,	ફોરણું હીએ કુલેલ.	રમવા૦	૧૨
સેયે સિંદુર સારીયાં ને,	દરપણુ લીધાં હાથ;	રમવા૦	
એક એકની ળાડે મળીને,	સરવે ખેડેની સાથ.	રમવા૦	૧૩
સળ મુજુળાર હભાં રયાં ને	શોભાનો નહી પાર;	રમવા૦	
અધુર મુખ પરવાળડાં ને,	મુખ ચાંચાં તખોળ.	રમવા૦	૧૪
હંત ખનીસ કાઠમકળી મે,	ખડુ રંગ રાતા ઓળ;	રમવા૦	
મુખની શોભા અતીથણી ને,	શરીયલ હોયો સર.	રમવા૦	૧૫
સરખે સરખી સહુમળી ને,	લખનમાં ભરપુર;	રમવા૦	
સાહે હોયા સામઝ ને,	તેથી અદકું રૂપ.	રમવા૦	૧૬

રેના ગરબો ગિર ધરો ને,	રમવા વાઘો રંગ;	રમવા૦	
સંખનપુરના ચોકમાં ને,	એસક ખેડે-જાં સંગ.	રમવા૦	૧૦
ફરે છે ખડુ ફેર કુદડી ને,	માણ મંગળ માથ;	રમવા૦	
મુખથી એવું ઓચરે ને,	હો હો કહેવાય.	રમવા૦	૧૮
છત્રીસ વાળ વાણ્યાં ને,	શરણાધુના સોર;	રમવા૦	
ખગોળ ભૂગોળ ગાણ રહ્યાં ને,	ધાયછે શોરખકોર.	રમવા૦	૧૯
દોડક વાળે કુદબી ને,	જુખ ખન્યો છે ખિલ;	રમવા૦	
તાલ ઝઢંગના વાજમાં ને,	કરતી કુદડી ફેર.	રમવા૦	૨૦
નવસત્રો તો નવે રમ્યાં ને,	તપ્ત થયાં છે તન;	રમવા૦	
દશસને દીન પારણા ને,	જોમ કરયા હવન.	રમવા૦	૨૧
રમા જમીને ચાલીયાં ને,	દેવી ગયાં દરબાર;	રમવા૦	
ખડુગર જાણ પતી ગોખમાં ને,	સુખ પામ્યાં સંસાર.	રમવા૦	૨૨
માળ્યા પુરણ માનજો ને,	ધન્ય દાશ અંતાન;	રમવા૦	
આગરો સખે તાયરો ને,	પામે પુરણ માન.	રમવા૦	૨૩
તિથી અંજવાળી ખીજાં ને,	લખીયોછે સુરવાર;	રમવા૦	
ગાય શીખેને સાંભળે તે ને,	અંખા પુરે આશ.	રમવાનીશરયાં	૨૪

છંદ અંજાણના બાર માસનો.

સુર સુણપતીને નિત્ય પાય લાગુ જી કે, અંખા કરજીડીને વાણી માણુ જી કે.
 બાર માસ અંખાના વખાણું જી કે, માણ સ્વરૂપ રૂદેમાં આણું જી કે.
 કારતક માસે તું કમળા દેવી જી કે, હરિ શંકર પ્રહ્લાદીકે શેવી જી કે.
 શિવશંકરે તે સામી સોભાવી જી કે, કાળીઆદશ તું જો દીવાળી જી કે.
 સહુમાં શિરોમણી માગસર માસ જી કે, શરણે આઠ્યોજું કુષ્ટને ત્રાશ જી કે.
 માણ રૂપ ધરિ વિશ્વમાં આવી જી કે, છેલ્લો પુષ્પને ફુલ હગારી જી કે.
 પોતી પુનમ પરમ અંજવાળી જી કે, રિદ્ધ સિદ્ધ રૂપે જો દયાળી જી કે.
 મુજ મેર કરો મહા કાળી જી કે, પોષ માસે મા-પાર હતાશે જી કે.
 માઘ માસે વશંત રૂપ જો જી કે, સેતમાં રમતી આરથી ભો જી કે.
 રાગ ગીત તાલીય છંદે ગાતી જી કે, મોટા મુનીવર ચરણે બંદે જી કે.
 કાગણ માસે કુલી તે શોભાયે જી કે, વાંચી વેદ કથા સુણ ગાયે જી કે.
 કુલી બાર અઠરમાં કળી જી કે, નાખ્યા દુષ્ઠ દાનવને શેલી જી કે.
 અંત્ર માસે ચતુર જુજ થઇને જી કે, કારજ કીધાં જગતમાં રહીને જી કે.

કબ્જુ રૂપ ધરી ભાર ઉતારયો જ્ઞે કે, માણ મોટેશ મહીમા વધારયો જ્ઞે કે,
 વૈશાખે વાંણી તે ધધને વ્યાપી જ્ઞે કે, મોટા શુકલ સનકાદીકે સ્થાંપીજ્ઞે કે.
 વેદ નત્ય કરતાં ગાયે જ્ઞે કે, જેઠ માસે જગત જ્ઞે માયા જ્ઞે કે.
 હરી શંકર પ્રકાને ઉપાયા જ્ઞે કે, ત્રણ જીવને ચઉદલોકમાંયે જ્ઞે કે.
 અંખા તમે કરી તેં થાય જ્ઞે કે, આઠ્યાં અસાડીને રંગમાં રમોજ્ઞે કે.
 અષ્ટ ભુજથી આઠજી ઓપોછો જ્ઞે કે, તેજ વિજલી તેરૂપ તમારૂં જ્ઞે કે.
 એવું અલખેલું નામ સંભારૂં જ્ઞે કે, આવજી માસેતું સ્થામા સાચી જ્ઞે કે.
 ચઉદ લોક રહુ છે રચી જ્ઞે કે, સરવે વસ્તુ મેં તારી શકતી જ્ઞે કે.
 ભાંગ્યો ભાદરવે ભે ભાંગી જ્ઞે કે, મોટા વ્યાનધરે પ્રજાચારી જ્ઞે કે.
 દુષ્ટ સરવેનો કીધો નાસ જ્ઞે કે, અંખા શેવકની પુરે આશ જ્ઞે કે.
 આશુ માસ સરદ અંજવાળી જ્ઞે કે, નવ નોરતાં રમેછે માત કાળી જ્ઞે કે.
 ધેર ધેર કરેછો કલોલ જ્ઞે કે, ઘટ ઘટમાં ઝાક ઝમેછો જ્ઞે કે,
 ખાર માસ ખાલાના ગાયો જ્ઞે કે, ગાય તેને ન લોપે માયા જ્ઞે કે,
 ભાવે સાંભળેને પ્રેમે ગાય જ્ઞે કે, તે તો અંખાને સરજી જ્ઞે નય જ્ઞે કે

છંદ અંખા આણંદનો દેશ પ્રેરી

અંખા મા દીઠાં આનંદમાં જ્ઞે, માના તેજ તણા વહી પાર જ્ઞે. અં. ૧
 માણ નવરાત્રિ કેર દીનમાં જ્ઞે, અદમી અરો શુરવાર જ્ઞે;
 રથે ખેસીને માણ સંચરયાં જ્ઞે, દીઠાં રાજનગર મોજ્ઞે જ્ઞે. અં. ૨
 માયે પર્યા તે સોળ શણગાર જ્ઞે, માયે પંડુર્યાં તે અંખર સારજ્ઞે;
 નખ શીખ તે શોભા ઘણી જ્ઞે, તેનો કોઈ ન પામે પાર જ્ઞે. અં. ૩
 માણ ખહુચર કાળીકા સંગછેજ્ઞે, રથ સારથી ભેરવ સાર જ્ઞે;
 પુષ્પ સુગંધ અનોપમ શું જ્ઞે, માને કંઠ અનોપમ હાર જ્ઞે. અં. ૪
 શું જ્ઞે જ્ઞે ભવાંની કેશ ભેદનેજ્ઞે, જેને નિતી નિતી કહે વેદ જ્ઞે;
 વિષ્ણુ વિરંચી કળે નહિ જ્ઞે, ઇશ ન લહે કાંઈ ભેદ જ્ઞે. અં. ૫
 માણ વદન માનુ મલકતું જ્ઞે, મધુર હાંશ ભરયા તંબોળ જ્ઞે;
 દીલાં કીધાં તેરૂં સેર નાજ્ઞે, કીધી પીયળ કુંમ કુંમ રોળજ્ઞે. અં. ૬
 માને પંદી કપોળ ઝળકતીજ્ઞે, માને સંયે ભરયો સિંદુરજ્ઞે;
 હાંત તે રેખ જ્ઞેડાવનીજ્ઞે, ભરી કળા તે શોળ ભરપુરજ્ઞે. અં. ૭
 માના ધમક ધમક રથનો વેગછેજ્ઞે, અથ જ્ઞેડયા પોતે પે અમુલ્યજ્ઞે;
 મધ્ય નિશ્ચયે માણ સંચરચાજ્ઞે, તેને કોઈ ન આવે તુલ્યજ્ઞે. અં. ૮

- મોમક જંગમીમા પુડે ફરેજો, ઉદો ઉદો કરે જેજેકાર જો; અં. ૮
- દીમે તે દીપક જ્વલતું જો, દીયે જ્વલતુંજો અગ્રકારજો. અં. ૯
- રાગનગર મોહામણું જો, આવી પોત પોતાને ધામજો; અં. ૧૦
- અર પદારથ ત્યાં મળેજો, ધરમ અરથ મોક્ષને કાંમજો, અં. ૧૧
- મિંધાસન પેદી મા મદભરીજો, પેદી ખલુચર કાળી માતજો; અં. ૧૨
- ભૈરવ અષ્ટ આવી રહ્યાજો, કામા કામા કરે સહુ સાથજો. અં. ૧૩
- હવ મોનાનું શીર હળકતું જો, ઉડે અમર ભૈરવ હાય જો; અં. ૧૪
- નવદુરગા ત્યાં આવીયાંજો, બેઠા સ્થાનક આપો. આપજો. અં. ૧૫
- હરીહર પ્રાંદા આવીઆ જો, મરજદે પેઠા ભરી માતજો; અં. ૧૬
- નારદ હસ્ત વેણુ ઝલી જો, કરે વેદતણુ ત્યાં ગાંનજો. અં. ૧૭
- ભજે તેની અંખા જાણુજો જો, ચરણુ રાખી એક મનજો; અં. ૧૮
- વેદ વચન પ્રમાણુ જો, તજે કામકોષને અંત્ય જો. અં. ૧૯
- અંખા અંખા કહે સહુ મુખથીજો, ગાગે સહુકા માનવી જાંનજો; અં. ૨૦
- પ્રેન કરીને ભજે નહિજો, તેથી માનેનહિ માનુ મંન જો. અં. ૨૧
- લગન લાગે રમ પારને જો, ગાદા વલ્લભ જન જે જાતજો; અં. ૨૨
- પ્રેન કરીને ભજે નહીં જો, તેથી માને નહીં માનું મનજો. અં. ૨૩
- નત થયે વાળાં વામે છંદમા જો, પેદી મતપાળી મદ પુરજો. અં. ૨૪
- પુન્ય વિમાને વરસી રહ્યાં જો, હંદ્રઆલે આલ્યા સહુ સુરજો. અં. ૨૫
- નનઅમ ઠમક નાન અપહરા જો; ગાય ગાંન છેદબેદ કરી માનજો; અં. ૨૬
- ગાદિન હસ્ત વેણુ ઝલીજો, વરસે અમ્રત મેઘ સમાનજો, અં. ૨૭
- નાન્ય પ્રતી અર્પાંડત. થાયજો જો. ઠમક ઠમક ચેંકારજો; અં. ૨૮
- તજે પેતે અર્પા આપજો, તેથી પ્રીતે અમૃત સસારજો. અં. ૨૯
- તેને તે દેવી નાનમુખ થાય જો, મન ચરણુ રાખી માંન જો; અં. ૩૦
- આનંદમા તે રહે સદા જો, પ્રેમ સહિત કરે ગાંન જો. ૩૧
- ભજે ભવાંની તે ભવમાતરે જો, કુળ સહિત પાવન થાય જો; અં. ૩૨
- તિરથ ચોરાદી તેણું કચ્છાંજો. સદા સુધા સિંધુમાં નાહાયજો. અં. ૩૩
- પ્રેમ અર્પાંડ રંગ મેં દેખ્યો સદાજો, કહે મુની પદરીનાથ ભાંધજો; અં. ૩૪
- વડનગરો પ્રાદ્યણુ ભણુજો, તેને કરણુછે અંખા આપજો, અં. ૩૫

છંદ અંબાજનો.

પ્રથમ સરસ્વતી માત પાય લાગુરે, વળીને વળી રસિક વાણિ માગુરે;
અવોભવ ભવાંની સ્તુતિ તારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૧

આહ અકળ વિચની મૂળ માયારે, હરીહર વિરચી ત્રિશુભાત્મમાયારે;
 રચો સર્વ સંસાર સૂખકારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૨
 તારી કીર્તિ કહેવા આશ પૂરીરે, આહ દાસ સ્થાપી વાણી મધુસારે;
 વદનમાં વરો હંન્યા કુંવારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૩
 મારે માત તું તાત જાત ભગ્નીરે, સહોદર પરીવાર મૂળ વગનીરે;
 તારે શર્યું છું ત્રીગુણ ધારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૪
 નથી જાણતો ધર્મ ખટકર્મરે, નથી જાણતો જપ તથા દાનરે;
 તારા નામનો ભરું સ્તેજ બારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૫
 નથી જાણતો જ્ઞાનની વાતરે, રહ્યો તેથકા ગોહ માયા રાચીરે;
 કરો જ્ઞાન કુણ્દિ નિવારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૬
 નથી જાણતો મંત્ર વેદ વિદ્યારે, સકળ શાસ્ત્રનું સાર સર્વ સિદ્ધારે;
 મને ભક્ત જાણી મેલો તારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૭
 મહા મંદ ભતિહાન છું ભવાનીરે, તમારી કરી વાત સર્વે ધાયરે;
 કાને ને ભણું તું વિના માતરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૮
 પડી પિંડ પેટની પીડ મોટીરે, તેણે જ્ઞાનની વાત કીધી ખાટીરે;
 મારા દુઃખ દગીદ્ર વિદ્યારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૯
 હું તો દીન દુર્ભગ શર્યું આબ્યારે, વળી ભગવતી ભક્ત કહાવોરે;
 તેની લાજ તને શારી નહારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૧૦
 કાળીદામની વિનતિ જાણીરે, મને દાસનો દાસ પ્રમાણીરે;
 ધરી દષ્ટિ મીઠી રાખ્ય કારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૧૧
 ભણું સાંભળે વિનતિ ભાવેરે, તેને દાસ અંખાણ પ્રમાણીરે;
 મહા પાપના તાપથી ઉગારીરે, કૃપા રૂપ જગદંબે આનંદ કારીરે. ૧૨

છંદ અંબાજીની સ્તુતીના.

સેવા તાહરી કરે માત દેવારે, પ્રજા વિષ્ણુ આદી મહાદેવારે;
 જપે પાતે જીવો દેવિ ન્યાળીરે, મહા-કષ્ઠ ભાંગે માત કાળીરે. ૧
 દેવ દાનવોને મૂઠા દુઃખ દીધારે, તેનાં શીર છેદી રૂધીર પીધારે;
 બિજ દૈત ઘાઠા દેવિને બાળીરે, મહા કષ્ઠ ભાંગે માત કાળીરે. ૨
 કિધી કેશરી આસિંદુરે, નાકે વેસરી વાળિ સ્ત્રોહાતીરે;
 ઝોઢી સુંદરી ધંચરંગ માડીરે, મહા કષ્ઠ ભાંગે માત કાળીરે. ૩
 ધરયાં ખડગ ખાંડાં ત્રિશુળરે, વાળે હક ડમરૂને ઘાંટ ડાંકારે;
 પાયે ધુધરી વાળે હાથ તાળીરે, મહા કષ્ઠ ભાંગે માત કાળીરે. ૪

દેરે હુંગરે આચરે વાસ તારેરે,	જળે નિર્જળે સ્વર્ગ પાતાળેરે;	
ધર્મે રૂપ વિધાતા હું ખાળીરે,	મહા કષ્ટ ભાંગે ભાત કાળીરે.	૫
મહા મૂઠ હું તેને છુદ્ધિ દીધીરે,	જોજ પાસે સવા લલ લીધીરે;	
કિધી કાસ કાળી પાવાચરે,	મહા કષ્ટ ભાંગે ભાત કાળીરે.	૧
નચ્યા માન મુકી ગયા કીધીરે,	આપી રાજરિક અષ્ટ સિદ્ધિરે;	
કિધી છવધારિ સર્વ ટાળીરે,	મહા કષ્ટ ભાંગે ભાત કાળીરે.	૭
કિધી ગીરધરે અરખો અંખાનોરે,	ગાય માંભળે કદ નિત્ય પાઠરે;	
ચિરંજીવી સદાથે હુખ કારીરે,	મહા કષ્ટ ભાંગે ભાત કાળીરે.	૮

છંદો ખલુચરાણના.

છંદ જોયરાણની સ્થાપનાનો.

મારી ખલુચરાણ ખાઈરે મા,	એક દીન આદિજી આનંદમાં રે.
મા. ખલુચરા ખલુ હુખ કંઈમારે	મા. હપ-ચુ ત આશુ માસમાં રે.
મા. બેઠાં તે હાસ્ય વીનોદમાં રે,	મા. ત્રણસં ને સાઠ દીવસ વરપના રે.
મા. નોરતાંના નવ દિવસ હર્ષનારે,	મા. પાલી ખલુચરાયે એમ વિચારીયું રે
મા. દત્ત કરવાનું વિચારીયું રે,	મા. પ્રતિપદા આશુ માસની રે.
મા. ક્રૂઠયાં શવારે શિરોમણી રે,	મા. પર્વગ મુકી માત પરવરયાં રે.
મા. લડ સડતાં ડગલાં ભરયાં રે,	મા. અખી સકલ આવી મલયાં રે.
મા. નિત્ય નીમ કરવાને ગીયાંરે,	મા. નિત્ય નીમ સધલાં કરયાં રે.
મા. માત મરજન કરવા વળાંરે,	મા. આજીસણુ વચ્ચ મગાવીયાં રે.
મા. જડયાં જડાવ અલહુમણુંરે,	મા. અમર અધિક અમુદ્ધયાં રે.
મા. વચ્ચ આજીસણુ ધરયાં રે,	મા. નેણુ તે કાજવ સારીયાં રે.
મા. કેશરની આડ કપોળશુ રે,	મા. સિંદુરની ખિંદી મધ્યે ગોળશુ રે.
મા. દુધપીધાં કપોળશુ રે.	મા. મુખડાં ભરયાં તંબોળશુ રે.
મા. હરખી બોલયાં ખાળી ખલુચરા,	મા. સખીચું પ્રતે એમ ઓચરયાં રે.
મા. હું નવરાત્રી કેરે દત્ત કરે રે,	મા. ખાંતે કરીને હાથા ધરીરે.

મા. કર જોડી કહે કરગરી રે, મા. આપણ બલે હાથ કરી રે.
 મા. જે જોઈએતી મગાવજો રે. મા. અઠલુદ આડ રંગાવીયાં રે.
 મા. મલપતાં થકાં મોલે ગીયાં રે, મા. પ્રથમ પૂલપો મંગાવીયો રે.
 મા. કુમસ્થાપવા સ્થીર થઈ રહ્યારે મા. માથે મુની તેડાવયા રે.
 મા. સહસ્ર અઠચારીરૂતી આગપારે, મા. અવીસોકયાં આવી આપને રે.
 મા. પ્રણંધા શ્રી ખલુચરે પાછવેરે, મા. વિપ્ર વઢે માત સું કહો રે.
 મા. આપકહે દશદિવસ આંહી રહોરે, મા. હું નવરાત્રી કરૂં પ્રીતસું રે.
 મા. પાઠ કરો નિત પ્રીતસું રે, મા. માત વાત કહીને થીયાં કામમાં રે.
 મા. રૂપિ થીઆ આરંભમાં રે, મા. ખીસા ભાગ્યન કરયાં ભાવતાં રે.
 મા. વાડવ લાડલગવતાં રે, મા. કહે પ્રાદ્મણુ ભાગ્ય આજ આપણારે,
 મા. જપ તપ વ્રત સદ્ગુણ થયાં રે, મા. દેહ કમતાં જે કારણે રે.
 મા. તે જોઈ જાણુ વારણે મા. શુભાં વચન ત્રિપુરા તણાં રે.
 મા. આચનકીધાંતે આપો આપનાંરે મા. મુહુર્ત જોઈ ને મુની વળે રે,
 મા. તપશીતિ સરવે ટોળે મળે રે, મા. કહે દેવી લેલાં થાઓ રે.
 મા. સખી સાચાં લાવીયાં રે, મા. મૃતિકા મગાવી મુનીજને રે.
 મા. માંહી આચનકીધું કુંભનુંરે, મા. જવના જવારા વાવીયા રે,
 મા. ગંગાજલે તે શીમાવીયા રે, મા. હેમ કળય હિરે જડયો રે.
 મા. વિશ્વકરમાથે વિધીયે ઘડયોરે, મા. નિરમલ નિર પુરાંપુ રે.
 મા. શ્રીફળ શીશ ધરાંપુ રે, મા. કુંભ મળો કરે જતનસું રે.
 મા. મુદ્રાપણુ મેલ્યું રતન શું રે, મા. ભાવે પ્રદા ભણુ ભામની રે.
 મા. આચને ખેલાં તે રયાંમની રે, મા. કર ઉપર કુંભ રાખીયો રે.
 મા. મહામુનીયે મંવ ભાંખીયોરે, મા. ઉપની હાથ આપ આપને રે.
 મા. પેમે પોહોરેતે કીધીસ્થાપનારે, મા. હેઠા ધરયો કુંભ હસ્તકે રે.
 મા. માળા બંધાવી મસ્તકે રે, મા. અલવ થકાં આપ હંચરી રે.
 મા. પ્રેમે પૂજ્યાં પરમેશ્વરી રે. મા. અર્ધ પાદ પેહોલાં કરયાં રે.
 મા. કુમકુમ મંદન ધરયાં મસ્તકેરે, મા. અખીલ સુલાલ ચઢાવીયાં રે.
 મા. સિંહુર સહીત પુજા કરીરે, મા. પુષ્પ શામગ્રી સમરપયાં રે.
 મા. સમ ફળ સાથે શમર પયાંરે, મા. પુષ્પ દિપ નહવેદ ધરાંયાં રે.
 મા. કરી કપુરની આરતી રે, મા. નવાં નહવેદ ધરાંયાં રે.
 મા. પહે કીધી પંચ આરતી રે, મા. પુણ પધરાંયાં પ્રણુવી રે.

મા. પુષ્પે વધાવ્યાં વરણવી રે. મા. પુણ્ય પધારણાં ખલુચર રે;
 મા. સરવ મુની કહે ખેમસુ રે, મા. પુજા કરાવી પ્રેમશુ રે
 મા. ચાચર ચાલ્યાં ચીતચાહીનેરે, મા. ડાક વળડે કર સાહીને રે,
 મા. ગરબોગાગો તેસખી સંઘમાંરે મા. સાત રાત રમ્યાં તે આઘ રંગમાં રે.
 મા. અપ્રમાણે યજ્ઞ કીધો પ્રીતસુરે, મા. આહુતી આપી અગ્નીમાં રે.
 મા. નવ દીન ખેલે નવેનવાં રે, મા. ખલુચર ચાચરમાં હુવાં રે.
 મા. દશમે દીવસ કીધો પરણારે, મા. ખિચર શું મોકલ્યાં વળામણુ રે.
 મા. રૂપિ કુલને ખોલાવ્યા રે. ના. પાણી સંતાપી વળાવાયા રે.
 મા. ચોરાહ ખેલું તેડાવીયાં રે, મા. અંખા સહીત સરવે આવીઆ રે.
 મા. અવસોક્યાં આવી આઘરેરે, મા. આગમાંથી તેળવ્યાં રે.
 મા. મહામાં ખેઠાં ભરાઈને રે, મા. ભોજન મગવ્યાં ભાવતાં રે.
 મા. ખલુચર ખેઠાં મધ્ય આવતાંરે મા. જનુની જમેને ફરશ સહી રે.
 મા. શક્તિ સરવે ટોળે મળી રે, મા. શોભા જોઈ શું શંભારીયે રે.
 મા. કોટ કામ સુરજ વીહારીયે રે, મા. ભોજન લઈને વારેશ્વરી રે.
 મા. મદમાં જાયે મેરવાનીયું રે, મા. પાન પાન જે પરધાન સુ રે.
 મા. રીપ કરી રાનમાંત્ર શું રે, મા. ગાઘ વાઘ ધાઘ મલ્યાં ગોખમા રે.
 મા. ખલુચર આવી ખેઠાં ગોખમાંરે મા. આશને ખેઠાં આદળ ભણુ રે.
 મા. આ ગરબો અગ્ર ભણુ રે, મા. ગાય ગવરાવે કોકને રે.
 મા. દશ દિન માન સાધ સાંભળેરે, મા. મા. રિક્ક સિક્ક નિધ આવી મળે રે.
 મા. ગાય ગરબોને વર આપીયેરે, મા. એમ કહી કુંભ ઉથાપીયો રે.
 મા. નરકનીવારાણુ નામ છો રે, મા. ભટ વલ્લભ વિશ્રામ છો રે.

છંદ ઐચરાજીનો આદ્ય માતા ઇશ્વરીને હું નમુજો.

મારી ખલુચરાજી આદરે મા આદ્ય માતા ઇશ્વરીને હું મુરે.
 મા. કરો કરમ વાંકું સજુરે, મા. આપો અવીમળ વાપકારે;
 મા. વિવિધ વિવેધ ફળ દાયકારે, મા. સનખલપુરમાં ખીરાજીતીરે મા.
 મા. સદાય શેવક શીર છાજીતીરે, મા. બ્યાપી શકલ ગોખ સાંચરે;
 મા. ખાળા સ્વરૂપ ખાળા તણુરે, મા. આક્રમ પ્રોઠાં માતણુરે. મા.
 મા. અકળ ચરીત કરી અવ નવાંરે, મા. જે દીર્ઘ કોઈથી નવથીયારે;
 મા. મગન મંડલ કરી ધાધરીરે, મા. સુંદર શકળ શોભા ધરીરે. મા.
 મા. આવ્યાં ભવાંની ઉમંગમાંરે, મા. રાશરમે મધ્ય રંગશુરે;

મા. નવે ઝાડેથી ઝોમાં વડારે, મા. આત્માઅખંડકરગોદિવડારે. મા.
 મા. જળજળજ્યોત પિંદીધોળશુરે મા. હગ્યો શયિતે કળા શોળનેતરે;
 મા. કોઈ નકળે ભવાનીના ભેદનેરે, મા. કોડીયું કિધુ તે માથેમેરનુરે. મા.
 મા. વાટ વિશાળ મધ્યે મેરનીરે, મા. જોજન પંચ લક્ષ ફેરનીરે;
 મા. સાત સાગર ભર્યામ્રતતણારે, મા. ખલુ ખેલ ખલુચરાણ તણારે. મા.
 મા. જોતાં જુગત્ય જુગતી ધમરે, મા. ચોક્કસે સાર મુક્તિથી વળીરે;
 મા. સ્થાવર જગમ અનુરાગળીરે, મા. વાણિ વખાણો વિભાવશુરે. મા.
 મા. કશુખાની ગાદી કરીરે, મા. મહંમાથે મુસ્તક ધરીરે;
 મા. હેમની ગાગરઅતી આપતીરે, મા. ઉપરમદોળી શેશનાગનીરે. મા.
 મા. અકલ આકાશ વિનાયળીરે. મા. ગાગર ઉપર ધરી ઢાકળીરે;
 મા. તેત્રિશોડ વિસ્મયે થયારે, મા. આપો આપે બુઝીગયારે. મા.
 મા. ત્રણ દેવ ગાગરમાં વસેરે, મા. બ્રહ્મા વિનું દ્રઢ કળી નવશકેરે;
 મા. જુરો જનમ જાણો સદારે, મા. અનું જાણીને હરે આપદારે મા.
 મા. ચાર વેદ ભણે કળીકાળમાંરે, મા. તે ખળ ખલુચર ખાળમાંરે;
 મા. તે કળ કંઈ તેને નવશકેરે, મા. વલભ શુભામ વિનંતી કરેરે. મા.

છંદ શ્રી બહુચરાણની પંચ તિરથિનો.

માણ તાર કારણ કળજુગમારે, ખાળીખલુચરારે મા,
 માણ તું છડતાં સાઈ પાંહરે, ખાળીખલુચરારે મા;
 માણ તું નીરમળ અંગ કાયરે, ખાળીખલુચરારે મા;
 માણ તુ આવી અમરત પાયરે, ખાળીખલુચરારે મા. ટક.
 સસખનપુર વાસો વસેરે મા, મલ ભરીમા મસ મસેરે મા;
 મુખ જોવા મનડુ ધસેરે મા, માણ તારું સુંદર વહન આઘારે. પા. ૧
 ગોખ જોખમા નિરખતારે મા, પારો પ્રત્યક્ષ પરખતારે મા;
 અમત આકાંછ વરસતારે મા, માણ મને કેમ વિસરી જાયરે. પા. ૨
 આલક્યાનકે આવી નમેરે મા, અન્ય અન્ય કાંઈ નવ ભમેરે મા;
 તણુતાપ તનના સમેરે મા, મા તું વેદવાયક કહેવાયરે. પા. ૩
 માનસરોવર ઝીલતારે મા, પાપ ગયાં પમ પીલવતારે મા;
 રેમરેમ તન પીલતારે મા, મા તે કેમળ કીધી કાયરે. પા. ૪
 વાળ્ય કુંડનાહી વળ્યારે મા, કેટીક કર્મ કુંડા ખળ્યારે મા;
 ખલુચરમા પોતે મળ્યારે મા, માણ તારું સિદ્ધસેવ મહિમાયરે. પા. ૫

ચાચર ચાલિને આવતાંરે મા, સ્પાનેક શિથ નમાવતાંરે મા;	
આપો મામન આવતાંરે મા, માણું તુ પુરવજનમની સાહેરે.	ખા. ૬
માંનતાંન ગરખે કરેરે મા, તાળી દધ ચાચર કરેરે મા;	
હો હો મુખ ઓચરેરે મા, માતુ હોહલાં વાંમે કુખરે,	ખા. ૭
પુલ્લ પુષ્પે સમર્પતાંરે મા, પાંન પ્રસાંહે અર્પતાંરે મા;	
તુઠે ત્રિપુરા તરપતાંરે મા, મા તે શોહલાં પામે સુખરે.	ખા. ૮
પ્રદક્ષણા હે પ્રાતમારે મા, રાખે મન જુગ માતનાંરે મા;	
નઆવે જન જમ જાતમારે મા, મા તું વિખ વિધન હરનારે.	ખા. ૯
નમણુ નરનારી મહીરે મા, ધરે શિય જેજે કહીરે મા;	
સકળ તીર્થ વળે અહીરે મા, મા તું કુરે ક્ષેત્ર કેદારે.	ખા. ૧૦
પંચતિરથ પૂજતાંરે મા, અરણ્ય ઉઠે ધગ ગુજતાંરે મા;	
સપરીવારે સહુ જતાંરે મા, મા તારે દધવત પંથ દરબારે.	ખા. ૧૧
યથા શકિત હવન કરેરે મા, પ્રાંછ મોજન આવે ધરેરે મા,	
આથ શકિતય આવે કરેરે મા, રે. માતુ આપે પદારથ ચરેરે	ખા. ૧૨
અરમે અર્ધ નિશા ત્રિખેરે મા, ખહુચર મા લેખે લખેરે મા;	
જસઆયુશ-આપે અખેરે મા, મા વળી ધન દારા સંતાનરે.	ખા. ૧૩
આરતી સમે લે વારણારે મા, વાંઝ પંધાવે પારણારે મા;	
હીપાં ઉઘાડે પારણારે મા, માનેતે અવશાંને ચિમાનરે.	ખા. ૧૪
ધંટામહીને વગાડતાંરે મા, મહાડ માણનો મળકતાંરે મા;	
સુખડું જ્ઞેધ જ્ઞેધ લાડતાંરે મા, માતુ નોધારાનિ આધારરે.	ખા. ૧૫
હે દક્ષણા ડેરે રહીરે મા, કાંમ કોધ મોહને દધરે મા;	
દાનપાત્ર દેવી સહીરે મા, મા તું પ્રત્યક્ષ દ્વિજ અવતારરે.	ખા. ૧૬
ખરે આવે જન પ્રેમસુરે મા, વરમ એક બધ નિમસુરે મા;	
વાંમે દીન કુખ ખેમસુરે મા, માવળી તુ સંસારુ સારરે.	ખા. ૧૭
વન તરુવર શોભા ધણીરે મા, જીવો જન જેજે ભણીરે મા;	
માયા મહામાયા તણીરે મા, માતું વ્યપીક વિવિધ પ્રકારરે.	ખા. ૧૮
મધે ભરી મગલાં રમેરે મા, અરણ્ય ઉઠે યાથે સમેરે મા;	
ખહુચરી તુ કહેતે મમેરે મા, માતુ પંખી મુખ ધરમાંણુરે.	ખા. ૧૯
ખહુચરમા ખરે ભરીરે મા, હોહલાં દાસતણા હરીરે મા;	
નારી નર લાજુમાં કરીરે મા, માતું જુગ સચરાચર જાણુરે.	ખા. ૨૦

ધરી ધ્યાન રહે ધરેરે મા, માની મન મહા મુદેરે મા.	
હોયે કર્મતણા ઉદેરે મા, માતુ ભોળી ભવાંની માતરે.	ખા. ૨૧
દેવીદેવ જઈ તહીરે મા, ત્રણભોવન તોલે નહીરે મા;	
મમટ પીઠ લહુ અહીરે મા, મા તારીનિપટ અટપટી વાતરે.	ખા. ૨૨
હરતણી વહારે ચડીરે મા, જીત્યા કહત ધડીધડીરે મા;	
મારથો મહિષાસુર વડીરે મા, માતુ જીપતની પ્રતીપાળરે.	ખા. ૨૩
સરજે પાળને સંહરેરે મા, આજ આધ અમરીત ઝરેરે મા;	
કાંમ અધીર શું કરેરે મા, માતુ કંસકારણુ માહા કાળરે.	ખા. ૨૪
નિરાધાર આધારમારે મા, જીવું સફળ અવતારમારે મા;	
શકત સફળ સંસારમારે મા, માતુ નર વણુચપણુ નીરરે.	ખા. ૨૫
સ્વર્ગ ત્રણું પામળમારે મા, ખડુઅર ખડુખળ ખાળમારે;	
મદણ મહા મો જાળમારે મા, માજીતુ આપે અધીરને ધીરરે.	ખા. ૨૬
નેણુ નેણુ ભરી ન્યાળતારે મા, પલક પલક મન વાળતારે મા;	
જનમ મરણુ ભય ટાળતારે મા, માતું અભેપદ દાતારે.	ખા. ૨૭
માણુ મનમાની રળીરે મા, લાણું પાએ લળી લળીરે મા;	
પુરો આશવળી વળીરે મા, માતું સેજકારણુ ભવપારરે,	ખા. ૨૮
જનમ સફળ કરો જાળનેરે મા, જાણુ જીગમાં કમાણનેરે મા;	
ભાવધરી ભજે આધારે મા, માતે નર નાવે ગર્ભવાસરે,	ખા. ૨૯
કરજેડી કહુ કરગરીને મા. સાંભળજે સલખનપુરીરે મા;	
ખાંભ ધરો શીર ખડુચરીરે મા, મા તારો વણુબ દાસનો દાસરે.	ખા. ૩૦

છંદ બહુચરાઈનો કળિકાળનો.

પરમેશ્વરીને પાવે પડીહો ખડુચરી, કહુ કળી જીગનાં કર્મ;	
અકલ નથી કાંઈ એનડી હો ખડુચરી, શકિત રાખજે રામ.	૧
જીવનું જીવન તું જડી હો ખડુચરી, મૂરખ નવડો મર્મ,	
અવતારને આ ધડી હો ખડુચરી, આધજીવે રાખ્યો ધર્મ	૨
આ દિન કુખ દેખડાવિયાં હો ખડુચરી, જનમી કીધા જીખ;	
સમે સરવ સંજડાવિયાં હો ખડુચરી, સુણવંત કીધા ગોખ.	૩
હવે હાકલું નથી ચાલતું હો ખડુચરી, કઠણુ આળ્યો કાળ;	
તું વિના કે નયિ આલતું હો ખડુચરી, મળ પછ પિડાપાળ.	૪
કળિજીમ આળ્યો કેપતો હો ખડુચરી, કરવા શુભ સંહાર;	
જાજ મર્યાદા લોપતો હો ખડુચરી, જાહ કર્યા આચાર.	૫

- દુર્મતી દીપી દેશને હો બહુચરી, સુખતી કરાવી તાજ; ૧
 વિપરીત ધારી વેષને હો બહુચરી, કળી કરેછે રાજ. ૨
 પ્રથમ પહાણુ વરસાવિયાં હો બહુચરી, પછે પૃથ્વી હુખાઈ; ૩
 કાળે કુકાળે આવિયાં હો બચરી, પ્રભન-પ્રીછે કાષ. ૪
 કુમારગ ઝો ઉલટે હો બહુચરી, તણ સુ-મારમ યંથ; ૫
 કરે કુકર્મ કુળે ધટે હો બહુચરી, અરે ન આવે અંત. ૬
 મહાજન મોટાં મહેશ્વરી હો બહુચરી, માને બધા માનંત; ૭
 નૂઠ્યાં દેખાને તપેશ્વરી હો બહુચરી, જાત ન જાણી અંત. ૮
 ગોપ્રાશ્રાણુ સેવા તણ હો બહુચરી, જોગી જતીને ધાય; ૯
 હાણુ હોય નવજે હણ હો બહુચરી, લક્ષ્મી લેહેરે જાય. ૧૦
 કયા કહો કુખાતરે હો બહુચરી, ગરોના જોય; ૧૧
 જોડું તણ જાય જાતરે હો બહુચરી, દિલમાં ન આજી દોષ. ૧૨
 ગોચ નીચ એકઠા મળિ હો બહુચરી, ખેસે સહુ એકાં; ૧૩
 નાને મન માની રળિ હો બહુચરી, જાગીન આજી જાંત. ૧૪
 હિંદુ તરકમાં એહવી હો બહુચરી, સમજ્યા સારીધાર; ૧૫
 જાન ન જાણી જાજવી હો બહુચરી, વેત્તો એકાકાર; ૧૬
 ધર્મ ગણે ધરગી ધરી હો બહુચરી, પુન્ય ગયુ પાતાળ; ૧૭
 પાપ રહ્યું સગળે વસી હો બહુચરી, નરનારી વૃદ્ધ બાળ. ૧૮
 દયા દેવ લોકે ગઈ હો બહુચરી, દિશે નહીં લવજેય; ૧૯
 કૂંડાં કર્મ કરે કષ્ટ હો બહુચરી, અવર નહે ઉપદેશ. ૨૦
 સત્ય રહ્યું સંતાપને હો બહુચરી, સુઝે નહીં સ્વરૂપ માન; ૨૧
 ઘટમાં રહ્યું ધુટાઈને હો બહુચરી, કળિયે કિધાં કુખાન. ૨૨
 શત્રુ સગાં સંસારમાં હો બહુચરી, વધું વાલામાં વેર; ૨૩
 અવીરોકો આ વારમાં હો બહુચરી, વધું વાલામાં ઝેર. ૨૪
 પ્રીતની રીત બધી ઘટી હો બહુચરી, સ્વારથી ધશે સ્નેહ; ૨૫
 માયા મનમાંથી મટી હો બહુચરી, હુરત દગો દે તેહ. ૨૬
 વ્યભિચારી વંચા લણા હો બહુચરી, કુળમાં નગરું કોષ; ૨૭
 માઠામાં મુકી મણા હો બહુચરી, હદ હજાહજ હોય; ૨૮
 કુળવધું કુટીયાઈ યદ્ય હો બહુચરી, ગણેન ગુરજન લાજ; ૨૯
 પેસે પર પુરે ગઈ હો બહુચરી, પ્રગટ પ્રેમતાં આજ. ૩૦

- અણુઘટતું અવલોકીયે હો ખહુચરી ઘટ તે ઘટતું સર્વ;
કેમ કરી કોઈ ને યોગીયે હો ખહુચરી, પ્રજા પૂર્વનું પર્ક. ૨૧
- વય વીના વનીતા વેષમાં હો ખહુચરી, ગર્ભધ રે અનેક;
દક્ષ દીય હાખ્યું દેશમાં હો ખહુચરી, વંચો વીષય વરીક. ૨૨
- લક્ષણ લઘુતાનાં વાંધ્યા હોખહુચરી, તુચ્છ તરફના થાય;
નદિયે નીર ખધે ઘટયાં હો ખહુચરી, આયુષ્ય અંધ ઉપાય. ૨૩
- સંવત સત્તર સત્યશિયે હો ખહુચરી, સહિત તજવું સત્ય;
અકળાવ્યાં અઠાસિયે હો ખહુચરી, વિધ વિધ પડાં વીધત. ૨૪
- અઠસાં ફેર અતી થયું ખહુચરી, માઠા છુટ્યા મેહ;
દેવત દુનિયાનું ગયું હો ખહુચરી, દુર્ભાગ દીશે દેહ. ૨૫
- વિત્ત વિના વસંધા કરી હો ખહુચરી, રસ કસ ન રહ્યા રૈય;
અમૃતતા અગળી ધરી હો ખહુચરી, સ્વાદ ન પામે રોષ. ૨૬
- અમ અતી મોંઘાં હુવાં હો ખહુચરી, અર્ધર્મ વાંધ્યા અમાન્ય;
કે કોની કરગું જુવે હો ખહુચરી, એકચકી એક અમાધ. ૨૭
- ઉદરચકી ઉપનવિયાં હો ખહુચરી, ઉભયતણા જે અંશ;
તે તન પેટ તજવીયાં હો ખહુચરી, વિકલ કંધો વંશ. ૨૮
- નિર્મળ જન મન નિસ્તમ્યું હો ખહુચરી, એમ અધિક ઉતપાત;
વિધ પાધામાં પીસ્તમ્યું હો ખહુચરી, વીઆ સીયું ધાત. ૨૯
- આપી થાપણ આગવે હો ખહુચરી, જુઠા ખાચે સમ;
ભરમે ભરને ભાગવે હો ખહુચરી, કુડાં થાચે કર્મ. ૩૦
- આપી હકૂત આપનું હો ખહુચરી, લક્ષ્મીને લલચાય;
જે ધન જોડયું પાપનું હો ખહુચરી, તે ધન તેમ વવરાય. ૩૧
- જે હાકમ રક્ષા કરે હો ખહુચરી, ગયા તે હાકેમ હાડ;
અવજી આ જુગ આચરે હો ખહુચરી, ખેતર ખાચેવાડ. ૩૨
- ચોર ચાલીયા તે વડે હો ખહુચરી; નગર થયું નીરધન;
ત્રાહી ત્રાહી તણી તાળી પડે હો ખહુચરી, રાત દીવસ અનુદીન. ૩૩
- માણસ જાણાં ઘણાં મુવાં હો ખહુચરી, પરાં રોડેર નદી પાર;
કહી મંદીર ખાલી હુવાં હો ખહુચરી, બુ ભાંસે ભયકાર. ૩૪
- દેહ ધારી દુખીયાં થકી હો ખહુચરી, દયા ન આણિ મન;
દીન દીન દુકૃતતાયકી હો ખહુચરી, કાઠ થયાં વન વન. ૩૫

- છળ છળભેદ ન છુટીયે હો ખહુમરી, પ્રસર્યો ખહુજ પ્રપંચ; ૩૬
- શ્રુટયામાં નેવ છુટીયે હો ખહુમરી, ખરૂં ન રાખ્યું રંચ ૩૬
- વાંક વીધાતાનો નથી હો ખહુમરી, વાળ્યું તેજ લણાય; ૩૭
- આપ ન ભણ્યું આપથી હો ખહુમરી, શુંડે ભહું કેમ થાય. ૩૭
- નવ ફીડું નવ સાંભળ્યું હો ખહુમરી, આ કુખ કુનિયાં માંય; ૩૮
- પાપ પ્રભ જનનું મળ્યું હો ખહુમરી, કહો જો કહિયે કયાંય. ૩૮
- જીતળ જીર-દેવે નહીં હો ખહુમરી, સુર-પુર કચ્ચાં પ્રમાણ; ૩૯
- હાજરા હજુર તમે હો અહીં હો ખહુમરી, પુરૂષ નમ્યા પ્રમાણ. ૩૯
- અપલક્ષણ સંસારમાં હો ખહુમરી, લોકે વાળી લીક; ૪૦
- અરજ શુળી આ વારમાં હો ખહુમરી, ખહુચર ભાગે બીક ૪૦
- ધંદ્ર આદી બધા દેવતા હો ખહુમરી, કઈ કઈ કાપ્યાં કષ; ૪૧
- નીર મોભે ગયાં નેવનાં હો ખહુમરી, શક્તિ રાખીને મૂક; ૪૧
- મહાકાળી મહાકાળમાં હો ખહુમરી, શુણી કરીછો સાર; ૪૨
- તે ખળ ખહુમર-ખાળમાં હો ખહુમરી, ઉગારશે આ વાર. ૪૨
- હદ વળી હવે શું જીવો હો ખહુમરી, પાપે પ્રવિવ ખવાય; ૪૩
- સરવનું સોમપણું જીવો હો ખહુમરી, પુન્યે પાપ પળાય. ૪૩
- કોઈક સાધુને સતે હો હુખમરી, શંખળ પુરથી ભય; ૪૪
- છેક વળેછે તું છતે હો ખહુમરી, ઝોળવ ખળતી આગ. ૪૪
- ત્રાણ કરો ત્રિપુરેશ્વરી હો ખહુમરી, તમો તમ સામું જોઈ; ૪૫
- મીત કરો પરમેશ્વરી હો ખહુમરી, અરી આગત્યને ખોઈ. ૪૫
- સરજ્યા સર્વે શકતના હો ખહુમરી, સુરનર ભયા જેહ; ૪૬
- છોજિ જનેતા જગતનાં હો ખહુમરી, છોડને નવ દો છેહ. ૪૬
- હોરિને ન હોરિયે હો ખહુમરી. કોઈ પ્રભ હો પેટ; ૪૭
- વિષમ વેળામાં વેઠિયે હો ખહુમરી, મા નહિ છુટે નેટ. ૪૭
- ખાળ્યા ત્યાં સગિ પોપિયે હો ખહુમરી, પછે તણી ન ભણ; ૪૮
- સમર્થ સગિ સંતોપિયે હો ખહુમરી, મેહરમાં ન કરો મણાય. ૪૮
- ધણી ગઈ થોડી રહી હો ખહુમરી, તેમાં નિત્ય ઘટાય; ૪૯
- ખોળિયે નહિ ખાંડે મહિ હો ખહુમરી, પાર કરો પ્રજાતાય. ૪૯
- નજર કરો નળ્યાશિયે હો ખહુમરી, નગર કરો સરદાર; ૫૦
- નિશ્ચ અવાસે વાસિયે હો ખહુમરી, પરાં શહેર નદિપાર. ૫૦

મહો માગ્યા મેહ મોકલો હો બહુચરી, ખટ રસ નાવે ખોટ;	
સર્વતણા હરિ શોક લયો હો બહુચરી, કરણા કીજે કોટ.	૫૧
કામદુધા ધધ દુનિયે હો બહુચરી, સુખ પામે સંસાર;	
સમ આધામાં સૂનિયે હો બહુચરી, નોધાર આધાર.	૫૨
શુતળ ભરને દીનિયે હો બહુચરી, ભાત ભાત રસ ભોગ;	
બાડ લડાવી લીનિયે હો બહુચરી, વાલાં ટળે વિન્નમ.	૫૩
આધ અમિ છાંયે નાખિયે હો બહુચરી, છોડે દોડ ને ગામ;	
ભગવતિ ભવમાં ભાખિયે હો બહુચરી, સમસ્ત્યાં પૂરો કામ.	૫૪
નેકવેધકી નારાયણી હો બહુચરી, દેશમાં દો નવનિદ્ર;	
દેવી સદા સુખદાયણી હો બહુચરી, પરમેશ્વરી પ્રસિદ્ધ.	૫૫
ઝરખો શુણી કળીકાળનો હો બહુચરી, જગ્યા શકિત દે દાન;	
ધરતી બહુચરખાળનો હો બહુચરી, પામે ધન સંતાન.	૫૬
વરણ અધીકાર વેદમાં હો બહુચરી, ભગવતિ પ્રાદાણ એક;	
ભિઆન્સો અધિક ઉમેદમાં હો બહુચરી, ત્રિપુરા ન તન્ને ટેક.	૫૭
તમે હો ત્રિલુવનનાં પતિ હો બહુચરી, મૂર સુરેશ સમાન;	
વક્ત્રભ શુભામની વિનતિ હો બહુચરી, શુણ્ણ સગળી કાન.	૫૮

છંદ બહુચરાણનો કલીન્નુગનો.

પુણું ગણપતીના પાપ જથ આપો છમે ધણા રેકે.	૧
કર અક્ષર ઉપાય, શુણ ગાવા કળીતણા રેકે.	૨
લાંચ સરસ્વતીને પાપ, શેવક તારો મા ત્યાપ ને રેકે.	૩
માંડું કાવ્યનો વેપાર, સુધ સુધ વાણી આપને રેકે.	૪
સતજુગ દ્વાપર વાત, સત્ય સર્વે ખોલતા રેકે.	૫
ભે આવતાતી આજ, રાજ રાવણનું ડોલણું રેકે.	૬
એણુ હરી સીતા નાર, અય્યે ગીથો અસરનો રેકે.	૭
નણુ જુગથી વરોક, ભાર વ્યાધો કળી જુગનો રેકે.	૮
બ્રહ્મા વેદ થીયા હીણુ, કોઇ ક્રિયામાં નવ રીયા રેકે.	૯
મેલ્યાં દાતારે ધર્મ, સત્ય તાદી ખુટી ગયા રેકે.	૧૦
ખેલો પાપનો પ્રધાન, ધર્મ ગીથું ધર્મ લોકમાં રેકે,	૧૧
મળ્યાં શ્રો શ્રોનાં કર્મ, ધર્મ રેહ્યે હવે કોકમાં રેકે.	૧૨
વાણીએ માંડ્યો વેપાર, કુડાં કાટલાં ભેળાં કરીરે ક.	૧૩

આગળ અંધારું મળણુ, જવાબ નિશ્ચે લેશે હરી રહે.	૧૪
નથી અધાને દાંન, કાળ ક્રોધ ધણા વ્યાપશે રહે.	૧૫
અભીમાનને ઉતપાત, પૃથિવમાં આવી મળ્યું રહે.	૧૬
આલે આમ કરાં દામ, પાપો માંડયો ધ પાપનો રહે.	૧૭
દામ કામ સાથે પ્રીત, સગો નથી મા પાપનો રહે.	૧૮
મેલી કલ્હીયે મરજદ, હાહા કાર સરવે થીયો રહે.	૧૯
લોભે ભક્તી તે જાય, ઉપત આવે તેને ઘણી રહે.	૨૦
નથી નીરધનનું કોય, સરવે સચું માયાતણું રહે.	૨૧
પુન્ય ગથું પાતાળ. પાપ રીથુ હવે ઘણું રહે.	૨૨
કપટે ચીરે કપાળ, કાતી રૂપે કંઠી ધરી રહે.	૨૩
એવા અવતરશે ભક્ત, મોહ માયા તણુ હરી રહે.	૨૪
ગાય નવાં નવાં ગીત, શોભા રાખે શીશે ધરી રહે.	૨૫
એમ નહી મળે ભગવાન, ભક્તિ ધારણે ખ્યાતણી રહે.	૨૬
પ્રજ્ઞા ભણુ નવા વેદ, મરમ નથી માજનમાં રહે.	૨૭
નથી મંચોનો ચંતોષ, મમતા ઘણીએ મનમાં રહે.	૨૮
યાશે દેશ પતિ દીન, પ્રભ પીડારી હવે ઘણી રહે.	૨૯
દેહિ કુઃખ લેશે કંડ, પછે કોય ધણી નથી રહે.	૩૦
નથી કાયાનું કોઈ, વળી કર્મ હીણું કરયાં રહે.	૩૧
વાંધ્યો પાપનો પ્રવેશ, પછે ચોરાતી સેજે કૂંપી રહે.	૩૨
યાશે આંકળીયા મેઘ, રસ કસ સરવે જશે રહે.	૩૩
એવાં કળી આપે કપ, હવે માણ કરો મયા રહે.	૩૪
સતજીગ દ્વાપર, પ્રાંય સહુને ઘણું હણું રહે.	૩૫
એના પુન્યનો નહી પાર, લેણુ ન આવે ભક્તી તણુ રહે.	૩૬
સરવ વાતનું હણું જીવ, પુત્ર પીડયાતા પારણુ રહે.	૩૭
તણુ સરવે વૈભોગ, કપ્પણ મળવાને કારણુ રહે.	૩૮
કોઈ ધણે નહી કાંમ, ભક્તિ ભવાંની તણી રહે.	૩૯
તણુ રાજ પાટ પુત્ર, તપ કરેછે વંનમાં રહે.	૪૦
જીગ વીતા અનેક, તપ તેણુ ઘણા કરયાં રહે.	૪૧
ઝીયાં રકંદ થકી માંણુ, ત્યારે કપ્પણુ કેને મળ્યા રહે.	૪૨
સત જીગનીએ વાત, આતકાર વ્યાપી રીથુ રહે.	૪૩

જીવો કળીનું કર્મ, હવે બળ તેણે કર્યું રહે.	૪૪
એકો એકપે વરોક, પ્રભ શાંભળે અવશ્યે કરી રહે.	૪૫
જીતો કાળને ક્રોધ, ક્ષાયું એકનાં મળે મયા રહે.	૪૬
રચ્યું કળી સ્વરૂપ, જીવા સરખીછે જીગતી રહે.	૪૭
તણ જીગથી વરોક, અંબા આપેછે મુક્તિ રહે.	૪૮
વણ દામે વેપાર, નામ લીયો નારાયણી રહે.	૪૯
દેહી ચુકોને દાણ, લક્ષ મોશરી ફેરાતણું રહે.	૫૦
વેદ બેદને પુરાણ, સર્વે નામ થકી થયું રહે.	૫૧
બળે અંબે બહુચર, તેમાં સર્વે આવી રહ્યું રહે.	૫૨
આણે હુંકડો ઉપાય, માચા રૂપે અંબી ધરી રહે.	૫૩
જગત રીયુંછે મોહી, સરવ માણે માણે કરી રહે.	૫૪
તણ નામનો આધાર, લક્ષ ફેરા જી તે ફરે રહે.	૫૫
કુદાં યારો કલિનુગ, સરવે માણને લોપશે રહે.	૫૬
સિદ્ધો ચુકશે સિદ્ધ, કલિ આવીને કોપશે રહે.	૫૭
પૃથિવ આવશે કર જીડ, શિવ સમાધી ચુકશે રહે.	૫૮
આળો કલિનો અંત, વેદ પ્રભાપે મુકીયારેકે.	૫૯
પૃથિવ પાંચાસ કોડ, અસુરાણુ ધણું બચાપશે રહે.	૬૦
દેવ તેંત્રીસ કોડ, દુઃખ પામશે અતી ધણું રહે.	૬૧
બક્ત આધીન બગવાન, ખીરસારમાં જાગશે રહે.	૬૨
સવા મણુની તરવાર, નકલંકી મોડે ચડે રહે.	૬૩
લેશે બક્તની સુધ, અસુરાણુને વેધશે રહે.	૬૪
નમે કાલીને શીશ, સતજીગ દીલે બેમસે રહે.	૬૫
ધર્મ નીમને પુન્ય, ત્યારે પૃથિવમાં દોપશે રહે.	૬૬
એવો કલિનોછે છંદ, ગાય તે શીખેને સાંભળે રહે.	૬૭
મન કમને વચન, પાપ સરવ તેનાં બળે રહે.	૬૮
તેની બહુચર પુરે આશ, ત્રિવીધ તાપ તેના ટળે રહે.	૬૯

છંદ બાલી બહુચરનો.

સરસ્વતી ગણપતી વીનવું રે મા, લંબોવર ક્ષાય પાયરે બાલી બહુચરારે.
 બાણી આપોને મશા કરીરે મા, અક્ષર આપો મારરે. પા. ૨
 માનસદૌબર ઝીલતારે મા, છુડતાં અલો મોરી બાંધારે. પા. ૩

પ્રથમ ચરિત્ર તમે કચ્છારે મા,	માચ્છો તે મહિષાસુરરે.	ખાં ૪
શુભ નિશુભ હાથે હણ્યારે મા,	રક્તખીજ મારી રક્ત પીધુરે.	ખાં ૫
મા મદ ભરીને મદ પીયોરે મા,	મદના પ્યાલા હાથરે.	ખાં ૬
મા મરઘલા માતા તણારે મા,	મા અસુરનો વાળ્યો ધાણુરે	ખાં ૭
મા ધોડીમાંથી ધોડો કર્યોરે મા,	અચ્છીમાંથી પુરૂં પરે.	ખાં ૮
મા દૈત્ય તણા દલ છેદવારે મા,	ત્રીશુલ લીધું હાથરે.	ખાં ૯
મા તેં ખોલાઠ્યા ખલુચરાંરે મા,	અશુર તણા ઘટમાંયરે.	ખાં ૧૦
મા પરદેશે પરતો ઘણારે મા,	માનું નવખંડમાં છે નામરે-	ખાં ૧૧
મા ખળીયા હાકમ ખલુચરાંરે મા,	સુખા ભરે સલામરે.	ખાં ૧૨
મા ચંદ્રમા શીર પર ચડેરે મા,	ધન ચડે ધજરાજરે.	ખાં ૧૩
મા ગોખ ચોક વાચો વસોરે મા,	ચાચર આવી ફરે ફેરરે.	ખાં ૧૪
મા ઉઠો ઉઠો મુખ ઓઝરેરે મા,	પંખીયા મુખ પ્રમાણુરે.	ખાં ૧૫
મા દુઃખીયાં આવે દુર થકીરે મા,	સુખીયાં થઈ ઘેર જાયરે	ખાં ૧૬
મા વાંઝીયાં ખંધાવે પારણારે મા,	રંક પર કરી મેરરે.	ખાં ૧૭
મા દીપાં વસાવે દેવી પારણારે મા,	મોટાં દેવ દાતારરે.	ખાં ૧૮
મા માનસરોવર નાહી વળ્યારે મા,	ભક્ત તણી કરો પેરરે.	ખાં ૧૯
મા પ્રાશ્નિત સઘળાં દુર ગયાંરે મા,	ચીધ સીધનાં દારરે.	ખાં ૨૦
મા ખલુચર મા અભચ્છા ભરેરે મા,	મા નોધારાં ઓધારરે.	ખાં ૨૧
મા કુંમ કુંમ થાળી હાથમારે મા,	માનું ગરીબનવાજરે.	ખાં ૨૨
મા વલ્લભ શેવક તાહારેરે મા,	સરણુરાખોને સાચરે ખાલીખલુચરાંરે ૨૩	

છંદ આદશકત તુજને નમુરે બહુચરીનો.

આદશકત તુજને નમુરે બહુચરી,	ગણપત લાગુ પાય.	૧
પ્રથમ યાઓને પરમેશ્વરી હો ખં	શુણુ તમારા ગવાય.	૨
શાસ્ત્ર પુરાણુ સમજી નહી હો ખં	લઈને તમારો ભેદ.	૩
સનખલપુર શોભામણું હો ખં	ત્યાંછે તમારી વાસ.	૪
માનસરોવર ઝીલતાં હો ખં	કરતાં તે નીલ વૈલાસ.	૫
જે જન આવે તારી જાત્રા હો. ખં	તેની તમે પુરો આચ.	૬
પ્રથમ ચરિત્ર તમે કર્યાં હો ખં	માચ્છો તે મહિષાસુર.	૭
શુભ નિશુભ હાથે હણ્યા હો ખં	રક્ત ચલાવ્યાં પુર.	૮
ધોડીમાંથી ધોડો કર્યા હો ખં	અચ્છીમાંથી. પુરૂં.	૯

મારથા તે મરગ ખોલાંયા હો ખ૦ મુગલતણા ઘટમાંય.	૧૦
ચોશઠ ખેની મળી સામટી હો ખ૦ માનસરૌવર જાય.	૧૧
મરવે મળી કીધી સ્થાપનાહો ખ૦ દેશ૦યું ખલુચર નામ.	૧૨
હવન હોમ અતી ચાયછે હો ખ૦ ખીરને ખાંડ હોમાય.	૧૩
પ્રાક્ષણ જમને માને ગમે હો ખ૦ આનંદ એછવ ધાય.	૧૪
પાચપદાનો ધાવરો હો ખ૦ શાહુ તે કશખી ફોર.	૧૫
લીલાતે રંગની કાંચળી હો ખ૦ આઢગી આઢઝમાળ.	૧૬
ખાચે ખાલુખંધ ખેરખા હો ખ૦ પાચીયું લટકે હાય.	૧૭
વાળીને અમર સોભતાં હો ખ૦ એકદાણીયાંની હાર.	૧૮
કાંચીને કડલાં સોભતાં હો ખ૦ અમરનો અમકાર.	૧૯
પાચે તે અણુવટ વિંછવા હો ખ૦ ધુવરીનો ધમકાર.	૨૦
મરવે આણુશણ સોભતાં હો ખ૦ આઠ્યાં તે મંડપમાંય.	૨૧
હિંદુ તરક તુજને નમે હો ખ૦ કહું કલીજુગનાં કરમ.	૨૨
સંવત સનઠ એકાસીયો હો ખ૦ રૂડો તે આશ્વીન માસ.	૨૩
તિથી ખંજવાળી ત્રીજછે હો ખ૦ પુરણુ ચુરવાર.	૨૪
ધોળા વક્ષખ ખે ભાહછે હો ખલુચરી આઠ તારો આધાર.	૨૫
છંદ મારી જોયરમાને ભાવે ભજેજો. (અઠાઇનો)	

ખાલી ખલુચર માને ભાવે ભજે જો, મનસા વાચા કમળા મમતાને તજો જો.
મુખ શું જોજો મુકતી તજો મર્મ જો, જીવત જસ લેવા ધપદને અડો જો.

(ઢાળ) શેવો શનખનપુરની રાય, દેહ ધરીને પામે દાય;

એક મને આપધે રાય, સાચર નાચી ગરખો ગાય; ખાલીખલુચરમને ભા. ૧
જો જનયેને જીતીજો જાકતનેજો, શેવો શનખનપુરની સાચી શક્તિને જો.
ભજતાં એક ભવયા કીધા ભક્તનેજો, તારા તારે તોડ્યા રંગે રકતને જો.

(ઢાળ) જીવન મુક્તિ કરો તે પ્રાણી, જીવતા થાત સારકે વખાણી;

નવનીધ આવી જીવને ભરાણી, અંગ આપદા અંશન આણી ખા ભા. ૨
તે માટે ગુણ ગાંજો ત્રિપુરેતણા જો; જે દીન દશ દેવીને વાસા ધણા જો;
તે દીન જોજો દુનીયાં રાજ રાણા જો; તે દીન દેવી માથે મુકી મણા જો.

(ઢાળ) જે જનનીને જોવા જાય, તે રશ રશના નીત્ય શુરાય.

ભક્ત ભવાનીના કેવાય, જે સદાય સિંધુમાં નાય; ખા ભા. ૩
એક દીન આગુમાં હાં ધધરી જો; પડવે પેડે પોરે જગદીશરી જો;

રચમાં ખેરી રમવા નીચરી જ્ઞે; નવમી રથ હાંકે ચંડેશ્વરી જ્ઞે,

(ઢાળ) પશ્ચિમ પંથે કર્યાં પરીયાંણુ, ચંપલ ગત ચંચલ ચતુરાય.
મંદ્યે માયે કર્યાં મેલાંણુ, રથ પંથ વાંચ્યો ધર્યાં દેદાંણુ; ખા ભા. ૪
ખડુચર ચાચર રમતાં રંગમાં જ્ઞે; ગાતાંતાં શુણુનીય જ્ઞાન માં જ્ઞે.

હરખે સરખી સાહેલીના સંમાં જ્ઞે; અલખેલી આજે પોહોર ઉમંગમાં જ્ઞે.

(ઢાળ) ખેચર ખખર લઇને આગ્યો, સમાચાર માજીને રાંભળાગ્યો,
આવી નવ જગીયો અંખાથો, રથ આંખલીયે ઉઘો રખાગ્યો. ખા ભા. ૫
સનખલપુચર રાણીરે સામાં રાંચર્યાં જ્ઞે, પાળેથી પ્રેમભરી પગલાં બરયાં જ્ઞે;
અવસોક્યાં અન્ધો અન્ધ અમીઝ્યાં જ્ઞે, ભેટ્યાંભગવતીઓ પધાં ભાવેભર્યાં જ્ઞે;

(ઢાળ) ખોડ્યાં ખડુચર મધુર વચન, ધન ધન ધન આજીનો દિન,
ના માયામાં થયાં મગન, સરવે સાચ હરયા મગન. ખા ભા. ૬
કાળી કામદાઇને કનકેશ્વરી જ્ઞે, હરશદ હિગોળીને મા ગાનેશ્વરી જ્ઞે;
દખે ચંડીને કંડેશ્વરી જ્ઞે, મઢમાં મળી પધાં પરમેશ્વરી જ્ઞે.

(ઢાળ) આગળથી આંખાં આશન, જડીયાં મળી મુક્તાને રત્ન,
ખેંદું ત્યાં શક્તિ તાજું શાજન, શરદ શરીમાં વીમલ વહન. ખા ભા. ૭
ખડુચર ખોડ્યાં સખીયુ સરવે કયા ગદ જ્ઞે, પ્રેમે પુજપો લાવા વેલાંયદ જ્ઞે;
ચંદન પુષ્પ અક્ષત કુંડમે કહી જ્ઞે, એમ કહી ખડુચર આશન ખેંદાંગજ્ઞે;

(ઢાળ) સખીયુ સરવે શજીને આવી, પ્રાંણુપુજપો ચહીને લાવી;
પ્રાદાં પાન પાન ભરી લાવી, લીધાં ભોજન ભોગ ધરાવી. ખા ભા. ૮
અંખે કહે આજણુ આંખુ અમો જ્ઞે, ચંડીને કહે ચંદન ચરચો તમે જ્ઞે;
કાળી ચાંડલાં કાઢાં કુંડમે જ્ઞે, ચોખા ચોડ્યા હરશદને હાથે સમે જ્ઞે;

(ઢાળ) પુજ પુષ્પ સમરાયા હાર, પુનરથી પરજમક મંદરખાજ
આગળ મુઝા ભોગ અપાર, આશન કીધાં કરીને આહાર. ખા ભા. ૯
અંખે કહે ખેનો આજા હીજીયે જ્ઞે, પેડેલાંમધુપાન સરવે કીજીયે જ્ઞે;
ખડુચર કહે પાન ભરવાં તે લીજીયે જ્ઞે, માતંગી મતમાં તે મળી લીજીયે જ્ઞે;

(ઢાળ) કર કર પાલ કનકનાં ઢીધાં, ભગવતીયુષે ભરી ભરી લીધાં
પ્રેમ ધરી ધરી પૂરણુ પીધાં, મગન થઇ મુખવાસજી લીધાં. ખા ભા. ૧૦
મદથી ઉનમદ થઇ ઉઘાં આઇ જ્ઞે, પાળેથી પાળે પગ પલાઇયો જ્ઞે;
ચારચ પુઠલ વીટવલાઇયો જ્ઞે, રમખા ધમીટે મીટવલાઇયો જ્ઞે;

(ઢાળ) ખોડ્યાં હરશદને હિગોળી, શુણુ જ્ઞે શકળ ભવાની મોચી;
આજ મચીએ મનગમતી ઢોળી, કીજે રાત દીવશ રંગ રોળી. ખા ભા. ૧૧

ખાલી ખલુચરને કનકાઈ કરવોચરે જી, જે શર ભરીયે ખેઠાં તમે જરો જી;
અંખા કહે જે આલજી કરો જી, માહા સુખ લેવાને આ રમો ખરો જી;

(ઢાળ) શુભી શંખલપુરીયે શર લીધો, શક્તિએ સરવ ખરાખર દીધો;
અંખાએ અલોપ કરીને ખંધકીધો, મહા માયાનો મનોથ સીંધો ખા ભા૦ ૧૨
વેણુ આદે વાળે જે વેદે કયાં જી, કિંકર કિંકરીયુંયે તે ગ્રહાં જી;
શક્તિના સ્વર શુસ્વરે ભોગી રહ્યા જી, ઉલરે ગત અવનવી નવીધેવહાજી.

(ઢાળ) ખોલ્યાં ખલુર અંખા સાથ, આવડમાં એક રૂપાણુદ જી;
તમે શક્તિ મળી દેહ સંધાત, ત્રિપુરે તાળી લે 'પધ હાથ; ખા ભા૦ ૧૩
વળી વચમાં હભાં રહી તુક એચરે જી, હંખોરો લેતાં હંધ હેઠાધરે જી;
વળી વળતાં વચન હચારે જી, ચટકે ચાલે ચાચર પુઠે ફરે જી;

(ઢાળ) માહા મનોહર કરતાં ગ્યાન, મંચ માત કરે મધુપાન;
નિન્ય હંખલવે હવે નવાં તાંન, વાળાં વાગે ગત અનુમાન. ખા ભા૦ ૧૪
ડાખાં જમણી તાળીયું દે દેવીયું જી, ઉલરે ગત કરમા કેવડેવીયું જી;
જેમ મતપદસે તેમ મતી તેનીયુ જી, માહા ચતુરચુલ્લણુ જીનુની જેનીયુ જી

(ઢાળ) ખુંદે ઉચાં નીચાં ધધને, શનમુખ એક એકને કહીને;
ખેનું ખંધ ખરાખર રહીને, કાળી જે જે કહે મંચ જધને. ખા ભા૦ ૧૫
હરખે હંખોડો લે હાથે કરી જી, જનની જીડ થઈ ખરાખરી જી,
અંખાની સાથે લે મા ખલુચર જી, હંખોડો લઈ મા કુદડી ફરે જી;

(ઢાળ) માહા રસ એકે ચાચર માહે, જે રમ નવખંડે નહીં કયાંયે.
તેમ પ્રયુધી પ્રગટ્યો જાહે, ત્રિપુરે ત્રણ થઈ ખંધ ત્યાંયે. ખા ભા૦ ૧૬
બ્યોમ વૈમાન્ય રડો ખપ છાંદને જી, ખેઠાં ચૂરપતીને સંગ ચમાઈ જી;
અવી લોકી આપો આપ ગમાઈને જી, મનચુ મનશોષ્યું ખલુચર ખાઈને જી;

(ઢાળ) ચંદન પુષ્પ સમર્પી પાણી, મધુરે મેધે તેજુ એધાણી;
જેમ મુની પાઠકરે પાણી, દેવીયું તાળીયાડે તાંગી ખા ભા૦ ૧૭
ત્રિભુવન રાણી નવચત્રી રમીવળ્યાં જી, દેવિ દરબારેધકી દેવિ વળ્યાં જી;
ભાવે ભોજન લેવાં ભેળાં વલ્યાં જી, ખલુચર કહે લાવો પાક સૌ મહ્યાં જી.

(ઢાળ) સખીયુએ સરવે રસોઈ નીપજવી, તતજણુ લાંબાં અંખા માઈ;
સૌ આરોગ્યાંકે પાક રસોઈ, હારય વાનોદ કરી હરખાઈ. ખા ભા૦ ૧૮
ભોજન કરી લીધી શકલ ભવાનીયુ જી, મુખમાં મુખવાચ કરી મુશકાનીયુ જી;
મદ જોતાં મન મન મલ કાણીયુ જી, રથમાં મળી ખેઠાં માહાચરદાનીયુ જી.

(ઢાળ) ખહુચર થયાંછે વિલાય, કરજે કાળી મા કીપાય;
રથ જેમ વેગે પવન પલાય, મઠ મઠ પોતાં મો મંભાય ખા ભા૦ ૧૯
આશન ખેશી અંખા કહો ઈશને જો, ખહુચરના ગુણ ગાસો નીશદીનનેજો;
તે જન પદવી પામે અમરીશની જો, ખહુચર મુજને તેમ જગદીશને જો.

(ઢાળ) ખદ્ય ખેતું માથે મુને ખાલી, મે મારા મનમાં નીવતી આલી;
જ્યાં જાહ ત્યાં મન ગમતી આલી, શિવ શ્યામતાં થઈ ખુલાશી. ખા ભા૦ ૨૦
શંકર કહો આ ગરખો ગાજે સહુ જો, નર નારી ધારી દેહ રૂદે જો;
સુખ થાંપત પામે કુખ વામે ખહુ જો, પન પન સ્વ દારા સુતને વહુ જો.

(ઢાળ) આહો પોહોર ઉલાય, ખહુચર પુરે મનની આય;
માહા દો અંખામાં વાય, આરસુર પરવત આભાય. ખા ભા૦ ૨૧
આ ખે ખેતુમાં અંતર નથી જો, માહા મુનીએ નિશ્ચે કરી મયીજો;
ઉમતી પલ લાજ વધે એ થકીજો, તેના જથ વંદે વેદ પુરાણે થકીજો.

(ઢાળ) તે નિપુરીને લાય, એ મન માણ ખહુચર માય,
પાયોપ્રજા ધણું વિસાય, વણિય સમરે માત મદાય. ખા. ભાવેલજેજો. ૨૨
છંદ ગાઉગુલાલીરે હો ખહુચરીનો.

ગાઉ ગુણુ ખાલીરે હો ખહુચરા, તમશુ તાળીરે હો ખહુચરા.
સરસ્વતી માતારે હો ખ. કરો સુખસાતારે હો ખ. રશનાએ આવોરેહોખ
મારે મન આવોરે હો ખ. વેદની વાણીરે હો ખ. કોટ કલ્યાણીરે હો ખ.
શનમુખ જોતીરે હો ખ. કુખમાં ટાળોરે હો ખ. જુગમાં સાચીરે હો ખ.
ખહુ રંગ સચીરે હો ખ. કષ્ટ ઉગારણુરે હો ખ. અવજલ તારણુરેહો ખ.
રૂપ ન કાળાયેરે હો ખ. ઘટ ઘટ વ્યાપકરે હો ખ. કરતાને હરતારે હો ખ.
હો જુગ ભરતારે હો ખ. આદ અનાદેરે હો ખ. નવજાણુ વાદેરે હો ખ.
ત્રિગુણુ જનેતારે હો ખ. આદ લોક જીત્યારે હો ખ. અશુર સંધારચારેહો ખ.
મરડીને મારચારે હો ખ. હરીહર ધાપારે હો ખ. ખલ્લ વેદ ગાયેરે હો ખ.
વાણીમાં રેજેરે હો ખ. દાસ મન આવોરે હો ખ. લિલ વીલાશીરે હો ખ.
હો અવીનાશીરે હો ખ. જુગ સૌ જાણુરે હો ખ. શંકર વૈખાણુરે હો ખ.
મુક્તિ ફળ આપોરે હો ખ. ચરણુ સ્થાપોરે હો ખ. સંકટ કાપોરે હો ખ.
અતી સુખ આપોરે હો ખ. ઝાંઝર ઝમકેરે હો ખ. નેપુર ઠમકેરે હો ખ.
ચરણા ચોળીરે હો ખ. રંગમાં ઝળેજીરે હો ખ. મેખળા ખળકેરે હો ખ.
હુસર ઝટકેરે હો ખ. કરમાં સુડીરે હો ખ. હો રંગ રૂડીરે હો ખ.

હાર હાલકેરે હો ખ. અલ અણકેરે હો ખ. ચાંડલો ચળકેરે હો ખ.
 પાઠડી લટકેરે હો ખ. લટકે મોતીરે હો ખ. શનમુખ જ્ઞતીરે હો ખ.
 કેશરી આડેરે હો ખ. વેણી ત્રવેણીરે હો ખ. નાગની ફેણીરે હો ખ.
 ગરબે અચીરે હો ખ. હુરી રઘા ન્યાળીરે હો ખ. હો મદ મારીરે હો ખ.
 શોભા ન કેવાવેરે હો ખ. શીવરામ ગાયેરે હો ખહુચરા.

છંદ બહુચર બહુરંગીનો.

પુણુ ગણપતીને શીરનામીરે, જોચર જોરંગી. શમર એક દંતધરસ્વામીરેખ.
 વાગ્ની સારદાજી આપોને મુનેરે, ખ૦ એની ખોટવરધ છે છુંનેરે ખ.
 જસ બહુચરના વિસ્તારે. ખ૦ એણું મનમાને છે મારેરે. ખ૦
 વાસો વસ્ત્રાં સુવાળને ચોકેરે. ખ૦ મેયા કીધી ઉગમણુ મોખેરે. ખ૦
 અન્નીયે પ્રરૂષ વેશ લીધોરે. ખ૦ એવો ઢાંક પછેડો કીધીરે. ખ૦
 રાજ્યે તે કામ કીધું ખોટુંરે. ખ૦ એને અપ્રદ લાગુછે ખોટુંરે. ખ૦
 નિત મૃગીયા રમવા જ્ઞતીરે. ખ૦ સાથે પાળેલ કુતરા છૂતીરે. ખ૦
 તે તડકેર્યા બહુ અકળાણીરે. ખ૦ જપને માનસરોવરમાં પંકારે. ખ૦
 પછે ધોડીમાંથી ઘોડો કીધીરે. ખ૦ એવો પ્રત્યક્ષ પરતો ડીકેરે. ખ૦
 પછે નારાયે સ્નાનજ કીધુંરે. ખ૦ એવી જગતી જ્ઞત કેવાયરે. ખ૦
 શોભે શંખલપુરની રાણીરે. ખ૦ ત્યાં અસુર ફલ આપુંરે ખ૦
 એણુ મૃત્યું માગીને લીધુરે. ખ૦ હેરા સંખલપુરમાં દીધારે. ખ૦
 માનાં કુકડાં ભક્ષજ કીધારે. ખ૦ એનાં પૈડાં ખાંચુ દીધીરે. ખ૦
 ધ્રુજે અસુરની ધર ધર કાયારે. ખ૦ કુકડીયાં સજીવન કીધારે. ખ૦
 જઈને માનસરોવર ખેઠારે. ખ૦ જંગમાયા જગતની માયારે. ખ૦
 માજી કુખીયાંનાં કુખ કાપેરે. ખ૦ માજી કુનીયાંમાં તમે સાચારે ખ૦
 દેવતાને અમૃત રસ પાતાંરે. ખ૦ હાસ શીવરામ અભેપદઆપોરેખ.

છંદ જોયરાજ એલે રંગમાનો.

રંગમાં રંગમાં રંગમારે, મારી બહુચરાજ એણે રંગમાં. ૧
 નવ દાહડા નૂવ રાત્રિ ખેલે, યૈકાર યૈકાર ધંમારે. મા૦ ૨
 રમજમ કરતાં કુદડી કરતાં, હીંચે તાલીના છંદમારે. મા૦ ૩
 સોજે શૃંગાર માને અંગે શોહાવે, નથડીમાં મોતી જડયાં નંગમારે મા૦ ૪
 સુવા તે ચંદન કેશર કર્નેશુરી, અખીલ હડે આનંદમારે. મા૦ ૫
 દેશો દેશથી માનવી આવી નમેછે, કામ થાએ તેનાં મનનારે. મા૦ ૬
 ભટ વલ્લભ કે જાવે ભજતાં, બહુચરમા બહુ રંગમારે. મા૦ ૭

છંદ બહુચરાણના શૃંગારનો.

પ્રથમ ધ્યાન માત બહુચરાણુ ધરે લોલ. જેથી અત્રત વાણીની રચના કરેલો.
 માના શૃંગારની છં કહું વાતડીરે લો. મારમક અમક આલે ઓઢવાટડીરેલો.
 પગે પાડોલાં ખીભરે માને આંઝરીરે લો. અણુવટ વોંછિયા અણુકે શોભતારેલો.
 માની ધાગરીયે ધુધરીયે શોભતીરે લો. કટીમેખળાજડાવ ધણુ ઓપતીરેલો.
 ગળે હાર હૈયામાં જડાવ છે ધણારે લો. કોટે કટેસરી દુગદુગી કુમણુ રેલો.
 પાંદે સુધ વિધ હેમનો પડચો ગળેરે લો. ચૌદ લોકમાં સ્વરૂપ જોયરામળેરેલો.
 એકદાણીયું અસુલ્હ રતનશું જડયુરે લો. બહુઆતુરીકરીને સોનીએ ધડયુરેલો.
 પોંચે પોંચિયું જડાવ મણી રતનસુરેલો. તેની પ્રભાંતો ગહરી નખમાં પડીરેલો.
 બેહુ બાબુખંધ લટકે બહુકુમકારે લો. શોભે મણીજડાવતણું કુમખંધરેલો.
 હીરા રતનની કાંચળી છુટીયે ભરીરે લો. માના કાનમાં કનકતણી પાંદડીરેલો.
 નકવેસરે ખીરાજે આંછ આંખડીરે લો. માને લલાવટ દીલડી શોભતીરે લો.
 માથે વેળી ખીરાજે નાગની કુળીરે લો. માએ સંધો પુરણ સિંદુરસુરે લો.
 જેમ મેઘમાં ઉમમાં દીસે રવીરે લો. માને ઓઢલેખીરાજે ધણું ખોરડારેલો.
 વાંશે હેમનો મણી જડાવ ગોફગારેલો. કસુંબે સુવેછે માત કેરી સુંદડીરેલો.
 હિરા સાંકળી તે લાલ મોતીયેજડીરેલો. માથે ગરખો લેને જોયરા રમેરે લો.
 તેવતેવડી સાહેલડીના સાયમાંરે લો. ખર્યા માન ગાય વેદ મુખશુરે લો.
 શિવે ડાક ડાંડી હેમની કરે અહીરે લો. કણ્ણુ વાંસળી વગાડી બહુ હેતશુરેલો.
 નારદે ચંપક કળાતે કરે અહીરે લો. ગાય માન કરે તાંન એવાવનમાંરેલો.
 એક એકને જુવેને હશે મનમાંરે લો. માતા બહુચરાણુનામછે જગતુરે લો.
 તેથી દુઃખને દાળીક કરે ભાગતુરેલો. જે કોઈ ભાવ થકી બહુચનેભજેરેલો.
 તેની વાત દેવ લોકમાં જહ વસેરે લો. આધ કપાયે કરીને ગરખો કહેરે લો.
 જેકોઈ ગાય તેના ચીતમાં ખાલીવરેરેલો ભટ બલ્લભ મેવાડે માનોદાસછેરેલો.

છંદ મારી માતું જોયરારે લોલનો. (ચોપાઈ)

મારી માતું બહુચારે લોલ,	દેવિ દેવ સહુ અગાદે લોલ;	
હરિ હર જોયરેરે લોલ,	મારી માતું બહુચારે લોલ.	૧
શંભારી શુચીનરેરે લોલ,	માની માયા મુનીવરે લોલ;	
વિધાત્રી ધ્યાન ધરેરે લોલ,	મારી માતું બહુચારે લોલ.	૨
વેદેશું વખાણીએરે લોલ,	શાસ્ત્ર શું માનીએરે લોલ;	
પૂરાણુ પ્રમાણીએરે લોલ,	મારી માતું બહુચારે લોલ.	૩

વાર વિખ્યાતમાંરે લોલ,	બાણી જન બલમાંરે લોલ;	
કરી રહી યુજરાતમાંરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૪
ખાળા રૂપે ખાળમાંરે લોલ,	આખ્યાં આલમાંરે લોલ;	
આલ્યાં ચુવાળમાંરે લોલ,	મારી મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫
શનખલપુર શીમાંરે લોલ,	સરવ સુખ નીમમાંરે લોલ;	
ફેડેવાણી કલીમમાંરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૬
દેવી વશી દેવળેરે લોલ,	કુંમ કુંમ કેચરેરે લોલ;	
છખીલી મા છેલમાંરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૭,
રંગ ખહુચરારે લોલ,	છાકી છખી છાજતીરે લોલ;	
ગોખે ચડી ગાજતીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૮
માજીજી મહા દસારે લોલ,	જનુની કેચે જસારે લોલ;	
પોતે પદ પાદચારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૯
કળા કોક લે નહીરે લોલ,	કહુ છું કહી કહીરે લોલ;	
બાણું મા હીતારથીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૧૦
મારાજી ધીરજમાંરે લોલ.	સુચ સર તાજમાંરે લોલ;	
ગરીખ નીવાજમાંરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૧૧
વજ્યો વરદાયનીરે લોલ,	મન વચન કારણીરે લોલ;	
નખું નારાયણીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૧૨
મન માન્યું માગશુંરે લોલ,	પ્રેમે પગેલાગસુંરે લોલ;	
અતી અનુસંગસુંરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૧૩
રમ્યાં નવચનિમાંરે લોલ,	મળી દશ માનમાંરે લોલ;	
વખાણું છું વાતમાંરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૧૪
સારી ખહુ આપીયેરે લોલ,	કહુદિ કાપીનેરે લોલ;	
કહુ સ્થીર સ્થાપીનેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૧૫
રમે ચોસક ચકિત્તચુરે લોલ,	મળી મળી ચકિત્તચુરે લોલ;	
બીજાં બકિત્તચેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૧૬
નવે ખંડનાં ધણીરે લોલ,	ચકલ ચિરોમણીરે લોલ;	
શુતી જીજી આંગીચેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૧૭
કાલ્યાણણી કતીહીરે લોલ,	મળી ખેડી માજીહીરે લોલ;	
કહે નોરતાં ક્યાંહીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૧૮

હસ્તમાં હુરમા હથેરે લોલ,	શુભી સહુકે ચહીરે લોલ;	
જંઘુદિવે જંઘ રહીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરે લોલ.	૧૬
હમા શુભી ઓમરેરે લોલ,	ખેઠી ગોખ ગોમરેરે લોલ.	
ખધા જ્ઞેઘ ખહુચરારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ;	૨૦
હદિ ખળ વાતમારે લોલ,	ભવાનીના ભાવમારે લોલ;	
સારી સનમાનમારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૨૧
જલકં ત્યાં જરૂરછેરે લોલ,	પ્રતાપે પૂર્ણછેરે લોલ;	
નિત્યે નવે તુરછેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૨૨
ભારી ભરત ખંડમારે લોલ,	ખરી જાંઘમારે લોલ;	
દાંતા બર દંડમારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૨૩
જ્ઞેઘે જંઘ જ્ઞેપમારે લોલ	ખેઠાં હુશે ગોખમારે લોલ;	
સદા હુશે સુખમારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૨૪
આલ્યાં ચતુરાંગણીરે લોલ,	વારૂ વરરાગણીરે લોલ;	
પોતે પટરાગણીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૨૫
સતા મોલ સીજથેરે લોલ,	ખલ્લમારી ખીજથેરે લોલ;	
ચંદ્રધંડા ત્રિતીથેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૨૬
કુસ્માંડા ત્રિચારણીરે લોલ,	સ્કં માતા પંચમીરે લોલ;	
કાલ્યાણી સદમીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૨૭
સિદ્ધિદાતા સમમીરે લોલ,	કાળરાત્રિ આઠમીરે લોલ;	
માહા ગૌરી નવમીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૨૮
ભાવે બધી ભાતસરે લોલ,	પોતાં નીત્ય ખાતસરે લોલ;	
ખેલવા ખરીખાતસરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૨૯
સ્વચ્છ શોહાવતીરે લોલ,	બજે મન ભાવતીરે લોલ;	
ઓપી માન આવતીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૩૦
આજુક્ષણ એટલારે લોલ	પદ્મચોગ્ય જેટલાંલે લોલ;	
ત્રિપુરને તેટલારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૩૧
ખરીવાર ચારમારે લોલ,	ભરીવાર વારમારે લોલ;	
ખેઠાં ખાર ચારમારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૩૨
પીતાંખર પેરીયારે લોલ,	લીલા લાલ લેહરીયાં રેલાલ;	
લણુ રંગ ધેરીયારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૩૩

કાજળ નૈજુ બચ્ચારે લોલ,	જાતેથી કુંમ કુંમ બચ્ચારે લોલ;	
અક્ષર યુક્ત આદર્યારે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૩૪
ખેઠાં ખઘે રથમારે લોલ,	ખાતે રથ પંથમારે લોલ;	
મોહન મન મધમારે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૩૫
તુરી પડ્યા તેજમારે લોલ,	જેથું માના તેજમારે લોલ;	
વધ્યાં વાયુ વેગમારે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૩૬
આઠ્યા માતા આસમેરે લોલ,	નવા નવ વાસુવેરે લોલ;	
પોતાં પલ આશ્રમેરે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૩૭
તુરી તરે એટલારે લોલ,	છટા ભરી છટ કારે લોલ;	
આપડીએ અટક્યારે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૩૮
મુકી મઠમાં ગીયારે લોલ,	આપે એકઠાં થીયારે લોલ;	
મઠે વાંધે સુખીયારે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૩૯
જાળી તેવી જાળીતીરે લોલ,	માને રચાં મોહીનેરે લોલ;	
કહે કામ કોઈનેરે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૪૦
નવે આવતાં નમીરે લોલ,	ગોખે ખેઠાંજે ગમીરે લોલ;	
આખ્યે આળાં અમીરે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૪૧
ખેઠાં ખડુચરા થઈરે લોલ,	સદાયે સુધા મઠરે લોલ;	
મળી મઠના જઈરે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૪૨
જવાંતી દરો મળીરે લોલ,	મઠે ખેઠીએ મળીરે લોલ;	
મળી મોડમાં મળીરે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૪૩
દાસી પામે આવીયુંરે લોલ,	પુજ્યો ચડાવીયેરે લોલ,	
માણને મના આવીયેરે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૪૪
બોજન ભાવે કર્યારે લોલ,	ગીતે આવતાં ચડ્યારે લોલ;	
શકળ કારજ સર્યારે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૪૫
સંતોશી સાથનેરે લોલ,	હઠ્યાં અલખેલીયુંરે લોલ;	
નવલ નવેલીયુંરે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૪૬
આવા ગરખો મલીરે લોલ,	ત્રિમે પાળે મળીરે લોલ,	
ચતુરાં ચાચરેરે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૪૭
દરો ખળહેવીયુંરે લોલ,	તારા તપે તેવીયેરે લોલ;	
કુંડે થઈ કેવીયુંરે લોલ,	મારી માતું ખડુચરારે લોલ.	૪૮

ભર્યાં સહુ ભામનીરે લોલ,	સાથે સરવે દામનીરે લોલ;	
કરે કળા કામનીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૪૬
ખોલે ખહુચરી અલીરે લોલ,	ખની ખાન ફેરારે લોલ;	
ખોલે સાથે બે મળીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે ખહુચરારે.	૫૦
સખી સાંભળી રહેરે લોલ,	ઝહી તાલને વહીરે લોલ;	
કહી તેવી કહીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫૧
વાળં વાજે ઇંદનારે લોલ,	મીંગ મંદ મંદનારે લોલ;	
ફેરે ગત ફંદમારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫૨
ગૌરા માથે ગ્યાનમારે લોલ,	ન સુટે કોથે તાનમારે લોલ;	
સઉ સાવધાનમારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫૩
અધ્યું ઝલ કાવતીરે લોલ,	છુડા ચળકાવતીરે લોલ;	
છુટે ખલકાવતીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫૪
વાજે વાતે વાજેણું લોલ,	ધણું ધોર માજણારે લોલ;	
વિચીત્ર વાજણારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫૫
ખેહુ પાસે ખાલીયુરે લોલ,	પાડે પણ તાલીયુરે લોલ;	
લચી લેકે વાળીયુરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫૬
શાત્યો સુરત્યાં મળ્યાંરે લોલ,	ડમંત અંગે મલ્યાંરે લોલ;	
ખાલા છુધમાં મળ્યાંરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫૭
કહુ રકંદ માદનેરે લોલ,	પુરયાં અરધ પાદનેરે લોલ;	
આરોગ્યાં આલનેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫૮
શુણી લાવી શુંદરીરે લોલ,	પાત્રે પ્રથમા ભરીરે લોલ;	
ભોમ કરાંયા ભરીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૫૯
ગાતાં રજની ગધરે લોલ,	કીડા તે કહી કરીરે લોલ;	
માને મન હમ્મજ થપરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૬૦
નમંત્ર નિશાચરિરે લોલ,	પેલે પાન આચરેરે લોલ;	
ચરે સુખી આચરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૬૧
ફરી ફેર ખેલીયારે લોલ,	અકેક અકેલીઆરે લોલ;	
ખખે થપતે ખોલીઆરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૬૨
હંખોડ લે હોડસુરે લોલ,	જખ જોડા જોડસુરે લોલ;	
કરી કોડા કોડસુરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરારે લોલ.	૬૩

ફરે કુહડી ફેરેરે લોલ,	ઠરે કરસ વળીરે લોલ;	
સહુ કોઈ ચસચરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૬૪
રહ્યાં રંમ સહીનેરે લોલ,	ધરયાં દેવ ધાઈનેરે લોલ;	
વિમાને વલાઈનેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૬૫
જે જે જે ઉઠા કહરે લોલ,	અંતિલ ઉભાં રહેરે લોલ;	
નાહો દેહનો લહેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૬૬
ચમારી યુગંધનેરે લોલ,	મંખેલીશુ મંદનેરે લોલ;	
વરસે માતા વંદનેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૬૭
રથાળી રસીરથેરે લોલ,	ચલા ચરજો ચઢ્યેરે લોલ;	
માતા ખેઠાં મઢેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૬૮
અવી અનલાવતાંરે લોલ,	મુક્યાં મધ્ય આવતાંરે લોલ;	
ભરાનીએ ભાવતાંરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ,	૬૯
હી ખેઠાં આસનેરે લોલ,	કરયાં મુખરાયનેરે લોલ;	
હાસી કરેહાસ્યનેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૭૦
રાજે અમરીખમાંરે લોલ,	યુગ યુગમાં સમીરે લોલ;	
વહયાં વિજ્યા હમીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૭૧
ખાલા ખહુચરાળએરે લોલ,	હુરગા કહે ઠીલએરે લોલ;	
દેવી વિદ્યા દીલએરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૭૨
ખાલ ખહુચરા તમેરે લોલ,	શુજો સ્યામ શ્રીમુદારે લોલ;	
વેલાં આવજો વિદારે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૭૩
પર્ષ ખેઠાં રથેરે લોલ,	તુર પલા પંથમાંરે લોલ;	
કચ કેલ તે કથેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૭૪
ખેલી ખેલ ખાંતમાંરે લોલ,	હૃદયે ઉલાસમાંરે લોલ;	
વરયાં વાસે વાસમાંરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૭૫
જે જે કચ જકતનેરે લોલ,	ભરી નીધ ભક્તનેરે લોલ;	
તારા આશકતનેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૭૬
મરખો ગાય સાંભળેરે લોલ,	સદા ચક્રે કૃણેરે લોલ;	
માત્ર ખહુચરા મળેરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૭૭
કવિયે કથાની કપીરે લોલ	અનેક તે એકથીરે લોલ;	
ખહુચરાળ નથીરે લોલ,	મારી માતું ખહુચરાંરે લોલ.	૭૮

દેવીમા દયાલ છેરે લોલ, પ્રભ પ્રતિપાલ છેરે લોલ;
 કંટકોની કાળછેરે લોલ, મારી માતું બહુચરે લોલ. ૭૯
 નાવે તે રાષ્ટ્રમારે લોલ, કરે કોઈ ઇષ્ટમારે લોલ;
 બહુચર બલીષ્ટમારે લોલ. મારી માતું બહુચરે લોલ. ૮૦
 નિવાશની શંકરેરે લોલ, ગ્રામી અરક અંકનેરે લોલ;
 કરે રાય રંકનેરે લોલ, મારી માતું બહુચરે લોલ. ૮૧
 વળી ખાલા વારણેરે લોલ, પોઠી રહે પારણેરે લોલ;
 કરે કામ કારણેરે લોલ, મારી માતું બહુચરે લોલ. ૮૨
 આદ્ય આપો આપથીરે લોલ, ભાવો નાનાં ભાવથીરે લોલ,
 વલ્લભના વાક્યથીરે લોલ, મારી માતું બહુચરે લોલ. ૮૩

છંદ બહુચરાજના શૃંગારનો.

પ્રથમ પારવતીના પુત્રને પાથે નમુરે લોલ, દીનબળીવાળી દીછગે કહુચરેલો.
 સરસ્વતી તણા ચરણ પ્રતાપથીરે લો, નવે નિદ્ર રિદ્ર સિદ્ધ આપોઆપથીરે.
 કરું ગાન ધરે ધ્યાન બહુચરાતણુંરેલો. કરો સાર વાર વાર શું કહું ધણુરે
 આજ બહુચરાજ માત ગરબે રમેરે લો. સુરનર મુનીવર રાહુને ગમેરે.
 માજ રૂપ સધિકાથી નજી પનીરે લો. કોટ કામ શરિ સૂર્યની છબી બણીરે.
 રતિ રોહણી રનાદે આદે શું દરે રે લો. વેણુવાસુકી શરણી શીશન્નાજનીરે
 ભદ્ર ધટા ગોકુણને મધ્ય ગાજતીરેલો. ભરી માંગ મુગતા તે માહામુલ્યનોરે.
 રાગે રાખડી રૂડિતે રત્ન તુલ્યનીરે લો. કુલી ખેતલી સં થાભરણ શમપાંડ્યારે
 આક ચમચીશું ચોટલો કટી અડ્યારેલો. સ્વરણ સિંદર આકાર સર્વ શીપનાંરે
 સોળ શોભીતા શૃંગાર નિપન્યારે લો. કાંને વાળીયું જડાવ ગાલ મુખમાંરે.
 ભેતી મોતીયે પરીંચાં હુબહુમખારેલો. સોનાં શાંકળીમચીખી ત્યાંજડામણીરે.
 કોર તોરણ મોતીની દીશે દામણીરે લો. તેજ શું કહું તાટક તણુ લોલકે રે.
 પેરયાં કુંડલ જડાંતે અમુલ્યનાંરેલો. અર્ધ ચંદ્રમા કપોળ શું કહું કથીરે.
 મહદ લોકમાં બહુચરા શમુ નથીરેલો. કરી આડ લાલ કુંકુમની રાતડીરે.
 તપે દીલડી કહી ન બલ વાતડીરેલો. ત્રિકુટી મધ્યે સિંદુરની ખીંદી કરીરે.
 ચોડ્યા ચોખલા કપોળ લોલચુભચીરેલો. જિકુટી કમાન કાન કોરશું અડી રે.
 કીન્નાશીકા ચિદેહી કરે તે ધડીરેલો. આંખ ઉપમા તેનાવે ક્રોધ પલવટે રે.
 વરણ વરણ પું અન્ય ઉપમા ઘટેરેલો. પદ દીપક તારાનાં તેજ ત્યાં ગલેરે.
 માન ખંજન મૃગમાં મુકીરેલો. લલ લલ કાંતી તીલકની લીલા જુવેરે.

ગોરા ગાલમાં ત્રિસોક મોઢાંનાજીવું રેલો. મોહ રૂપ ધસ્યું બહુચરાજી પાલીધેરે.
 ગ્રહ ચાર રહ્યાં બહુચરની વાંણીરેલો. ગુરુ હેમલાલ ભોમ બ્રહ્મ મુક્તમાં રે.
 શની કીકીયે જ્ઞેતાંજીયાયજીવત્તમાં રેલો. અરધ બિંબકે પરવાળ લાલમાંમળીરે
 દંત પકિત જીવિત દાડચમકેરીકળીરેલો. ચળકે સુનીયો જડાવ સાવ રેખમાં રે.
 વદન નીરખતાં નઆવે મીનમેખમાંરેયો હાવ જાવશું કટાક્ષ નેન રોનમાં રે.
 ચિષ્ણુક આરૂ વીચ ઇંદુ મેનનું રેલો. કંઠ કોકિલા કપોત જ્ઞેત પોતની રે.
 જાનું જીવિતને પ્રમાણુતે ઉદોતનીરેયો કોટે ચીન માળા ચંપક કળી રે.
 ઘણી ધુધરી અરીશે દીસે ધમતીરેલો. ગળે ઘરેણાં થયાં ઘણાં ઘચુળલેરે.
 કનક સાંકળી તુચી દોરેને શ્રુમજુરેસો. હીચ સાંકળી પાશીની સેર ચારનીરે.
 મુક્તા માળા એકાવળના હારનીરેલો. ખેલમેલમાં હીરાના ઝખકારડા રે.
 પારિજાતક મંદાર ફેરા હારડારેલો. ખાલુદંડ જીગમ શુંદરરખા સહીરે.
 હાથ હાથની હથેળીયે મથયાં મહીરેયો. અતિઅદ્ભુત અં ગુહીસંગેઆંગળીરે
 અનુમાનમાં આવેતે મગની કળીરેલો. નખવીસ રાત દિવસે તારા તપેરે.
 અન્ડપમાને અર્થ વપર્યમા ખપેરેલો. ખાલેખાલુખંધ ખેરખાને કુમકારે.
 ખાંડ્યાખાંદલખન્યા રહ્યાં જીમ્મતારેલો. પાણુ સુડસો પ્રમાણુ ચતુર રંગમાંરે.
 અતિ અરૂણ તરૂણ દંતમતંગનોરેલો. ખલુ કોરમાં જડાવ લાલ લોકણી રે.
 મધ્ય માણુક હીરાની હાથ કાંકણીરેલો. હાથે પોચિયો જવાળી બાળીકંગ ગૂંપીરે
 છલા છાલ છાપ આરશી સુરાંગળીરેલો. ઉર આપતું રસાળ તે વીસાળશું રે.
 કમળ કોશ કુચ અગ્રમાં મરાળશું રેલો. કંચુકી કનકતાર હારશું ખનીરે.
 સુવાચંદન ચરચીતરોભો શોભતીરેલો. લેધો લાલ્લનો પેપો તે રંગ જીજવેરે.
 કસપ કોર જોર સાથ કસંખે સુવેરેલો. પેઠ પોચણી પ્રમાણુ લીણુ લંકણીરે.
 શજી મેખળા રસાળ કશી કીકણીરેલો. ઉદર ઉપર તે લીવળી વળી રહીરે.
 ગીરિશ્વેત દેહ મધ્ય ત્રીવંણી વહીરેલો. નાભિ કોમળ કૂવો કયો સુમારનો રે.
 ભયો વારિ તે અખુટ ઇંદુ શારનોરેલો. કંઠ હેડે દેહ વાંસા તે એકવચે રે.
 અધો મુખનું અખંડ કેળ પત્રછેરેલો. કટી કેશરી હરિ જંઘાસું ગમતેરે.
 આરૂ ચરણમાં ચિત્રલખ્યા ચોદશારેલો પત્રઆંગળાં થયાં ચંપકકળીજસારે.
 ભરી જાવક કટોરિ હેમ નાનીયોરેલો. ઇંદુખીખને આકારે એડિ પાનિયોરે.
 જેહેર લંઘર તોડાને ધુધરી તળેરેલો. પગે નેપુરને વીછુવે સુની ચળે રે.
 મંદ હાસ્યકરેમુખ ભયાં તંબોળસુરેલો નયણુ ઠાજળ સાર્યાં કુમકુમરોળશુરે.
 ઠઠી ઠાઠ આઠ આઠ સખી રંજમાંરેલો. ખાળી બહુચરા કલોલ કરે રંગમાંરે.

ફરે રમકઝમક ઠમક સખીસાથમાંરેલો હંતે ધુધટ મહી રહી રસાળીયોરેલો.
 એક એકથી લે હાથો હાથતાળીયોરેલો. કેશ પાશ તારી વાળીયા અંખોરડારે.
 ફરે કુદડી ફરેને લે હંખોરડાલારે લો. એ અખંડ ખેલખેલે પાળિ ખડુચરારે.
 વણુ દેવ લેછે વારણાં ફરી ફરીરેરલો. વિનું વાંસળીવગાડે રખડ નાદશુરે.
 ડાક વાંચે માહાદેવ મરજદ સુરેલો. ધરી પાણી પોથીયો મહા મુલ્યની રે.
 પ્રાંત્રા વેદભણુ મુખ ચારે ધુનમાંરે લો. પુખ્ત અંદન વરસાવે વળી દેવતા રે.
 અઠયાશી શહસ્ત્ર રૂપિ સદા રોવતારેલો. ગીરી ચેત તજ શેવક કાળે ધરીરે.
 કર્લીકાળમાં સુવાળમાં આગ્યાંવશીરેલો. જીર શુભલે ભવાની કેરા ભેદનેરે.
 આદ અંત અગમ્ય વાદ વેદનેરે લો. આ અખંડ ગરખો ગાય માંનવીરે.
 ચાલુ ચાલુને હચારે સનાન જનવીરેલો. નવે નિહ રિદ્ધ લીજીયે આ વારણારે.
 દેવી વાંઝીયાં પંધાવે દ્વાર પારણારેલો. મન મોહ્યાં ગોખ ચાચર શોયામણારે
 મટ વલ્લભ મેવાડો માને ભામણુરે લો. ગાય છંદ તેને જોચરમામજેરે લોલ.

છંદ બહુચરાણના શણુગાનો.

પ્રથમ ગણપતી સરસ્વતીને ચરણુ નમુરેલોલ. માખોચરાનુ ધ્યાન મનમાંધરે.
 જેથી અમૃત વાણીની રચના કરે લો. માના શૃંગારની શીકણુ વાતડીરેલો.
 ખાલી રમક ઝમકચાલે ઝાઢેઘાટડીરેલો. પગે પાવડી ખીગળે માને આંઝરીરે.
 માની ઘાંધરીયે ધુધરછે શોભતીરે લો. કટી મેખલા જડીત ધણુંએપતીરે.
 ગળે હાર હયામાં જડાહ હેમનેરે લો. શોભે કહેસરીને કોટે વાઢડો રે.
 પારો સુધ પ્રીત હેમ જડાવનોરે લો. ચઉદ લોકમાં સ્વરૂપ બહુચરાણનીરે
 એકદાડીયુ અમુલ્ય રતનથી જડીરે લો. બહુ આતુરી કરીને સોનીએ ધડધુરે.
 પોમે પોંચીયુ મળીતે રતનથી જડીરે લો. તેની સેભા પનીતે ગાહનખમાંજડીરે
 બેહુ ખાજુવે તે હીર કેરાં કુમકારે લો. શોભે સુડલામણી જડાવ હુમખારે.
 હીર વચ્ચની કાંચળી છુટીયેજડીરે લો. માના કાનમાં કનક કેરા પાંદડીરે.
 શોભે ડોલર પુખ્તને અંખાની કળીરેલો. નકવેસર ખીરાળે માને નથડીરે.
 માની ચોલીયે ખીરાળે ખોરડાં ધણુરેલો. વાંસે હેમનો મણી જડાવું ગોફણારે.
 કુડા સાંકળીની હાર લીલમ મોતીયેરેલો. કશુએ સુવેંછે માતડેરી સુદડી રે.
 માની આંખડી દીસેછે કમળ પાંખડીરેલો. શીર ચરખે તે માત બહુચરા રમેરે.
 તેવ તેવડી મળીતે રખી સાથમાંફરેરલો એક એકને જીવેને હશે મનમાંરે.
 હાથ વિશ્વનો તે ગરખો ગાયછેરે લો. છંદ ગાય શીખેને શાંભજેરે.
 તેનાં સંસારનાં કુખ સઘળાં ટળેરે લો. બહુચરખાલી તે ચરણુ રાખશેરે.

છંદ સનખલપુરીનો. (ચાપાઇ)

સનખલરીરે શકલ સીરોમણીરે, સરવ સંસારતણું મા સાર; ત્યાં વરો ખહુચર મા ત્રિજીવન ધણીરે, આધજી નોધારો આધાર. સં. ૧
 ખહુચર મા સુવાળે વાસો વરચાં જો, શેવક જનની પુરવા આશ; માજી દાસને દરશણ દીજીએરે, દૈત્ય સકળનો કીધો નાશ. સં. ૨
 અકલકળા નકળાયરે માજી તારી ક્રોધથીરે ધ્રુવરી અગમ અભેપદ છેદ; માજી મારકુંડ કહો મુખ થકીરે વિધ વિધ વાણિ વખાણું વેદ. સં. ૩
 કરણા કર કાવો કળી કાળમારે, કરવા કોટ કોટ હપમાર; ભગવતી ખેઠાંછે ભર સુંવાળમારે, ભરવા ભક્ત તણા બંડાર. સં. ૪
 નજર કરી નિરખું નારાયણીરે, નગણું નાનું કીધું નાક; સહસ્ર સ્વરગ થકી શોભા ધણીરે, વિપ્રીત લક્ષણ નાનું નાક. સં. ૫
 સુણનિધ ગંભીર ગાજે ગોખમારે, મૌ શેવકની કરવા સાર; નિસદીન નિતપ્રત્યે ખીરાજો જોખમારે સરણુ ગયા તે ઉતરવા પાર. સં. ૬
 પ્રત્યક્ષ પરતો પૃથ્વીમાં ખરોરે, પૂરણ પ્રેમદા પુરો આશ; સામે મન જો જન શેવા કરેરે, પામે અવીચલ તે ધરવાસ. સં. ૭
 ખળદે ખિરાજે ખળવંત ખહુચરીરે, ખહુચર છુધવંતી ખાળે વેશ; હરી હર વિરંચી જશ આચરેરે, સેવે શુરપતી નરપતી શેસ. સં. ૮
 માહાતમ મોહુંછે મહીપર માતનુંરે, માનવી મુકી મનનો મેલ; જીવન મુક્તિ કરો જન ભતમારે, પામે પંચપદ્મરથ પેલ. સં. ૯
 સુરપુર નરપુર નાગપુરે નહીરે, નિશદીન નિત નિત નવજોરંગ; અણસઠ તીરથથી અદકુ અહીરે, આપે અવજોડીક અભંગ. સં. ૧૦
 જો ક્રોધ જન જામે કાશિયેરે, ગયા ગદાધ ઉતરવા પાર; તે કુલ પ્રાપ્ત થઈને વાશીયેરે, દરશણ આપે ખહુચર માત. સં. ૧૧
 જો કુલ માધવરો કરે પ્રાપ્તમારે, વળી વાશણુરી વેમેનાધ; નાતાં વાઝ કુડ અનું સગમારે, તે કૃણ દીધે દેવી દાતાર. સં. ૧૨
 કાવડ વૈજનાથને અશ્વતારે, કંકણુ જઈ પેરે કેદાર; તે કૃણ ત્રિપુરે પામે તરપતારે, ભગવતી બ્રહ્મણુનો અવતાર. સં. ૧૩
 જો કૃણ હોય ભગ થલે કરીરે, જપ તપ વ્રત કીધે કૃણ ધાય; તે કૃણ ફરતાં પામે આચરેરે, જૂમ નર નિરમળ ગરબો ગાય. સં. ૧૪
 જન થૈ જુમ જીયો જસ ગાધનેરે, જો જનુનીને આઠ્યા પેટ; આ અવતારે ન ઝોળખ્યાં આધનેરે જીવતર ભણીધે દેવની વેઠ. સં. ૧૫

ગોખના જાખમાં જાળે જે ધડીરે, માન સરોવર કરો મરજન;
 માને પ્રણવશો પ્રેમે કરીરે, ખલુચર દેશે તે દરશન. સં. ૧૬
 માણ્યે માણ પાપી પાવન કરચારે, પ્રગટ થઈ નવ લેતાં પુન્ય;
 ભક્ત થયાં ભવ ભાગ્યભોગ્યાં થયારે નવનીધ આવી રહી નવનુન્ય. સં. ૧૭
 સંઘે સદાય માણ શુભ પામીએરે, મહીતલ માત રાખજે મન;
 પરઉપગાર કરો પરમેશ્વરીરે, વેદ પુરાણ કહે ધન ધન. સં. ૧૮
 મરખો ગાય શીખેને શાંખોરે, જે નર નારી હેતે ગાય;
 તેના જન્મ મરણ ફેરા ટળેરે, તેને ખલુચર પરસંન થાય. સં. ૧૯
 દાસ તણું દોડેછું દુઃખ વામીયેરે, ભજતાં ભવની ભાવઠ જાય;
 વિદ્ય હરણ વિદ્યેશ્વરીરે, વલ્લભને આછ તણો વિશ્રામ. સં. ૨૦

છંદ બાલી બલુચર માને ભાવે ભજે જો. (ત્રકાઈ)

પરય મણપત નામુ શીશ, કરજેડી માણુ છો આશીશ,
 વાળી આપી મુજને હથ, બાલીરે બલુચર માને ભાવે ભજે જો. ૧
 માણ વશીયાંછો સુવાળ, માનસરોવર માની ખાણ,
 ખીરાજે ઉગમજી પાર. ખાલી. ૨

માણ સોભા તણો નહી પાર, માનાં કુકડીયાં અપાર;
 શોભે દીપમાળા ઝંજકાટ. ખાલી. ૩

માણ ચાચરછે મોસાર, કરમાં ત્રિસૂલ સોભે સાર;
 માણ તારા શેવક તણો નહી પાર. ખાલી. ૪

ત્યાં કણે બ્રાહ્મણ ભોજન થાય, અગ્નિ કુડતણી શોભાય;
 માંહી પ્રત ધણું હોમાય. ખાલી. ૫

માણ જતાં તે તઃરે રૂપ, પ્રભાતે કંઠ્યાતણું સ્વરૂપ;
 શીશ નમાવે મોટા જુપ. ખાલી. ૬

માણ સોજે કરચા શુગાર, સેંથીયે સિંદુર ખલુ સાર;
 શુવણુ જવ તણો નહી પાર. ખાલી. ૭

માણ કુંમ કુંમ કેશરી આડ, માની આઢણી લાલુ જુલાલ;
 પદોળ્યાં મોતી સંદર સાર. ખાલી. ૮

માણ કુંડલ ઠાને સાર, લોલક સીંકાંની જત અપાર;
 ત્રિકુટીયે માંડલો કરે ઝળકાટ. ખાલી. ૯

પેરચા મોતી હીરાના હાર, ઉપર એકાવજોછે હાર;
 શોભે પુન્ય તણા અલંકાર. ખાલી. ૧૦

- શોભે મણી મુદ્તની માળ, શોયે ચોશરી ચંદન હાર;
 દુગદુગી માદલીયાંછે સાર. ખાલી. ૧૧
- માજ સુડી કંકણની જોડ, અંચડી આરસીયે લીધા હોડ,
 ખાજુખંધ ખેરખાનીછે જોડ. ખાલી. ૧૨
- કાંખી કડલાંની છે જોડ, અણુવટ વિંછયે કીધા સોર;
 અંઝર ધુધરીનોછે સોર, ખાલી. ૧૩
- પેરયે કમવો સોનેરી ખાપ, ચોસઠ ખેનું પધારયાં આપ;
 ત્યાં માંડયો નવતમ રાશ. ખાલી. ૧૪
- માજ રીયાંછો જોડ જોડ, માજ હરખ્યાં હોડ હોડ;
 માજ સૌના પુરો કોડ. ખાલી. ૫૧
- માજ મુખ આંખ્યાં તંખોળ, ત્યાં કણુ સરણાચુંના સોર;
 હોલ મદંગ કરેછે ધોર. ખાલી ૧૬
- માજ આંખ્યાંછે નવરાત્ર, તેમાં એટલે આશુ માસ;
 મા તારો સનખલપુરમાં વામ. ખાલી. ૧૭
- માજ છંદે ગરખો ગાય, ત્યાં તો નારદ દુર્ગમર વાય.
 ત્યાં કણુ નવલા નાટારંભ ચાય. ખાલી. ૧૮
- તેત્રશ કોડ પધારયા દેવ, વિખુ ગરૂડે ચડી તતખેવ;
 જોતાં દેવ કરેછે શેવ. ખાલી. ૧૯
- આંખ્યા ત્રશભચડી માહાદેવ, અઠચાસી સહસ્ર રૂશી તતખેવ;
 સૌની શેવા કરેછે દેવ. ખાલી. ૨૦
- જોવા આંખ્યા મોટા છુપ, ચંદ્ર રવી સરખુંછે રૂપ;
 ત્યાં અષ્ટગંધ થાયે ધુપ. ખાલી. ૨૧
- રમીયાં રાસ નવમીને દિન, અષ્ટમીને દિન કીધોછે હવન;
 વિષો ખોલેછે વેદની ધુન. ખાલી. ૨૨
- માંહી ચીર સુદડી હોમાય, ત્યાં શ્રીકૃષ્ણ ખડ્ડ હોમાય;
 માને આનંદ અંગ ન માય. ખાલી. ૨૩
- ભાવતં ભોજન કીધાં સાર, જનુની ખેઠા હારો હાર;
 ગંગાજલ પાન કીધાં ખડ્ડ સાર. ખાલી. ૨૪
- માજ મન ગમતા મુખવાશ, માયે શેવકની પુરી આશ;
 તેનો પૈકુઠ હોજી વાશ. ખાલી. ૨૫
- આશીશ આપેછે ખડ્ડચર માય, મદ મદ મેરખાની સહુ જાય;
 ખડ્ડચર શેવકને થાજે સાહાય. ખાલી. ૨૬

કરજેડી કહેછે કાળીદાથ, ખહુચર સહુની પુરો આશ;
તેનો ચરણમાં હોજે વાથ. ખાલી ખહુચરમાને આવે બજે જો. ૨૭

છંદ રંગમાં રંગતાલીનો.

શરૂ અણપતીને લાગુ પાયરે રંગમાં રંગતાળી, વાણીઆપોને સરસ્વતીમાયરે.
ત્રાહ ખહુચર ખાલીનો છંદરે. રંગ. થાએ મનમાં અતી આનંદરે. રંગ.
પ્રથમ નામ ખહુચરનું લીજેરે. રંગ. શુણુ ગાઠ અપ્રત રસ પીજેરે રંગ.
માણ સનખલપુરમાં વાસરે. રંગ. કીધી બકતની પુરવા આશરે. રંગ.
પરિષાં ચરણા ચોળીને ચીરરે. રંગ. ભરત ભરયાં સોનેરી હીરરે. રંગ.
તેના વરણુવ કેણી પર પાયરે. રંગ. રોસ સહજ અણે કરી ગાયરે. રંગ.
તેનો પાર પુરો નવથાયરે. રંગ. બકત મંદ બુદ્ધિયું ગાયરે. રંગ.
પરિષાં શોળ મૃગાર અતી સારરે. રંગ. તેનો કેમ કરું વિસ્તારરે. રંગ.
પેણું ત્રસેંતીયું પોરની હીરરે. રંગ. મસ્તક મુકટ કરે અળકારરે. રંગ.
કંઠે પારોને ઝુમણું જોડરે. રંગ. નાકે નકવેશર રૂડો મોરરે. રંગ.
વળી અરમર કરે અળકાટરે. રંગ. જડી સુંનીયું રંગમાં અખોળરે. રંગ.
સુડી કડલાંધે લીધી વાહરે. રંગ. અણુ ખેલે ઝીણુ શાહરે. રંગ.
પરિષાં મુગતા ફળના હાંખરે. રંગ. તેમાં રત્ન કેરો અળકારરે. રંગ.
ચીડ હુલરે મનડું મોપુરે. રંગ. કરણા કરીને શામું જોયુંરે. રંગ.
હતરીયે માણુક શોધરે. રંગ. જડાં જડીત ખહુ વિસ્તારરે. રંગ.
ખાંહે ખાજુખંધ કેરી જોડરે રંગ. માને નિરખતાં પોયે કોડરે. રંગ.
હાંયે ઝૂંડે કનકનો શોભેરે. રંગ. યુજરીયે ત્રિલોચન મોધારે. રંગ.
પાયે આંઝરનો અમકારરે. રંગ. વેલ વીટીયું કરે અળકાટરે. રંગ.
કટી મેખલા ઝીણુ સાહરે રંગ. પાયે ધુધરીયે લીધી વાહરે. રંગ.
હતા ધરેણાનો વિસ્તારરે. રંગ. કેતાં શેશન પામે પારરે. રંગ.
માણ વિનતી એક અવીધાનરે રંગ. શેવકની લયો સંભાળરે. રંગ.
આંચો તથ તજવર અતી પુરોરે રંગ. ભાંગી હાડ કીધાં ચક્રચરરે. રંગ.
તેણુ નામ તમારાં સંભારણરે. રંગ. માથે દુઃખ સઘણું નીહાણરે. રંગ.
શધી શેવકને ચરણુ નીવાસરે. રંગ. ભવાનીશંકરતારો હાસરે રંગમાંરે.

છંદ આદશકત વૃજને નમુરે.

આદશકત મોરીમાયરે રિક્તમિત્ર આપોરે માણ દાનવૈદારણુ હાર દુખડાંકાપોરે.
મા યોતે વર્ણુ અહાર વિભોગત તારીરે મા સુખડાની દાવાર દહમ વાળીરે.

મા કુલઝરે મુખમાંથી અનોપમ વાણીરે મા સજ્યાતે સોળ શૂઝારધુધટતાણીરે
 માને કાંતે સોનાની રેખ નાકે વાળીરે મા કીધી કેશરની આડ સ્વરૂપેખાલીરે
 માને પંચરંગી પરવાળાં કંઠે ઝળકેરે મા વેણી વશીયલનામખાંડોડી ખલકેરે
 માતાસ દરશણને કાજ આવી હભારે મહા છત્રપતી મહાજ દક્ષણી સુખારે
 કરે સામાતે રહી નમન માની લીજેરે માને પ્રદક્ષણ પડી પાયફરીને દીજેરે
 ધન માણ અવતારરે કુંડમાં નાહીયેરે કરીયે કાયા શકેમળ નાધ ખેરેજ્યેરે
 મા સનખલ પુરમાં વાસ કુકડાં પાંસેરે એવા ઇશ્વરીના શુણગાય વક્ષલ દાશરે
 મા સંવત સતર ચાલીય આશુ માસેરે તિથી અજવાલી ત્રીજ શુણ ત્રારેરે
 છંદ જૈત્રરાજનો. (ચાપાઈ)

પ્રથમ કંત એક વરણુરે, વળી વળી નાસુ છે ત શીય;
 ગૌરી નંદન ગણપતીરે, દેજે મુજને તે આશીશ. જૈત્રમા આપેખીરાજતારે.
 શારદ તનીઆ જો ખલ્લનીરે, વાંણી છો મુજને માય,
 તમ કીપાયી નાસયણીરે, છંદ સંપુરણુ. ખણુ ૨
 પત્રવોણા હું અપંગ થધરે, ખીરીવર ચકવા મન;
 તમ સરણાગત આવયોરે, થાઓ તમે માત પ્રસન્ન. ખણુ ૩
 સુવાળ દેશે વારી વરયારે, સનખલપુર શુભ ગામ;
 આપણ આપે ખીરજતારે, મા ધરાંયું ખણુચર નામ. ખણુ ૪
 આશ સ્થાનક અતી શોભતુંરે, હગમણે દ્વાય
 ગોખ અણકે જળીયારે, કઈ પેરે વરણુવ કરે દાસ. ખણુ ૫
 યોસઠ બેનુંમાં શોભાંમણીરે, શોળ કળા ભરપુરરે;
 નખ શીખ શોભા નીરખતારે, માડ મન થયું ભરપુર. ખણુ ૬
 નવ સત જ્ઞેખન વેશમારે મુખ પુનનો મંદ્ર;
 નિરખતાં રૂપ નાસયણીરે, દેવ થયા મતી મંદ. ખણુ ૭
 શુક શરખી નાશીકારે, અધુર જાણે પરવાળ;
 કંત ખનીશ હાડમ કળીરે, ચાલો હંસગતીમાં ચાલ. ખણુ ૮
 ધગપેનીછે પાતળીરે, દીશે આંગલી સતીએળ;
 નખ મણીમય ઓપતીરે, મુખડે ભરયાંછે તંબોલ. ખણુ ૯
 વેણી વાસંગી શોભીરહીરે, નલવટ કીધીછે આડ;
 અરૂણ હૃદય માની કાંતીરે, યોખા યોડાછે લલાડ. ખણુ ૧૦
 નયણી સરોજ ચૈંચણારે, પત્ર કમળ છે આકાશ
 મૂગ મધુકરથી સ્વામતારે, પુરણુ દય કર્યા અવતાર. ખણુ ૧૧

શોળ શણગાર માન શોભતારે, વરણુવ કેની પેરે થાય;
 માર મુખે પ્રહ્લા ઓમરેરે, પાર પુરો તે ન પમાય. ખહું ૧૨
 મંદ હૃદીયી શું વરણુવુંરે, કોણ મારો અધીકાર;
 આંધે પીતાની ઉપમારે, ખોલો છો કાંઈ શારમ શાર. ખહું ૧૩
 મા ચરણુ પેરણા બણા ઘેરનોરે, રત્ન જડીત અમુલ્ય;
 નરખી મુની મોહ પામીયારે, જોઈ શરીર તે પ્રકૃલ. ખહું ૧૪
 જડચો મુક્તા ફળ કંચવોરે, હીરે જડીત રશાળ,
 અદ્ભુત ઓઢી અંદડીરે, દીરો છો કાંઈ અક અમાળ. ખહું ૧૫
 છત્ર સોનાવું શોયામણુંરે, શીરપર મુગટછે વીશાળ;
 મણિ માણુક માંધે ઓપતારે, તેમાં ઓપેઅમુલ્ય લાલ. ખહું ૧૬
 ચંપક વરણુને ચાંડલોરે, કીટ મુકટ રૂડો ભાલ,
 કાને કુડલ કરણ કુલનારે, હીરા અખટતીછે અલ. ખહું ૧૭
 નાકે નકવેશર શોભતુરે, વેણાઓકડું દીરો ભાલ;
 હડપચીએ હીરો ચડચોરે, ચંદ્રશયીખો છે અળકાટ. ખહું ૧૮
 નાશીકાથે મોતી નરમળારે, સુની દીરો રંગ અખોળ;
 પુખરાજ જડચાં પાંચ ભાતનારે, વરતુલ આકારે ગોળ. ખહું ૧૯
 શુદ્ધ ઓવાયે શોભતાંરે, તુશી તનમનીઆંને તે શાર;
 ચીડ શોએ સાત સેરનીરે, અરમર કરેછે અળકર. ખહું ૨૦
 ઉતરીયે મન મોહ્યારે, ત્રિજુવન વીરમે થાય;
 ચંદન હારની શોભા ભડીરે, રૂપ કલયું નવબય. ખહું ૨૧
 કંરેસરી કંઠે ઓપતીરે, પાસે શાંકળી પ્રમાણુ;
 મુક્તાફળ લટકી રહ્યારે, અલકાવલીયે એકજ બાણુ. ખહું ૨૨
 એકદાણીયું ગલે ઓપતુંરે, પાણેને કીડીઆં સાર;
 કુમણું અણકે જોઈ રયેરે, ઉપર છે એકાવળ હાર. ખહું ૨૩
 સુડા કનકના કમકમેરે, ખાંડે બાણુખંધને કુલ;
 અમઝમીઆં જુગતે જડચારે, માણુક જડીત અમુલ્ય. ખહું ૨૪
 હીરા જડીત પોંચી હાથમારે, વાડલે વાળોરે વાંક;
 ખેરખી એવડી ખાંધીશુરે, કેરખીમાંછે આડોઆંક. ખહું ૨૫
 દશે આંઝળીયે વેઢ વીટીઓરે, છલા આરશી તેમાં સાર;
 નખલા વખે શોભી રહ્યારે, તેમાં અશુઢી અધીકાર. ખહું ૨૬

કાંકણી કચનમેં કશીરે, ખેરખા કુલનાછે શુગંધ;
 સુવા મંદન અંગે ચરચીયારે, રૂડો મેખલાનો કટીખંધ ખહું ૨૭
 નેકુરના શણગારમારે, આણુવટ વીછવા અતી આર;
 કાંખી કડલાં ઠમકી રઘારે, તેમાં ઝાંઝરનો ઝમકાર. ખહું ૨૮
 શૃંગાર સંપૂરણુ કરીનેરે, માતે વીચાર છે મન;
 આણુ સદનીછે પ્રતીપદારે, આંખ્યા નવરાત્રિના દીન. ખહું ૨૯
 ચોસઠ ખેનું મળી સામટીરે, ચાચર રમવાને તે જાથ;
 મસ્તક ગરખા ધરી રઘારે, ઉતટ અંગતે નવમાય. ખહું ૩૦
 ચાચર ચાલીને આવીયારે, તેગુ માંડચો નવતમ ખેલ;
 અખંડ ધામ લીલારચીરે, વળીછે અમૃત રસની રેલ. ખહું ૩૧
 નવમત વરષે નારાયણીરે, સરવે શીરોમણી માય;
 નીચાં નમાને ફરે કુદડીરે, છંદમાં તે ગરખા ચાય. ખહું ૩૨
 કોકીલા શખ્દ કરી વળીરે, ગાયેછે નવતમ રાશ;
 ઉચેમ અખા ઓચરેરે, શખ્દ ચડ્યા તે આકાશ. ખહું ૩૩
 જીવાને દેવમુની આવીઆરે, પ્રદા શહીત ભગવાન;
 છંદ્ર આદિ સરવ દેવતારે, આંખ્યા ચડી તે વેમાન. ખહું ૩૪
 અખંડ ખેલ અખાજ તણારે, જીવા આંખ્યાછે કાંઈ ઇશ.
 નમ પ્રાખ્યાછે દેવતારે, નામે ચરણે તે કાંઈ શીશ. ખહું ૩૫
 પુષ્પ તણી વૃષ્ટી કરેરે. દેવ પધારયા નીસ્થાન,
 આનંદ કરીને ઉતરયારે, સંપૂરણુ થયાંછે તન. ખહું ૩૬
 મહીમા શું કહું માવડીરે, તમેજો જગતનાં પ્રતીપાલ;
 ઉછેરી મા ઉભાં કરોરે, ભવદુઃખ ટાલોને સંતાપ. ખહું ૩૭
 ચોસઠ ખેનું મા શીરોમણીરે, નવખંડમાંછે તાશ નામ;
 જે જન આવેછે જનારે, તેની તમે પૂરો હામ. ખહું ૩૮
 માનસરોવર શોભા ઘણીરે, ઉપર ખેસાછે હંસ અપાર;
 મુક્તા ફલ મુકતા મળેરે, તે તમ કીધાથી નીરધાર. ખહું ૩૯
 માનસરોવર ઝીલતારે, અચ્છી પુરૂષ થઈ જાય;
 ઘોડીમાંથી ઘોડા થીયારે, એવો તારોજો મહીમાય. ખહું ૪૦
 એક મને આપને ઝોલખેરે, આવે સાચુરાખી ચૂન;
 વાંઝીયાં ખંધાવે ઘેર પારણીરે, નીરધન પામેછે કાંઈ ધન. ખહું ૪૧

ધગવોણા ધગધામીવજેરે, અંધાને આપે આંખ.
 જીદિ પામેછે મુઠમતીરે, એવાં કોળાં બહુચર માત. બહુ. ૪૨
 વિનતી એવી ધારણેરે, શેવકતણી નીરધાર;
 એક મને તુને બહુરે, શેવકની લ્યો મા સાર. બહુ. ૪૩
 જ્ઞેગમાયા જગુની પીધારે, ઉપજાયાં ઉદરથી તેહ;
 ભરણુ પોષણુ કરી છુટીએરે, હવે માણ ન દીજે છેહ. બહુ. ૪૪
 અનપુરણા આપે ખ-ધારે, કડછોલછને હાથ;
 આવેળામાં ઇશ્વરીરે, કોજન પુરયાં આપે માત બહુ. ૪૫
 કુડા કલજુગમાં કાળકારે, આઘ ભવાનીતું છો એક;
 અંતર પાં આપી બક્ષનેરે, કુઃખથી ઓધારયાં અનેક. બહુ. ૪૬
 તો કુરબલ ઠાસ હું તારીરે, તું છો નોધારાં ઓધાર;
 સંસાર સાગરથી છુડતારે, હવે ઉતારો ભવ પાર. બહુ. ૪૭
 કરૂણા કરો મા કામનીરે, હું જ-મ જ-મ તુંજ ઠાસ;
 ભવાનીચંકર તમને બજેરે, સ્મરણુ કરે સ્વાસ ઘીસાસ. બહુ. ૪૮
 નિતનીત નામ નારાયણીરે, રાણુછઉમારદયામાંય;
 અંતર પાંમહી રાખીયેરે, યાજે શેવકને મા સાક્ષ. બહુ. ૪૯
 આ મરખી બહુચર માતનીરે, શીખે શુણુ જે નર નાર;
 ભવખંધનથી મુકાઇનેરે, ઉતરશે, ભવપાર. બહુચરમાઆપેખીસજેતારે
 છંદ મૈયા મતવાલીનો.

સરૂ મણુપતી સરસ્વતીમાયરે મૈયા. મતવાલી ખાજા ત્રિપુરા યાજે શામરે મ.	
મુજ મેરો કરો મા કાલીરે મહં	શરણુ રાખીને બહુચર ખાલીરે મહં
નવ કુરગા નવત વેશરે. મહં	રંગે રમોછો છુટે કેશરે. મહં
રૂદ્રાણી રંમમાં રાતીરે. મહં	છંદ રંમમાં ધુમર ખાતીરે. મહં
બ્રહ્માણી ભવજલ તારીરે. મહં	આ વેળાથી આજ ઉગારો રે. મહં
નારાયણી નરકની વારીરે. મહં	શરણુ આંખોછું ઢાથતમારીરે મહં
હંદ્રણી અંબેષદ આપીરે. મહં	શેવકને સ્પીર કરી સ્થાપીરે. મહં
વારાહી વાંણીમાં રેજેરે. મહં	નરસિંહી દરશણુ દેજે રે. મહં
તમેશકલ કાપ્રાંડની આદરે મહં	તમારો શેશ ન શમે પારરે. મહં
તમારી કળ્યામાં નાવેવાતરે મહં	ઝોડલોકથી અઢકી ધાતરે. મહં
ધટધટમાં રાયાંછો ભરપુરરે મહં	તમે અંદ્ર અગ્નીને સુરરે. મહં
દાશ શીવરામ ગાય હજુરરે મહં	કુઃખ દારીદ્ર કરજે કુરરે. મહં

છંદ જગત જોગમાયાનો.

સૂર જલપતીને લાગુ પાય જગત જોગમાયારે માતા શારદા થાન્નેસાય જગ.	
ત્રાહ જગતંખાનો રાશ. જગ.	ટાળો ભવસાગરનો ત્રાશ. જગ.
માણ દરશન દેલે દાડી. જગ.	ખાળી જ્ઞેજ્ઞે તે આંખ ઉઘાડી. જગ.
નવનોરતાની રત હવેઆવી જગ.	તે મારે મન ધણું ભાવી. જગ.
શક્તિ આવી બેઠી જુગમાંહે જગ.	અસુર મારયા ધણા પડછંદે. જગ.
દેવી બહુ રૂપે ખીરાજે. જગ.	શેવકના શીરપર ગાજે. જગ.
દેવી માહા રૂપે મહી માય. જગ.	દેવી ચૈદ પ્રંદાડની માય. જગ.
દેવી કંબુ થકીજો કાળી. જગ.	મા દેવળમાં દયાળી. જગ.
માને શામા તે હુગર છાજે. જગ.	માને પાસે રતનાગર ગાજે. જગ.
માને આડીછે પુષ્પનીવાડી. જગ.	માને શેવીને થાઉ ખીહારી. જગ.
માને સામાતે સિંહની જોડી જગ.	માના હાથમાં હેમ કચેળી. જગ.
મા મધુપાન પીયે મતવાલી. જગ.	દૈત્ય સઘળા થરથર ધ્રુજે. જગ.
માણ તેવતેવડી મદમાતી. જગ.	અંખા છંદે તે ગરબો ગાતી. જગ.
માણ દીતવારે દરશણુ દેલે જગ.	માણ સાર શેવકની લેજે. જગ.
વાળં વાજેને કાનવર નાચે જગ.	તેના શબ્દ ગગનમાં ગાજે. જગ.
પડે તાળીતણા પડછંદા. જગ.	ત્યાં નોખત નગારાં ગાજે જગ.
પ્રમ ભરતાં તે ધરતી ધ્રુજે. જગ.	માને પગે તે ધુધરા વાજે. જગ.
દેવી સુર અસુરમાં છાજે. જગ.	દેવી બહુ રૂપે રાશ ગાયો. જગ.
દેવી કાપીજો મોહની માયા જગ.	દેવી આલોજો જુજવી ચાલ. જગ.
માને શોયેતે સુમધુને ગલ જગ.	માને નાકેતે નીરમલ મોતી જગ.
દેવી ચંચલ ધધને જોતી. જગ.	દેવી હાર તે હાડે બેઠે. જગ.
માને પુષ્પતણા હાર લેકે. જગ.	માણ પાયે તે ધુધરા વાજે. જગ.
નવ ખંડ ગગનમાં ગાજે. જગ.	ફરે કુદડીને દીશે રૂડી. જગ.
માને હાથે અણુ કે સુડી. જગ.	સંવત અદાર ઝોગણુઆલીશ જગ.
આશુમાસયોધ અંજવાંળી જગ.	ઉતારો બહુચર પાર. જગ.

છંદ બહુચરાણના ગાગરનો.

માલી આચરે જહાંચે, અરણ અલબેલીને કહીયે.	૧
અલબેલી તું મોરીરે માતા, જાણી નમિયા વેદ વિધાતા.	૨
આચર છંદેરે ગાતા, હિંડે બહુચરીયા મદમાતા.	૩

ખાળી ખહુચરિયા સંગે રમતાં ચાચર ફેડે રંગે.	૪
ગાતા થાતારે સતા, જોગણિયો સહુ સંગાતા.	૫
પુનમ પુરણરે ચંદ્ર, ઉદયો આણુંદ સાગર કંદ.	૬
ગાગર શોભારે સારી, જુગતે ખહુચર જુગતથી ન્યારી.	૭
શોભા સનખલપુરની સારી, ખોડ્યા ફરફટ મારી માડી.	૮
પંખી મુખ ખહુચરિયા ખોડે, નહિ કોઇ ત્રિભોવન ચાચર તોલે.	૯
ચાચર ફેડોરે માતા, તુજો શિવ સ્તતનીરે વીધાતા.	૧૦
ચાચર ગરખોરે ધુમે, જોગણુયો સહુ હુમે ઝુમે.	૧૧
ખોડ્યાં અંખારે વાણી, આથ શક્તિ તું માત ભવાની.	૧૨
આવી અંખારે રંખા, મોટી માને ચાચર રંખા.	૧૩
ગરખો અક્ષત લઇને વધાવ્યો ખહુચર માયે મુસ્તક ચડાવ્યો.	૧૪
ચાચર રચિયોરે ગરખો, શુણનિધી સાગર જેહુવો ગરખો.	૧૫
જેહો ગાતીરે અંખા આવી જોગણી ચાચર રંખા.	૧૬
ગરખે હીવોરે કીધો, વધાવી મુસ્ત માયે લીધો.	૧૭
ગાગર ધુમેરે અંખા, આવી ખહુચર ચાચર રંખા.	૧૮
જોડી અદભુતરે સારી, લેજો શિવ સ્તત માત વધાવી.	૧૯
ચાચર ગરખોરે ગાચે, ઉલટ ખહુચર અંગન માયે.	૨૦
રમઝમ નેપુરરે વાજે, શબ્દ ગગનમાં તેનો ગાજે.	૨૧
લે હંખોગરે વાળી, વાજે ઢોલ ઢાડામાં તાળી.	૨૨
ચળકે ચરણારે ચોળી, ખળકે કંકણ નાખે મોરી.	૨૩
મુખની કાંતીરે જળકે, અવગ્નિ રવિ શશિ સરખા લળકે.	૨૪
ગાયે સહુ રસરે મેલી, જાણે દુધમાં સાકર ભેળી.	૨૫
જોગણી સહુ આવી ઉમંગે રમતા ચાચર ફેડે રંગે.	૨૬
ગાયે જોગણીયો સહુ રંગે વાજે તાલ મૃદંગ ખહુ સંગે.	૨૭
કહેજો શિવ સ્તતરે વાણી, સુણજો સનખલપુરની સણી.	૨૮
આંગી રચી આધને અંગે, શ્રીકૃષ્ણ સુદડીયો સહુ સંગે.	૨૯
ગાતા થાતારે સતાં, આવી મંડપ આડે જતા.	૩૦
ધરધમ ગણપતી દરશણ થાતા, જાળને માનસરૌવર નહાતા.	૩૧
નિરમળ કાચારે કીધી, ત્યાથી આંગી હાથમાં લીધી.	૩૨
રાજો ભય ભવ મારે, ભમતાં જાળને આથ સ્થાનેક નમતા.	૩૩

પુરુષાધ આપેરે પળમાં, સાચુ માનજી હોયે દલમાં.	૩૪
નારી નર કીધા યે ગોળે, ખેઠી સનપલપુરમાં સોખે.	૩૫
શિવ હુત એ તારા શુણુ ગારો, ભવસાગર તરીને જીશે.	૩૬
અરજ મેતો માને કીધી, કાણું એકમાં મારી હુધ લીધી.	૩૭
કામજ માફરે કરજે, મારી અરજ ચીતમાં ધરજે.	૩૮
આશ રાણુછરે તારી, કરજે કારજ મારી માડી.	૩૯
દરશણુ ખડુચરીયા દેજે, રોવકજનની તે હુધ લેજે.	૪૦
ચાચર ગરખોરે ગાળે, પાલવ અંખામાનો સાહાયો.	૪૧
અરજ હાથેરે લીધી, દરકન કરી પાછી દીધી.	૪૨
અરજ મે ચાચરે ગાઈ, શુણુજી સનપલપુરની આઈ.	૪૩
એની શિવ હુતનીરે વાળી, શુણુજી આરાધનનીરે રાણી.	૪૪
ભટ વલ્લભ માતાજી તારો, હેવું જાણીને પાર ઉતારો.	૪૫

છંદ રંગેરમેરે રંગેરમે સાત વારનો.

રંગેરમેરે રંગેરમે આજ નવદુરગા રંગેરમે, ખડુચર માને સંગે રમે આ.	૦
આદીતે આઠયાં અલખેલી, મંડપમાં મતવાંલી ભમો આજ.	૨
શામે શણુગાર માને અંગે શાહાવે, હીરજા જીત્યમાને અણુ સમે.	૩
મંગલવારે માજી હોરે ઉમંગમાં, રાશ ઉલાશ મન ગાયો શમેરે.	૪
હુધવારે માજી ખેઠાં ખીરાજે, ચાચરે આવીને ગરખે રમેરે.	૫
મફવારે આઈ ગરખે રમેરે, રાશ ઉલાશ મન ગાયો શમેરે.	૬
જીશુવારે માજી ભાવ ધરાને, ભાલા ભોજન મન ગમતાં જમેરે.	૭
શનીવારે માજી સાચ ચીયાંછો, પ્રાદ્યાણુ જમેને માને ગમેરે.	૮
ભટ વલ્લભકે ભાવે ભજશે, રાશ ઉલાશ મનગાયો શમેરે. આજનવદુરગા.	૯

છંદ માફપતીનો.

પ્રથમ ગણુપત લાણુ પાય કે, કરજીડી વીનહુરે લોલ.	૧
બૈચર જી વાણીનાં દ્યતાર કે, શરણુ તમારી છઠરે લોલ,	૨
શુણુ ગાવાને હરખે મન કે, ખડુચર માતનાંરે લોલ.	૩
આદ અનાદે તુ જગમાં એકકે, અચર સંધારયા ધણુરે લોલ.	૪
માજી નોહુ મુળ મંડાણુ કે, સરવ તમથી થણુરે લોલ.	૫
પ્રજ્ઞા વીજાણુને મહેશ કે, રજણુ તમાફ કરે રે લોલ.	૬
માજી સાજી સત્ય સરવરૂપ કે, હું કલિકાળમાંરે લોલ.	૭

- માણ ભકત વચ્છલ પ્રતીપાલ કે, વરયાં સુવાળમાંરે લોલ. ૮
- માણ ગીરી ચતથી હરયાં કે, શેવકને કારણુરે લોલ. ૯
- ખહુચરમા ચીઢ સિદ્ધનાં દાતાર કે, જાણુ ત્રેલોકમાંરે લોલ. ૧૦
- પાટણ દેશ તણા રાજન કે, તે વનમાં ગીઓરે લોલ. ૧૧
- માર કેરો જે જીપાલ કે સાખદો તે થીયોરે લોલ. ૧૨
- મળીયા પે ધરિવના જીપ કે, પાટણ આવીયારે લોલ. ૧૩
- પે રાજને નહી સંતાન કે, વાણી ખોલીયા રે લોલ. ૧૪
- પુત્ર પુત્રાદીક કોય શંતાન કે, આપણુ પે સગા થાયેરે લોલ. ૧૫
- જે દીન દેખાડે ભગવાન કે, લાહો પુરો લયેરે લોલ. ૧૬
- એમ મળી સરવે કીધી વાત કે, પે જણુ ઘેર ગીયારે લોલ. ૧૭
- પે ઘેર નારીને ઓપાન કે, દીન પુર થીયારે લોલ. ૧૮
- પે ઘેર પુત્રી આવી ત્યાંય કે, સગપણુ નવથીયારે લોલ. ૧૯
- માર કેરો છે જીપાલ કે, કુંડ ખોલીયોરે લોલ. ૨૦
- કુંડો કાગળ લખીયો ત્યાય કે, પુત્રીનો પુત્ર કર્યોરે લોલ. ૨૧
- એ તો શંક્યો નહી મનમાંય કે, વીવા આદ્યોરે લોલ. ૨૨
- પ્રીત પરણાવ્યં પે ખાળ કે, મંદીર આવીયારે લોલ. ૨૩
- વચે ખડગ મેલ્યું ઓધાર કે, સેજ શમે થીયારે લોલ. ૨૪
- અચ્છી કે ખાળ્યો અવતાર કે, આ કુખ કોને કહીયેરે લોલ. ૨૫
- જેવી જુ તવો ભરયાર કે, મન રમત્રી લયેરે લોલ. ૨૬
- પુત્રિયે લખ્યો પીયરમાં પત્ર કે, પિતા આ શું કર્યોરે લોલ. ૨૭
- હવે કાંઈ આણુ એનો અંત કે, સુખ સરવે ગયુરે લોલ. ૨૮
- પુત્રિ તેડી પોતાને ઘેર કે, જમાઇને નોતર્યોરે લોલ. ૨૯
- મારવાડી સુખો છે છડીદાર કે, લલ ધોડે મડ્યોરે લોલ. ૩૦
- આવ્યો છે પુર પાટણ માંય કે, ખેઠો ઉતારા કરીરે લોલ. ૩૧
- સસરે નાવા મેલ્યાં નીર કે, ખાલ્લેક લાજ્યા પારણુરે લોલ. ૩૨
- નાતાં નીરખ શું નીરખાર કે, પુત્રપને પાંખ શુરે લોલ. ૩૩
- જે હરો જમાઇમાં કુડ કે, મારીનાખશુરે લોલ. ૩૪
- એવો કાંઈ રચીને પ્રપંચ કે, મકર મલવીયારે લોલ. ૩૫
- મારપતી ખોલ્યો મુખથી વાણુ કે, કામદાર સાંભળોરે લોલ. ૩૬
- આજ કાંઈ તજવાં મારે માંણુ કે, કટક તમને બળેરે લોલ. ૩૭
- જુ ઇલ નારીને સ્વરૂપ કે, ઓળખશે મુજનેરે લોલ. ૩૮

કાઢાર કે કરજે મુજ બાણ કે, આપણુ જતા રૈશુરે લોલ. ૩૯
 હો હો માફતી લુપાલ કે, હતારો હુગડારે લોલ. ૪૦
 જુંબપડી પુર પાટણ માંચકે, સહુ ઘોડે ચડયું રે લોલ. ૪૧
 માફતી નાહોજે વનમાંચ કે, આંચો સુવાળમાં રે લોલ. ૪૨
 જ્યાં બીજજે બહુચર માત કે, શાચાં કળી કાળમાં રે લોલ. ૪૩
 માનસરોવર માની જળ કે, બેઠો હતાચ કરારે લોલ. ૪૪
 માફતી ઘોડીનો અસ્વાર કે, સાથે એક કુતરી રે લોલ. ૪૫
 માન સરોવર પીકું નીર કે, કુત્રીનો કુત્રોથીયે રે લોલ. ૪૬
 નીર છાંડયું ઘોડીને ચરાર કે, ઘોડીનો ઘોડો થયો રે લોલ. ૪૭
 નાતાં નર થીયો તેણીવાર કે, કુખ સરવે ગચું રે લોલ. ૪૮
 ઠસંચું રજ સ્થાનક એવું નામ કે, માત મત્ર થઈ રે લોલ. ૪૯
 અણાંચું આદસ્થાનક એવું નામ કે, કામા કેરનું રે લોલ. ૫૦
 માણ પુરૂષ તણું પીયર કે, તુંજ ત્રિયા કોચે નથી રે લોલ. ૫૧
 ત્યાંથી આલ્યો તેણીવાર કે, મારગડે તે બીયો રે લોલ. ૫૨
 મળીયા માત પીતાને જ્ઞાત કે, સંબંધ ત્યાંથી થીયો રે લોલ. ૫૩
 નિજ નારી તેડી પીતાને ઘેર કે, મનખસપુર આવીયો રે લોલ. ૫૪
 દીન દીન થાયોજે આનંદ કે, માતા રહેવસ્યાં રે લોલ. ૫૫
 માણ વાંઝીયાં કેરે દ્વાર કે, ખંધાવે પારણું રે લોલ. ૫૬
 માણ દેશમાં થયાંજે બાણ કે, સૌ જનાયે આવે રે લોલ. ૫૭
 માણ નિત નિત નોખત સાર કે, વાજેજે નિત નવી રે લોલ. ૫૮
 મરખો ગાયે ભટ વલ્લભ કે, દરયાન દીણયે રે લોલ. ૫૯
 માણ ભગત તમારો જોડ કે, તેને આધાર જોડે રે લોલ. ૬૦

છંદ ગરબે ધુમેનો.

રમે તેવતેવડી જિગમાયારે ગરબેધુમેરે. તેને નામે પાવન થાય કાષારે ગ. ૦
 અંમે પેરયા તે શોળ શુગાર. ગ. ૦ રમતાં થાયજે યૈ થઈ કાર. ગ. ૦
 રમે આનંદ વનમાં હો રાથરે. ગ. ૦ ત્યાં આંચા પ્રંહા અવીનાદીરે ગ.
 માથે પેરયાં તે શોળ શુગાર રે. ગ. ૦ માને ગરબે તે ધુધર માળ ગ. ૦
 પેરયા પોતી હીરાના હાર રે. ગ. ૦ રમે કુદોને બહુ ફરે ફરે રે. ગ. ૦
 ફરે કુદીને છંદે ગાય રે. ગ. ૦ માંહી નારક હુમર વાય રે. ગ. ૦
 શોભે ડાક ડમરૂંને નિશળ રે. ગ. ૦ માણ વિધ વિધ ફેરાં પ્રુપ રે. ગ. ૦

મુખ કમળતણે આકા રે. ગ૦ મધ્યે ચાંડલો કરે ઝળકાર રે. ગ૦
 કાને કુંડલ કનકની તાંત રે. ગ૦ રૈય જીવ રાતા દાંત રે. ગ૦
 પેરયાં અમુદ્ય તે મૃગાર રે. ગ૦ વસ્ત્ર પેરયાં અનોપમ રંગ રે. ગ૦
 વાજે ઝાંઝર ધુધરી સાથ રે. ગ૦ નવ દહાડા નવતમ વેશ રે. ગ૦
 રંગે રમો છો છુટે કેશ રે. ગ૦ ગાન તાનને ધુમર વાય રે. ગ૦
 ડાક વાજેને જુગતે ગાય રે. ગ૦ માની શોભાતે અદભુત આવીરેગ૦
 દાશ શીવરામે લગાવી રે. ગ૦ પાળી વીનતી ધરત્તે કાંન રે. ગ૦

ગરબા છંદ જાણુચરાનાજી આનંદનો.

આજ મને આનંદ વાળ્યો બની લણો મા; ગાવાગરપાછંદમૈચરમાત તણો.
 અળવે આળપંપાળ અપેક્ષા આણી મા, છાંછઝછા પ્રતિપાલ દ્યોઅમ્રતવાણી
 સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાળ વાસ સકળ તારો મા, પાળ કરી સંભાળ કર આલો મારો.
 તોતળા મુખ તન તોતોતો કહે મા, અર્લક માગે અલ નીજ મતિલેમા.
 નહી સંઘ અપસંઘ કહીકાંઈ જાણું મા, કુલજપુપાવ કુશિલકર્મ કુકર્મ ભયો.
 મુરખમાં અણુ મીલ રસરટવા વિચર્યો મા મુઠ પ્રમાણુ મત્ય મિથ્યા પાપીમા.
 કોણુ લહે ઉત્તત્ય વિચરણાં વ્યાપી મા, પ્રાકમ પર્મપ્રચંડ પ્રખળનપળપ્રીછુ
 પુરણુ પ્રગટ અખંડ અજાયકો છઝછુ મા, અર્ણુવ ઝોઝેપાવ અક્ષયેકરીઆણુ
 પામું નહી પડ માવ મનજાણું નાણું મા રસના જુગમ હજાર તે રટતે હાર્યો.
 હશે અંશ લગારલે મન મથ માર્યો મા, માર્કડમુનીરાય મુખ મહાતમભાખ્યુ
 જેમુની રૂપિ જેવાયકર અંતરભાખ્યુ મા આણુગણુ ગતીગોત્ર ખેલખરીઅરે
 માત જગતી જ્ઞેત જળહળતો પારો મા. યસતૂણુવત ગુણુગા કહુકહુલજ્જડળ
 ભરવાજીજિ જે હાય ઓધાનાં ઉડળ મા, પાલ નમાવી શીશ કહું છેલુ ગાંહ.
 માત ન ધરશોરીસછે ખોલુ ખાંડું મા, આદનીરજનએક અકળઅકલરાણી.
 તુજથી અવરઅનેક વીસ્તરતાં જાણીમા. શક્તિસરજી મૃદ સેજસ્વભાવઅદ્ય
 કવચિત કરૂણા દ્રષ્ટ કૃતકૃત કોટી કલ્પમા, માતંઝી મનમુકત રમવા કિષુ મન.
 જ્ઞેવા જુકિતઅચુકત રચિયાં ચૌદલુવનમા નીર ગગન ભુતેજ સેજ કરી નિમ્બી.
 મારૂત વશજે જન ભાંડકરી ભમ્યો મા, વ્રતલણુ તનથી દેહજણુ કરી પેદા.
 ભવ કૃત કરતા જેહ સરજે પાળે સદામા, પ્રથમ કર્યા ઉચ્ચાર વેદ ચાર વાક્યા.
 પર્મ સમસ્ત પ્રકારજીજણુવા લાયક મા, પ્રગટીપંચ મહાજીવ અવર સર્વજેકે.
 શક્તિ સર્વ સંચુકત શક્તિ વિના નહીકોમા મૂળ મહિ મંડળ મહા માહેચરી.
 જગત ચરાચર જાણુ જ્યે વિજેચરી મા, જળ મધ્યેજળસાધપિઠયાજગજીવં
 ખેઠાં અંતરીક્ષ આંધ્ર ઝોળે રાખીતન મા, ઓમ વિમાનનીવાટ ઠાઠ ઠઠયોઅંજો

ઘટપટ મરખે ઘાટ કાચખન્થો કાચો મા, અચરજ સુણ અવતાર આકારે જાણી
 નિર્મીતહીત નરનાર નખશીખ નારાયણી પનગને પશુ પાંખિ પૃથકપૃથકખાણી.
 જુગ જુગ માંહે અંખી રૂપે રૂઢાણી મા, અખે અંચળ ઐતન વચચાહનટીકી.
 જણાવવા જનમન મધ્ય માતા કીકીમા અનચર તૂણચર વાચુચરવેરીચરત
 હર હર ભરીઆય તુંભવનીભરતા મા, જો તમોને સત્વ ત્રિશુણ્વત્મ જાતા.
 ત્રિશુવન તારણ તત્ત્વ જગત તણી જતા, જ્યાં જેમ ત્યમ રૂપ તેજમયી સધળે
 કોટી કરિધ્યા કુપ કોઈતુજને નકળે મા, મેર શિખર મહિમાઘ ધોળાગઢપાસે
 ખાળી ખણુચર આઘ આઘ વસે વાચોમા, ન ભડે બ્રહ્મા ભેદ ગુણ ગતિ તારેરી.
 વાણી વખાણુ વેદ શી મતી માણેરી મા, વિન્નુ વિમારી મન ધન્ય એમખેલા.
 અચર નહીતુથી અન્ય ખાળીજોચરીયા માને મન માણેશ માત મયા કિધે.
 જાણુ સુરપતી શેષ સહુ તારે લીધે મા, સચ્ચક્ષણુધર શેષ શક્તિસખળસાંધી.
 નામ ધણું નાગેશ કીર્તિ તો વાધી મા, મછ કચ્છ વરાહ નૃસિંહ વામન થઈ
 અવતારો તારાહ તે જુજ મહાત્મ હહમા પરશુરામ શ્રીરામ રામ ખળી ખાળ જે
 શુદ્ધ કલંકી નામ દય વિધ ધરી દેહમા મધ્ય મધુરાંથી ખાળ ગોકુળતો પોતું
 કૃન કૃન અવતાર કર્યા કારણકીનુમા, ભક્તિ સુક્તિ હાતાર થે દશન હીધુમા.
 ઓંડળને વળી નારપુરૂષ પણુ રાખ્યા, એ અચરજ સંસારશ્રુતીસ્મૃત્યે ભાંખ્યે
 જાણી ઓંડળ કાયજમમાં અણજુતી. માં મોટે મહીમાય ઇંદ્રકયે શુકતીમા.
 મેહેરાગણુ મથી મેર કીધારવૈષેસ્થીરમા કાઢયાં રતન એકતેર વાણુકીનાં નેત.
 સુર સંકટ હરનાર શેવકને સનમુખમા અવગતી અગમ અપાર આનદીસુખ
 સંનકાદીકમુની સાય શેવેવિવિધવિધે, આરાધી નવ નાથ ચોરાશી સિદ્ધે મા.
 આવી અયોધ્યાદશ નામીશીયવળ્યામા દશમુસ્તક જુજ વીશ હેદીશીતમળ્યા
 નૃપ બીમકતી કુમાર તમપુજે ખામીમા, રૂકમણી રમણ મુરાર મનગમતોસામી
 રાખ્યા પાંડુ કુમાર જાના જ્ઞીસંગે મા, સંવત્સર એક ખાર વાખ્યા તમઅંગેમ.
 માંધેયો તન પ્રદુમન છુટે નહીકેથી મા, સમરી પુરીસંખન ગયો કારાગ્રેહથી મા.
 વેદ પુરાણ પ્રમાણુ શાસ્ત્રકળ સાખીમા શક્તિ શ્રી મંડળ સર્વ હાંસખી મા.
 જ્યાંજ્યાંજગદ્ગી જોહત્યાંત્યાં તુંતેવી. સમવીત શ્રમવીતખોહ કહીનશકુલેવી
 જૂતજવીધ વર્તમાન ભગવતી તુભવની આઘ મધ્ય અવશાન આકારેઅવની
 તિમર હરણુ શશી શુર તેતો તારેધોકો અમી અગ્રી ભરપુર થઈ પોખો શોખો.
 ખટરીતુરસ ખટમાસ દાહસ પ્રતીપ્તિ અધકાર હજસ અનુકમ અનુસંધે.
 પ્રતી તું ધન્ય ધન્ય ધ્યાન ધરે નાવો પાલણુ પ્રભ મજનઅણુર્ચીતવાંઆવે
 સકળ સમૃદ્ધિસુખકાઈ દિધે કૃતમાંહી સર્વે રસ સરસાઈદુષ્કીણુ નહીકાંઈ મા

સુખ દુખ બે સંસાર તારાં નિપાયમાં, છલ્લિ બળને બળ આહારધણુડામાં મ,
 સુધા તૃષા નિદ્રાથ લથુ જોખન વૃદ્ધ મા શાંતિ શુર સીમાય તું શબ્દજે સિદ્ધામાં
 કામક્રોધ મોહ લોભ મદ મત્તર મમતા તુલ્યાપી સ્પીર યોભ શરમધરેશમતા
 અર્થ ધર્મને કામ મોહતું મોહમાયામાં, તન તનનો વીશ્રામ હર અંતરજાયામાં
 ઉદે ઉદારણુ અસ્ત આથ અનાદેની મા ભાષા જુર સમસ્ત વાક વીવાદેની મા.
 દરખ હાસ્ય ઉપહાસ્ય કાવ્યકવીતતું આવમેદ નીગળાપ્ય ભકિતભલીચીતતુ
 ગીત નરત વાજ્ય તાળ તાનમાને મા, વાણી વાંધવીચીતલેણુ અગણીતગાથે
 રતીરસવિલસવિલાસ આશસકળજી તન મન મધ્ય વાસમોહ માયા મત્રીમા
 ભણુ અભણુ જગત બેખાંધાંભણુમા જીવ સકળ આ શૃષ્ટિ સરખાંભણુમા
 વીવીધ ભોગમરભદ જગદાખ્યુચાખ્યુ ગરથ હરત નિસ્વાદ પદ પિતેશખ્યુમા
 જળથળ સાખા પત્ર પ્રુપ ફળેફરતીમા પરણુ આવ એક અંત રસ વીચરતીમા
 નીપટ અઠષ્ટી વાત નામ કલુકેતુમા, સરજ સાતેપાત માત અધિકરોતું મા.
 રતન મણિકમાણીક નંત્રમદયાં મુક્તા આભાઅળટ અધિક અન્યન સંજ્ઞકતા
 નીલ પીત આરકત સ્થામસ્વેતસરખી, ઉભયવ્યકત અવ્યકતજગ જેવી નરખી
 નામજે અષ્ટકુળ ભાહુકીમાચળઆદે ધવન ગવન ઠઠી ઠાઠ હુગ રચીતાખંધિ.
 વાપી કૂપતળાવ તું સચીતા સીધુમા, જળ તારણુ જેનાવ તું તારણુ ખંધુમા.
 વૃક્ષવન ભાર અહાર છુ ઉપર ઉ ામાં, કૃત્ય કર્મ કરતાર કોશવીધી કુભા મા.
 જડચેતન અભીધાનઅંશઅંશધારી આનવી મોટે માન એ કરણી તારી મા.
 વરણુ ચાર વીધી કર્મ ધર્મસહીતથાપી બેને બાર અધર્મ અનુચર વર આપીમા
 વાડવ વન્હિ નીવાસ મુખ માતાપીતે, તૃપ્તે આશા માત જગત જતે મા.
 જામ ચોરાશીજ્ઞત યો તારા કીધા મા, આણ્યોઅસુરનો અંત દંડભલાદીધામા
 કુષ્ઠ દમ્બાકંઠવાર કારણુ કુઃપદેતામા દેવ કરશ સંહાર ભાગ જગનલેતામા.
 શુદ્ધ કરણુ સંસાર કર નિશળલીધુમા, જુમીતણુ શીર ભાર હરવા મન કીધુમા.
 બહુચરછલ્લિઉદાર બળ બોળી ખાવા સંતકરણુ ભવપાર સાદ કરે સાવા મા
 અધમ ઉધારણુહાર આસનથી ઠઠીમા રાખજા વ્યવહાર છલ્લિ ખાંધી મુઠીમા.
 આંણી મન આનંદ મા માંડયાં પચલાં તેજ કીરણુ રવી ચંદ્ર દેહનાનાં ડગલાં.
 ભૂર્વાકુદમ બેચાર મદમાતી મદગરમા, મનમાં કરી વીચાર તેડાવ્યો અનુચર મા.
 કુર્કટ કરી આરોહ કરણુ કર ચાલીમા નખ પંખી મેલસોહ પગપદ્મિવ હાલીમા
 ઉડીને આકાશ ચપ્પઅદ્યુતઆવ્યોમા અધસણુમાંએક જાસઅવનીતજાલવ્યો
 થાપી કરણુ નીપાત પદ્મિવ પડમાંહીમા ગેઠયુમન ગુજરાત જીલાં ભડ માંહીમા
 બોળી ભવાની માથ ભથે બાળે મા, કીધી ધણી કૃપાથ સુવાળે આળે મા.

નવ ખંડ ન્યાળીનેટ નજર વજર પેઠી, ત્રણ ગાંધ તરવેટ દેઠઠી પેઠી મા.
 શેવક શરણાં કાજ સનખપુર શોડેમા ઉઠ્યો એક અવાજ દેડાણા નેડે મા.
 આઠ્યા અસર્ણુ શર્ણુ અતીઆનદભયી ઉઠીત રવી કર્ણુ દસદીરાજશ પસયીમા.
 સકળ સમ્ય જગમાતપેઠાં ચિત્તથીરયે વસુધામાં વીખ્યાત વાત વાયુવીધીમધ
 જાણુ જગપથજેર જગ જનનીજે, અધીક હડાડ્યો સેર વાત કચીગોખેમા.
 ચાર છુટ્યોખાણુ ચાચરએ ચાલી મા, જનજનપતી મુખવાણુમોચર ખરદાળી
 ઉઠોઉઠો જયકાર કીધા નવખંડે મા, મંગળ વરત્યાં ચાર ચૌદ પ્રહારે મા.
 ગાજ્યા સાગર સાત દુષિ મેહલુડ્યામા અધમધર ઉતપાત ચૌ કીધા જુઠા મા.
 હરખ્યાસુરનર નામ મુખજેઘમાતાનુ, અવીલોકી અનુરાગ મન મુનીસરખાનુ.
 નવગ્રહ નમવા કાજ પાગપળીઆઠ્યાં ઉપર ઉતારવાજ મણીમુકતા લાઠ્યાંમા.
 દસ દીશના દીગપાળદેખીકુઃખવામ્યા જનમ માર્કુ જન્મળ મટતાંજુખપામ્યાં
 જુણ ગાંધર્વ જયગાન નૃતકરેરભામા સુરસ્વરજુણતાં તાન ગતીયે ગેસ્થંભા.
 જુણનીધી ગરખેજેસોચરમા કેરોમા ધારે ધારી દેહ સફળકરે ફેરો મા.
 પામે પદાર્થ પાંચ અવજુ સાંભળતાંમા નાવે હતી આંચ દાવાનળ પળતાં મા.
 શસ્ત્ર ન અડકે અંગ આસ શકિતરાખે નીત્યનીત્ય નવતે રંગ ધર્મ કર્મ પાખે.
 જળ જે અકળ અઘાત ઉતારે ખેડેમા કાણુ કાણુ નીરાદીનપ્રાત ભવસંકટફેડે
 જુત પ્રેતજાંજુક ઓંતર ડાકીણી મા. નાવે આડી અચુક સમરે સાકીણીમા.
 ચરણ ભરણુગતી ભંગ ખંગ પખવાળે યુગ મુગ મુખઅંગ વ્યાધીપધીટાળેમા
 શેણુ વિહીણા નેણુ નેહ નેણાંઆપેમા પુત્ર વીહીણા કેણેણુ કહ મેણાં કાપેમા.
 કળીકલ્પ તરૂં અડ જે જાણુ તેનેમા ભકત લડાવે લાડ પાડ વીના કેને મા.
 પ્રગટ પુરૂષ પુરૂષાઈ પુઆપે પળમાં, ઠાલાં ઘેરઠકરક દોડળ હળભળમાં મા
 નિરધનને ધન પાત તું કરતાં શું છે મા, હયગજરધજુખપાલ આલવીનાઅજરે
 ખરદેખોચરખાળ ન્યાલકરે નજરે મા, ધર્મ ધન ધનધાનનટજે ધામયકીમા
 મહિપતિ દેખુમાન માતાનામ યકીમા નર નારી ધરી દેહ જે હેતે ગારો મા.
 કુમતી કર્મ કૃત ખેહ ધર્મ ઉડીજશેમા ભગવતી ગીત ચરીત્ર નીત્ય જુણુરો કાને
 થઈ કુળ સહીતપણીત્ર અડશેવેમાને, ટુથી નથીજે વસ્તુ તેથી તને તરપુમા.
 પુરણુપ્રગટ પ્રશસ્ત શીલિપમા અરપુ, વારંવાર પ્રણામ કર જોડી કીજે મા.
 નિરમળ નિશ્ચ નામ જનનીનુલીજે, નમો નમો જગમાત નામસહજાતારે.
 માત તાતને જાત તું સર્વે મારે મા, સંવત શત દસસાત નેવુકાલજુણુધિ.
 તિથિ તૃતીયાવિખ્યાત શુભવારજુધિ, રજ નગર નીલધામ પૂરનવીનમધ્યેમા
 આઈ આસ વીશ્રામ જાણુજગતપધિ, કરજોડી વલ્લભ કહે ભટ મેવાડો મા.

છંદ સનખલપુર સાચીરે માતું ઝોચરીનો.

મનખલપુર સાચીરે માતું ખલુચરે,	આપે જોખનને ઢાળે જરૂર;	
માતે ખાટા પુરુષને કીધા ખરા,	સનખલપુરમાં સાચી.	૧
માજી નવ ખંડમાં છે તારૂં ખર્દ,	માનનીનાતે કીધા મર્દ;	
કુઃખીયાનાં ઢાળાં તે દર્દ.	સનખલપુરમાં સાચી.	૨
એક અસુર આવીને ઉતર્યોરે,	તે તો હતો કંપટ કાષે ભર્યોરે;	
તેણે માજીનો કુકડો ભગ કર્ચો.	સનખલપુરમાં સાચી.	૩
ત્યાંતો માજીનો પરતાં છે કુઃજોરે,	પરપંખીએ કીધો ટલુકસોરે;	
પંડમાંથી ખોલ્યો છે તે કુકડારે.	સનખલપુરમાં સાચી.	૪
તે તો મુઠોરે મરઘ જીવતો થયોરે,	તે તો ખાહાર આવી ઉઘોરહોરે,	
ત્યારે પાળે આવીને અસુર નખોરે.	સનખલપુરમાં સાચી.	૫
માજી ચાચર એક ખીરાજોરે,	શરણાધને નોખત બાજોરે;	
માતું માનસરોવર માજોરે.	સનખલપુરમાં સાચી.	૬
ગુણુ ગાતાં અંબાજ લીધીરે,	અષ્ટ સીદ્ધિ નવનિદ્ધિ લીધીરે;	
વલ્લભ ઉપર કૃપા તે કીધીરે	સનખલપુરમાં સાચી માતું ખલુચરે.	૭

છંદ રંમાં આંખડી રાતીનો.

રંગમાં આંખડી રાતી આજ	મારી રંગમાં આંખડી રાતી.	૧
સરસ્વતી માતા શાહ્યેયીયાં છે,	ગણુ પતીના શુણુ ગાતી.	આંખડી ૨
ખલુચરનાં હું તો ચર્ચ શોણું છું,	રહે કમળમાં રેતી	આંખડી ૩
શોળ કળાષે માતું વદન શોભે છે,	અંગે આલુક્ષણુ ઝોપી,	આજ ૪
શોળે શગાર માને અંગે શુભાવે,	કશયે ભરી છે છટી.	આજ ૫
મારયો તે મહિષાસુર મતવાલી,	ત્રિશુલે હાથે લેતી.	આજ ૬
સપ્ત મળી આંખાગરખે રમે છે,	તીચીવળીને છંદ ગાતી.	આજ ૭
શિવ પારવતી જોવા આંખાં છે,	શકલ પ્રાંઘાંડમાં રેતી.	આજ ૮
આંજીતે આંખડી રેખભરીને,	દરપણુ લઈ સુખ જોતી.	આજ ૯
ખાહે ખાલુખંધ ખેરખા ખીચજે,	નયડીમાં તીરમળ મોતી.	આજ ૧૦
નવ દાહાડા નવ રાત્રિ મળીને,	અમૃત દ્રષ્ટીવે જોતી.	આજ ૧૧
દેવ્ય કુણીનો નાશ કરી ને,	શંકને શાલ્ય થાતી.	આજ ૧૨
કેશરી કુમકુમની કીધી,	મંગળ રૂપે મહમાતી.	આજ ૧૩
ભાવે ભોજન મનગમતાં કીધાં,	પાનની ખીડી ખાતી.	આજ ૧૪
રવીનારે માનો રાશગાજો છે,	શીવચમને શાલ્ય થાતી.	આજ ૧૫

છંદ રંગીલી બહુચર બાઈનો.

રંગીલી બહુચર બાઈરે, આજ મારી રંગીલી બહુચર બાઈ.
 નવ રાત્રિ નવ દુરગા સંગે, નવતમ ખેલે આઈ. આજ
 પિતાંપરાને કાળકા નવેલિ, અગપૂરણાને અગાઈ. આજ
 હરસિંદ્ર અંડિને આમુંડા, આનંદી આંખા આઈરે. આજ
 માયંદ્રજાગા આદ્યશ્ચરી દેવી, દુળજી કામદુરગાઈરે. આજ
 આચર આતી કરે કર અલી, જ્યાં તે કુંડે વાળી. આજ
 આલ ઠમકે ને ધુધરા ધમ કે, લચી લચી લાંક વળાઈરે. આજ
 પરવટ વાળીને લે કરતાળી, હાંતે તે ધુધટ સાઈરે. આજ
 વદન સરદના અંદ્રસમાણીરે કોકીલ કંઠ સોહાઈરે. આજ
 તાલ પ્રદંગ ડાક ડમર વાળે, જોગ ભુગબ સરણાઈરે. આજ
 પ્રહાલીક મન વેદ વીચારી, અકળ કળા ન કળાઈરે. આજ
 નામ સમરતાં નરકનીવારણ, આવે બજે તમે આઈરે. આજ
 કહે બટ વશિષ્ઠ બુધતાં તારી પાંહાવલડી સાહીરે. આજ

છંદ જૈયરાઈનો.

હાંરે નવનોરતાંની રાતજ આવી, હાંરે મારે કનકનીરે. ર ગરખી ધડાવી.
 બહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી. હાંરે કાઢ્યાં ચીત્રને મેરલા શોભે;
 હાંરે મીઠા મુનીવર રે, ર નાંમન. લોભે. બહુચરમા ગરખે રમો મતવાલી.
 હાંરે જીવળ પુષ્પના લેડલ લેકે, હાંરે અગર અંદરે ર કુપ બહુ બેકે.
 બહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી, હાંરે હીચ રતન જડાવીને લીધા.
 હાંરે ફરતા હેમનારે ર કુમકાં કીધાં, બહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી.
 હાંરે ગરખી મોક મધ્યે જ્યારે આવી, હાંરે પાલી બહુચરારે ર ને મન બાવી.
 બહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી. હાંરે હર આંખા હમીયાને તેડી શંગે,
 હાંરે કન વાંશલીરે ર વળડે બહુરંગે બહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી.
 હાંરે પ્રહા આંખા શ્રવણશ્રવણે, હાંરે ત્યાં ઇંદ્રજરે ર આરતી ઉતારે.
 બહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી. હાંરે રમે શરખા તે શરખી જોડી,
 હાંરે દેવ આવેરે ર હેતે તેજશ્રોત્રી બહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી.
 હાંરે રમે આનંદ અંજ ન મારે, હાંરે પત્ર પ્રહારે રે ર ધરણી ધ્રુવે.
 બહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી. હાંરે પરી કેશરમાં જોળી આંગી,
 હાંરે આદી સુહાઈરે ર તે પંચરંગી. બહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી.

હારે સંવત સતર એકતાસી ૨ હારે કાળી ચઢદશરે ૨ ને ભોમચરો.
ખહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી. હારે કૃપા કીધીછે આશુ માસે,
હારે સદા ગાયોરે ૨ છે શીવરામદારો, ખહુચર મા ગરખે રમો મતવાલી.

છંદ બહુચરાણનો.

માતાબાસરાનો દરબાર કલ્પ વૃક્ષ જેવોરે, સેજે આપે પદારથમાર સામેથી સેવોરે
જેને સેવે સદા સુચરણનરે, હરીહર દાતારે; મહા તપે પરીવંનરે નીચદીનગાતારે
વસ્ત્રાં સનખલપુર સુવાળરે ગોખમાં ગાન્ઝરે, નીજ ભક્ત તણાં પ્રતીપાળ,
ભવકુખભાંગોરે. આપે અંખે ત્રીપુરાનાં મરે ક્રમકુર્ગાયરે ક્રીધાં દેવમુનીનાં મરે,
વેદની માયારે, વશ્યાં સનખલપુર સુવાળરે, ગોખમાં ગાન્ઝરે, નીજ ભ-
ક્ત તણાં પ્રતીપાલ ભવકુખ ભાંગોરે, માનું ચિખર શોહામણું ધામરે, દેવજ
દીકુરે, વાસો વાસ્ત્યાં એકામરે અમૃતથી મીકુરે, માછ ધરમ તણી ધન્યરે,
સંઘ નીત્ય આવેરે, પાળે હોમહવન નીત્ય ધાયરે, પ્રદક્ષિણ ભવેરે. પીઠ
અંતર પુજા કરી પ્રેમરે આંગીઓ ચડાવેરે. ખરમે ધન રૂડો દીન મહોટા
જન તન મનથી લડાવેરે, ખેલે આચર માતના મરગરે ખહુચરા બોલેરો.
જુવો પાતાળ જુલોકને સ્વર્ગરે, ન આવે કોઈ તોલેરે, પ્રજા માનસરોવર
નાહેરે કુમકુમ રોજેરે, મોહડે છંદ માતાજીના ગાયરે, મુખતે બોલેરે. અમે
જાનતાન રંગ રંગરે નિત નવા ખેલેરે, તારા ભક્ત જુઓ શકત રક્ત
રંઝની લેરેરે. જેવા દક્ષ વલ્લભને શીથરે જે મુની જેવારે, મારકુડ તણા
મહા ઈશરે દેવના જેવારે, બીજ સચરાચરની મગાધરે, માત વન્ધુબોટીરે
કરભેડી કહેછે વલ્લભરે, દાસનો દાસરે, ગાય ગરખો પુરે તેનાં કામ.

છંદ દેતુને રણમાં રોજ્યાનો.

દેતુને રણમાં રોજ્યારે આજ માથે દેતુને રણનાં રોજ્યા. ૧
માયોં તે મૈયાસર મતવલો, ચડ મુંડ ચપટીમાં ચોજ્યારે. આજ ૨
શુભ નીશુભ તાણાં ચિશજ છેલાં; ધુમ લોચન ધંધારયા રે; આજ ૩
ભોંચે પડયા પડયા કરે હોકારા ત્રિશુળ ઉપર તોજ્યા રે. આજ ૪
નવ ખંડમાં માઝે નજરજ કીધી ખપર લઇને જોજ્યા રે. આજ ૫
પ્રહ્લાણી ઇંદ્રાણી માહેશ્વરી મળીને; મથના પ્લાલા ઘોજ્યા રે. આજ ૬
આઠમે દીવશ માથે ચક્કજ કીધા; હવનમાં લઇને હોમ્યારે. આજ ૭
કહે વલ્લભ તારો પાર ન ભણું; ખાતેર કોટી દેવ જોજ્યારે આજ ૮

છંદ બૌચરાણના ચાચરનો.

રંઝમાં ૩ રે, ખાળી ખહુચર ખેલેરંઝમાં અંખેતી પાળીને લીએ કર તાળી

ધૈકારર હંદમાંરે, ખા. અનેક અસરને માથે સંહાર્યા, શોભા બનીમાનાસંગમાં
 સોળ શૃગાર માને અંગે સોહાવે, નયડીતું મોતી જડયું નંગમાંરે. ખાલી.
 ચાચર આગળ હંદજ ખોલે, ગરખે રમે છે આનંદમાંરે. ખાલી.
 સુવાતી ચંદન કેસર કસ્તુરી, અખીલ હડે આનંદમાં રે. ખાલી.
 ચોસઠ જોગણી મા ચાચર ખેલે, ગરખો ગાથો આનંદમાં રે. ખાલી.
 વલ્લભ કહે માને ભાવે બલ્લને, જઈનાયા તે ગંગમાં રે. ખાલી.

છંદો આશાપુરાણ તથા શારદાણના.

છંદ આશાપુરાણનો

સરસ્વતી વિનવુંરે, ગણપતિ લાયુ તમને પાય કે.	૧
કરણા કીજયેરે, ધન નધ આશાપુરી માત કે.	૨
૩૫ શોભાંમણુંરે, જોતાં થાઉં રળીયાત કે.	૩
શાયર જળ ધણુંરે, માણ ગાગરમાં કેમ સમાય કે.	૪
કીડીમાં બળ નહીરે, માણ કુંઝર કેમ તણાય કે.	૫
હું શું વરણુવુંરે, માણ તારે ૩૫ કળ્યું નવ જાય કે.	૬
જોયું જોઈ રહ્યોરે, માણ આભે કેમ પોચાય કે.	૭
આશાપુરા માવડીરે, અંગે શોભે શોળ શણુગાર કે.	૮
મુનીવર મોહી રહ્યોરે, જોતાં કોઈ ન પામે પાર કે.	૯
ચરણા ચુદડીરે, માણ કમખો લીલી ભાત કે.	૧૦
વન્ધ શોભાંમણું રે, જનુંની જોતાં થાઉં રળીયાત કે.	૧૧
ઠમકે નેકુરીરે, ધમકે ધુધરી કેરી નાદ કે.	૧૨
પાયે રૂઠાં પાવસારે, અંઝર અમકે ઝીણુ સાદ કે.	૧૩
ખળકે મેખલા રે, લટકે મુક્તા ફળનો હાર કે.	૧૪
હર શોયે હતરીરે, કુચકુચી માફળીયાં રસાળ કે.	૧૫
કંઠે કંટેશરીરે, એકલાણીયુંને અરબર સાર કે.	૧૬
અળકે મુમણુંરે, લટકે મુક્તા ફળનો હાર કે.	૧૭
બુબ્બ શોભતીરે, માણ કર ધરીયાં હથીયાર કે.	૧૮

હું સિંહવાહીનીરે, માણ રિશ્ત સિદ્ધનાં કાતાર કે.	૧૯
ચુડી રૂડી ખલકતીરે, રણકે કંકણ કેરો નાદ કે.	૨૦
ખાલે રૂડા ખેરખારે, હર પર હુલારે લીધા વાદ કે.	૨૧
હાથે હાથ શાંકળારે, ખાલે ખાંજુખંધની નેડ કે.	૨૨
અંગોઠીને આરથીરે, માણ મુખ જોતાં પોચે કોડ કે.	૨૩
મુખ શોચે મલકતારે, આઘના હાડમ શરખા દંત કે.	૨૪
અધુર પરવાલડારે, જાણું મુખ માળ્યાં તંખોળ કે.	૨૫
નાક આણીયારડેરે, નિરમળ રૂડો મોતી મોર કે.	૨૬
નયન શોભાંમણીરે, અંજન આંજણું ઝીલું રેખ કે.	૨૭
નલવટ ચાંડસોરે, કીધી કુંકમ કેશરી આડ કે.	૨૮
ટીલડી તપતપેરે, ઓખા અતી શોચે લલાડ કે.	૨૯
મસ્તક રાખડીરે, માણ શ્રવણ ઝણ કે ઝાલ કે.	૩૦
કાને શોચે પાંદડીરે, માણ હીરલા ઝળકે ગાલ કે.	૩૧
તાંત શોભાંમણીરે, સિંદુર સેંચીમાં ભરપુર કે.	૩૨
લટકે ગોફણીરે, જોતાં વીધન પળાયે દુર કે.	૩૩
વદન શોભાંમણીરે, માણ કેમ કડું વખાણ કે.	૩૪
તખત થડી રક્ષારે, પ્રજા સરખા મોટા દેવ કે.	૩૫
સેરું સરવે મળીરે, માણ નિત નિત રમે રાશ કે.	૩૬
ઘોઝન ભાવતારે માણ મનગમતા મુખવાશ કે.	૩૭
કરજોડી વીનવુંરે, મા માધવજી તમારો દાસ કે.	૩૮
સરણુ રાખજોરે, માણ પૂરો મનની આશ કે.	૩૯
સંવત સતર ત્રાસીયોરે, માણ રૂડો કારતીક માસ કે.	૪૦
તિથિ ત્રયોદશીરે, અંજવાળી ને છે શુક્રવાર કે.	૪૧

હંદ આશાપુછારનો.

આશ પુરોને આશપુરેરે દેવી, ચરણ કમળ શીશનામુ જોરે આપ.	૧
કરણુ તે દ્રષ્ટિ નિહાળતાંને દેવી, અભોજ અધિ જોરે આપ.	૨
સંસાર સાગર અતી વરી રે દેવી, માયા તે ફેરી ભયરી જોરે આપ.	૩
જાપનીયું તો વહીવટું રે દેવી, જરા તે આવી જમરી જોરે આપ.	૪
પરીવટ અંગ ધરડું મીકુંને દેવી, દેહડી થર થર ધ્રુજે જોરે આપ.	૫
અજ્ઞાન ધોર અંધારમાંને દેવી, તેમાં તેમાં નવ ધ્રુજે જોરે આપ.	૬

શરણે તમારી આવીએને દેવી, છેલ્લે તમારે વખતો જોઈને આઈ. ૭
 તમથી તે વાછુ ક્રેષે નથીરે દેવી, સ્થે માટે થાક અળગો જોઈને આઈ. ૮
 નેજા ભરી ભરી નિહાળતાંને દેવી, શું કર સૌભા દીશે જોઈને આઈ. ૯
 નિરશુ શીજશુ તમે ધયાંરે દેવી ભકતવચ્છલ પ્રદધારી જોઈને આઈ. ૧૦
 પાંચપદનો ધાધરોને દેવી, ઓઢણુ નવરંગ શાડી જોઈને આઈ. ૧૧
 શાવ સોનાની કાંચળી ને દેવી, જાહ તે હું ખલ હાથી જોઈને આઈ. ૧૨
 ચરણે તે નેકુર રણુઅણુને દેવી, અંઝરની અણુ વાજે જોઈને આઈ. ૧૩
 પાયે તે રૂડાં પાવલાં ને દેવી, અણુવટ આંજળીયે વાજે જોઈને આઈ. ૧૪
 કઠી મેખલાને કંકણીને દેવી, હાથે સોનાની ચૂડી જોઈને આઈ. ૧૫
 ખડુ પુષ્પના હારછે ને દેવી, તેની શોભા અતી દીશે જોઈને આઈ. ૧૬
 કંટે ચરને ક્રમણું ને દેવી, માહળીયે રૂપ લીધું જોઈને આઈ. ૧૭
 નકવેશર નાકે ધણુને દેવી, માંહી મુક્તા રૂપ દીશે જોઈને આઈ. ૧૮
 મુખ મરકલડે શોભતું ને દેવી, હાડમ હુલમ્મ હાંત જોઈને આઈ. ૧૯
 હાંત ખતરીયા હાડમ કળીને દેવી ખલુરંગર રાતા મોળ જોઈને આઈ. ૨૦
 શીરપર મુગ શોભામણીને દેવી, કાંને તે કુંડલ અળકે જોઈને આઈ. ૨૧
 આયુધ કરમાં શોભતારે દેવી, વેદ તે નીરગુ અળકે જોઈને આઈ. ૨૨
 સિંહ મડીને શોભા ધણુ ને દેવી, મહિષા તે સુરને માર્યો જોઈને આઈ. ૨૩
 વેમાને મડી જુવે દેવ તારે દેવી, સેન ચહીત ચાંહોયો જોઈને આઈ. ૨૪
 પુષ્પે વધાવે દેવ મળીને દેવી, અસ્તુતી ખંડુપેર કીધી જોઈને આઈ. ૨૫
 મનમાંતી આનંદ વાધીયોને દેવી, ગુણુ ચાષે નર નારી જોઈને આઈ. ૨૬
 માધવજીને મયા કરીને દેવી, ચરણુને શરણુ રાખો જોઈને આઈ. ૨૭
 દીન જાણી દયા કરીને દેવી, ભક્તિ ભલ પર રાખો જોઈને આઈ. ૨૮
 સંવત સતર મોસણુવો ને દેવી, ભર અપાડી માસ જોઈને આઈ. ૨૯
 ત્રિજ અંજવાળી શોભતીને દેવી, જાણુવાર તે શુભ કષે જોઈને આઈ. ૩૦

છંદ આશાપુરાણો

સરસ્વત સ્વામાન વિનવું છરે, શુણુ પતલાકુ પાય માત આશાપુરાગમેરમે છરે
 દેવ હુંદાળાને વિનવું છરે, જેને સોએ મોદકનો આહાર માત આશા.
 રિદ્ધિસિદ્ધ સોભા અતી ધણી છરે, માણુ શુખડાં તણી હાતાર માત આશા.
 શણુગાર પેહેર્યા શોભતા છરે, મુખે વરણુવ નર ચાચ માત આશા.
 સ્વામ ત્રવેણી ચોટચો છરે, હુંદર મોદકો ધાટ માત આશા.

કાજળ શુ નેણુ સમાડયાં હરે, માએ કાઢી કેશરની આડ. માત આશાં
 આડ મધ્યે ચોખા ચોડીયા હરે, બણુ ઇંદુ પ્રગટ્થો આકાશ માત આશાં
 માને પાંચે પાણુખંધ બેરખાહરે માના સુરિનર સરવે દાસ. માત આશાં
 માને પાંચે તે નેપુર વિંછીયાહરે તેને ઝાંઝર લંધર સાર માત આશાં
 ચોસઠ ખેનું મળી સામટી હરે, આવી ચાચર કેરે ચોક. માત આશાં
 કનક ગરબો માયે શીર ધર્યો હરે માંડીલો નૌતમ રાશ. માત આશાં
 માને જ્ઞેવાનેદેવમુની આંખ્યાહરે ધન્ય ધન્ય આશાપુરી માત આશાં
 ઇંદ્ર ઇંદ્રાણી જ્ઞેવા આંખ્યાં હરે આંખ્યાછે સ્વર્ગ થકીદેવતા. માત આશાં
 પ્રહ્લાને વિષ્ણુ જ્ઞેવા આવીયાહરે આંખ્યા કૈલાસ થકી માહાદેવ માત આશાં
 ત્યાં પ્રાંધર્વ ગાન કરે ધણાં હરે ત્યાં નારદ તુમર વાચ. માત આશાં
 ત્યાં જય જય શબ્દ ઉચરે હરે ત્યાં પુષ્પની વૃષ્ટી થાય. માત આશાં
 રાવત સતર એકાણુવો હરે, ઉતમ આશુ માસ. માત આશાં
 તિથિ તેરશ સતીવાર છે હરે, કાંઈ શીવરામ તમારો દાસ. માત આશાં
 ગાય શીખને સાંભળે હરે, જેનો કેલાશ હોજે વાશ. માત આશાં

છંદ આશાપુરાણનો.

આશાપુરાને અમારી આશાપુરા, વિનતિ કરું છઉં તમારી આશાપુરા. ૧
 કરુણા કરીને જીવો સંપૂર્ણ આશાં ભવનાં તે દુખડાં વામું આશાં ૨
 શેવકનાં શંકષ્ટ ટાળો. આશાં મા પ્રાપ્તિ તે પ્રભલો આશાં ૩
 કાળીજીગ ખંધન કાપો. આશાં મા સ્થીર કરીને સ્થાપો આશાં ૪
 આશારો એક તમારો. આશાં ભવશાગરથી નિવારો આશાં ૫
 કુચ્છ દેશનાં છે રાષે. આશાં દેવ જગતની માય આશાં ૬
 મહીમા અતીછે ન્યારો. આશાં પ્રદ તમારું ઉગારો આશાં ૭
 કહી પેરે વરણુવ થાયે. આશાં રશનાયે ન કેવાયે. આશાં ૮
 અખંડવિલાસ અતી ન્યારો આશાં આ વેળા દાશને ઉગારો આશાં ૯
 કાળીજીગ ખંધન કાપો. આશાં સ્થીર કરીને સ્થાપો આશાં ૧૦
 આશારો એક તમારો. આશાં અખંડ ભક્તિ આપો આશાં ૧૧
 વેહેલાં વેહેલાં વારે આવો. આશાં તમે નવકુરમા દેવી. આશાં ૧૨
 શિવ રાનકાદીકે શેવી. આશાં ત્રિશુણુ શરણુમાં રમો આશાં ૧૩
 ભાવી જનને ધણું અમો. આશાં અનંત અપાર તમો કહાવો આ ૧૪
 બાંણીને દાસ કરે દાવો આશાં દારુણુ રૂપે કયાલી આશાં ૧૫

તમે કરણાને તમે કાળી.	આશા.	તમે જગત જ્ઞેનમાયા આશા.	૧૬
હરી હર અજને ઉપાયા.	આશા.	જ્યારે જેવાં શમા જ્ઞેન આશા.	૧૭
ત્યારે તારૂં તેણું રૂપ.	આશા.	આણે વેળા શાઠ્ય થાજે આશા.	૧૮
અમીરસ દાસને પાજે.	આશા.	મંત્રજરૂપેજી મતવાલી આશા.	૧૯
રઢ લાગીછે રઢીયાળી.	આશા.	કૃષ્ણ મારે છો તમે એક આશા.	૨૦
જહી તારા નામની ટેક.	આશા.	અરી રોગ કૃષ્ણ હમે આશા.	૨૧
શનમુખ થાઓતો સમે.	આશા.	તમારી કીપાયે શુનધાયે આશા.	૨૨
હજી માં તે માહારોગ જાયે આશા.		શરણુ આશ્યેને ઉગારે આશા.	૨૩
હું દાસ તમારો કેહેવાયો.	આશા.	વિનતિ કરૂં તેમન ધારો આશા.	૨૪
જગતને દુખ ધણું હમે.	આશા.	હવે અરણુ કમળવાશ માણુ આ.	૨૫
જુગો જુગ જશ ધણુ માણુ આશા.		શેવક દાસ માની લેજી આશા.	૨૬
દાસ જાણી ફરણુ દેજી.	આશા.	અવીમળ વાણી દેજી આશા.	૨૭
શીવરામ ગુણુ મારે કથી આશા.		તમથી અધીક ક્રોધ નથી આશા.	૨૮
સંવસ અઢર તેપન.	આશા.	આશુ સુદ ત્રિજ ભોમે આશા.	૨૯
છંદ સમજીને જે મારું.	આશા.	તને શહુશ્ચ શુખ ધારો આશાપુરા ૩૦	

છંદ શારદા માતાને

શારદા માતારે વિનજું લખોવર લાગુ પાય;	
વાણી આપોરે મયા કરી મા અક્ષર આપી શાર.	૧
શારદ ગણપતિરે શ્રવણુ કરે તેના ગુણુ ગાયા નવ જાય;	
નૈણુ નિરણુરે માતને ધન્ય ધન્ય આશાપુરી માય.	૨
શીશે શોભરે રાખડીરે મા શ્રવણુ અથકે અલ;	
ઓપે ઓપેરે અમરમાં જેની જાત પડેછે ગાલ.	૩
શ્યામ ત્રવેણીરે ચોટલો મા જડીત ગોફણુ સાર;	
ગોફણુ ફરતીરે ધુધરીરે મા તેનો શુદ્ધર ઘાટ અપાર.	૪
લલવટ શોષેરે માંડલો મા કુંકમ કેશરી આડ;	
આડ અને પમરે શોભતી મા વેણુ ચોકડુ સાર.	૫
સંથીયેં સિંદુરરે સારીયાં મા જાતાં બે નાવે પાર;	
નૈણુ કાંજલરે સારીયાં માને અણીચળે નાકે માર.	૬
ચોક્રી પાંધીરે સુની જડીરે મા તાણી પાંધી તાંત;	
કુંકમ કાજળરે કરતુરી મા સુવાચન આનંદ.	૭

- કાઠમ કળીયેરે કંત શોલાવે મા મુખ માંખાં તંખોળ; ૮
 મુખથી ભોભેરે મરકલડે મા નીત નીત કરેરે કલોલ.
 કંઠમાં રોશરે કંઠશરી મા પારો તે ચીડીયાં ઝેણ; ૯
 વાઢ્યો શોયેરે સોનાનો મા તનમનીયાં શોમે ઝેણ.
 માળા લેકેરે મુક્તા ફલની મા માદળીયે ઉચોત; ૧૦
 ઉરમર શોયેરે ઉતરી આ ફુગફુગી ભાત રથાળ.
 જોતમ નાંમેરે કંઠમાં મા ખડુ પુષ્પના હાર; ૧૧
 સુડી ફડી શોયેરે સોનાની મા કંકણ તેની સંગ.
 આયેં ખાણુખંધરે ખેરખા મા અણુસણુ પરીયાં અંખ.
 કટીયે ખલકુંરે મેખલા મા ધુધરીયે અંખાવ્ય. ૧૨
 લાલે લાળેરે ઝીણી ઝીણી તેના જંત તણો ઝણકાર;
 જન્મ અનોપમરે પેરીયાં તેની સહજ જુજવી ભાત. ૧૩
 મરણા ઝોળીરે ચુંદડી મા કમખા લીલી ભાત;
 લેક વિટીરે આંખળીયે મા નહી તે તેમાં વાણુ. ૧૪
 અંજ નીહારણુ આપશું મા દરપણુ લઈ મુખ જોય;
 પમમાં પેચારે કાંપી કડલાં અંઝર નેપુર સાર. ૧૫
 ધમ ધમ વાળેરે ધુધરા મા ડમરૂ વાળે પાપ;
 અણુવઠ ઠણકેરે આંગળીયે મા વોંછીયાનો અવાજ. ૧૬
 રમઝમ વાળેરે નેપુરી મા શુંદર ઝીણુ સાદ;
 ચણુગાર ચણુયારે સોળ ચોખના તેનાં કેમ કરૂ વખાણુ. ૧૭
 તળીયાં રાતાંરે પત્તણાં મા હગો અમર ભાંણુ;
 પાર ન આવેરે તમતણાં મા શુચીનીગમ સુણુ આપ. ૧૮
 શોશો ગાલોરે શેજ મુખે વીધાવા તમને પાપ;
 શુચીનર મુનીવરે મોહી ચીયા મા જોતાં તમારૂ રૂપ. ૧૯
 મોહ્યા મોહ્યારે દેવતા મા મોહ્યા મોટા જીપ;
 ચોસક બેનુરે આવીયું મા માંડીયો નવતમ રથ. ૨૦
 રમજો રમજોરે આવડીયું મા જોતાં તે પોંચે આથ;
 હમચી ખુદેરે હરખ પરી મા તાળી ટાચક વાથ. ૨૧
 ફરતી ફરતીરે ફુદડી મા જંદે મરખો આથ;
 ગરમે ફરતીરે જાળીયું મા તેની દીપક જોત અખર. ૨૨
 કમળ દીપકનાંરે કોડીયાં મા તેની જોત કરે જળ કાંટ;

પાથે નાજેરે પગ ભરે મા ધરતી પ્રમ પ્રમ થાય.	૨૩
રમતાં માચીરે અલી ધણીરે મા ભેવા આઠ્યા ઇય;	
આઠ્યા આઠ્યારે આકાશથી ઇંદ્રાદીક દેવ તેનીય.	૨૪
જાંઠા આઠ્યારે હંચ મડી મા પ્રયજ મડી મહાદેવ;	
વિપ્નું આઠ્યારે ગરૂં મડીરે મા જેની દેવ કરેછે રીવ.	૨૫
નાયે નાયેરે ઉરવશીરે મા કરે અપત્તસરા ગ્યાન;	
શુણુ ગંધારીકરે નૃત્ય કરે નાટારંભ થઈ થઈ ઠાર.	૨૬
જે જે વાણીરે સહુવદે મા પુપ્પ પ્રછી ખડ્ડુ થાય;	
અહમંથ ધારે પ્રુપ યાથેરે મા નારદ દુમર વાય.	૨૭
હરી રમીનેરે રાશ રમ્યાંરે સૌ સ્થાનક ખેઠાં માય;	
ભોજન કીધારે ભાવતાંરે મા પકવાન ખાર કંસાર.	૨૮
ભરી મંઝાળરે પાંન કર્યારે મા મન મનનાં મુખવાશ;	
કરે જોડીનેરે વીનવે મા માધવજી તમારો દાસ.	૨૯
જે નર આઠ્યારે શરણુ તમારી તે મામ્યા ભવ ધાર;	
પરદ તમારું ઇશ્વરી તમે મોટાં છો નીરા ધાર.	૩૦

છંદ શારદાજી માતાનો.

પ્રથમ સમજ તે શારદાજી માતાનેરે લોલ મા કીધા કરી તે સર્વ સાધનેરે લો.
 તારી કીધાયેથી ઇંદ્ર થીયા શુરપતીરે લો. દેવ તેની શેરો કોડ માતાના પ્રતાપથીરે.
 ભક્તિ ભાવે જાળેતા માતાજી મળેરે લો. એવાં વનજીવન શારદા વડેરે લો.
 કીધી કીધાતે સુની આધીનછે રે લોલ. તારી કીધાયેથી નારદજી આવીયા રે.
 વાલમીક ઉપર કીધા કરીરે લોલ. તેણુ ચતકોલી શમાયણુ કરીરે લો.
 કીધી કીધા તે કાળીદાસને રે લોલ. તેથી અઢકેરાં તુઠાંછે ધ્યાસનેરે લો.
 પ્રથમ કીધા તે કપ્પને આજીવે કરીરે લો. પ્રસાદની તે સાર શખળી કરીરે લો.
 પ્રથમ કીધા તે શારદાજી માતાનીરે લોલ. ત્યાર પછે કહ્યું તે વૈકુંઠનીરે લો.
 માનાં શુદ્ધ લોચન ચૈત્યાંમણારે લોલ. માને શુભચેને નીત લીજેભાંમણારે.
 રોવા કરશે તેને માત શપથે રે લોલ. તેના એકોતેશ્વરયા આધારશે રેલો.
 મયા વસેછે સરવે સર્વ સાધનાંરે લો. જન્મ મરણુછે માતાના હાથમાંરે લો.
 મારવેલ તે શારદાજી રૂપછેરે લોલ. મયા આપે તે શારદાજી રૂપછેરે લો.
 શારદાજી તે પ્રજલોકથી પરીરે લોલ. જેના ભાવ દેખીને ઘટમાં વશીરેલો.
 માયે ઘટમાં વર્ણને કુખ ટાળીયાંરેલો. એવાં કોટીકજ્જનનાં કર્મ પાળીયાંરે.

કાન કોષ ગીયાંછે મનથી ખળીરે લોલ. જેને શામે દલેથી સારદા મળીરે લો.
હંશવાહને તે મયા ખીસજતીરે લોલ. ચીરે હપરેતી ચુદડી શોભાવતીરે લો.
બીલા લાલનો કંચનો મા પેરતીરે લોલ. હારે બીરાજડયા તે ખહુ શોભતીરે લો.
દંતે રેખ તે હેમની મા ઝળકતીરે લો. ચુડી હપરે કંકણી મા ખલકતીરે લો.
નાકે નકવેશર મોર ખહુ લેકતારે લોલ. એવા અગર ચંદન ધુપ ખેકતારે લો.
સુવા ચંદન ચરચ્યાં તે માથે અંગમાંરે. શ્યાં વખાણુકરે તે માના રંગનાંરે લો.
કાખી કડલાંતે પાથે ખીરાજતારે લોલ. પેરયા વીંછીયાને નેપુરવાજતારે લો.
રૂડી કપોળે તે ટીલડી ખીરાજતીરે લોલ. ફેરે કુદડીને ધુધરી ખહુગાજતીરે લો.
મયા રમેછે તે પ્રેમ મગનમાંરે લોલ. વાંભાં વાળેછે તેધાર અમનમાંરે લો.
શીશ હપર તે શખડી ખીરાજતારે લોલ. કાંને અલ ઝણકે ભાંજુ વીજળીરે લો.
નિત નવી નવરાત્રિફેરી રાવરાંરે લોલ. માનેગરખે રમવાને ઘણી ખાંતછેરે લો.
ગરખે રમવાનો આરંભ માંડીયોરે લો. રમતાં દેખાંને હંદ્ર આંધારાહીરે લો.
દેવ તેનીયો પુજે એક ભાવથીરે લો. હંદ્ર હતારેછે પ્રેમથી આરતીરે લો.
જે કોઈ શામે દલે ગરખો શાંભળેરે લો. તેને આવા અમન ફેરો ટળેરે લો.
માની ખાલણુ હપર ઘણી મેરછેરે લો. તારી કીધાં કરીને લીલા લેરછેરે લો.
કરે વિનતિ તે પુત્ર પુત્ર તણીરે લોલ. દાશ રણુછોડને સરણુ રાખોભણીરે લો.

હંદ્ર સારદાજી માતાનો.

- સરસ્વત સ્વામીને અતી સારદા, ગૌરિતે ગાય છે આહ કનક નંદા;
ટાળો મારા મનડા તણી દેવી આપદા. ૧
- (હાળ) ટાળો મનની આપદા ને શેવકની દયો સાર મા;
ખેડા મોડા રામજાની ભવ કુઃખ ભંજન હાર મા. ૨
- (આલ) ભવ કુઃખ ભંજે છે માહાકાળી મા,
દારીદ્ર કાપે છે દયાળી મા, હમથી તે ખુંદે છે વળી વળી મા. ૩
- (હાળ) દારીદ્ર કાપે દયા કરીને જેના કુળમાં વાર મા;
એક ચીતે કરી અરણિ તેની ખહુચર પુરે આરા મા. ૪
- (આલ) આશા તે પૂરણુ છે માહાકાળી મા.
રંગભર રમેછે રમીયાળી મા, કંઠડેતી એક્ષવળો આપને હાર મા. ૫
- (હાળ) હમથી ખુંદે વળી વળીને માહા મહયા માતંગી મા;
તાળીનસ તે ટાચક વાણે દેવા સધળી રંગી મા. ૬
- (આલ) રંગભર કીધલડો શણુચાર મા;

પાવલે તે નેપુરનો ઠમકાર મા, કંઠડે શોથે એકાવળનો હાર મા. ૭

(ઢાળ) કંઠે હાર અનોપમ રૂડો સોભા કહી નવ જાણે મા;

કંઠણ સુડી હેમનીને પાણુખંધને અલય મા. ૮

(ચાલ) ગાયે તે મન ગમતા આઈના છંદ મા;

અંગે પેયા છે અમુખ ચીર મા, મુખડે તે કોટ રવીને રાશી અંદ્ર મા ૯

(ઢાળ) ઢાડમ હુલરા હંત શોહાવે સુચીનર ન લીધે પાર મા.

પાણુખંધને અલ કુમણું કાને કુડલ સાર મા. ૧૦

(ચાલ) સારી તે મસ્ત કે રાખડીજ લેકે મા;

અંગે તે સુવા અંદન ખેકે મા ઉજવળ પુષ્પના યેડળ લેકે મા. ૧૧

(ઢાળ) લેકે ટોહલ પુષ્પતણાને વિંધ વિંધના ખલુ રંગ મા;

ચરણા એળીને પીતાંખર શોથે માતા અંગ મા. ૧૨

(ચાલ) અંગે તે હલટ ન માએ મા,

ભાવતાં મોજન આઈને થાય મા રાનમુખ ખેલાંછે ગઢની રાથ મા ૧૩

(ઢાળ) રાનમુખ ખેલાં રામનીને શાક પાક પકવાન મા;

આદર ભાવે આઈ આશોગ્યાં, આપ્યાં ફોફળ પાન મા. ૧૪

(ચાલ) પાવન માતાજી તમારૂં નામ મા;

કરે સહી કલ્યાણીને કરે કામ પુરો મારા હાઈડાની આઈ હામ મા, ૧૫

(ઢાળ) હામ પુરો હાઈડાતણી કનકાઈ કાને ધરજે મા;

સિંહવાહની સ્વારી કરીને વેલાં વારે ચડજે મા. ૧૬

(ચાલ) ચડજે તે ચીતડામાં દયા આણી મા;

તારી તેજ ખોલાવી અંબા વાણી મા સમરથ સઘળેતું સફરણી મા, ૧૭

(ઢાળ) સમરથ સઘળે તું સફરણી જે તારા ચુલુ ગાથે મા;

થાય શીખેને સાંભળે તેનાં ભવનાં પાતીક જાય મા. ૧૮

(ચાલ) આસુ સુદ ખીજને સુરવાર મા ગાયોતે રાથ રશીક અતી સાર

કહે એમ વલ્લભદાસ તમારો મા, ચરણે રાખીને પાર હિતારો મા. ૧૯

છંદ આદ્યુદરીનો

આદ્યુદરીને નિત નવાં નોરતાંરે લોલ. તેતો આઈને અનાદઆવે મોરથારેલો.

જેથી જાહેર થયું છે ખીજ જગતનુંરે. વિસ્તારી રીયું છે વગવ ધાનનુરે લો.

જેથી હંદ્રને અસર સર ઉપચારે લો. બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેંધર ઉપચારે લો.

માના રૂપમાં સ્વરૂપ રંગો રંગનાંરે. ગોપે વચ્ચરેણાં અંગો અંગનાંરે.

મદ માદલી કોરબની શીરે ધરીરે. જરહ બાંણીરે ચરેશની રૂએબરીરે.
 આછી હઠોણી શોચે નાગ શેશનીરે. ફણી કુમકી ખની ઘણી વરોકનીરે.
 લોધો ગરબડો ઠકોળ ચોળ ધોળનોરે. રંગ રાતડો ફીરો છે ખણુ મોડનોરે.
 કીધુ કોડીયું ધરિવ પંચાશ કોડ્યુંરે. આત સાહેરુ નીર ધત ધાલીયું રે.
 ખની અછકુળ પરવતની વાઠડીરે. મધ્યે કાકડો ઝકોળ મેરુ તુલ્યનોરે.
 શીયો આતકાર ગગમચાટ શુરનોરે. ભગે ભેત તે હોદાત કન રાતડીરેલો.
 શું વખાણીયે કહી ન ભય વાલડીરે. દેત રૂપીયા પતંગીયા ખળી મુવારે.
 રમે શોળ ચોક ભેગણીના જુથમાંરે. રમે રમક ઝમક કમક જુથજુથમાંરેલો.
 ગાયે જ્ઞાન માંન ધ્યાન આર વેદમાંરે. ભરે કર્મ ધર્મ ધર્મ સ્થત મેદમાંરેલો.
 સર્વ શોભતી ખરખરી તે ખાલીયોરે. પાડે તકોવડ કડોવડ તાળીયોરે લો.
 દેવ દુઠ્ઠીનો કડવડાટ કંકમાં રે. મેઘ મોતીડે મંડાચોછે આનંદમાંરે.
 જે કીરતાર મંત આપુરી કીડા કરીરે. જે કીરતારનીધાર ભગવતીમાંભરીરે.
 હરી ભગવતીનો ફેરાખ એક ટંકમાં રે. કુંજે મીઠાકાસ ટેકથી વિવેકમાંરે લો.

૭૬ જગદીશ્વરીનો-

જય શક્તિ જગદાધાર જયજગદંબેરે, ભગતારક હું ભરતાર શ્રી જગ-
 રામરામર અગ્રીમાંય, સત્ય સ્વરૂપેરે, પર્માનંદ જીત શક્તિ રાહાય વીશ્વવીરૂપેરે
 જગબ્યાપક શ્રી જગદંબ શ્રીજગન્નાતારે, કૃણાકરમકરવીલંબ વિશ્વવીધાતારે
 પ્રજ્ઞાંડ બંધસ્વરૂપ આવથી ભાળેરે, માહેશ્વરી મંગળ રૂપમેમથી વાલોરે.
 કલ્યાણી કરોને કલ્યાણ પાપ પરબળોરે, પરમેશ્વરી રસણુ માંજુહાલ જગારેરે
 બદ્રાણી ભવજલ તાર દેવી દયાળીરે, કનકાઈ કષ્ટ નિવાર નિત્ય નીહાળીરે.
 ગિરબ જુણુ રૂપ અધાધ જ્ઞાનવધારીરે, કાઠંબચોછે શક્ષાત આજય તારોરે.
 મહાકાળી ધરી કપાય વિપત વીહારોરે, મહાલક્ષ્મી કમ્પવરદાન દાસજગારોરે
 મહાસરસ્વતી સુખદાતાર હ્રદિશુધારોરે, જગતારણીને ભમાત વિવેકવધારોરે
 આશાપુરી આશાપુર આધ અગારોરે, મંડિ હું મીંતા જુર શાંતી વધારોરે.
 ભયટાળી અભયધદ આપ માત ભવાનીરે, તુળબ હર ત્રય તાપ દાસપ્રમાણીરે
 ધર્મેશ્વરી ધર્મ ધરાવ દ્રઢ સુઅક્ષરોરે, હરમિલિ શંકટ ટાળ હરખવધારોરે
 જુવનેશ્વરી જ્ઞાંતનિવાર ભરમ નશીડીરે, વિશ્વેશ્વરી જમવીદાર મોહ અસીડીરે.
 નારાયણી નિતિ હમેશ એશ પ્રસારોરે, કલ્યાયની હરતા કલ્કેશ કીરવીક્ષાવોરે
 સરવેશ્વરી શદા શ્રીમંત શોધ રખાવોરે, યેશ્વરમા પદ્મખવતંત યેધખતાવોરે
 પરમેશ્વ શ્રી નવરાલ નૈવત્યવેરોરે, ધરીવજ્રજુપણુ અમી ભાતવિમલવિશેરોરે

જે દરદાશકિત અનુપ રૂપ ધરીનેરે, વિશંભરી વિવિધ ધરૂપ માત વિચારીરે
 ધરી અંગુલમંગ અભંગ આપ બીસાજેરે, મળી સૌ સાહેલીસંગ સુખમાજેરે
 ધરી અંદન પ્રુષ્પ પવીન સર્વ શુભધીરે, મયા કરી મહા અચન રાધ રમંતીરે
 શુરનામે જ્યાં થઈકાર મત્તક નામેરે, સ્તુતિ કરતા અપરમપાર પારનપામેરે
 વાજે શુભ તાલ મદંગ બેરી રાંજેરે, જોતાં બહુ ભરૂંમો રંગ અધીક ઉમંગેરે.
 વરણુવ ત્યાંજોને રોગ પારનપામેરે, વિનવે શુભસ્થ શૂરેશ વાણી વિરમેરે,
 તોઅહપ મતી અદ્વાન ભાવવીનાનોરે, કરીકેમ શકુ સુખુ દ્વાનએકજ આનોરે
 તદપી જગદંબ અપાર કૃષ્ણાકરીરે, શુણીદાસરી અરજ લગારયોવાસ્તિવકારીરે
 એમ જોલી જોલ અશુદ્ધ માતપિતાનેરે, સુચવે પણુ સમજે શુદ્ધ માતપિતાતેરે
 તેમભાગ ક્રોજે તતક્રમ ક્રમ હણીનેરે, જગ પાવક પાળક કથાજબાલગણીનેરે
 મુજ દોશકરી સૌ માફ સાફ દીતેથીરે, મા માનું એ ધનસાફ મુખ વિજેથીરે
 વારાહી વિશંધાર શરણુ ગણીનેરે, લા ભક્તિ ભવસુખકાર ભક્ત ગણીનેરે.
 વાધેશરી સૌ વિખ્યાત મુક્તિ દીજેરે, શિવરૂપ શિવા સ્વસ્થત સુખુ ગ્રહીનેરે
 શતઓમણીસે તેવીય આશીર્વાસેરે, શદઅહી થની મન હોય માનીદાસેરે
 સ્તુતિ કીધીટથવા પાપ તેચીતધરજેરે, જગદંબા પરમ પ્રતાપપાવન કરજેરે

છંદો માહાકાલી તથા ભવાનીના.

છંદ માહાકાળીનો.

જુગ દેવી જસમાજી હું માહાકાળીરે,	જન્મરૂએ વસ્ત્રમે માત માવાવાળીરે.
હું રોવક તારો ભણુ જે માહર.	શીર હપર ધરજે હાથ ખવા.
હાંસ હાહઆમાં શાય છે. આહા.	સુખુ જાવાહું છે મન ખવા.
જે હવા કરો તમે ઘસા જે આહા.	કપજે છાદિ પાવક પાવા.
સુખુ અંબીર છે તાહા માહા.	મા કહેતાં નાઆવે પાર ખવા.
ખાળક છાદિ હું કમે આહા.	જે હોમ વારો આપાર ખવા.
નવતેરી નગરી વસે આહા.	મંજાવરી અદુરસુખખ ખવા.
પતકના સરખાહે મરમ આહા.	માતાનો હપર હાથ ખવા.
પતાક શવળ રાજ્યજે આહા.	ત્યાં વસે અદારે વર્ણુ પાવા.

ત્યાં મતુર નારીઓ અતીથળી માહા.	નિરમળ છે તાર મન	પ વા.
ત્યાં ગરબો બેઢે એકમો માહા.	નવરંગિ કેરા દીન	પાવા.
શણગાર સરવે સોભતા માહા.	નારીઓને પેરણ ચીર	પાવા.
ત્યાં ગુણવંતી ગરબે રમે માહા.	સખીને મનથું ધીર	પાવા.
ત્યાં જાળીઓની કડીઓ વડે માહા.	ત્યાં શોભા નવતમ થાય પાવા.	
મા કુકીલ મુઠ્ઠે રોહા મળ્યા માહા.	નવરંગી નારીઓ ગાય પાવા.	
તે મધ્યે માતા આવીયો માહા.	ચિત્તળીના સરણુ રૂપ	પાવા.
મૂળમા સરખાં શોભતાં માહા.	માથે રૂપ ધર્યું અદ્ભુત	પાવા.
ત્યાં રાણીઓ સર્વે જાંખીં પડી માહા.	મા તેજ તણું અખાડ	પાવા.
રાણીઓ મનમાં એમ ભણે માહા.	બાધ આકેણુ નવલી નાર	પાવા.
એ રૂપ સ્વરૂપે આગળી માહા.	એની સોના સરખી કાથ	પાવા.
મધરાત્રે રાણીઓ પરવરી માહા.	જાણ વિનવીઓ રાએ	પાવા.
રાણીઓ કંઈ આગળ કહે માહા.	સાંભળજે મુજ ભરપાર	પાવા.
રમતાં માતા આવીઆં માહા.	જેખનીઆં કેરે જર	પાવા.
માતા રૂપ સ્વરૂપે આગળાં માહા.	મા પદનીનો અવતાર	પાવા.
તેનાતેજે ત્રિભોવન મોહીરજા માહા.	તે આગળ ક્રોધ નહી નાર	પાવા.
તે રજની રાએ નીર ગમી માહા.	વળી મૂળ થયો મકરુ	પાવા.
તે દીવસ ગયો અતી હોડેડી માહા.	મનડામાં માંટી હાંમ	પાવા.
રાતપડીને રવી આપખો માહા.	એધડીઆં ટમકે બાહાર	પાવા.
ઘેર ઘેરથી સરવે નીચરી માહા.	અરખાં ગાવા રૈ નાર	પાવા.
રંગ મચ્યો સાહેબડી માહા.	એવામાં આભ્યાં માત	પાવા.
રાણીઓએ દાસી મોકલી માહા.	એને જાણ સંભાળીવાત	પાવા.
પતાઇ રાવળ હડીઓ માહા.	જેવાને નવલી નાર	પાવા.
આવી નરખ્યાં નચણું બસે માહા.	તેને મેહ વાંચ્યો અપાર	પાવા.
રૂપ હેખી રાજા મોહી રહ્યા માહા.	મુશળએ ફડીઓ ફેડ	પાવા.
રંગે રાજા મોહીરજો માહા.	નારી શું લાગે મેહ	પાવા.
રમતાં રજની વેહીમંદ માહા.	સકુ મંથુ પિત્તને પેર	પાવા.
હવે માતા આજ્યાં એકલાં માહા.	પનકએ બાણી પેર	પાવા.
પાપી મુઠે પરવરજો માહા.	માતનો અજણ હાથ	પાવા.
માગ માગ મુખમાં કહ્યું માહા.	એક મુખથી બોલ્યાં બાણ	પાવા.

તારું રાજ રંગેભયો ધણું માહા.	મુજ સાથે જોડી મીઠા પાવા.
ખાલો પીઓ છુપીઓ કરો માહા.	ત્યારે મુખથી જોલ્યોરાએ પાવા.
તારું રૂપ વસે હૃદય વિશે માહા.	હું રાખીશ મારે ઘેર પાવા.
ઘોડોલ કરાવું આણેકના માહા.	તેની કોઈ ન જાણે પેર પાવા.
મારે મોઝે સણીઓ અલીધણી માહા.	તેમાં પદસણી આપ પાવા.
ત્યારે કોપ કરીને જોડીયાં માહા.	ભારું મટણું સળ પાવા.
તારું રાજ ગણું જડમુળથી માહા.	તારાં પ્રેમે પ્રગટનાં પાપ પાવા.
હવે ચેત ચેત અભાગીયા માહા.	એકું કહીને સખાપીઆત પાવા.
દક્ષિણથી દળ આગળું માહા.	ત્યાં રોષેકે રણુચંદ્ર પાવા.
પીઠ ત્રણવાં પાપર માહા.	છડીએ ફરમાએ જન પાવા.
સુરદાસે રહીને પુછીયું માહા.	હું ભરીયો આજ રસાળ પાવા.
ત્યાં છુડી મારી પાળ કરી માહા.	નીસરયા મુઝલા કહીત પાવા.
ત્યાં જુલ્હામાંડણું છે એક ત્યાં માહા.	ત્યાં તો વરતોએ ઉત્તજાત પાવા.
આલી આવો સત્ત્વ સુકી માહા.	જઈ કહી પુછી જાત પાવા.
હું એ તમારો જાણુએ માહા.	હવે કરજો મારી વાર પાવા.
હૃદ હશરકર આગળ થયો માહા.	જોળવીયો ભરથાર પાવા.
ત્યાં રાયનું દળ સઘણું હજુ માહા.	ત્યાં જુલ્હાવાલુજનક પાર પાવા.
ત્યાં રૂધિરલણી નદીઓ વહી માહા.	ઝમર કીધો અધીકાર પાવા.
પતરાઈનું પત ગણું માહા.	તે જાણી જગતમાં જાત પાવા.
જંગે જંગ પુરા થયા માહા.	ત્યારે ખપર ભરીયું રીંશ પાવા.
ત્યારે પતાઈ રાણો સમજીઓ માહા.	મુજ ઉપર કોપ્યાં આત પાવા.
ઠરઠરતો રાવે શરણે ગણે માહા.	ખેલ સરખત જોડી હાથ પાવા.
હું અજ્ઞાનીએ નવ ઓળખ્યાં માહા.	તારોમાહામોટો મહી માય પાવા.
મુજ ઉપર દયા કરો માહા.	દળ સઘણું પાણું જાપ પાવા.
ત્યારે માહાકાળીયે દયા કરી માહા.	ખહુ આપું છપનું છપ પાવા.
હું અનામી રાજીઓ માહા.	પતાઈનું ટાણું ફૂંખ પાવા.
જે ગાય રીષિને સાંભળે માહા.	તેના મનની પોયે આશ પાવા.
હું જસવંતી હું કાળીકા માહા.	શુણુ ગાએ વલ્લભ દામ પાવા.

છંદ પાવાવાળીનો.

આ આવેલી મઠમી કીતરખાં માહાકાળીરે. આ ખરવડીયાં મુજસત પાવા.

શોખ કરયા સુગાર શું	માહા.	માની ઝોઢણી અકઝમાળ પાવા.
માને કાંખીને કડલાં સોભતાં	માહા.	માને આંઝરનો ઝમકાર પાવા.
માને બાંહે પાંજીખંધ બેરખા	માહા.	માને ફરો આંગળીએ વેઢ પાવા.
માને અલને હુમણું શોખતું	માહા.	માને કંઠેં એકવળ હાર પાવા.
માને નકે નકવેસર શોખતું	માહા.	માને ઢીલડી તપે લલાડ પાવા.
માને સેંધે બર્ષો સિંદોર શું	માહા.	મા એટલો વરીયલ નામ પાવા.
મા એંશઠ બેનું તેડાવ શું	માહા.	મા સાથે ઢોષલો વાર પાવા.
મા કુલના ઠડા હાથમાં	માહા.	મા પરવરીયાં શુજસત પાવા.
મા જાઢણુવાકુ તાર પરખણું	માહા.	મા શુજર ખંડમાં ગામ પાવા.
મા સનખલપુર શોખાંખણું	માહા.	માણ ત્યાં કરેય છે વાસ પાવા.
મા સર્વે મળીને કરી સ્થપન	માહા.	માણ મનસરોવર માંચ પાવા.
મા કુકડીયાં તે સજ કરી	માહા.	મા યયાંતે ઘડી અસ્વાર પાવા.
મા ફેસરી બાધા પિડેચયાં	માહા.	મા લીધુ ભમર ભાહુહાથ પાવા.
મા રમતા રમતાં નિસરયાં	માહા.	આબ્યાં માનસરોવર પાસ પાવા.
મા મૂરખ તપે પરણી ધબે	માહા.	ત્યાં ભાગી કુવરીને તરસ પાવા.
મા સાથે ચિકાસી ખર કુતચી	માહા.	આબ્યાં માનસરોવર માંચ પાવા.
માનસરોવર તળાવડી	માહા.	તેમાં ભરીયાં નીરમળનીર પાવા.
મા ભીતરને કીધાં પોતીયાં	માહા.	મા નાહીને પીધાં નીર પાવા.
મા પિડીમાંથી પિડો યથે	માહા.	ચીથે અઝીમાંથી પુરૂષ પાવા.
મા પ્રચટ પરતે ત્યાંથી યથે	માહા.	માને લળી લળી લાગુપાપપાવા.
મા હિંદુ કેરં દેવતા	માહા.	બળદાળી બહુચર માત પાવા.
મા લીલા તે નેભ ફરફરે	માહા.	આવી મુગલા કેરી ફોજ પાવા.
મા પાટણુ વાડે ફોજ પરહરી	માહા.	કરચું દેહણુ મેલાણુ પાવા.
એક બ્રત આમગ પેદા કર્યું	માહા.	આવી મુગલા કેરી ફોજ પાવા.
મા જોયરમા એમખોલીયાં	માહા.	અલ્યા મ લખ્યા મારૂનામપાવા.
મા મુચડે વારચું નવ કરચું	માહા.	મડી મુગલા કેરી ફોજ પાવા.
મા બહુચર માનાં મજલા	માહા.	લઈ તળીયા તલામાંથ પાવા.
મા કુકડીયાં ભોજન કીધાં	માહા.	પહે મડીએ માને રીશ પાવા.
મા મુવા તે મગ બોલાવીયા.	માહા.	તે અટરે તણાં ઘટમાંચ પાવા.
મા બહુચરમા પહે કોપયાં	માહા.	પહે આઈ ચીઆં અસ્વાર પાવા.
માથે મિમૂળ લીધું હાથમાં	માહા.	પહે કાઢ્યો અટરનો ચાણુ પાવા.

મા કુંતી ધોડો મારીયો	માહા.	પછે હાથી પાડ્યો એક	પાવા.
મા ખોડી મુગલ એક મારીયો	માહા.	ખીજ મુગતણા નહીં પાર	પાવા.
મા મોલે મુગલ એક મારીયો	માહા.	મારયો પાદસાનો બાણેજ	પાવા.
મા હુરમુ પદ સરવ એકબી	માહા.	આવી કબલી મુગલની પાસ	પાવા.
તેં માનું વારયું નવ કરયું	માહા.	તે હાથે જમાવ્યું વેર	પાવા.
ત્યા હાથ પાંધીને આવીયાં	માહા.	માને લખી લખી લાચુ પાય	પાવા.
મા સોનના ઘડાનું તારામધલાં	માહા.	મેલાનું મંકજમાય	પાવા.
તાડું દેવળ જોયું અણુવ શું	માહા.	મા હુપર ધોળી ધળય	પાવા.
તારે આચરે હવન કરાવ શું	માહા.	માહી શ્રીફળ સુદડી હોમાય	પાવા.
મા બસો ભંડારો કરાવ શું	માહા.	મા તારા પ્રાણેણુ ભણુશેવેદ	પાવા.
મા મુગલ નમાવ્યો તે ઘડી	માહા.	પછે એકવી સુમરાત	પાવા.
મા વલ્લભ ધોળા બાહજે	માહા.	તેં નિશ્ચય રાખ્યું નામ	પાવા.
ગાય શીખેને સાંભળે	માહા.	તેની પાહુમર પુરે આશ	પાવા.

છંદ પતાપ રાવળનો.

પુણુ મણુપતીના પાય	પુણું અંખીકાની પાવડી રે.	૧
શેણું સનખલપુર રાય	મેયા કરજે મુજ આવડી રે.	૨
મતુર દેશ અપાંનેર વરો કરણા	નીધ કાળીકા રે.	૩
કીધો તરૂંગાનો ધેર	ખણુ ગુણુ નીધ ખાળકા રે.	૪
સરોવર પાંધી અષ્ટ	પવન પાંણી પેદા કરયાં રે.	૫
કીધી વૃખાને વ્રષ્ઠ ધન	ધાન્ય ધરણુ ધરી રે.	૬
નદી ધરવતને પાણુ	મહી માંડલને માનવી રે.	૭
જેવા જોશી તે જાણુ	દેવ રૂપિ ને દાનવી રે.	૮
પાવાગઢનો પ્રતાપ ત્રિશા	જાણી વાસો વસ્ત્રાં રે	૯
આશ શકિત તે આપ	ધર્મ લોક યકી ધરયાં રે.	૧૦
પંતાપ રાજ્ય પ્રમંડ	ધરમ રાજ કરે પાણી રે.	૧૧
જેના દેશમાં નહીં દંડ	કીષા કાળીકાની છે ધણી રે.	૧૨
નવરાત્રિ કેરી ચત્ર રમે	ચોસઠ જાગણી રે.	૧૩
મન વીચારયું ત્યાંય	માત આવ જોવા જોગણી રે.	૧૪
માનવી મંત્રજ	જાય ગરમે રમે સહુ શુંકરી રે.	૧૫
અદકાર પદકાર	મિત્ર નારાયણી નામના રે.	૧૬

સગળ શોળે સુગાર અમણા મોળીને સુઠી રે.	૧૭
કંઠે મુકતા ફળના હાર ફેર ફરેછે કુઠી રે.	૧૮
તેમાં કાળકાળ માત અરબે રમવાને આવીમાં રે.	૧૯
વાંણી વેદમાં વિગ્યાત રૂપ લક્ષ્મિ લાવીમાં રે.	૨૦
થીયું પતાઇને જાણુ રૂપ જીવાને કારણે રે.	૨૧
લાગ્યું મોહનું પાણુ ખીશજ નવ રણું ધારણે રે.	૨૨
આંખાં ઉમીયાને ઇશ કાળી જીવાને કારણે રે.	૨૩
જીવત અંખા જગદીશ વિણું જાણ માને વારણે રે.	૨૪
માણ પુગ્યાં મવ સત મંદર આંખાં સહુ માનવી રે.	૨૫
તેમાં કાળકાળ માત સ્વર્ગ લોકકેરી રચામતા રે.	૨૬
પતાઇ રાજાણું પાપ કરમાં લીધો છેડયો રે.	૨૭
અંખા એકલાંછે આપ ગાલો છળ કરીને છેડયો રે.	૨૮
માત થીયાં પ્રસન્ન માગ માગ મુખથી કયું રે.	૨૯
દેવીયે દીપું દરશન લક્ષણુ હીણું ત્યાં નવ રીયું રે.	૩૦
પતાઇ બેલો તણી વાર જીહું બોલીને જ્યાહરે રે.	૩૧
રયાંમા આવો મુજ સાથ મંદીર રાણું હું માહરે રે.	૩૨
સતિયે દીરે આપ મુખ મેલ છેડો માહરે રે.	૩૩
પંચે મળ્યાં તારાં પાપ જાણે પ્રાણુ પાવો તાહેરે રે.	૩૪
કીધો કાળકાળે કોપ વેલોગ કરવે એનો ગયો રે.	૩૫
આપ થીયાં અગ્રેષ્ઠ જખમારી રાજ રીયો રે.	૩૬
હુબો શોળે હજાર ચાર લક્ષ ઘોડે ચડણે રે.	૩૮
ઉતારયાં મહિપતીનાં માંન પાવે ગઢ આવી પડયો રે.	૩૯
અટક દીધીછે આણુ સુલતાન શેર સાંખીયું રે.	૪૦
પૂરાં વરણ થયાં પાંચ વઢતાં વેરી તે વશ થયો રે.	૪૧
ખુટયાં નવાણું નાં નિર અંમ થીયાં અલોપમાં રે.	૪૨
ધારણુ નવ રીયું ખીર માતા કાળીકાના કોપથી રે.	૪૩
નજર કીધી જટ જીવિયે થીયો બેઢયો રે.	૪૪
ભોમીયે કીધીછે ભલ લંચકર લાંબો છે લોડીયો રે.	૪૫
પછે પતાઇ તેણીચાર કોપ કાળીકાનો જાણીયો રે.	૪૬
વેરી આંબોછે ધેર પરણય પડયો માંડીયો રે.	૪૭

રહે સખીએ રૂંધા કાળીકાના, કોપમાં છે	૬૮
મોતી માણાં કથા વીર, જુએ ભરડાવી, વાપીમાં રે	૬૯
નવમે નવાણું નાર, રૂડી સ્વામીનર, રાણીકું રે	૭૦
મારીનાખી કરખાર જ્યેમનમંતી નવ જાણીકું રે	૭૧
પુત્ર પટાધર પાંચ રાજવીર પૂરે રોડીયા રે	૭૨
અટક દીધીએ આંમ આંમ ડવટ કરીને એલીયા રે	૭૩
દોવટ દીધીએ દરખાર હસ્તી ઘોડાને પાલખી રે	૭૪
ભગ્યા લુપના ભંડાર ખજાના સરવે છટીયા રે	૭૫
ગીયો શક્તિને સરણ પાત્રાગઢ કરો રાજ્યો રે	૭૬
કઠણુ સંભળાવ્યાં કરણુ મુરખ મનમાં ન લાજ્યો રે	૭૭
મતી ચઢીએ મારી મુઠ નવ જોળખ્યાં મે માતને રે	૭૮
પ્રાકમ મારાંછે મુંઢ પુરો મનકેરી કામના રે	૭૯
માયેં આપ્યું વરદાન અનમે કરીને સ્થાપીયો રે	૮૦
હરો વૈકુંઠનો રાસ રૂપ સમજાવું આપીયું રે	૮૧
ચીયો જ્યો સરકાર નરપતિને મળ્યો રે	૮૨
સંવત રોજે હબર પ્રદિવ પાડી પોતે પડ્યો રે	૮૩
શુભત રોજે હબર મુંઢે મારીનાખ્યા માનવી રે	૮૪
એવી અપરજ પાર કીધી ડમર તરાવડી રે	૮૫
હિતપત્થ કાળીકાની ગાય શીખિને સાંભળે રે	૮૬
કરે નાચયણીકું નેહ રૂપ સાગર ચક્રે કરે રે	૮૭
કાણી લક્ષ્મી હર સુત કરે કોટ શુભ કામના રે	૮૮
વાંઝીયાં પાંમેછે પુત્ર પ્રીતે પાંધેછે પારણાં રે	૮૯
રોગ રોગી કરા જાવ રૂપ સાગર ચક્રે કરે રે	૯૦
ધામે ભગવતીને જોગ કીધ કરે માતા કાળીકા રે	૯૧
શામળ ભટ શ્રીગોડ પીતા પરસોતમજીતજી રે	૯૨
ગરજો ગાય કરજોડ જશ મહીમા વાષે મળ્યો રે	૯૩
છંદ ગાય નરનાર કીધ કરે માતા કાળીકા રે	૯૪
શામળ કુંડે વારમ વાર જે જે જોલો ત્રિપુરતણી રે	૯૫

છંદ માહા કાળીનો.

માજી હું માવાની પરચણી કે, કાળીકાજી રે. લોહ. ૧

- છામા તારી હુમરેડે છે જાત કે, ચડખું ઢોલકું રે લોલ. ૨
 મા તારા મંડપની ચોભાજ કે, મુખેપી ચી મુકુરે લોલ. ૩
 મા ત્યાં તપ કરતાં ઢિઠા કે, વિશ્વામીત રૂપિ રે લોલ. ૪
 મા તારા ડાખા જમણા કુંડ કે, અંઝા જમનાં સરસ્વતીરે લો. ૫
 મા તારાં કુકડીઆ દશ વીરા કે, જાણ સજામાં ચડે રે લોલ. ૬
 કેદા મુગલે મારીનાખ્યાં કે, ખોલાળમાં પેટમાં રે લોલ. ૭
 કે પ્રભાતે પંખીરાં ખોલ્યાં કે, કીર્તિ ટહુકલો રે લોલ. ૮
 બીધાં ખડગ ને ત્રિભૂજ કે, અસુરને મારીઓ રે લોલ. ૯
 કાડી ઉદર નીકળ્યાં પાહાર કે, અસુરને હાથે હણ્યો રે લોલ. ૧૦
 આવી આવી નોસ્તાની નવ રાત કે, મા ગરબે રમે રે લોલ. ૧૧
 માએ છુલ મેલ્યા કેસ કે, કુદડી બહુ ફરે રે લોલ. ૧૨
 રાજની ચતુરાં ચંપલ નાર કે, કાલકાને ખેનપણું રે લોલ. ૧૩
 ખેની મારી ગરબે રમવા આવો કે, ભવાની મા કાળકારે લોલ. ૧૪
 માછ શીઓ સજા રાણુગાર કે, રમું રંગમાં રે લોલ. ૧૫
 ઝોઢયાં અમર કેરી જોડ કે, ચરણાં ચુંદડી રે લોલ. ૧૬
 માએ કરી કેશરની આડ કે, વચમાં ટીલડી રે લોલ. ૧૭
 સંધે ભરણ છે સિંહુર કે, વેણા કાળી નામણી રે લોલ. ૧૮
 માછ કાંતે સેનાની રેખ કે, ટીલીની સોભા ધણી રે લોલ. ૧૯
 ખાથે ઝાંઝરનો અમકાર કે, વાગે ધુધરા રે લોલ. ૨૦
 ઝોસઠ ખેની મળીછે ત્યાંમ કે, રાણુગારની ચોભાધણીરે લોલ. ૨૧
 આખું રૂઠું ચવડું માંપનેર કે, વચમાં ચોકછે રે લોલ. ૨૨
 રાજની ચતુરાં ચંપલ નાર કે, કાળીકાને ખેનપણું રે લોલ. ૨૩
 ખેની મારી ગરબે રમવા આવો કે, ભવાની મા કાળકારે લોલ. ૨૪
 ખેલે મંડપની માંધ કે ફેર ફેરે કુદડી રે લોલ. ૨૫
 જોવા મળીઆ તેંત્રીસકોડ દેવ કે, કુલડાં વેરીઆં રે લોલ. ૨૬
 રાજએ અંધારધણે ઝોઢવા કે, મા તારે હોરડે રે લોલ. ૨૭
 રાજએ જળ કરી અલ્લો કે, માછનો છેડલો રે લોલ. ૨૮
 માગ માગ ખવાનાં સજન કે, તુલનાં ચાંદ રે લોલ. ૨૯
 માગ માગ પુત્ર કેરી જોડ કે, ખંખાણું પાણી રે લોલ. ૩૦
 માગ માગ કોડાની કોડસાળ કે, હરની માંગ તુલતાં રે લોલ. ૩૧

- માગ માગ તોડુને તોડખન કે, જાંભણ અતી ઘણીરે લોલ. ૩૩
 માગ માગ શુભચિત સરખો દેશ કે, અમ્ર ખેસણાં રે લોલ. ૩૪
 માગ માગ સરત સરજી રોજેર કે, પાંદર અલી ઘણાં રે લોલ. ૩૫
 માગ માગ કિતર કેરી ખંડ કે નવ કોટી માળવો રે લોલ. ૩૬
 માગ માગ પશ્ચિમ સરખો દેશ કે, રણજોડ રાજ કરે રે લોલ. ૩૭
 માગ માગ નવ ખંડનું રાજ કે, ચાંદો સૂરજ તપે રે લોલ. ૩૮
 કે માણુ એકલડું વરધન કે, બોલોલે પધાળે રે લોલ. ૩૯
 ફક ફક શાવાના રાજન કે, એ શું આગીયું રે લોલ. ૪૦
 આજ્યથી છઠેને છ માસ કે, મુજ તારૂં મધું રે લોલ. ૪૧
 કાળકા સડવડ માલ્યાં ભય કે, બળરે નીસરયાં રે લોલ. ૪૨
 કે છુટીઓ દર દરવાજો દીક્ષન કે, જમને પુછીયું રે લોલ. ૪૩
 કેની કોર પયાના દરખાર કે, કેણી કોર રાવજાયાં રે લોલ. ૪૪
 માતા ઉગમણા દરખાર કે, અમ્રમણા રાજવળાં રે લોલ. ૪૫
 કયાંથી નજીબી આવી પોઠ કે, બ્રહ્મ પુછીયું રે લોલ. ૪૬
 પોઠમાં સીસી વરતુ ભોય કે, પોઠમાં શું ભયું રે લોલ. ૪૭
 પોઠમાં લવીંગ સોપારી એલચીપ કે, માથારી ઘણી રે લોલ. ૪૮
 છુટીએ છુટી નાખી એક કે, લોહીની વારા માલી રે લોલ. ૪૯
 માંહીથી નીકળ્યા મુગલા દૈત કે, કેસ રોપીયા રે લોલ. ૫૦
 ખાંધ્યાં તરવારે તોરણ કે, કાળીકા કોપીયાં રે લોલ. ૫૧
 ભાગ ભાગ પાવાના રાજન કે પાવો તારો ધેરીઓ રે લોલ. ૫૨
 લીહુડે છેડે માંડયાં પલાંણ કે, પેયાઈ આગીયો રે લોલ. ૫૩
 રાજ તારી રણી કાઢે ખાહાર કે કાંકરીયા પાગ ભરે રે લોલ. ૫૪
 ફરતી ફરે માણની ફોજ કે, પાવો ધેરીએ રે લોલ. ૫૫
 લીધું લીધું ચાદું ચાંજાનેર કે, રાજ ગઢ રોળીયો રે લોલ. ૫૬
 રોળ્યા શુભાને સરદાર કે, પૂત્ર પાટવી રે લોલ. ૫૭
 જાળનવંતી જાણીયું અનેક કે, શ્રમલા વજગ્યા ઘણાં રે લોલ. ૫૮
 પાટવી પૂતની નાર કે, તેને છે કુખ ઘણાં રે લોલ. ૫૯
 માથીને કીધલકે ચકચર કે, પાવો ધેરીયો રે લોલ. ૬૦
 સુલતાન આલકે ચંધે, છડીદાર કે, પાવે જઈ મળ્યો રે લોલ. ૬૧
 તેને મળ્યું અખો વરધન કે, નીર જરયાં નેવયાં રે લોલ. ૬૨

માણ હું છોરે તમારો હાથ કે, આપે અને આજ્ઞા રે લોલ. ૬૩
 માનાં લોચન દીકાં વીક્ષણ કે, ચતી આંખડી રે લોલ. ૬૪
 હસતાન નમ્મે માનેશીશ કે, યાચે પડી મીલજી રે લોલ. ૬૫
 માણ વાત વીસારી સન કે, અરુપ મતીએ યોગી રે લોલ. ૬૬
 માણ થયાં તેને પરસંન કે, માત્ર મુષમાન થઈ રે લોલ. ૬૭
 આપુરે હું ને વરદાન કે, પાવોતક બેસણું રે લોલ. ૬૮
 માણ થાને અને પ્રસંન કે, નથી જ્ઞેતાં સજ્જ હવે રે લોલ. ૬૯
 માથુ ભક્તિ પદારથ વેરાળ કે, શીલું માન્ય મરણને રે લોલ. ૭૦
 માણએ મુસ્તક મેલ્યો હાથ કે, નીરમે કરી સ્થાપીયો રે લોલ. ૭૧
 સાતમી પેઢીએ આપીશ રાજ કે, પાવોતક આપીએ રે લોલ. ૭૨
 માનો યાજે હું શેવક કે, નીરમે સ્થાપીયો રે લોલ. ૭૩
 ઉપમા કાળકાળી દોઈ ગાય કે, શીખે સંભળે રે લોલ. ૭૪
 ગરીબો ગાયે છે જલ્લભ કે, શેવક માનો સહી રે લોલ. ૭૫
 માણ આપ લે અમીચલ વાણુ કે, પ્રલિ છે યોગી રે લોલ. ૭૬

છંદ કાળીકાનો.

દેવી ગરમે રમે છે માત્ર કાળીકા રે, કરે શેવક તણી પ્રતીપાલકા રે. દેવી
 માનો તીરથ તીરે વાસ છે રે, માનો આદ્ય જીવનમાં પ્રકાશ છે રે. દે
 અંખા અવની ઉપર તમે આવીયાં રે, આલી દેહુને આભ્યાં સંધારના રે. દે
 માથે પ્રથમ નકુલેશ મારીયો રે, કે માથે શુભ નિશુભ સંધારીયો રે. દે
 માથે મહિપાત્રર જેવાને મારીયા રે. માથે રક્તપિંજ સરખાને રાળીયો રે. દે
 માથે કુમરોત્તમન ધંધાળીયો રે, માથે અંડમુંડ સરખાને ચોળીયો રે. દે
 તેવ તેવડી મળીએ સરવ પાળીયું રે, કે અરમો રમે ને પાડે તાળીયું રે. દે
 માણ ફરે કુદડીને ગાયે છંદમાં રે, પડછંદ પડે છે પાતાળમાં રે. દે
 મતવાલી ફરે છે મધુ પાનમાં રે, શિવ વિષ્ણુ આંખામાની શેવમાં રે. દે
 માનો પ્રજ્ઞા ન જાણે બેદને રે, કે હાસ સનમુખ રહે છે કિંચનો રે. દે

અરબા છંદ આહા કાળીનો.

સરસ્વતિ ગુણપતીરે થયે લાગુ છું, કર જ્ઞેડીને કાળીરે વિલ માથું છું
 આભ્યાં નવે તે નોરતાં રેવાનિરથવાને, જગન્ના સંઘી કૃગારરે અણસો મેલીને.
 માથુ શુધે તે માણરે અંખાઅલખેલી, વાંસે લંખક વેણીરે ગોડણુ ગોળીને.
 પાંધ્યાં તણીને ખેરજાંદીરની જોડીયે, અંકુરજાંદી નહીંખાને નીરખી રીયે.

સેયે પૂરણ સિંહુર રે સેયે અપૂરે, જાણુ જુનમ કેસે રે માંડ્યો છે મુસે.
 કાને ઝાલ લોલખીયાં રે પંડામે વેણુ, આંછ આખ અણ્ણીયાળીરે આડીટીલડી
 નેણુ બાંણુ અડાવીરે આપે અલખેલી, તપે આસહ બેનીરે થઇ છે બેલી.
 નાકે નથ જડાઉરે મારણી આપે છે, ગોરા માલ ત ઉપરરે માળુવું ત્રાફેલછે.
 હંત હેમ જડાઉરે હાડમળી કળીયું, હમતાં હેત જણાવેરે રંગમી રલડીયુ.
 કંઠે સેયે કંઠેસરે વાડ્યો વેલડીયું, હાર લેકે હાધ્યામારે ખમડે હુલસીયું.
 પેરણ કમખા કશું બલરે આતે સુંઠડીયુ, મેણુ ગોળ હીસતુરે સાવજને મળીયુ.
 બાંધે બાંધ્યાં બાળુખંધરે લટકેલેખડી, હાથે સુડીકે હિમનીરે વિટીકો હીરેજડી
 પેયી ચીર અનોપમરે આઠગીઆંકવળ્યા ધાવરાના બુધરાને આડે ઢાળ હળ્યા.
 આંઝર લંગરનીરે બુધરા ધમકે છે, પેયી અણુવટ વીછવારે પાંઉમાં હમછે
 ટોળાં તવ તવડીનારે શોભે છે સારાં, વાગે ભુંગળ પમાળેરે કાંશીધારસાળાં
 જટાધારી જુગતેધીરે જીવાને આળ્યા, સંગ સોહામણુરે ઉમીચાલુ લાળ્યા.
 આળ્યા કળી કાનુડોરે મારમીયું વાળો, સાથે લકમી નાનકડારે મંગણિકેડો
 અંડિયુને આમુડારે ચિતોડ આચમાં, જીવાનીને બીડીધારે અંબિકાઆદરમાં
 આળ્યાં બાળી બોઅસરે કુકડે અસ્વાચી, કેડે બાંધી કહારીરે હાથમાંછે ઝારી.
 રમિ જમિને દેવીયુરે હરખારે આળી, માના હાથમાં શીભેરે આચરમીધાલી.
 સીધી ગીરનર તેમાં દેવળ દાતારનું, એક મુઠ્ઠી જહાંડરે જુઓ રૂપ માતાનું
 હાથ પોઆમાંછે હાથિરે હાથકેથી હાલે સાત સાચરે મુખમાંરે જહાંઆચર આણે
 મા ગરબામાં મુઠ્ઠામેરે અવરશુકહીષે, શ્રવિ પંડિત લીધાસાચરે અંડપમાંમાચે
 લીધું બમેળ જુગારે અપટીમાં પોતે, અરણુ કરી ત્યાં કે રે તારાની જતે.
 બાંધી ત્રિજળે તણુ લોકરે કુહડી તે ફરતી કરે હાક ખડોરે નિસીચરને ચરતી.
 આળ્યા દેવતા સર્વેરે નોરતાંમે ઢાહાડે, ગરબો ગાથો કળીનીરે વલ્લભ મેવાડે.

હંદે ભિવાની માંમે.

ગાહ હું તે અણુપતિ રાએ ભવાની માં.	સારેદાલું થાએ સાએ ભવાની માં.
અણુ તમોશ કાઠે	ભવાં નીર્જાને થાવન થાણું.
અણુ કમળ શીશ આડું.	ભવાં સનમુંબ જા જા સામું.
રૂપીયા કમળમાં રહેજે.	ભવાં હાડી તે દરશન દેજે.
વેદવેદાંતે વખાણું.	ભવાં તેમે ઘડાકણું તેમે વાણું.
ઘડે ઘટ રમતાં દેખું.	ભવાં સત્ય સ્વરૂપે કરી લેખું.
અખંડ રૂપ અવીનારી.	ભવાં તેમે ગંગાને તેમે કારી.

(૧૦૮)

આથ અનાદ તમે એક. જવા૦	ફપ તમારાં અનેક.	જવા૦
કુમ કચી વરણુવ થાએ. જવા૦	ચેથનાથે ન ગવાએ.	જવા૦
વિલાસ કૃષેજો રંગે. જવા૦	એસક જ્ઞાણીને સંધે.	જવા૦
તેવતેવડી મદમાલી. જવા૦	છંદે તે ગરખો ચાલી.	જવા૦
અંઝર ઝલર વાગે. જવા૦	તાલ મદંગ રંગ બેરી.	જવા૦
ધુંધર રંગમાં ઘેરી. જવા૦	ચોયદસે શબ્દના લોલ.	જવા૦
ગાછળે છે પ્રાંસાંડ. જવા૦	ફરતી તે કુદડી ફરે.	જવા૦
દાથ પર કીજે મેર. જવા૦	ધંધરી થીચાંછે મતવાલી.	જવા૦
રંગમાં રંગેએ માહાકાળી જવા૦	ચરણા ચાળીને હાર લેકે.	જવા૦
અધગંધ મંદન બેકે. જવા૦	કનક ગરમે જાળી.	જવા૦
વિષ્ણુ ચીયાંછે વખાણી જવા૦	શિવ પારવતી લુવે નરખી	જવા૦
ચકલ પ્રાંસાંડમાં સરખી. જવા૦	દેવ વેમાંને ચડી નરખે.	જવા૦
છવતર સદ્ગુણ કરી લેખે. જવા૦	નવદીન ગાથે નવ જ્ઞેગી	જવા૦
ભાવે ભળે પ્રહા બોગી જવા૦	દશમે તે જે જેકાર.	જવા૦
નરખીને પ્રાશિત જાથ. જવા૦	કુશમે ભયને વેણુવાલી.	જવા૦
હેલ રમો છો જોગાળી. જવા૦	લટકે મહિપાસર માર્ગો.	જવા૦
સેન્ધ સહીત સંધારો. જવા૦	ધુંત્રતોચન ધંધાળવા.	જવા૦
ચંડમુંડ રણમાં રેણચો. જવા૦	એસાસી સિદ્ધને કમાયા.	જવા૦
રકતખીજમાર રકત પીકું જવા૦	દેવતાત્રું કારજ સીધું.	જવા૦
શુંજ નિશ્ચલ કીધા નાથ. જવા૦	ત્રેલોકનો દળ્યો ગથ.	જવા૦
શેવકને રેલે સાથ. જવા૦	મુજપર કરજે મેર.	જવા૦
નિત નિત ફરથન જાયે. જવા૦	સનપ્લપુરમાં વાસ.	જવા૦
શીવરામ તમારો દાસ. જવા૦	ગુણોને ચરણ નિવાસ.	જવા૦

છંદ ભવાની માનો.

નમુ આચારની રાણી માવ ભવાનીરે, આ અરજ કરે મન આપણી માત જા૦
તમે આણુ દે મેર આવો માત જા૦ તમે શેવકને મન પ્રાપ્તે. માવ જા૦
તારો શેવક થાયછે કુખિયો માત જા૦ તમે આવીને કરજે કુખિયો માત જા૦
તનેનહી વહાલા નહિ વેરી માત જા૦ મને દેવતા પૂજે પક્ષી માવ જા૦
હુતો આવીને ચરણે લાગુ માત જા૦ તારો દાસ થઈને માત જા૦ માત જા૦
દાસ બાણીને ફરથન દેલે માત જા૦ શેવકની ખબર લેલે. માવ જા૦

(૧૦૯)

દીન જોધને દાસ તમારો, માત જાં આશરો છે અંખે તારો માત જાં
તારે હાથે સુડલા ખળકે, માત જાં તારે કાંને કળા કુંધ બળકે માત જાં
માણુકના મુગટ ઝળકે, માત જાં વચ્ચે પાણું લીછ મળકે માત જાં
મોતીની પેઢેચ વાળી, માત જાં શેવક સોને દયો પાળી, માત જાં
તારે દારે ના મળે તાણું, માત જાં તે પેઢેચાં કસળી સાણું, માત જાં
તારો આરાસરમાં વાસ, માત જાં કહે વલ્લભ ધોળો દાસ, માત જાં
આ વલ્લભ કેરી વાણી, માત જાં સાંભળો આરાસર રાણી માત જાં

છંદો ચોસઠ જોગણીઓના.

છંદ ચોસઠ જોગણીનો.

નવનોરતાંની રાત રણીયામણીરે લોલ જીવો રમવાનુસ્થાનક સોઢામણીરે લો.
જોગમાયા મળીને ગરખે રમેરે લો. તેનાં નામ કહ્યું તે સહુને ગમેરે લો.
ગિરનારીઆવી ધ્રુવધ્રુને આગજીરે લો. કાંનમાંહી જડાળ્યાં જાતો જાતનાંરે.
રચી માંડવી માંજીકની મોતીધણીરે લો. હીરા મણીને રત્ન ભાતો ભાતનાંરે લો.
કાનમાંહી જડાળ્યાં જાતો જાતનાંરે લો. તે પર હીરા રતનસુ જડાવીયારે લો.
મીનાકારી કામ ગરખીમાં કીધણીરે લો. ચોક આગજી સોનેજડાવીવીધણીરે લો.
માંછ કસ્તુરી કપુરને અંતર ઘણીરે લો. ધુપખેડેયાં ઘણાં જાતો ભાતનાંરે લો.
કાળીકાળકાને પાળીખોચરા રમેરે લો. સામાં સરસ્વતીજવાની અંખાનેગમેરે
ત્રિપુરાસુદર જવાની જીવનેસ્વચીરે લો. રોચીશુંદરી શકત શીતળા રમેરે લો.
આશાપૂસ હરસત હિંગલા રમેરે લો. રમે ખંભાત વાંકોલને વાધેશ્વરીરે લો.
કાંમધેનડી વાજલને રવેચડીરે લો. હમૈયા મોહમાયાને ખોડીયારણીરે લો.
કનકાધને રમ્યાની ઘણી છુટકે રે લો. વજ્રધારણીને ચંડિકા સુરેશ્વરીરે લો.
સોકનાશની જડીને માયા મળીરે લો. મેઘવહિની રૂડેશ્વરી જવાળામુખીરે.
મેઘ મદની જગતને કરે સુખીરે લો. ખીજ માતીકાપીઠને કાલંખચીરે લો.
અખધુતણી પીચાચને વેરાવળીરે લો. રમે સીંધવી રૂડાપુચને ખેડાવળીરે લો.
રમે શંકરીટખકોચ શાજકારણીરે લો. હંચ હંચલીને વંચ વંચલીરમેરે લો.
સુકતેશ્વરીને તોતલા મુજને જમેરે લો. ખાદર દેવકી વૈષ્ણવી વિદ્ય હરે લો.

આબ્યા ગઢથીઘોડેચડી પિતાંખરાહેલો. માતા સોનલ કરેછે સહની શરભચરે.
 ચાક મોકળોને મધ્યગરખીભરારેલો. કીધાં કોડીયાં દીપક ભરી ધતનાંરેલો.
 થીયો અતકાર અમમગાટ જીજવોરેલો. આજ દેવી રમેછે ગામો ગામનીરેલો.
 જીવો રમત રમેછે હવે કેવીયું રે લો. કાંખીકડાંનો ઠણેણાટ થેચોરે લો.
 વોંછીયાનો અવાજ સ્વરગે ગયોરે લો. કરેં ભર્યા પ્યાલા મધુપાંનનારે લો.
 સ્વાસ લીધેને રમેછે ઘણુ ગરખડેરેલો. છુદ્ધ ગદા તે દેહની તે તેહનીરે લો.
 કાળીકાળકા જાંજીછેગતી તેહનીરેલો. માતા કાળકાયે રમડી ખમાડીયારે લો.
 કરી પેરામણી જોજન જમાડીયારેલો. દેશ દેશમાં મહીમાછે અતીઘણારેલો.
 જોંજી જ્ઞયાંતે મેમા જાંજીમાતનોરેલો. પૂર્ણ કીધાંછે કામ શીખમાગીનેરે લો.
 માત કાળીને મોતીડે વધાવીયાંરે લો. માત કાળીનાનિવાસ ગિરનારછેરેલો.

છંદ ચાસઠ જોગણીનો.

- ગરખે રમેછે તુળજ તુંકાધરે, સંગે શોભા ખની તે સિંધવાધ રે. ૧
 વજ્ર જ્ઞતગણી તે વસે કુકણ દેશરે, ખાળી ખલુચરા ખીરાજે ખાળેંવશરે. ૨
 સામગ્રંગે વસેછે ચંડિકાધરે, આશાપૂરે આરાસરી આધ રે. ૩
 ચાંપાંનેરે વસેછે આધ કાળીરે, માને પહેરણુ નવરંગી સાડી રે. ૪
 સોજીને વસેછે ખાનધરે, આપે મોહોડે વસેછે અલુણાધ રે. ૫
 ઘડ ઘડનાજે વસેછે આધ ઘેલારે, સરસ્વતી તે વિદ્યા આપે પહેલી રે. ૬
 વરદાધ તે વરદાન આપેરે, પિતાંખરા પોતાનો કરી સ્થાપે રે. ૭
 માતર વસેછે અસારવાની વાવેરે, કાકરેશ્વરી કથા કરે ભાવેરે. ૮
 ગામેશ્વરી તણા તે ગણ ગાંભરે, અંજપૂરણનો પાલવ સાંભે રે. ૯
 મારવાડ વસેછે આમુંડારે, માને ખડગ ખપર હાથ ડંડારે. ૧૦
 હિંગળાજ પ્રસિદ્ધ નવ ખંડેરે, માયે અમર કીધા તે મારુંડે રે. ૧૧
 દેવી તોતળાને હાથે ત્રિશૂળરે, માયે છેઘાંછે દેતોના મૂળ રે. ૧૨
 કચ મધ્યે આસાપુરી સાચીરે, માને સુરીનર મુનીવરે જીતી રે. ૧૩
 ખાન દેશે વસે તરૂણાધ મુખારે, કનકાધ તે કામ કરે સુખી રે. ૧૪
 જવાળામુખી સદા રાખે સુખારે, દુર્ગાદેવીથી કોષ ન થાય હુખી રે. ૧૫
 ત્રિભોવનમાં ત્રિપુરા તારોરે, માતા આવતા તે વિધન નીવારો રે. ૧૬
 ખાડિયાળને હાથે ખળકે સુડારે, મહાલક્ષ્મી તે વર આપે રૂડો રે. ૧૭
 મહાલક્ષ્મીનું નામછે પ્રસિદ્ધરે, હરી દ્વારે હ્રીમા સિદ્ધ રે. ૧૮
 ખાળા સુંદરી સદા મતવાલી રે, માતા હરી હરી સંછે તાળી રે. ૧૯
 કામર દેશે વસેછે કનકાધ રે, માનશરોવરે વસે અજાધ રે. ૨૦

અગસઠ જોગણી અયોધ્યા વાસીરે, ઉમિયા જામ વશ્યાંછે કાશિ રે.	૨૧
પ્રાગ મધ્યે મહાદેવ દેવીરે, જુગત અંપાને માહાદેવે રોવી રે.	૨૨
કુંતાદેવી અંજપૂરણા ક્ષીરીરે, વાલવાહની સાન્ને મુજ પાડે રે.	૨૩
દેવા મધ્યે વસેછે ખે ખેનોરે, પડેલાં નંદા આનંદાને રોવો રે.	૨૪
ભરૂચ કોટમાં વસેછે સિંધવાઇરે, નગર ઠહે તે કાળકા ગવાઇ રે.	૨૫
વસેછે ધોધે ઊંઠવાળી માઠારે, જેની નવખંડમાં વિખ્યાતા રે.	૨૬
મુગલીપુર મા વસેછે રાણી રૂડીરે, તેને હાથે સુનાની સુડી રે.	૨૭
આણધડમાં અરબદા જાણોરે, ખગલા મુખી રૂદે વાત આણો રે.	૨૮
મંગળ કાળિ તે છેવીકરાળી રે, મુગી પાટણુ વસેછે ભદ્રકાળી રે.	૨૯
ત્યાતો સકળ જોગણી મળી આવીરે, માત ભૈરવીતણું મન જાવી રે	૩૦
હુંગર નાડે તે ઘટા વાજેરે, સિંહાસન પર ખેડી ગાજે રે.	૩૧
આરાસુરીમાં તે રમત રમાયેરે, ફેર કુદડી ફેરેને ગરબા ગાયે રે.	૩૨
તાંતો થપ્પક ધૈ ધૈ પાયે રે, વાંજે રમઝમ નેપૂર પાયે રે.	૩૩
તાંતો દોલ દળ માં વાજે રે, અંખા પ્રાગરાજને શીર છાજે રે.	૩૪

છંદ ચોસઠ જોગણીના.

ગરબે રમેછે જુગળ પાદજી કે, રોયે શોભા ધણીછે સિંધવાઇ જતે કે.	
વજ્ર જોગણી વસેછે કુકણુ દેશ જતે. માતા પહુચરા ખીરાજે પાળે વેરા જતે.	
અણુસઠ જોગણી અયોધ્યામાં કેયેજી. માતા પુછ રંચાનાં ફળ લહયે જતે.	
ખાળા શુંદરી સદાય મતવાલી જતે. આજ હશેને હાથ લીયે તાળીરે જતે.	
જીવનેશ્વરી તે ભવકુખ જાજે જતે, માતા અંખિકાને તે કોણુ ગંજે જતે.	
દેવી તોતલાને હાથે ત્રિશુળ જતે. છેદી કાઢતાં તે દૈત્યોનાં મુજ જતે.	
મોજ પઠાંજી વસેછે ભદ્રકાળી જતે. દેવી દીગાની તે માહા મતવાલી જતે.	
કામરૂ દેશ વસેછે કમર છાઇ જતે. આશાપુરે આરાસુરી રાયે જતે.	
કમ્બ મધ્યે આરાપુરા માયે જતે. આજને સુરીનરે મુનીવરે જાતી જતે.	
મારવાડે વસેછે આમુંડા જતે. આજને ખડગ ખપર હાથ ઠંડા જતે.	
ભવનેશ્વરી તણા તે સુણુ ગાજે જતે. અંજપુરણાનો પાલવ શાજે જતે.	
ક્ષીરિ દેશ વસેછે કુંતા દેવી જતે. જગત અંપાને શંકરે રોવી જતે.	
દેવા નટે વસેછે માહાનંદા જતે. તીતો રોવા કરે છે આનંદા જતે.	
મુગલીપુરે વસેછે રાણી રૂડી જતે. આજને હાથે સોનાની સુડી જતે.	
ધોળકે વસેછે માત કુરવાળી જતે. તેને નાડે સોનાની વાળી જતે.	

વેશઈ પાહડે મડીને માચી જ્ઞે. તીતો સધળા શ્રીમાળીયે જ્ઞચી જ્ઞે.
 આજીયે વશેછે જુગાઈ જ્ઞે. અરામાંન વશેછે જુદીપાઈ જ્ઞે.
 માતા પાહુચર આરાસુરમાં કાવે જ્ઞે. ત્યાં તો દેવીતી સરવે આવે જ્ઞે.
 ગદ ગરનાર વશેછે સાણી ધેલી જ્ઞે. માતા સરસ્વતી વિદ્યા આપો વેલીજ્ઞે.
 હિંગળાજ વશે સીંધ છેડે જ્ઞે. આઈ અમર કીધા મારકુંડ જ્ઞે.
 માને ગોપે ધડીયાલાં વાજે જ્ઞે. માને નવરંગ નોખત છાજે જ્ઞે.
 માતા અંખા આવીને ઘણું ગાજે જ્ઞે. ફરે કુદડીને ગરખી ગાચે જ્ઞે.
 આય શીખે તેનાં પ્રાશ્નિત જ્ઞયે જ્ઞે. ગીરધર દાસને મન ભાવે જ્ઞે.

છંદ વાઘેશ્વરીનો.

સમરૂં સારદાજી માત વાણી આપો વાઘેશ્વરી રે કે	૧
પુજું ગણપતીના પાય, ગરખો ગાએ ભાવે કરી રે કે.	૨
એક મોદલીછે ગામ, મહિપાસુર મોટો રાજીઓ રે કે.	૩
તેના મનમાં ઘણી હામ, તપ કરવા ગંગા ગીયો રે કે.	૪
ધરૂં પ્રહ્લાજીનું ધ્યાન, ખેલો આશનવાળી કરી રે કે.	૫
રૂંધ્યાં એકાદશ દ્વાર, અંન પાણીને પરહરગો રે કે.	૬
બાકુ કપ્પણતા ને શીત, વખા વાકુ વેઠે ઘણી રે કે.	૭
કાયા પામેછે રૂઝ, દુસ્તી દેહને દમે ઘણું રે કે.	૮
પ્રહ્લા જાણી રહ્યા વાત, વન આંખા વેગે કરી રે કે.	૯
મુસ્તક મેલ્યોછે હાથ, માગ માગ વાણી ઓચરે રે કે,	૧૦
દૈત્ય ખોટ્યો છે એમ, વાણી પ્રહ્લાજીની સાંભળી રે કે.	૧૧
રક્તખિજ માફ નામ, સ્વામી આપો કૃપા કરી રે કે.	૧૨
સુર અસુર ને દેવ, નવ નાગને માનવી રે કે.	૧૩
એકું આપો વરદાન, કોઈ જીવે જીતે નહી રે કે.	૧૪
પ્રહ્લાએ આપ્યાં વરદાન, પછે પોતાને ધામે ગીયો રે કે.	૧૫
હતા દેવતાનાં ધામ, એકું દેખી વીશમે થયો રે કે.	૧૬
દૈત્ય અબોછે ધેર, આવી ખેલોછે અશાને રે કે.	૧૭
મળી અસુરની નાર, મોતી વેરયાં સિંહાસને રે કે.	૧૮
મળી કરકું પરીયાંજી, જીવ કરવાને ચાલ્યો વળી રે કે.	૧૯
ધરી મહિપાસુરનું રૂપ, પછે માયા ખીજી કરી રે કે.	૨૦
જીવો દશે દીગપાલ, મોટા જીવ સાથે જીવ અડચો રે કે.	૨૧

સ્વર્ગ મૃત્યુ ને પાતાળ, પછે ઇંદ્ર સાથે જઈ લડ્યો રે કે.	૨૨
ત્યાંથી નાઠા સરવે દેવ ખીર સાગરમાં જઈ રહ્યા રે કે.	૨૩
ખઠા વિષ્ણુ ને માણેશ એવું દેખી વિશમે થયા રે કે.	૨૪
મળી કરીયું પરીયાણુ, હવે અંખાને આરાધિયે રે કે.	૨૫
ધરીયે કાળકાલું ધ્યાન, પછે શક્તિને સાધીએ રે કે.	૨૬
વાણી થઈએ આકાશ, વિષ્ણુએ તીઆં માંભળી રે કે.	૨૭
મન રાખી વિસ્વાસ, તેને માફ નિશ્ચ કરી રે કે.	૨૮
દેવ આળ્યોએ ધામ સ્વર ભવાનીના માંભળી રે કે.	૨૯
દેશ દેશના તે ભુપ, તે તો હાહાકાર ખોલીઆ રે કે.	૩૦
એક શુંદરી સ્વરૂપ, જોવા જાય છેમાયળે રે કે.	૩૧
અંખા આળ્યાં એને દેશ, આવી ખેઠાં હેમાયળે રે કે.	૩૨
દેવ આળ્યાં માની પાસ, કરજોડીને હભા રયા રે કે.	૩૩
તેણે કરવા માંડયું પાપ, ધરમ ધરતીમાંથી ગયું રે કે.	૩૪
દીખે આધુ ને સંતાપ, દુષ્ટીને નોઢાયે દયા રે કે.	૩૫
દીએ દેવતાને દુઃખ, પીડા પામેછે મેદની રે કે.	૩૬
અસુરે મડ્યોં ઉતપાત, ધજ ભાંગેછે પ્રાંછની રે કે.	૩૭
માનવ આલે ન જીર, ત્યાં નારદે આવી કયું રે કે.	૩૮
સતીયે સળ્યા શૃગાર, અંગ અંગપેં શોભતા રે કે.	૩૯
પેરયાં પીતાંખર સાર, ઉપર ઝોઢીએ ચુંદડી રે કે,	૪૦
કંઠ લેંકેછે હાર, આડ કેશરતણી કરી રે કે.	૪૧
નાકે મોતીડાની હાર, કુંડલ પેરયાંએ કાનમાં રે કે.	૪૨
અંખા સજી શણગાર, સરવે મોહીએ મેદની રે કે.	૪૩
સંધે ભરીયો સિંદુર, વેણા ચુથી કાળી નાગણી રે કે.	૪૪
આલે ઠમકતી આલ, પાયે વાગેછે ધુધરી રે કે.	૪૫
માનો ગોરોએ વાન, વરષ સોળ તણી શુંદરી રે કે.	૪૬
દેવ આળ્યોએ ત્યાંય, આવી પાસે ઉમો રયા રે કે.	૪૭
જોઈ કાળીકાલું રૂપ, મુંદ દેખીને મોહ પામીઓ રે કે.	૪૮
ક્યાં તમારોએ વાસ, તમે ક્યાંથી આળ્યાં માંભવી રે કે.	૪૯
નેત્ર કરીને કટાક્ષ, હરી ખોટ્યાંએ ભામની રે કે.	૫૦
સ્વર્ગ મૃત્યુ ને પાતાળ, તણુ લોકમાં લીલા કરું રે કે.	૫૧
જો પ્રેમ આવે મારી પાસ, જુધે જીતે તેને વરૂં રે કે.	૫૨

જાગૃત્વ આપોછે લાગ, માણ દીઠાંછે એકલાં રે કે.	૫૩
કરયા સિંધુના રાગ, સેન આળ્યાં ટોળે મળી રે કે.	૫૪
દેત્ય મેરેછે પાણુ, અંખા ઝીસેછે આવતાં રે કે.	૫૫
દેત્ય કરેછે દાંત, ખળ કાંઈ નથી ફાવતું રે કે.	૫૬
કરયા શંખનાતી નાદ, મળી ઓસઠ જોગણી રે કે.	૫૭
હત્તા પ્રહ્લાણીને આથ, એક એકપે શોભા ધણી રે કે.	૫૮
વાગે નાંખાળું ને તાલ, ધુન ચાલી આકાશમા રે કે.	૫૯
દેવ ખેરાંને વેનામ, પ્રહ્લા વિરતું જોવા મળ્યા રે કે,	૬૦
પારવતીને ઇશ, શિવ કંખ્યા ફેલાશમાં રે કે.	૬૧
ડાઝ્યા દશે દીગપાલ, સાત સાગર તે ખળભરયા રે કે.	૬૨
ભાર ગાલીઆ છે સેસ, ધરતી ધુજે છે ભાર રે કે.	૬૩
ભુત પ્રેતને પીસાય, સેના મળી સામ સામી રે કે	૬૪
કરી માફના રાગ, મંગળ ગાયે સર્વે માનુંની રે કે.	૬૫
નારદ વગાડે વેણુ, દેવ વગાડે દુદ્ધની રે કે.	૬૬
લીધાં ખડગને ત્રિશૂળ, વાઘે ખેઠાં વાઘેશ્વરી રે કે.	૬૭
આડો પાઝીને અસુર, રક્ત પીધાં માયે રીશમાં રે કે.	૬૮
કરેલા કાળીકાએ કોપ, પછે ભડયો જુળ રીશમાં રે કે.	૬૯
ધાય છંદના રાગ, ધુન ચાલી આકાશમાં રે કે.	૭૦
ત્યાં થયા જે જે કાર, દેવનાં હુઃખ નિવૃત્ત થયાં રે કે.	૭૧
વધાળ્યા મોતી ભરી થાળ, સજીને આવી કાળીકા રે કે.	૭૨
માનો એવો પ્રતાપ, સહિ શેવો વાઘેશ્વરી રે કે.	૭૩
નાંઝીઆંને આપે પુત્ર, પ્રીતે ખંધાવે પારણાં રે કે.	૭૪
રોગીયાના રોગ જન્ય, કીપા કરે વાઘેશ્વરી રે કે.	૭૫
ગરમો શીવરામ ગાય, માણ આશા પુરો મોરી રે કે.	૭૬

છંદ જાલા ત્રીપુરાદીનો.

પ્રથમ ગુણપતીને લાગુ પાયરે, ખાળા ત્રિપુરાદી.

તમે શકલ પ્રહ્લાડની આલરે	ખા. તમે દેવ શકલની ઇશરે	ખા. ૧
તમ વિન્યા ખીજું વિવાહ રે	ખા. વાળી ત્રિપુડાંએ વખાણીરે	ખા. ૨
પ્રહ્લા વેદ રીયા વિચારીરે	ખા. તારાં રૂપતણા નહી પારરે.	ખા. ૩
નિત્ય નવા કરો વિદ્યાર રે	ખા. પ્રમથ લીધુ પારવતીનું રૂપરે.	ખા. ૪

તમને સેવે સુરાસુર હુપ રે ખા. રિવ શંકરને નચાવ્યા રે ખા. ૦
 બ્રહ્મા રાશ જોવાને આગ્યા રે ખા. કમળા કેરાવતી છો આશ રે ખા. ૦
 તમે બહુવીધ કેરાં નાદ રે ખા. રાધા રૂપે તે કણુ નચાવ્યા ર. ખા. ૦
 રૂદે રાખીને મોહ પમાડ્યા રે ખા. બ્રહ્મા પાસે બ્રહ્માણી રે. ખા. ૦
 સુક સનકાદીકની વાણી રે ખા. ઇંદ્ર પાસે થીયાં ઇંદ્રાણી રે. ખા. ૦
 સેસનાગે ન જાયે વખાણી રે ખા. પરીબ્રહ્મની થીયાં પરાણી રે. ખા. ૦
 હું તો માન રિધાતા જાણી રે ખા. સુરીજનનાં કીધાં કાજ રે. ખા. ૦
 શેવકની રાખી લાજ રે ખા. મુજ સામું જીવાને આજ રે ખા. ૦
 મધુકૈટભ મરડી ને મારગો રે ખા. બીજ દહત અનેક સંવારયા રે ખા. ૦
 માણ કોવે કરી માહાકાળી રે ખા. તમે લટકે મહિષાસુર મારગો રે ખા. ૦
 પૃથ્વીનો તે ભાર ઉતારો રે ખા. બુધ્ર દહત નાખ્યો ધ ધોળી રે ખા. ૦
 ચંડમુડને નાખ્યો ઓલી રે ખા. રક્તખિજને મારી રક્ત પીધુ રે ખા. ૦
 શેવકનાં કારજ કીધાં રે ખા. તમે રૂપ ચામુંડાનું લીધું રે ખા. ૦
 બીજ દહત મારયા અનેક રે ખા. તમે જો જો તે માનું રૂપ રે ખા. ૦
 કહી પેરે ઠરું વિવેક રે ખા. દેવ વેમાને આગ્યા આસ રે ખા. ૦
 પુપ વધી થાય ઉલાસ રે ખા. શેવક સ્તુતી કરે કરજી રે ખા. ૦
 સદા શેવકને રેજે સાહે રે ખા. કીધો ત્રણલોકમાં જે જે કાર રે ખા. ૦
 જોતાં સફળ થયાં અવતાર રે ખા. માનું રૂપ અનુપમ દીસે રે ખા. ૦
 જોતા નર નારીનું મન હીસે રે ખા. રાતું અરણ્ય સરણું અંગ રે. ખા. ૦
 કરી કુકમ કેરાયી આડ રે ખા. પેરી ધાધરી તે ધુધરીયાળી રે. ખા. ૦
 જાણ્યું ચંપક લોચન આપે રે ખા. પેરયાં અમુલ્ય આશ્રય અંગે રે. ખા. ૦
 મુને આપાને અપાચળ વાણી રે ખા. હાથે આયુધ મુખે મધુપાન રે. ખા. ૦
 સરસી સૂર્ય અગ્રો લિનેત રે ખા. મીઠાં બોલોછો મુખ થકી વેણુ રે ખા. ૦
 જોતાં શેવક પામે સુખ રે ખા. કર જોડીને રીવરામ ગાય રે ખા. ૦

છંદ દુરગાદેવીના.

દુરગા દેવીને કર પરણામ જો કે. માણ પુરો હુયાની મોટી હામ જો કે.
 માણ પરતો તે પુરણ કયે જો કે. ચરણ ચેતવીને સરણુ રયે જો કે.
 છેગાળીના છેલમાં રમો જો કે. જોતાં દાસના મમમાં મમો જો કે.
 નારી નરણુ વરથી આધી જો કે. તેને જાણુછે શેવક શુદ્ધાગી જો કે.
 નારી રૂપ ધરીને નર ત્રીપાળ્યા જો કે. મોટા દેવ મુનીને કપાળ્યા જો કે.

મરછા રૂપ ધરી વેદ વાદ્યાન્ન કે. જેને જાણુછે શકળ વીધાતા જો કે.
વસહ રૂપે તે ધૃતિવ સ્થાપી જો કે. દેવ દાનવને નવ નીધ આપી જો કે.
નૃસિંહ રૂપે પ્રેલાદને ઉગાર્યોજો કે પાપી હરણા કબ્ધપને માર્યો જો કે.
ફરસરામે તે રંગી હાય લીધી જો કે કાપ્યા હુષ્ટ નસત્રી કીધી જો કે.
રઘુકુળે સમાઅવતાર લીધો જો કે. માર્યો શવણને પાણીની ઘોડે પીધોજો કે
એવાં કેટલાંક રૂપ કહ્યું તારાં જો કે દેવી શંકર હરજો અમારાં જો કે
દાસ શીવરામને નીચપદ દેતોજો કે રાત દીવશ વાલાં રેજો કે.

છંદ નવદુર્ગા રમેછે નવરંગમાનો.

નવ દુર્ગા રમેછે નવરંગારે, ખાલા વિનું સાવંત્રિના સંગમાં રે. નવ
ત્યા નારદ કુમર વાયછે રે, વેદ આર મળીને શુશુ ગાય છે રે. નવ
ખાલા ભાવ કરેછે ભાતોભાતનારે, લટકા કરે સાવંત્રિના સાથમાં રે. નવ
ભાવે વિનું વળેડે વાંચળી રે, ઇંદ્ર આવી મૃદંગ કરે ત્યાં ચઢી રે. નવ
શિવ ઇમરૂ વખાડેને ગાયછે રે, ત્યાંકને નવલા નાટ્યરંગ ધાયછે રે. નવ
રાંદલ રેડી આંખ્યાં કમળાવતીરે લલીતા સહીત સઘળી મળી રે. નવ
રમેઢવશીને અંધિકા પીતાંબરા રે ધમકે ધુધરને ઠમકે નેપુર્ય રે. નવ
ત્યાંકને ચોસઠ જંગાળી આવીયુરે નવદુર્ગાને મન ઘણું ભાતીયું રે. નવ
દેવ તેલીશ કોડ આનંદમાં રે, નાચે ખુદેછે તાળીના છંદમાં રે. નવ
રૂપિ સિદ્ધ સાદ્ધક મુની મળ્યારે, લીળા જોઈ જોઈને આનંદ થયારે. નવ
શશી સૂર્યનું તેજ જળાહલે રે, માનો મહિમા તે કોઈ નવલહ રે. નવ
નવદહાડા નવા રંગ ધાય છે રે, દાસ શીવરામ કરણીકા ગાય છે રે. નવ

છંદ અંબપુરમાનો.

આમ અંબપૂરોને અંબ પૂરણારે, કરો શેવક દેવર કૃણા,
અંબ પૂરણા ક્ષાત્રિપૂરમાં ખીરાજે રે,
તારે મરણ કમળ શીશ નામુ રે, માજી કપાકરી ને જીવો સામું અંન
મા હું માચું તમારી ભક્તિ રે, મુને શદાય આપેને શક્તિ રે, અંન
ખીજી અંબર કાંઈ નવ માચુ રે, કરજોને પાથે હું લાચુ. અંન
જીવન કેલાશપૂરનાં તમે વાશી રે, જેનું નામ ધરાયું કાશિ. અંન
મધ્યમાંથે ખીરાજે જોગમાયા રે, ત્યાં ખેઠાછે વિચરાયે. અંન
તમારો શેવક કયાં જઈ જાયું રે, અંબા માની લેજો સાચું. અંન
જેની જગમાં જાહુલી ખીરાજે રે. જોતાં કુધાને તસા ભાંજે. અંન

મધ્યા મણ્ડિકરણિકાનો ભારી રે, જ્યાં નાહોછે નરને નારી. અં નં
 દુઢાળા તે છપન દેવા રે, જેને જોયે મોદકના મેવા. અં નં
 પ્રાશ્નિત કોટી જન્મનાં જાયે રે, જે કોઈ વશોછે કાશિમાંયે. અં નં
 ફરતી અષ્ટભૈરવની ઓકી રે, તેની શોભા ખની અપાલોકી. અં નં
 માના મહીમાનો પાર ન જાણું રે, ઠાંમે ઠાંમ તે જોવા દેકાણું. અં મં
 ઉભા હાક મારે હનુમાન રે, જેનું રામ શીતાપર ધ્યાન અં નં
 સુધાં ગંગા માતા ગંભીર રે, જેનાં અમૃત સરખાં નીર અં નં
 પાપ કોટી જન્મનાજાય રે, જે કોઈ નાહો છે ગંગા તીર અં નં
 એવી જોવાની ખની છે જીકતી રે. સહુ જન પામેછે મુક્તિ. અં નં
 લીલા ગાઉ તમારા નામની રે, મુજ સામુ જીઓ તમે સ્થામની. અં નં
 કાલો ધેત્રો હું કાંએ નવ જાણું રે, દાસ કલ્યાણ શું વખાણું. અં નં

છંદ કાંકરેણ માતાનો.

પ્રથમ મણ્ડિકા ત્રણ પાંચ કે, ગરખો આદરયોરે લોલ.
 કાકરેચર તણો મહિમાય કે, સહુ ચીતે ધરોરે લોલ. ૧
 વાણી આપો સારદ માય કે, મુખથી ઓચરૂં રે લોલ.
 સઉકો ભાવ ધરીને માય કે, તેવો ગરખો કરૂં રે લોલ. ૨
 કાકરીયા સરવર શોભાય કે, અવગું સાંભજો રે લોલ.
 મેલાં હોય તે ઉજવળ થાય કે, જાએ આંખજો રે લોલ. ૩
 મારે પાસે સધો સંધ કે, સુંદર ઘાટ છે રે લોલ.
 ખંડલા ખેઠક પથ્થર ખંધ કે, વચમાં વાટછે રે લોલ. ૪
 વેણુજો ખારીનો જો માય કે, આવે છે સહી રે લોલ.
 નાહ્યે કાયા નીરમળ થાય કે, તે નિરખ્યો તહી રે લોલ. ૫
 કાકરેણ મા વસીયાં વાસ કે, ગરનાળા વિષે રે લોલ.
 પ્રત્યક્ષ પુરણુ જોત પ્રકાશ કે, પુસ્તકમાં દીશે રે લોલ. ૧
 સરોવર સમુદ્ર સરણુ દીસે કે, ચરણોદક ભરણુ રે લોલ.
 કવિતા કાઠે મન મારૂં હીસે કે, જહ તેમાં તરૂં રે લોલ. ૭
 તેમાં નવતમ નળીના ખાગ કે, શોભા તે તણી રે લોલ.
 સુખીજન ગાએ ત્યાં ખહુ રાગ કે, રૂડી રમના ઘણી રે લોલ. ૮
 દક્ષિણ દીશથી ખાંધી પુલ કે, તેમાં ઘડને ગયાં રે લોલ.
 તેમાં ઝાંડ ઘણાં ફળ ફૂલ કે, નવ પલ્લવ થયાં રે લોલ. ૯

ખાત ઝડપે ખેરી જીવે કે, દ્રષ્ટી અમી ભરી રે	લોહ.
સંકટ સહુ શેવકના ખુએ કે, ખહુ પ્રેમે કરી રે	લોહ. ૧૦
મારે સ્થાને તોરણ બળ કે, નાળીએર અડે રે	લોહ.
દીપક બેતાં જળહળ જળ કે, મુજ મન ત્યાં અડે રે	લોહ. ૧૧
કુમ કુમ અરચીત અંકન સ્થાંભા આઘના અવાસમાં રે	લોહ.
આસઠ ખેનો આવી રંખા કે, હાસ વિલાસમાં રે	લોહ. ૧૨
દેવી સોળ ધરી શણગાર કે, અરખો ગાયછે રે	લોહ.
રૂમરૂમ ઝાંઝરનો ઝમકાર કે, થેહ થેહ થાય છે રે	લોહ. ૧૩
આપે આબ્રણ નવરંગ સાર કે, કસળી કોરનાં રે	લોહ.
અરખા ચોળી અળકે અપાર કે, રેશમ દોરના રે	લોહ. ૧૪
વાજાં વાજે સોડશ વીશ કે, ધુન ગગને ગધ રે	લોહ.
મોઢા હરી પ્રહાને ધશ કે, તે આઠ્યા વહી રે	લોહ. ૧૫
દેવનો અધિપતિ ઇંદ્ર કે, આઠ્યો તે ધડી રે	લોહ.
એરાવત જે હસ્તિ ગજેદ્ર કે, તે ઉપર ચડી રે	લોહ. ૧૬
મુનીવર જપ તપ મુકી તેહ કે, આઠ્યા પાંચરા રે	લોહ.
દેશ પતિ પણ ધારી સ્નેહ કે, ત્યાંથી પરવરયાં રે	લોહ. ૧૭
કાકરૈજી દે આઠખાંન કે, ભણે સહુ આવીયાં રે	લોહ.
આપ્યાં બવીંગ સોપારી પાન કે, પુષ્પે વધાવીયાં રે	લોહ. ૧૮
એના સ્થાનકની રચનાય કે, મનમાં ધેખીએ રે	લોહ.
અહુ દેવતણાં જો થાય કે, પ્રત્યક્ષ દેખીએ રે	લોહ. ૧૯
કહીએ દેવ તેવીશ કોડ કે, ત્યાં આવી વળી રે	લોહ.
કાકરૈજી મસ્તક મોડ કે, મેળો સહુ મળી રે	લોહ. ૨૦
શિવજી વેમે છે પ્રસાદ કે, જે કૈલાસપતી રે	લોહ.
પ્રહ્લા દેહે આશિરવાદ કે, મુનીવર મહામતી રે	લોહ. ૨૧
શ્રીકૃષ્ણ આપ્યાં વહકુંઠ નાથ કે, મહીમા વધારીયાં રે	લોહ.
હરખ્યા સુરનર મુનીવર સાય કે, સ્થાનક સધાવીયાં રે	લોહ. ૨૨
રંગ ભેર રાસ રમ્યાં નચરાત કે, ગરખા ગાઢ ઘણા રે	લોહ.
કીધા ભોમ નાના વીધ ભાત કે, તેમાં નહીં મણા રે	લોહ. ૨૩
અરસ પરસ થયા વિદાય કે, આનંદ ઘણો કરી રે	લોહ.
શ્રીકૃષ્ણ વચ્ચ સદને અપાય કે, કણે કાકરૈશ્વરા રે	લોહ. ૨૪

અમે આજ થયાંપ્રસન કે, એવું ઓમરમાં રે	લોલ.
અધતર અતુર દરીને કન કે, દેહછું નોતરા રે	લોલ. ૨૫
ત્યારે દેવ શઉકો માય કે, રળીઆત થયાં રે	લોલ.
વચન દેધને જમણે હાથ કે, અહત્યાં થકી ગયા રે	લોલ. ૨૬
બાદરવા સુદીને વિજ્યા કે, અધતર અતુરદરી રે	લોલ.
તે ત્રણ તિથી વસી કવિતાય કે, જે મનમાં વશી રે	લોલ. ૨૭
તે ત્રણ તિથિ દિવસે ખલુ મહિમાય કે, દરશન કરે સહુ રે	લોલ.
મનના મનોરથ પુરખ થાય કે, પામે સુખ ખલુ રે	લોલ. ૨૮
આઠમ ચક્રદશને રવિવાર કે, પુજા કીજીએ રે	લોલ.
દોલત ખરચી દેવી દરખાર કે, રિદ્ધ સિદ્ધ લીજીએ રે	લોલ. ૨૯
એવું જાણી વરણુ અઢાર કે, સહુ સેવા કરો રે	લોલ.
કવિ જન કેહે છે વારંમવાર કે, ભવસાગર તરો રે	લોલ ૩૦
નાગર દલપતની જીહાયા કે, આઠ વાસો વરયાં રે	લોલ.

છંદ વક્રાંગીની (ચોપાઇ.) નો.

શુભપતી સાચ તમને પાય, વાણી દીધો શારદા માય,
 કરજેડી અક્ષરનો ઉપાય, વીણણું વશીયાં છે સિંહવાડની રે.
 તારી શોભા કહું કરજેડ, માજી પૂરો મનના કોડ, મારા મનતજોઝકોળ વી.
 તારી શોભાનો નહીં પાર, તેના વર્ણવ કેમપેરે પાય, માતું મોટીએ જુગમાં વી.
 માહા પરવત મોટી કૈયે, તેમાં કેમ કરીને રહીયે, કરજે વીધ મા દુર વી.
 પેરયાં પીતાંખરને પટકુળ, ચરણુઓળીછે રંગચોળ, માથે જુગટ મણીમોર વી.
 કાને કુડકનો આળકાર, કંઠે મુગતા કળનો હાર, તેમાં એકદાણીયાનીહારવી.
 તુળશી અરમરનીછે જોડ, અલસુમણુને નાકેમોર, માને દીલડીતપે કપોળ વી.
 ખાંધ્યાખાજુખધખેરખાય મામુખજેતાં મનહરખાય મા રમેંછે જહુ શરખાં વી.
 ક કણુ સુડી પેરી સાર, તેમાં હીસજડયા અપાર, પેરી અંગોડી અમુદ્ય વી.
 કાંખીકડલાંનો ઠણેણાઠ, તેમાં ધુધરાકરેછે નાદ, પેરયાં લંધર તે અપાર વી.
 વિંછીયાંવાજેછે અપાર, તેના નાદતજોનાહી પાર, તેનો વર્ણવકેમજથાયવી.
 તેતો મોટાં કીધાં કાજ, લીધો ભમર ભાડો હાથ, માર્યાદેવ નલાગીવાર વી.
 માર્યોછે મહિપાસુર ભારી, હાથે લીધોછે કંઠારી, માર્યો રકતખીજમાપીવી.
 માતેં ક્રોધ મનમાં ધારી, અંડમુડનાખ્યાછેતમારી, કીધી વાધપર તેસ્વારી વી.
 શર્પી દેવદાનવનાં કાજ, ચર્ખાંભક્ત તણીતે લાજ, અમરઆખ્યાછે અપારવી.

પ્રજ્ઞા જોડી દહા હાથ, આઠ્યાવિનુગડને સાથ શિવઆઠ્યાછેનીરાધારવી.
 ત્યાં પુષ્પની વૃષ્ટી થાય, જોતાં જેજેકાર વરતાય, આવી ચોસઠ બેનુસંઘ વી.
 અંખા આઠ્યાંતેણીવાર, કાળી કરવાને હપકાર, માતુભાવતણો ભંડાર વી.
 રોઝી રાંદલ તેડીઆઠ્યા, રોહણીચંદ્રસાથેઆઠ્યાં આઠ્યાં બોયરલાગીવાર વી.
 લીધા મુક્તાકુળના થાળ, તે શોભાનો નાવે પાર, માંડ્યાંપાકસાજનાં કામવી.
 તેનાં છંદે કહિ વખાણુ, ભોજન ભાવધરાનેકીધાં ત્યાં જેજેશબ્દબોલાય વી.
 દેવતા સર્વે તે ધેરજાય, ગરૂડે ચડી પધારે રાએ, માણ ઉતારોં ભવધાર વી.

છંદ ભદ્રકાળીનો. (ચાપાઘ)

અખંડ વીલાસ ભદ્રકાળી તણોરે,	ગાવા ધણો આનંદ,	
સરસ્વતીમા કીધા કરોરે,	લંબોવર થાલે પ્રસંન,	ભદ્રકાળીને ભાવેભજેરે
નવ દીન નવી લીલા માતની રે,	એક મુખે તે કહીનવ જાય,	
જેને અનુભવ છે એહનો રે,	તે રસ કરણીકા કોય ગાય,	ભ૦
પ્રજ્ઞા ભેદ નીરવાણુમાં રે,	તોયે ન પામે તે પાર,	
મુઠ મતી હું શું વરણુપું રે,	કોણુ મારો અધીકાર.	ભ૦
કીધા કીધાળી કીજયે રે,	દોજે દરશન અંખે માત,	
રૂડું આનંદ કંઈ પામતાં રે,	હૃદયે હરખ નવ માય.	ભ૦
તાંનમાંહે નાચે તારણી રે,	છંદમાંહે તે માહા રસ ગાય,	
આંખડલી મ્રત લોચની રે,	અમ્રત દ્રષ્ટીયે તે જાય.	ભ૦
અટકારોછે તારી આંખડી રે,	શુંદર મુખ જોતાં કમળ,	
લટકે મોતી તે નાકનું રે,	અધરોષ્ઠ ભરયા છે તંબોળ.	ભ૦
હરખડીયે હીરાજડયા રે,	કરજો ગ્રાસ કરે ઝંકેલ,	
અંગે અંગે આલુસણુ ધરયાં રે,	વસ્ત્ર પેચી વિવિધ રંગ.	ભ૦
કંચોકી કશણી કરી રે,	વેણીછે તે નાગ વાશંગ,	
ચુડો કનકનો કમકમે રે,	તેમાં પોંચી ફેરો અંખ.	ભ૦
વીટીયે નંગ જડાવીયાં રે,	તે તો અમ્રત દ્રષ્ટી નીહળતાં રે,	
વૈકુંઠનાથ વસ કીધલા રે,	શંકર કરે તારી રોવ.	ભ૦
દેવ પ્રજ્ઞાદીક નાચતા રે,	નારદ વાયે તુમરંતાન,	
ખગોળ ભુગોળ ગાજીયું રે,	શશી સૂરજની તે જન.	ભ૦
ભારા અંડલ ટપકી રહ્યાં રે,	જોતાં છુપની હપજે રેલ,	
રંગ અંગે ડમરૂં ડમડમે રે,	પ્રીમ પ્રીમ વાજે છે મદંબ.	ભ૦

ઝણુ ગાળે અંઝર નાદમાં રે,	પુંગ પુંગ વાળે છે મૃદંગ,	
અખંડ ધામ લીલા રચી રે,	તેમાં વળીછે રસની રૈલ.	ભ૦
ધરણુ ધરતી ગાજતી રે,	ધનનન ગાળે છે તે ધાર,	
રવી સ્થંભ ઘઘ રહો રે,	વીજળી કરેછે જમકાર.	ભ૦
દશે દશે પડછંદા પડે રે,	મુખે ભરયાં તંબોળ,	
મછરાળી મદમાં ભરી રે,	મતવાલી મુખથી ગાય.	ભ૦
અટકારી તારી છે આંખડી રે,	તાડે રૂપ કોણે ન કળાય.	
સિંહે ચડ્યાં તે શોકો ઘણું રે,	ખડગ ખેટક ને ત્રિસૂલ.	ભ૦
ખાંણુ છે ઘંટાવર ધુરારે,	કરમાં અંપક કેરાં કુલ,	
આરશી તો આંગળીયે ખની રે,	દરપણુ લધને તે મુખ જ્વેય.	ભ૦
પ્રહ્લા મોયા તે પ્રહ્લાડલગી રે,	શશીયર જુડ્યા છે તે શાંન,	
અખંડ વીલાસ અંખાતણુ રે,	ગાવા તેણુ કીધું મન	ભ૦
દેવસોક તજને દેવતા રે,	આંખા ભદ્રકાળીને તે પાસ,	
સરવે લીલા જ્વેય કરી રે,	મુનીવર ઘણું ચુક્યાં છે ધ્યાન.	ભ૦
એવી લીલા છે અંખાજીતણી રે,	ત્યાંથી છે વલી નિરણુ રૂપ,	
અનુભવમાં તે આવે નહીં રે,	જેવું પ્રહરૂપ દીશે સ્વરૂપ.	ભ૦
તેની કણ્ઠીકા તે કેમ લહુ રે,	એનો વરણુવ કોણીપર થાય,	
શીવરામ દાસ ચરણુ શેવતા રે,	માજી મયા કરો નવરાત. ભદ્રકાળીને.	

છંદ આખાનો (ગ્રાપાદી)

શુણુપત લાગુ તમને પાય, વાણી હો શારદા માય,
 શુણુ ગાવાની ઇછાયાય, આખા એકલડી રંગમોલમાં રે.
 ઉભ્યાં ઉભીયાજીને અંગ, આખા રૂપાળાં બહુરંગ, ખેઠાં પારવતીને સંગ ઓ.
 શિવજી તપ કરે અપાર, નારદ આંખા તેની પાસ, ઉભીયાજી નથી કૈલાશઓ.
 શિવજી આંખાએકૈલાશ, દ્વારે ખેઠાં છે નાનાં ખાળ, તેતો જીધકરે અપાર ઓ.
 ત્યારે મનમાં ક્રોધ્યાધશ, છેલુ ખાળક કેરું શીશ, મંદીરમાં પધાર્યા ઇશ ઓ.
 ઉભીયાજીને આંધે રીશ, લાવો ખાળક કેરું શીશ ત્યારે અનુચર મેલ્યો ઇશ ઓ.
 અનુચર લેને આંખોશિશ તારે રીશ મનમાં ઇશ, શિવે જ્વેય મોહશિશ ઓ.
 શુણુપતી ઉઠીનમાવેશિશ એને ઉભીયા દેઆશીશ, તમારી પુનકરે જગદીશ
 દેતે તપમાંડણું અપાર, તેને નુક્યાદીના નાય, એને આપ્યું ચક્રવે રાજ
 ખાણુશુર પુછે વારમ વારમ, સ્વામી આપોનેખાળ શિવે પુત્રિ આપીશાર ઓ.
 પુત્રિ દીરો સ્નેહમળ સાર, દેતનો ઉતારશેષ ભાર, ત્યાં શિવજીલ્યા સાર ઓ.

તેનું ઓખા ધર્મુ નામ, એને રેવાઆપ્યુધામ તેના સચીત્ર લીધુનામ ઓ.
 વિધાતા રહી ઓખાની પાસ, બે બેનુ રહી સંધાત, વળતી ઓખા બોલી વાત
 સ્વપનામાં હીણે છે નાથ, ભણે અલીપરજી હાથ રશીયે રંગીલો માગેનાથ
 વિધાતા કે છે વારમ વાર, તુને લખા દેખાડુશાર મોતીયે તારોભડ્યાર ઓ.
 ઓખા કે છે વિધાતાને વાત, આમાં નથી મારોનાથ, સ્વપને કીધી મુને વાત ઓ.
 લખ્યાં ભદ્ર વ્રુળનાં નામ, ઓખા કુંઆમુજ્જલડ્યાર આણી આપો મુને સાર.
 ઓખા કે વિધાતાને વાત, આણી આપો મરોનાથ, તતક્ષણ શોપોમુજ્જને હાથ
 ધક્કી ધધ હડી આકાશ, અલી અનીરૂધકરે વાશ હીડો જોલેવાની છે આશ.
 અનીરૂધ કીધો પોતે હાથ, ધેલ્યો મોમતીજનો ધાટ ધેર ઓખાજુલે વાટ.
 ધેર પધાર્યા કુણના તન, ઓખા પામી મનઆનંદ ધનઆજનો હૃયોદીન.
 ભણે પધાર્યા મારે ધેર, દુરખજડરપ કીધી મેર, કરકું દેતની સાથે વેર.
 વિધાતા કે છે વારમ વાર, મુજ્જલવાદીયો નીરધાર, શુખ ભોગવો નરનેનાર
 ખારીયે ખેઠાં ચતુરશુભણ, તેથીયથુ છે ખાણુને જાણુ તેણુ મોકલ્યો પ્રધાન ઓ.
 કૌભાંડ કે છે વારમ વાર, ક્યાંથી આઘોના નોખાળ અનીરૂધે ભોગળ લીધી.
 કંધને હાથે અણે નાર, સ્વામીત મેમભશો ખાર એ છે દેતણુ હોકાર ઓ.
 દેત અતીશે કોપ્યા મન, આઘોભદ્રવો નોતન, મોડે ઓખાકરે રૂદન.
 નારદ દ્વારામતીયે જાણ, ભદ્રવ્રુળ નખજુંધાય, તેણુ પાંધ્યેત મારેખાળ.
 કુણુને આવતાં નલાગીતાર જુલ કરે છે અપરમપાર, શિવજી પોઠીડે અસ્વાર.
 હરી હર કોપ્યા તેણીવાર, પૃથિવ ધે છે હાહાકાર, ખજા આઘ્યા ભેની પાસ.
 ખજા જોડી હજા હાથ, વિનતી સાંભજોદીનાનાથ પુત્રિ પુત્ર પરણાવો સાર.
 હરીહર શમ અતેણીવાર, પ્રીતે પરણાવ્યાં બેખાળ, દેવગયા પોતાને દ્વાર ઓ.
 જુમમાં વરત્યો જો જોકાર, આનંદપામ્યાં નરનેનાર કરશન કે છે વારમ વાર.

છંદ ગોરમાનો.

ગોરમા શુભપતી લાગુ પાય કે, વિધાતાને વિનવું રે લોલ.	૧
મો. વાણીનાં ઢાતાર કે, શરણુ તમારે છઠ રે.	લોલ. ૨
મો. ધરડો રચો ભરધાર કે, આપ્તે મુજને રે.	લોલ. ૩
મો. ધિક કીધો અવતાર કે, સં કહું મુજને રે.	લોલ. ૪
મો. ખાપે જોયું દ્રવ્ય કે, માયે ધરેણું જોયું રે.	લોલ. ૫
મો. માનો સચીયો અર્થ કે, મારું સરવે ખોજું રે.	લોલ. ૬
મો. દ્રવ્યમાં મેલું આમ કે, ધરેણું ધોજું કરું રે.	લોલ. ૭
મો. કાઈ નવ સચીયો અર્થ કે, તેને કું સં કરું રે.	લોલ. ૮

ગો. મુને વરષ થયાં સોળ કે, પિયુને ઝાંસીયયાં રે. લોલ.	૯
ગો. મારા કાળા કેશ કે, પિયુના ધોળા થયા રે. લોલ.	૧૦
ગો. હું થમ્મ ચડ તે વેશ કે, પિયુનો કામ ટળ્લો રે. લોલ.	૧૧
ગો. હું છઠ્ઠ નાની પાળ કે, પિયુ ધરડો થયો રે. લોલ.	૧૨
ગો. ડીઠે પડે છે કાળ કે, મુરખ મુંડીયો રે. લોલ.	૧૩
ગો. અણુસણું એનો પાપ કે, મા એની પાપણી રે. લોલ.	૧૪
ગો. સંસાર કીધો શાપ કે, સેજ કીધી શાપણી રે. લોલ.	૧૫
ગો. રજની રમવા આવું કે, આંજ આંખી રે. લોલ.	૧૬
ગો. મેર કીધી માહારાજ કે, કર ગ્રહી લાકડી રે. લોલ.	૧૭
ગો. નવચંનિના દિન કે, ધણું શોહામણી રે. લોલ.	૧૮
ગો. દુરખળ જેનો કંથ કે, તેને ક્યા કામનો રે. લોલ.	૧૯
ગો. શિયાળાની રાત કે, શરદ શોહામણી રે. લોલ.	૨૦
ગો. પ્રદ્ધ પિયુની જાત કે, દીશે ખીહામણી રે. લોલ.	૨૧
ગો. શરદ પુનમની રાત કે, શરદ શોહામણી રે. લોલ.	૨૨
ગો. શરમે શરખી જાડ કે, રમે તેવ તેવતેવડી રે. લોલ.	૨૩
ગો. સહુને મન હલાસ કે, મારે મન ચિત્યા ઘણીરે. લોલ.	૨૪
ગો. મદમાતા નર દેખું કે, ત્યાં મારું મન ડગે રે. લોલ.	૨૫
ગો. જન્મતાં નદીધીકાંથી કે, વિખ દધ નમારતીરે. લોલ.	૨૬
ગો. કોક સાથે કરું વાત કે, માએની મારતી રે. લોલ.	૨૭
ગો. પિયુજી આવે ઘેર કે, હું ભમતી કરું રે. લોલ.	૨૮
ગો. બાવે કાંધ કાંધ વસ્તુ કે, તેને હું શું કરું રે. લોલ.	૨૯
ગો. મોઢે પડે છે લાળ કે, આંખેં પાણી ગરે રે. લોલ.	૩૦
ગો. ડીઠે પડે છે કાળ કે, તન મારું બળે રે. લોલ.	૩૧
ગો. સ્વાશ કધરસને પીડ કે, પિયુ જાંધો શ્રવે રે. લોલ.	૩૨
ગો. કીદ્ર પતંગનો ભડકે કે, તે તો કેમ સમે રે. લોલ.	૩૩
ગો. પિયુબોલે જેમ તેમ કે, તે તો મને નવગમે રે. લોલ.	૩૪
ગો. મારું થયું જાળન કે, પિયુનું કામ ટળ્લું રે. લોલ.	૩૫
ગો. જેનો જાળન કંથ કે, પુન્ય કીધાં ધણું રે. લોલ.	૩૬
ગો. શિવપુજ્યા જેણે સત્ય કે, પાંખી જાળન ધણીરે. લોલ.	૩૭
ગો. કીધું પુરણ પાપ કે, પ્રધ પિયું મળ્યા રે. લોલ.	૩૮
ગો. મનમાં મોટી હામ કે, હાલરડાની હોંશ ઘણીરે. લોલ.	૩૯

- ગો. એક નમડીયો માથ કે, અધરણીની આખડીરે. લોલ. ૪૦
 ગો. જેનાં મોટાં ભાગ્ય કે, પુત્ર રમે પારણુ રે. લોલ. ૪૧
 ગો. જેનાં મોટાં અભાગ્ય કે, પુત્ર નહી પારણુ રે. લોલ. ૪૨
 ગો. દેજ્ઞે કામી કંથ કે, શિવ ત્રિપુરા ધણી રે, લોલ. ૪૩
 ગો. દુઃખનાં હાંઠાં અડ કે, સુખ નવ પાલવે રે, લોલ. ૪૪
 ગો. સુઃખ નવ પામી એક કે, દુઃખ ખહુભાતનાં રે. લોલ. ૪૫
 ગો. હામન પોહોતી એક કે, સ્ત્રીની જાતની રે. લોલ. ૪૬
 ગો. વિનતિ કરું છું એક કે, માણ સાંભળો રે. લોલ. ૪૭
 ગો. સહુને દેજ્ઞે જ્ઞેડ કે, માત કરૂંણા કરી રે. લોલ. ૪૮
 ગો. સહુને મન દિવાળી કે, મારે મન હુતાશની રે. લોલ. ૪૯
 ગો. વિનતિ કરું છું એક કે, માણ સાંભળો રે. લોલ. ૫૦
 ગો. કાંમી દેજ્ઞે કંથ કે, તે ભવ પાલવે રે. લોલ. ૫૧
 ગો. હવે-તો મરવું સત્ય કે, જીવીને હું શું કરું રે લોલ. ૫૨
 ગો. કરજ્ઞેડી લાશુ પાર કે, શિવ ભવ તારજ્ઞે રે. લોલ. ૫૩
 ગો. મારા સરખાં જ્ઞેડ કે, કેને નવ આપજ્ઞે રે. લોલ. ૫૪
 ગો. લખ્યા વિધાના લેખ કે, શું કહું તુજ્ઞે રે. લોલ. ૫૫
 ગો. તમને લાગે પાથ કે, દુઃખ તેનાં ખળે રે. લોલ. ૫૬
 ગો. કહેછે વલ્લભદાસ કે, ચરણુ ચખજ્ઞે રે. લોલ. ૫૭

છંદ મુંજાદેવી તથા મુંજાધની પંચતિરથીનો.

સર સુણપતીને નિત્ય પાથ લાગીયેરે લો. સુહૃદ્ધવાણી તુજ્ઞપાસે માગીયેરેલો.
 માઉ મુખાના સુણતે પ્રીતે કરી રે લો. માણ આગળશોભેછે સર્વે દેવતાંરેલો.
 દેશોદેશના આવીને માને શેવતારે લો. સુણપતી હનુમાન શિવ પાસછેરેલો.
 ત્યાં ઇંદ્રાણી દેવીનો વાશછે રે લો. સામા મોરલીમનોહર ખીરાજતારેલો.
 જગનનાયજ્ઞતે ત્યાંય ખીરાજતા રે લો. બાહારકોટ કોટનાંતે માનવીનમેરેલો.
 જીલેશ્વરની શોભા તે સહુને ગમે રે લો. આવણુમાસની પૂજાજ્ઞે મનહીસેરે
 શણી આવી સર્વે તે જીવા મળી રે લો. તેની આશાપૂરે ત્રિપુરા ધણી રે લો.
 વલ્લભ વંસનાં સ્વરૂપ ત્યાં શોભતાંરે. ખાળકજ્ઞજ્ઞને ખહુ વિધશેવતારે લો.
 મદનમોહનની શેવા ધણીખનીરે લો. તેનાં દરશન આવેછે સરવેમાનવીરેલો.
 રામચંદ્રજી ખિરાજે મોટા મોકમારે લો. પ્રજ્ઞા શાવંત્રિ આવીખેઠાં ગોખમારે.
 પંચમુખી હનુમાન તીયાં માજતારે લો. શામા શનીશ્વરદેવતા ખીરાજતારેલો.

ખાખુલનાથ ટેકરી હપર શોભતારે લો. ત્રીયાં પ્રહાણુ ખલુવીધ શેવતારે લો.
 સામા રતનાગર સાગર ગાજતારે લો. ત્યાં લેહેરના રંગ માંહીલાગતારે લો.
 વાલકુંથરમાં ગંગાજી માન કરીરે લો. જનમો જન્મનાં પ્રશ્નિત જાપજીરે.
 મહાલક્ષ્મીજીને કરે છું એક વિનિતિરેલો. મારી આશાપુરોને અંખાજી સતીરે.
 માનકુંથર મહાદેવની મેરજે ઘણીરે લો. ત્યાં હીંગળાજી માતાનું સ્થાનછેરે.
 વાધેશ્વરી દેવીને પુછ્યે નમીરે લો. મારી આશાપુરોને કાળકાસતીરે લો.
 સર્વ દેવના સ્વરૂપને પુછ કરીરે લો. વિઠલવાડી મધ્યે દ્વારકાનાથજીરે લો.
 ત્યાં ગુનપતી હનુમાન શિવગાજતારેલો. વિદુષાનાં દરશન થાય ભાવતાંરે.
 એક મોકળોને મધ્ય ગરખી ધરીરે લો. કીધા વ્રતનાં દિપક કોડીયાં ભરીરે.
 ગુમળી પ્રાહ્લંગો હપર કપા કરીરે લો. માના ગુણ ગાયેજે વળીવળીરે લો.
 તાળી પાડેને અંગમરડે ધાણુંરે લો. શોભે આગણું અતીશે માણતણુંરે.
 ઠમકે વાજેજે ધુધરા પાયનારેલો. છંદ ગાયજે છત્રીસ રાગનારે લો.
 વિમ વાલજી વાણીકહે ચરગે નમીરેલો. માજી શેવકને રાખે સદા સુખીરેલો.
 જે ક્રોધ શીખે શુભેને આયછેરે લો. તેનાં પ્રશ્નિત પરચે થાયછેરે લોલ.

છંદો અંડિપાઠ સહજ્ય શિખેના.

છંદ પ્રહ્લકવચનો.

- નમું નમું હું અંખે આજ, નવહુરગા અંડિ;
 મારા સરસે હરનીશ કાજ, હુઃખ નાખો ખંડી. ટેક.
- (ધ્યાન) ચરણ કમળનું ધ્યાન ધરેછે, હરી હરને પ્રહ્લાય રે;
 માર્ગે ગ્રાહે જળ અગ્ની શત્રુથી, રક્ષા કરે મહંભાય નં ૧
- (કવચ) એક સમે પ્રહ્લાજી પ્રત્યે, પ્રપ્ન કરધું માર્કંડેય રે;
 શુભમાં શુભ પિતાજી કહીએ, રક્ષણ આલોક સહુ થાય. નં ૨
- ત્યારે પ્રહ્લાજી માર્કંડેય પ્રત્યે, જોલ્યા અગ્રત વચન રે;
 પ્રાણી માત્રને દેવી ચરીત્ર આ, પવીત્ર થાયે પ્રસન્ન. નં ૩
- શુભ કવચ આ સાંભળો, મુની ધરી એક ચિત્ત ધ્યાન રે;
 દેવીયોનાં નામજી કહુહુ, સાંભળે થાય સનમાન. નં ૪

- પ્રથમ પહેલી શૈલ પુત્રિને, નમન કરું આવાર રે;
 ખીલ બ્રહ્માચારણી કહીએ, અંદ્રધંટા ત્રિજ સાર. ૧૦ ૫
- ચોથી છે કુખમાંડા દેવી, પાંચમી સ્કંદ માતા રે;
 છઠી કાલ્યાણની ખરીએ, કાળરાત્રી સમર્પી માતા. ૧૦ ૬
- આઠમી મહાગૌરી સોહીએ, નવમી સિદ્ધિ કહેતા રે;
 નવદુર્ગાને નમન કરીએ, બ્રહ્મા મુનીને કહેતા. ૧૦ ૭
- અગ્નીમાં ખળતા ઉગારે, શત્રુઓને ખલુ ઘેરે રે;
 ત્રિપદુર્ગા સ્થાનકને ઘેરે એવો જીવ જીવ દેવી હરે. ૧૦ ૮
- રણ સંકટ કાંઈએ નવ આવે, નાશ અસુખ સહી જીવ રે;
 આપત્તિ શોક દુઃખ ભય કાપે, માજી સ્મરણથી સિદ્ધ થાયરે ૧૦ ૯
- ચામુંડા પ્રેત ઉપર ખેઠાં, મહિષ ઉપર વારાહી રે;
 ઇંદ્રાણી હસ્તી ઉપર ખેઠાં, વૈષ્ણવી ગરૂડ સાહી. ૧૦ ૧૦
- માહેશ્વરી વૃષભ ઉપર, મોર ઉપર છે કૌમારી રે;
 આલુક્ષણ સોભાય માન એવી, બ્રહ્મ હંસ ઉપર સારી. ૧૦ ૧૧
- લક્ષ્મીજી પદ્મનુ આસન, પદ્મ હસ્ત મા ગ્રહાં છે રે;
 હેવી જે લક્ષ્મી વિષ્ણુને મન, પ્રિયથી મન હસયું છે. ૧૦ ૧૨
- સ્વેત રૂપ ધર્મને હૃદય, વૃષભ ઉપર ખેઠાં રે;
 એ માતાઓ સર્વે યોગે કરી, એકઠાં થઈ ખેઠાં. ૧૦ ૧૩
- નાના પ્રકારે આલુષણ સહુને, રત્ન વડે શોભીતા રે;
 અષ્ટ માતીના દીવ્ય હારોએ, અતીએ ઓપીતા. ૧૦ ૧૪
- ઇંદ્ર નિલમણી માહાનીલ મણી, પદ્મરાગ મણી શોભે રે;
 હેવી દ્વાપ યુગત રથમાં ખેતી, દેવીઓમાંથી મન લોભે. ૧૦ ૧૫
- અજીતા રડો વામ પાસે, હક્ષણ પાસે અપરાજીતા રે;
 શીખા વિશે ઉદ્યોતિની રડો, ઉમા દેવી મસ્તકે ખિરાળે. ૧૦ ૧૬
- માલા ધરી લલાટે જાળે, જ્યુટીએ ધરાસ્વીની રે;
 જ્યુટી મધ્યે ત્રિનેત્રા છે, યમધંટા નાશીકાની. ૧૦ ૧૭
- ચક્ષુ મધ્યે રક્ષા કરોછો, શંખીની દેવી આજે રે;
 દ્વારવાસીની આતજ મધ્યે, કપોળે કાલીકા જાળે. ૧૦ ૧૮
- કર્ણ મુખે ચંકરી ખેઠાં, સુગંધ નાસિકાએ રે;
 જીર્ણરોષ્ટ્ર એ ચરચિકા દેવી, અમૃત કળા અર્ધઓષે. ૧૦ ૧૯
- સરસ્વતી જીહ્વાએ વસીએ, દાંત વિશે કૌમારી રે;

- ચંડિકા બેઠાછે કંઠે, ઘાંટીએ ચિત્ર ઘંટા સારી. નં ૨૦
- તાલુકે મહામાયા ખિરાજે, ચિત્રકે કામાક્ષા દેવી રે; નં ૨૧
- સરવ મંગળા વાંણીએ બોલે, હવી વાંણી હવી. નં ૨૧
- ધનુર્વરી ૫૪ વંશે બેઠી, નીલગ્રીવા વાંસે દીસે રે; નં ૨૨
- કંઠની નલીકાનુ રક્ષણુ, નલકુખરી ત્યાં હીસે. નં ૨૨
- બે રુકંધનું રક્ષણુ કરજે, ખડગધારીણી માતા રે; નં ૨૩
- વજ્રધારણી ખાહુ મધ્યે, રહી કરે સુખ થાતા. નં ૨૩
- હસ્ત વિશે દંડીની મધ્યા, આંગળીઓએ અપિકા રે; નં ૨૪
- હ્રસ્વેશ્વરી નખોએ બેઠાં, નલેશ્વરી બે કુખે. નં ૨૪
- કર નારી ક્ષય મનના શોકને, માહાદેવી સ્તન વિશે રે; નં ૨૫
- રૂદય લલીતા દેવી છે, શુભધારીણી છે ઉદરે. નં ૨૫
- ચોગિની નાભીએ વશિયાં, શુભેશ્વરી શુભસ્થાને; નં ૨૬
- ભુવના ને મેદુને વિશે, શુદય મહિષ વાહીની નં ૨૬
- કટી મધ્યે ભગવતી ખિરાજે, વિંધ્યવાસીની આનુએ રે; નં ૨૭
- મહાખલા અંધાએ દીસો, ત્રિનાયકી જનનું મધ્યે. નં ૨૭
- નારસિંહી શુદ્ધિએ બેસો, અજીતો પાદ પ્રેરે રે; નં ૨૮
- પાદુકાની આંગળી બેઠી, શ્રીધરી છે દ્રસ્તે. નં ૨૮
- સ્થલવાશીની પગની તળીએ, કાશીની ડાંડ વિશે રે; નં ૨૯
- ઉર્ધ્વકેશીની કેસે છાજે, કૌબેરી શૈમ વિશે. નં ૨૯
- ત્વચાએ વાઘેશ્વરી દીસે, રક્ત રૂધીર મજ્જાએ રે; નં ૩૦
- અંતર ત્વચા વસ્ત્રાં જીણી નસો મા, માંસ અસ્તી મધ્યે. નં ૩૦
- અંતરાંતર સર્વ ત્વચાએ, સર્વે પારવતી દેવી રે; નં ૩૧
- આંતરડાં માં કાલરાત્રી છે, પિતે મુકુટેશ્વરી દેવી. નં ૩૧
- પદ્માવતી પદ્મકોસે બેઠી, સુડામણી કદ્ધ વિશે રે; નં ૩૨
- જવાળામુખી નસો જાળમાં, રક્ષણુ કરતા હિસે. નં ૩૨
- સર્વ સુધિને અબોધા દેવી, સુકને બ્રહ્માણિ છાજે રે; નં ૩૩
- છાયા કરેછે છત્રેશ્વરી મા, દુનીયામાં સર્વે માજે. નં ૩૩
- અહંકાર મન હુદ્ધિએ મા, ધર્મધારિણી સાચી રે; નં ૩૪
- પ્રાણ, પાન, ન્યાન, ઉદાન, સમાનમાં, વજ્રહસ્તા ત્યાંસાચી. નં ૩૪
- રસ, રૂપ, ગંધ, શબ્દ, સ્પર્શ મા, ચોગની રક્ષા કરજે રે; નં ૩૫
- સત્વ, રજ, તમ, નિરંતરથી, નારાયણી મન ધરજે. નં ૩૫

રક્ષણુ કરજી આયુષને મા, વારહી વર દહને રે;	
મારા ધર્મને રક્ષણુ કરજી, વૈષ્ણવી આવી રહિને.	૧૦ ૩૬
યસ, કિરત્તિ, લક્ષ્મી નીરંતર, આપે આજે હમને રે;	
સરવે માનિકા રક્ષણુ કરજી, પાછે નમીએ તમને.	૧૦ ૩૭
નારા ગોત્રને ઇંદ્રાણી મા, રક્ષણુ કરજી અપાર રે;	
માહા પશુને અંધિકા દેવી, અંધિકા કરજી સાર.	૧૦ ૩૮
મારા પુત્રને મહાલક્ષ્મીજી, આવી રક્ષા કરજી રે;	
મારી સ્ત્રીને ભૈરવી રક્ષક, હેલના દુષ્ટાં હરજી.	૧૦ ૩૯
ધનેશ્વરી મારા ધન વિશે, રક્ષા કરજી તમે આવી રે;	
કોંમારી કન્યાને રક્ષા કરજી, ઉમંગ લાવી.	૧૦ ૪૦
સુપથા દેવી પંથને વિશે, સહાય કરો હમારી રે;	
દોમંકરી માર્ગ મધ્યે, રક્ષા કરોને સારી.	૧૦ ૪૧
રાજદ્વારે મહાલક્ષ્મી મા, રક્ષા કરોને આજે રે;	
સરવે ઠેકાણુ મહેર કરજી, વિજયા દેવી ગાજે.	૧૦ ૪૨
સરવે દેવીએ મળીને આજે, હમેશ રક્ષણુ કરજી રે;	
કવચ હું આ પવીત્ર હીસે, કરેહું પાપજ હરજી.	૧૦ ૪૩
હરનીશ જે મન જપે પ્રાણી, મનવાંછીત ફળ હેશે રે;	
પ્રજ્ઞાજી માર્કેડ મુનીને, આ રહસ્ય શુદ્ધ કહે છે.	૧૦ ૪૪
માર્કેડ મુની તારી શક્તીથી, આ ચરીત્ર હું કહુંહું રે,	
માતાજીની રક્ષા અતિછે, એ સ્થાનક મન લહુંહું	૧૦ ૪૫

છંદ ચંડિપાઠ કવચ પેહેલાનો.

હરથ નામેતી એક મહિપાલરે, અંધિકા આનંદી.	
મહિ શુંદરીને કંઠ મણી માળરે અં. યવનજીપે તે આવી લીધુ રાજરે અં.	
મંત્રિ જહાં મલ્યો તે લોભકાજરે અં. ભાગો ઘોડેચડી જીપાલરે. અં.	
વાંન વિકટકને માહા વિકાળરે. અં. મુની મેધાને, આશ્રમે આપારે અં.	
ભાવ દેખીને સહુને ભાવોરે. અં. મૃગ સંગેતી કેસરી રમેરે. અં.	
મોર જીજગની સાથે ભમેરે. અં. રાજચિંતા કરે તે મનમાંહેરે. અં.	
દેશ ખોયોને ધયો હદાશરે. અં. ધન માહાફનેશત્રુ ભોગવેરે. અં.	
કીડી સંચરે ને તેતર ભોગવેરે. અં. ધન માફને ધણી કોકથાયરે. અં.	
રક્ષ વાંચુને ફળ કોક આપરે. અં. તે સમે જાણીને વિશ્રામરે. અં.	

વૈષ્ણવ આઠ્યો સમાધીને નામેરે. અં. પુછું છુપે આઠ્યાછો કોણુકામરે. અં.
 કોણુછો નામેને કોણુછો કામેરે. અં. ચિતમાં ચિતા તમારે દીરોરે. અં.
 દુખી લાગો છો મનની રીસરે. અં. પછી વૈષ્ણવ કહે શાંભળોની રાજરે. અં.
 નારી સંતાને કહાડી મુક્યોરે. અં. દુખે હુખ્યોને કમાઈ ચુકોરે. અં.
 મધ માંખી ઘસે જેમ હાથ રે. અં. વૈષ્ણવ છુપ ગયો મુની માસરે. અં.
 હાથ જોડીને અરજ કરે દાસરે. અં. મંત્રિ ખુદીને લુટી લીધોરે. અં.
 લાજ વાણુને રાજવોણુ કીધોરે. અં. તોએ મંમતા નથાએ ગળગીરે. અં.
 પુત્ર મીતમાં માયા વળગીરે. અં. તેનું કારણુ કોણુને મુની રાયેરે. અં.
 મોહ મનનો સમુરોજનઅરે. અં. મુની વંદે માયા પળવાનરે. અં.
 જેને વંદે સદા ગીરવાણુરે. અં. પંડિત કોયન પાંમે એનો કેડોરે. અં.
 માએ નાખ્યો અધાર પછેડોરે. અં. માયા કંદેપડયાં જગ લોકરે. અં.
 તેણુ છુટે નહીં ચિત્તનો શોકરે. અં. થયા મધુકૈટભ ખે ભાથું રે. અં.
 કરવા વિપ્લુ સાથે લગાધરે. અં. નિદ્રારૂપે નારાયણુ મોહ્યારે. અં.
 પરવશ કસાણા મુંકંદરે. અં. થયું પંકજ નારાયણુ નામરે. અં.
 તેમાં પ્રગટયા પ્રહ્લા અજ્ઞાનામરે. અં. પ્રહ્લા માયાને અરજુ લાગીરે. અં.
 સ્તુત્તી કરવા લાગા અનુરાગીરે. અં. જુગદંબાતી જનારજન હારીરે. અં.
 ત્રિપૂરાશુંદરીને ત્રેલોક વિહારીરે. અં. કુપ ભજનીને દારીદ્ર ગંજનીરે. અં.
 શિવ રંજનીને માત નીરંજનીરે. અં. સિંહવાહનીને હાંનવદાહનીરે. અં.
 પ્રખલવાહનીને પુરાણુ અવધારગીરે. અં. નિદ્રા રૂપે નારાયણુ મોહ્યારે. અં.
 શેષ પરજંગ હપર શોયારે. અં. સ્તુત્તી સાંભળીને તુષ્ઠથયા મનરે. અં.
 વિન્નુ નેત્રમુકાંતે સાક્ષાતરે. અં. જગ્યા વિન્નુ થયા સાવધાનરે. અં.
 જુલ્હ કરવા માંડયું પળવાનરે. અં. ગોઠણુ ગડદાને મુઠીયું મારે રે. અં.
 કોષ નવ ઝીતેને કોષ નવ હારેરે. અં. સિંચલ વિન્નુ થયા સંત્રામરે. અં.
 દેવી પ્રગટયાં તે દેવને કાજરે. અં. મધુકૈટભને મોહન લાગ્યું રે. અં.
 મૃત્યુ વિન્નુને હાથે માગ્યું રે. અં. શક્તિ આવી ખેડી લુન્ન ડંડેરે. અં.
 અરુર માર્યા ધણા પડછંદેરે. અં. દીધું દરશન આદભવાનીરે. અં.
 પ્રહ્લા માયાને અરજુ લાગીરે. અં. દેવ કારજ ધર્યો અવતારરે. અં.
 આદ શક્તિ તે જકત આધારરે. અં. દાસ ખાંતે ને રણુજોડાયરે. અં.
 માતા અંખિકાજ થાજે સાહેરે, અંખિકા આનંદી.

છંદ ચંદ્રિપદ કવચ બીજનો.

મહિષાસુર દાનવપતી સુરમાનવ દુષ્પદાય

માહા પ્રાણ દળ આર્વાયો છંદ્રાય ઇચ્છાય.

છંદ.

મહિષ નામે અસુરનો જીવતીરે, છંદ્ર પદવી લેવાને ચલાવીમતી રે.
 દેવ ભાગી પ્રજાની પાશે ગયારે, રાજ કાજ ગચુંલાજહીણા થયા રે.
 દેવ મંડળી મહેશ પાસે મળીરે, કોય કીધો વિરોધ વાત સાંભળીરે.
 કોપ આલેખથી અંબિકાજી પાવારે, વિધન સરવ શકલ દેવનાં હરગાં રે.
 મુખ પંચ મુખથી કેશવ કાળથીરે, કાઢી મધ્ય વાયુ રોજ અશુભાલથીરે.
 જીવનંત જીવલ અત્રલુજ મેખાળ્યારે આવી ચરણુ કમળ જીરથી રવીઆમણારે
 લેધા અતલશનો સુંદરી જરકશીરે, કમળી પેરી મોતીની અંખા કશકશીરે.
 આછાં આલુસણુ રતન જડાવનાંરે, હીરા માણુકને હેમ ઘડાવનાં રે.
 ખાજુખંધ શોયે તે મોતી ખેરડેરે, ગળે હાર ખાંધ્યા મણાં હેમદોરે રે.
 આર્વા શસ્ત્ર અસ્ત્ર દેવ મોહપામીયારે સિંહ હીમગીરી આપીને દુષ્પ વામીયાંરે
 દેવાને દેખાને દેવ હાકારીયા રે, કુત દાનવનાં જીવને પોકારીયા રે.
 મહિષસાંભળીને આંગળી દાંતેડશીરે અન્ન કોણુ ગત વાધને સામી ધરી રે.
 ચંડિ કોણુછે ખચારી ખાપડી રે, સાંભી મંડ નહી તે ઘડી ચાપડી રે.
 કટક અટક માહદેવી શાંમજીવશુરે, શેશ સરસયોને કમઠ પીઠ ધસમશુ રે.
 વિર ખંકા અટકા ડાંખરા રે, વાજતાને સાજતા પાખરા રે.
 ગજ અંગજની લંટ ઘણા ઘણુરે, રથ ચક્ર થકી શક જીર ઘણુઘણુ રે.
 આવો ખાશકલ લોમ પગે હલહલીરે દેવ શંખ્યા નિરખીને સહુ ખલભરી રે
 આંચો શીઘ્રહટે હ્રસ્વ વ્યંત્ર ખોલતોરે અર્ધી લોમ શેમ શેમ બ્યોમ લેખતો રે.
 આંચો મિડાલતે કુંડાલ હડાલતોરે રૈત માહા હનુખાણુ ધનુષ જોળતો રે.
 કડાકુડ કદચટ કપાને આકલારે, ખટા ચુટ હડાકુડ સુરા સુર બલા રે.
 દેવને હેકી રોકીને કસ્ટા વેંગળારે માતા ચનમુખ ધાયા તે જીજ્ઞ આગળારે.
 ખાંણુ વરસે તે જેમ મેઘની ઝડીરે ખાંડ જલહલે તિ જાણુ ગિજ્જળી પડીરે
 ચક્ર ચલવેને ચોટ કરે ચોપથીરે. કડાં કડકડે કંટાર હણુ કોપથી રે.
 ચંડિ હપરે જીરાંડી નાખતારે, કાતીમારી છાતીથી લોહી ચાખતા રે.
 ગદા તોમર ત્રિશૂળ પટા ફેરવે રે, મુઠી હડી મારીને પવાડા કરે રે.
 ચક્ર ચાલે ગતી વક્રઅણુ વક્રનુ રે તક શરખુ થઇ જાય શકવક્રનુ રે.
 વાંને કુદડી ફેરાવે અગી પુછડીરે, ખખા કોકેને તારદીએ મુછને રે.

માત ક્રોધીયાંને લોપીયાં ઉમંથીરે, જંગી ઝળકી રહ્યાં અંગોઅંગથી રે.
 સિંહ નખે ઝરડેને કરડે હાડકારે, પગે ઢરડે ઉતરડે શિય શાડકાં રે.
 એક ડોઢમીગોટ અસુર ગંજીયારે હોઠ પટકી પટકીને કર્યા કટકા રે.
 કરી કટકા કટકાને ભરે પટકારે, નરડી મરડી કરે શિય આરજ રે.
 પેટ ઉતરડી ઉતડી ખાથ કાળજારે અલે દુષ્ટને મંઝાર જેમ કુકડા રે.
 ત્રિશલ વિશના ભરેછે માતા પુકડારે રથ વાજી હાથીને મુખ ધાડીયા રે.
 જેમ કાકડા ભરેછે ધાણી દાળીયારે મૈત્ર્ય મારું હૃતાસ જથા ધાસને રે.
 કોક ભાગો ત્રિશોત લઈ શાસનેરે સાંઘા પછ ગઈ સોયાણુ જુધ ભંગમારે
 દેવી જીત્યાં રણજોડરાય જંગમારે.

છંદ ચંડપાઠ કવચ ત્રોળનો.

દોહરો.

મૈત્ર્ય મસાણું મહિષનું ને, યમો તે હાહાકાર:
 આલ્યાં કાળી શાંભવા, આળ્યાં દલ સરદાર.

છંદ.

મિસુર આળ્યો હુવાન હરી હાથમારે લો. નાથવોજી જેમ ખુરકુદે સામારેલો.
 રથ કંકણી અનેક ધોર ધમતીરે લો. ધનદરડેને કણચકાંતીજમકતીરે
 ખાણુ વરસે પરજન થયા હુમરે લો. દેવી અબ્રમા દીનેશજેવી બનીરેલો.
 ત્રિશલ નાખ્યુ જાજુરમાન દાનવેરે લો. કાપ્યું અંડિકાયે આવતે પાંજીકરીરે
 રથ ભાંયોને સરથીને ગંજીયારે લો. ચિત્ત લાજીયોતે દૈતકેશ રાજીયારેલો.
 દોડી ચોડી તરવાર સિંહ શીયમારે લો. જુજે દેવીને ધાત કરી રાશમારેલો.
 માને મારી ત્રિશળ મુળ કાપીયુંરે લો. જૂત મેતને સમસ્ત ભક્ત આપીયુરે
 માત કુજરખેશીને અમરઆવીયોરે લો. ઘટી પરવત ઉપર છપીલાવીઓરેલો.
 સિંહ કુદી હાથીની માથે અડ્યોરે લો. અસુરસાય ભરીબધને ધરાજીહાથોરે
 હાંત ધાતેથી થાંત કર્યો દુષ્ટનેરે લો. કરી અરણ્યને મધ્ય તુષ્ટનેરે લો.
 ગદા ધાતા ઉદયુ તે ઉરાડીઓરે લો. સાત પાતે ઉદગ્રને ઉરાડીઓરે લો.
 ઉગ્ર વિર્યજને તાંમ્રંધ અધશરે લો. વિર ખાષકળીને દુર મુખનેરે લો.
 રેત્ય માહાહનુદનુજવંશ અગ્રણીરે લો. કાળ પાસે મરવાને મોકલ્યાગણીરે.
 મહિષ આળ્યો પાડાને રૂપે રણકતોરેલો. કાળ જેવો ધનધોરનાદ કણકતોરેલો.
 નામ કુડલી શમાન સિંગડાં વડારે લો. કંઠે કંઠ ધણી ધમધમેરે લો.
 કાયા અંજના આકાર શરણી ધરીરેલો. પુછેરેવેથી સમુદ્રની માઆખસેરેલો.

પગ ખડતાલે પડતાલે ધરયાતાલનેરેલો. મેરૂ ડગમગેને દ્રીગજનાંચીત્તહલેરે
 ધીગ સિંહચી ઉડાડે ગીરીસિંહનેરેલો. કુટે કાટે પ્રાંઘાંડ તુગ કોથનેરેલો.
 ધીગ ધીગ મેઘાસુરને નાખ્યો ધસીરેલો. ઈંદ્રદાસ હશી અંખિકાજી હસ્યારે
 પાડો આળીને પાસે પાંધીઝોરેલો. કુજરરૂપે ચેને માંયામતી શાધીયોરે
 સુંદર ડંડપ્રચંડ સિંહ તાળીઝોરેલો. અરધ તોલજી જેમગોળ વાંણીયારે
 માચે મારી ત્રિશુલ હુલવિધીયુરેલો. પુર્ણ પ્રોઢો થઓ પગુ છેદીઝોરેલો.
 ધરયુર્મેશાસ્ત્રવરૂપ ભયંકર ઘણુંરેલો. માંન જાંજયુ જમરાજના પાડતણુરે
 ઝરજો તરજો લજલવે ધરાખંડનેરેલો. માતા ખોલ્યાં લુભ ઉપાડી ડંડનેરે
 મધુપાન કરી પ્રાણુ હરૂં તાહારેલો. ત્રસ ધારો તે ભુત પ્રેત માહારેલો.
 ડોટ કીધીને ચોટ કરી મોપથીરેલો. કોટ ગલી ચંડિએ ઘણું ચોપથીરે.
 શીશ કાપતાં પુરૂષ એક નિશરયોરેલો. અસી ચર્મ ધરાનેત્રમાં કોધભરયોરે.
 ડોક વાડી દડો કરૂ હાથનોરેલો. નીજહાથનોખરો પગુશકળસાથનોરે
 મહિષ માર્યો પ્રસાંન થયા દેવતારેલો. રણુછોડરાય હરખાનેચરણુસેવતારેલો

છંદ ચંડિપાઠ કવચ ચોથાનો.

ચક્રાદય સુર ગણુમળી	હોખહુચરી. અંખાના ગુણુ ગાય.	૧
જગત જનની ગીરીનંદની.	હો ખહું ભયભંજની માય.	૨
રૂપ અનુપમ શોભતું,	હો ખહું વાણીમાં ન શમાય.	૩
શુંદરતા ત્રેલોકની	હો ખહું તેથી છપી સરસાય.	૪
વસ્ત્ર ધરયાં માચે જરકસી.	હો ખહું જાણુ તે પ્રાત દીનેશ.	૫
ક્રમજ લોચનમાં ચંચલા.	હો ખહું શોભે યથા સુવેશ.	૬
કેરાવ પારો રવીનંદની.	હો ખહું ગંગ કુશમની માખ.	૭
સંયે સિંહુર તે ચરમતી.	હો ખહું વેણી ત્રવેણી વિશાળ.	૮
શરદ ચંદ્ર સરખુ વદન છે.	હો ખહું દંત તે દાડમ ખિજ.	૯
મંદ મંદ મજુલ હરી;	હો ખહું જાણુ અખ કે વિજ.	૧૦
અપજ જાણુ રૂપી આંખડી;	હો ખહું પંકજ પાંખડી માત્ર.	૧૧
કીર ચંચુ જેવી નાશીકા;	હો ખહું કંઠ કણુ સમાન.	૧૨
પિન પમોધર ઓપતાં;	હો ખહું જાણુ કંચન કુંભ.	૧૩
ખિલહારી લુભ ડંડની;	હો ખહું માર્યા શુંભ નિશુંભ.	૧૪
કંઠે આભરણુ હીરે જડયાં;	હો ખહું અલ કુમણાંની ને તાંત.	૧૫
કંઠણુ શોભે જડાવનાં;	હો ખહું કુમખ મોતીની હાર.	૧૬

રમ ઝમ ફરે છે મા કુદડી;	હો ખહું શોભે તે અપરમ પાર.	૧૭
દેવાંગના રંગ રમતાં;	હો ખહું અંગો અંગના શંગાર.	૧૮
વળી વળી પાડેછે તાળીયું;	હો ખહું લટકાળી શુર નાર.	૧૯
ઠટિ મેખલા સુદ્ર ધંટિકા;	હો ખહું ઝાંઝરનો ઝમકાર.	૨૦
આઅરમાં ગરખે રમે;	હો ખહું ગાય મધુરાં ગીત.	૨૧
અંગ મૃદંગ વાગે તાળમાં;	હો ખહું નાયે ગત સંગીત.	૨૨
રૂપ અનાપમ માતનું;	હો ખહું વાણીથી નવ ફેડેવાય.	૨૩
સાગર નીર ગંભીર જેમ;	હો ખહું સાગરમાં ન સમાય.	૨૪
અંડ પરાક્રમ અંટિકા;	હો ખહું કિધી તે દૈત્યનો નાશ.	૨૫
ચરણને શરણે આવી રદ્યાં;	હો ખહું જાણે તે દાસના દાસ.	૨૬
અક્ર ગાદા શર આપથી;	હો ખહું કાતી ખડગ કટાર.	૨૭
રક્ષા કરૌ નિજ શસ્ત્રથી;	હો ખહું નોધારાનાં આધાર.	૨૮
પાહી પાહી પરમેશ્વરી;	હો ખહું પાહી જગદાધાર.	૨૯
પાહીડે મહિષને મરદની;	હો ખહું પાહી શ્રી જનોદ્ધાર.	૩૦
પ્રસન્ન થઈને દેવિ કંઠે;	હો ખહું માગો તે સૂર વરદાન.	૩૧
દેવ કહે સુણો અંખિકા;	હો ખહું એ દુઃખ સ્વપને કુશાન.	૩૨
કષ્ટ શમે સુર સાથને;	હો ખહું થાજે તમારે સહાય.	૩૩
તથાસ્તુ કહીને થયાં;	હો ખહું અંતરધ્યાન ઊભાય.	૩૪
શુભ નિશુભને સંહારવાં;	હો ખહું પ્રગટયાં રણજોશાય.	૩૫
કથા સંકળ વિસ્તારથી;	હો ખહુચરી. ભાષિ શ્રી મુનીરાય.	૩૬

છંદ અંડિપાઠ કવચ પાંચમું.

સુરપતિ પદ પામ્યોરે અમરાચી મા, શુભ નિશુભ મહા અહંકારી મા.

ભાગ્યા તે સ્વર્ગ તણને જમ ભારી મા. ૧

દાળ-સ્વર્ગ તણ જભારી ભાગ્યા, દેવશકલ ખે હાલ અંખા.

દાનવ યયા દિનેશ હુતાશન, ઇંદ્ર અંદ્ર દિગપાળ મા. ૨

ચાલ-ઇંદ્ર આદિ દેવતા પોકાર્યા મા, હે જક્તજનની હું જગદાધાર મા;

અમને તો શુભ નિશુભે માર્યા મા. ૩

દાળ-મારો દુષ્ટ કષ્ટથી તારો, સંહારો અસુરેશ મા;

પાહિ પાહિ જનાર્તી હારી, પાહી પરમ પરેશ. ૪

ચાલ-પરમ પરેશહે અંખ્યા દેવિમા, વિષ્ણુ બ્રહ્મા ગિરવાણે હું સેવી મા;

વેગે તે શરણાગત સુદ્ધ લેવી મા. ૫

ઢાળ-શુદ્ધલેવી કુંજર મુખ જનની, નિલકંઠ સુખદાય અંખા.

જય જય હંસ વાહની વાણી, ભવજલ તરણી માય મા. ૯

ચાલ-માયાતેકુંડલની જય ભદ્રામા, રૂદ્રાણી ગૌરીને જય ધંદ્રા મા;

નમો નમો સુધા જય જય નિદ્રા મા, ૭

ઢાળ-નિદ્રા રહિત શદા અંજપૂરણા મા, ભવ સાગરની નાવ અંખા;

ત્રિભુવન સુંદરી દીન દયાળી, સુષો અમારી રાવ મા. ૮

ચાલ-સુણુજીતે રાવ હમારી દુર્ગામા, જ્ઞેચ્છના જય દાયક અપવર્ગ મા;

ધાનિ શરવાણી જય ભરગા મા, ૯

ઢાળ-ભરગા રૂપી કપાળા જય સારા, પુષ્પસોચનનાં પુદ્ગ અંખા;

છાયા શક્તિ સાંતિ જાતી, સજ્જ શાંતિ સુદ્ધ મા. ૧૦

ચાલ-શ્રદ્ધા વદિ દયા જય વૃષ્ટિ મા, પ્રાંતિ વ્યાપ્તિ મયાજય જયપુષ્ટી મા;

નમો નમો સુખસંપત્તી જય વૃષ્ટી મા. ૧૧

ઢાળ-વૃષ્ટી સુધા કરી દૃષ્ટીથી કહ્યું, મ ધરણી ત્રાસ અંખા.

હું રક્ષા કરું હણું દાનવને, પુરું મનની આરા. મા. ૧૨

ચાલ-આશાને પૂરણુ શિવામહા કાળી મા, ગંગા રનાન કરી મતવાળી મા

કૌશિકી પ્રગટાવ્યાં તત્કાળી મા. ૧૩

ઢાળ-તત્કાળી પ્રગટ્યાં જગદંખા, હેમાચળતે અંગ અંખા;

ત્યાં અંડ મુંડ નીરખીને શોભાં, અંગ ભરાણા ઉમંગ. ૧૪

ચાલ-અંગે તે ઉમંગ ભરાણામહરાળાં મા, શુંલ નિશુલ પાસે જઘ્નિકાળ

આવી ને કહ્યું સાંભળ લુપાળ મા. ૧૫

ઢાળ-લુપ! એક રૂપાળી નિરખી, તે સરખી નથી નાર,

જાણુ રત્ન અગત્ય કરી લેવું, ધીર ધરો ન લગાર મા. ૧૬

ચાલ-ધીર ધરો નલગાર સભાગીહો, રૈહું રત્ન દષ્ટએ નહી ત્યાગી હો;

દિદામા જય મહા દુઃખ ભાગી હો. ૧૭

ઢાળ-ભાગે દુઃખકું મુખકું જ્ઞેતાં, ચિત્તને યાચે એન;

વેણુ સાંભળી ઠરે કાળજી, ટાઢાં યાચે નેણુ. ૧૮

ચાલ-નયણે તે નિરખે તે નર જાણુ, વાણી લજ્જથી રૂપ વખાણુ;

રંભા જેવી એનું જળ તાણુ. ૧૯

ઢાળ-રંભાને પણહારી કહેતાં, વાણીનું જય વાણી;

તું શાણીમાં પટરાણી કરજે ઘણું શું કહેવું તાણી. ૨૦

- ચાલ-તાણી કહેથી હિસાસે ભરાણા, વાંદરને કરમાં આપ્યો પાણા;
વાણુ જ્યે જ્યેવા અકળાણા. ૨૧
- દાળ-અકળાયે અકલ વણુ પાપી, વિકળ સકળ થઇ મત;
એક સુગ્રીવ નામે દૂત તેડવી, જોડ્યો જેમ ઉન્મત્ત. ૨૨
- ચાલ-મત્ત માતંગ પેરે તું જાજે, પ્રણતી કરજે મારે કાજે;
વાણુશે નરનુ કારજ લાજ્યે ૨૩
- દાળ-લાજ તજી તું કંઠ નાખજે, મધુર વચનનો ફંદ;
મટગા નેળીનાં નેણુ જોડને, હું ને થાય આનંદ. ૨૪
- ચાલ-આનંદે સુગ્રીવ સધાવ્યો, દેવીની પાસે હિસાસે આવ્યો;
કર જોડીને શીશ નમાવ્યો. ૨૫
- દાળ-શીશ નમાવી અરજ કરી, હું શું ભ નિશું ભનો દૂત;
આજે આગળ કાગળ લઇ જાય, સુરનાયક પુર હુત. ૨૬
- ચાલ-પુરહુત સરખા સેવક જે ને, સેવક સ્નેહક સુંદરી તેને,
ઉપમા તેની તે દઇયે કુંને મા. ૨૭
- દાળ-જેને ધેર આદરાવત હાથી, કામ કૃત્ય વિમાન;
સુંદર નવિન સુરંગી વાધા, કિધા ભેટ કૃશાન. ૨૮
- ચાલ-કિધયો ભેટ દિવાકરે વાજી, કિધો રથ પ્રજાપતીએ સાજી;
આર્પીને નિધી કુખેર થયા રાજી. ૨૯
- દાળ-રાજી થઇ તું ચાલ છખીલી, થા રાણી શિર મોડ;
સુરી અસુરી સેવા કરશે, પુરશે ચિત્તના કોડ. ૩૦
- ચાલ-પુરશે મનનાકોડ જો મળશે, નહીતર કઠણુ વચન સાંભરશે;
પાડરાણુ દાસીમાં જઈ મળશે ૩૧
- દાળ-“મળશે દાસીમાં” સાભળી, મંદ મંદ કર્યું હાસ્ય;
સાંભળ દૂત અજ્ઞુત પ્રતિજ્ઞા, કરવો નહીં પરિહાસ. ૩૨
- ચાલ-નહી પરિહાસ પ્રતિજ્ઞાએસાચી ભય દીદે નવ થાવો હું કાચી;
સમોવડું યુદ્ધે લીધો જાચી. ૩૩
- દાળ-જાચી યુદ્ધ પ્રતિજ્ઞા લીધી, હૈયે હામ નીર્ધાર;
રણમાં જિતે સનમુખ આવી, તે મહારો ભરથાર. ૩૪
- ચાલ-ભરથાર થાય જે રણમાં ચરો, જે નર યુદ્ધે પડે હું ને પૂરો;
નહીંતર હું દી કરું ચક્રચરો. ૩૫

- હાળ-સુરો કરેં ખડગથી પળમાં, ઘાહું નહીં વરમાળ;
 પણ ઈ વર કેસ શિશનીતો, શિવ ધરશે રૂંઢમાળ. ૩૨
- ચાલ-રૂંઢ મળ ધરશે તે શિવ ત્રિપૂરારી, લાગશે કાળ જામાંછે કટારી.
 મારી નેણુ જેવી એ ધારી. ૩૭
- હાળ-એ ધારી આણી આળી લાગે, જા પાછો તું દૂત;
 હું તો તને વડું નહીં પણ, તુને વરો ભેરવ ભૂત. ૩૮
- ચાલ-વરશે તે જીત પિશાચણુ જમશે, જોગણી ફેરા જમતાં ભમશે;
 અપને શીયાળ રાસડે રમશે. ૩૯
- હાળ-રમશે રાસ રંગ થકી દેવી, હીમાચળને શૃંગ;
 રણુજોડરાય અમર સુખ પામે, નીત્ય નીત્ય નવો ઉમંગ ૪૦

છંદ ચંડિપાઠ કવચ છાનો.

- હડવડ દૂત ગયો રડવડ તો, ભોંદો જમનાથી રે ભડભડ તો. ૧
- વાત કહી તેતો સહી નહીં ભૂપે, જાણીએં કોપેં પડશે કૂપેં. ૨
- તેડયો કરી કરી આસોચન, ધૂમ્ર લોચન મૂર મદ આ મોચન. ૩
- સાઠ હજાર મહારથી આપી, મોકલ્યો દૈત્ય સૂરાસૂર પાપી. ૪
- જપે વારંમવાર કલેરોં, અલીને લાવજો બડેલા શકેરો. ૫
- રસક હોય તો ભાક કરજો, એ સ્ત્રીનું રક્ષણ ચિત્તમાં ધરજો. ૬
- જો એ ચંદ્રમુખી નહીં લાવીશ, વેમે ચંદ્રને ગામ સધાવીશ. ૭
- કુંજર ગામિનીજો નહીં લાવીશ, કુંજર ચરણમાં તુંજને પાંધાવીશ. ૮
- મુજને જો મળવું થયું ફોક, તો તુંજ સ્ત્રીનો રંગપો રોક. ૯
- મડવડ ચાંપ કરીને ચાલ્યો, પગધમકે હિમાચળ હાલ્યો. ૧૦
- નિકટ નિકટ ટંકાવર કિધા, નિજ મટયુંએં સંદેશો દીધા. ૧૧
- હુંકારો કાધા પરિહાસી, ભસ્મ થયો જેમ તરણુ નિવાસી. ૧૨
- ધુમ્રનો ધુમ્ર ગયો અશમાન, ખેચરી ધૂપેં કર્યું ધુમ્ર પાન. ૧૩
- ફેશરને તતકારે દેવી, તારે હવે દળની શુધ લેવી. ૧૪
- દાનવ હળને હણુ પંચાનન, જેમ સનમાં જલિત હુતાશન. ૧૫
- ફાડે છાતી પછાડે ધરણુ, મારે થાપને ચાંપે ચરણુ. ૧૬
- ફાટે દેહને ચાટે લોહી, જાજને વીર રહ્યા સહુ મોહી. ૧૭
- પુંછે પટકે મુંછે પટકે, હાડ કડા કડ ખાય છે પટકે. ૧૮
- ખાતે ખાતે તે ફાટે આવે, દોટ કરે પણ ચોટમાં ન આવે. ૧૯
- દાનવ સેન હણુ તરવારે, તોમર ત્રિશળને ફાતી કટારે. ૨૦

રાસને અસ્રના વરષે ઓધ,	કેશરી હપર થઇ છે અમોધ.	૨૧
દાનવનો કિષો સંધાર,	સુરજ રજનો ધયો અંધકાર.	૨૨
ભાગી ગયો એક દુર અભાગી,	શુંભને ચિત્ત દાવાનળ લાગી.	૨૩
સાંભળી વાત ઉત્પાતની શુંભ,	બડભડતો જેમ કાલોરે કુંભ.	૨૪
અખળા નહોય ખલા ફોક આવી,	કાળનું કટક ચઢાવીને લાવી.	૨૫
સત્વર જાઓ હું અંડ ને મુંડ,	હણજે રે તેમે મગણજે રંડ.	૨૬
વાધ ને વાધની ચઢવા વાળી,	આંધીને લાવો ઝડલા ચાલી.	૨૭
પણ અખળાથી ન કરીયે લડાઈ,	એ રંડથી જુદા ન હોય વડાઈ.	૨૮
બાધીને લાવજો જેમ અપરાધી,	નહિ તો લાખોની ખોટજ ખાધી.	૨૯
રણજોડરાય ધયો જયકાર,	દેવ સુખીને દૈત્ય સહાર.	૩૦

છંદ ચંડિપાઠ કવચ સાતમાનો.

ચંડસુર પ્રખળ પ્રચંડ જે ગુગદંબારે,	મતવાસોતે મુંડાડંડ જે ચાંમુડારે.
ચતુરંગિણી સેના સંગ જે જી.	પોત્યાં હિમગીરીને સંગ જે ચા.
દોડયા કાણડીને તરવાર જે જી.	શર નાખેછે વરષા ધાર જે ચા.
હિમજાતે પ્રગટયો રોષ જે જી.	ફાટયો ભ્રગુડીનો કોથ જે ચા.
તેમાંથી પ્રગટયાં માત જે જી.	શ્રી માહાકાળી સાક્ષાત જે ચા.
વાધાંબર રથાંમ સ્વરૂપ જે જી.	વક બાગુએ ઉડે કુપ જે ચા.
જૂકુટી વાંકી પુરંદર આપ જે જી.	દાનવને લાગ્યો તાપ જે ચા.
ચત્રી કેશરી દિધી ડોટ જે જી.	ચદ કરે ત્રિશુળની ચોટ જે ચા.
તરવારે કાપે શિશ જે જી.	ભુત ખાધને દે આશીશ જે ચા.
શક્તિનું મ્હોટું યૂથ જે જી.	પડતાજે તે દૈત્ય વિરૂદ્ધ જે ચા.
રથ રથીને સારથી સંગ જે જી.	ભટકાવે તે અંગો અંગ જે ચા.
ગજ પાંચ પાંચના ગ્રાસ જે જી.	તેનો મુખમાં ધાય સમાસ જે ચા.
નર વાળ આવી જાય જે જી.	જેમ મોઢક પ્રાછણુ ખાય જે ચા.
સંહાર્યા અંડને મુંડ જે જી.	હરખ્યા સુર કિન્નર તુંડ જે ચા.
અંખા મંન થઈ આનંદ જે જી.	યશ ગાયછે બ્રહ્મ મુકંદ જે ચા.
વળતાં પોલ્યાં જકતમાત જે જી.	તમે કરી અસુર પેની ઘાત જે ચા.
ચામુંડા તમારું નામ જે જી.	ચાશે રણજોડરાય સુખ ધામ જે ચામુંડારે

છંદ ચંડિપાઠ કવચ આઠમાનો.

શુભી વાત માહા દળ ધાતતણી, મન શુંભ નિશુંભ અચંખળણી. ૧

એક રક્તપિજ તે માહા ખળંગો, જગદંબથી જુદાને મોકલીઓ. ૨
 હથ હાથી રથી નર પાર નહી, ગણતી ખણતી નથી માત સહી. ૩
 અસુશદિક ધુમર કાળ જેવી, ચતુરંગિણિ ફોજ આવીને મળી. ૪
 અતિ કોપ વિરોધ લગાઈ કરે, શરના મેઘની જેમ ધાર ઝરે. ૫
 અતિ કોપ આરોપથી આપ ધરી, ગિરવાણુ સમસ્તથી શક્તિ કરી. ૬
 શિવ શક્તિ ત્રિશુળ કપાળ અગ્નિ, વૃષભાહની યુદ્ધને ટાપી રહી. ૭
 કમળા વિહંગાવિપ પન ચઢી, કરચક અવક કપાળ કરી. ૮
 નૃસિંહી વશાહિ કુંવારા સચી, કમની વાણુ જંમ શક્તિ રચી. ૯
 રજની કર મૂર્ચની પ્રેમદા, તન ધારી સદા સુરને સુખદા. ૧૦
 તરવાર ત્રિશુળ ગદા અપટે, દપટે ચપટે હરથી લપટે. ૧૧
 નૃસિંહી નખેને વારાહી મુખે, મનુજરા વિદ્યારી ને માંસ ભખે. ૧૨
 અપળાયર ચક્રનાં ચક્રહુણિ, કમળાસન કામિનિ માંત્ર ભંગુ. ૧૩
 શિખીવાહીને દેવી રચી ખરચી, જેમ રંક ઘેર પઠવે ખરચી. ૧૪
 જેમ ધાવ પડે ને રક્ત ઝરે, તેમ છુદથી દૈત્ય સ્વરૂપ ધરે. ૧૫
 નર રક્તપિજ સમાન ખગુ, તરવાર ગદા પટવાગ હુણિ. ૧૬
 વળી કોપથી ઝોખાણી ધાવ કરે. અસુશયમથી ગિરંગોમ ફરે. ૧૭
 મનુજદ અપાર અનેક થયા, લડવા ભડવાને સનમુખ ગયા. ૧૮
 જેમ ઝાડ પહાડ ને તાડ વડા, અપટે ડપટે ને શિશો દાડા. ૧૯
 મુખ કાપુ વિશાળ મહેશ પ્રિયા, સઘળા અસુશયમ ગ્રાસ થયા. ૨૦
 ન પડયું એક જુદ રૂપીર મહી, નિરપિજ થયો રક્તપિજ સહી. ૨૧
 નમ હુંદુભિ નાદ સુરેશ કરે, જય પારવતિ અપિલેશ ધરે. ૨૨
 જયકાર થયો રણજોડમથી. હરખ્યા નર કિન્નરને શ્રી પતિ. ૨૩

છંદ અંડિપાઠ કવચ નવમાનો.

મુનીઓદયા મધુરીવાંગી મહેશ પ્રાણુ પ્યારીરે, તમે સાંભળો ભયોભાવ આણીમ
 સુજા શુભ ત્રિશુભની ગાય, મં શુણી ધુણીને શિશ મૂંડે હાથ મં
 અપળા નકોય ખલા કોક આવી, મં જીવ જાતનો ઉદય લાવી. મં
 અંડિએ અંડ મુંડ માર્યા ચોળી, મં દેવી શક્તિયે રક્ત નાખ્યો રોળી મં
 ધુમ્લોચનનો કાઢ્યો ધુમ્ભાડો, મં મુંડી મરડીને મુંડને પછાડ્યો. મં
 સુડાવાળીએ વાળ્યો ચોડ, મં મુંછવાળાના કહાડ્યો મોડ. મં
 માલ્યો શુભ લઇ સેન ચડીચોટ મં દેવીને દેખીને દીધી ડોટ. મં

ધર્યું દાનવ તણું ધમસાણું, મં જંગ જાગ્યો થયું ધમસાણું. મં
 બાલાં મારે ભુયંડી ભડા ભડ, મં પડે દુશીતણી પડા પડ. મં
 ડાકણું ડંભણિનાં વાગાં ડાક, મં હશ મથલાની વાગી હાક. મં
 દેવી દાનવ તણાં સંગ્રામ, મં પૂરણું થઈ હૈયાની હામ. મં
 વિર તાણીને તીર હણું આકરાં, મં શિશકાર્યે જેમ યવન જાત આકરાં
 ગદા ધાતે કપાળ કરે ભુકા, મં યથા તુંખડાં પછાડે થાય ટૂકા મં
 હોઠ કરડીને શુંભ ખંડે ભાંડ, મં રાંડે કાપી ઘણાની રાંડ. મં
 પડ્યું કાળના કાળથી કામ, મં રડી નગની તે મનમાં હામ. મં
 નાખે શુંભ નિશુંભ ઘણું શસ્ત્ર, મં ચડિ ચૂરે તે ચક્રે સમસ્ત. મં
 ખર્જ ચરમ લઈ ધાગે નિશુંભ, મં શિશ કાડ્યું તે તિલે જગા કુંભમં
 કાપ્યું દેવીએ ખર્જને ચર્મ, મં યથા શાળે અધર્મ ને ધર્મ. મં
 નિશુંભ નાખે તે સાંગને શુળ, મં દેવી ઉડાડે પવન જેમ કૂલ. મં
 મુઠી ગરદને ફરડીઓ મારે, મં ચડિ ખાંજી ભાંજે અખીલાસ. મં
 ખાણું લાણું નિશુંભ ખેલાણ, મં દેવી શુંભ આગ્યો તતકાળ મં
 કરે શસ્ત્ર ને અસ્ત્રની ધાત, મં કરે પ્રહાર ભવાની માત. મં
 સિંહ કુદે ને હુદે ગાત, મં શિશ કુદે જેમ જોગીનું પાત મં
 ખાથ ભરી હડાડે બોમ, મં ગળે ખથ ભરી પડે ભોમ. મં
 ગળે જડીને પગ તળે ધાત, મં વળી જીવતાંને ગળે લઈ લાત. મં
 નિશુંભ ચેત્યેને માંડ્યો જંગ, મં ખાણું ઢાંક્યું માતાનું અંગ. મં
 દેવી કોપી ને શુળ ઉર માર્યું, મં અન્ય દેવનું દુઃખ નિવાર્યું. મં
 નિકલ્યો જીદરમાંથી દૈત મહાદુષ્ટ, મં ફેરો અલી દાખ્યો પગ પૃષ્ઠ. મં
 શિશ કાપ્યું આશીશ દેવે દીધી, મં ક્ષુધા પાનીની સાર શિષ્ર લીધી. મં
 ગીરા કમળા વારાહી કોપી, મં સંન્યા દાનવોની લીધી લોપી. મં
 જય ખોડ્યા તે રણજોડરાય મં દેવી ધાતે તે સરવને સહાય. મં

છંદ ચ ઉપાઠ કવચ દશમાનો.

શુંભે જાતનોમાત અવીસોકને, રીશે કીધો ખહુ અપસોસ રે.
 કૃત કરમ શુભા શુભ પાંમવાં, તેમાં દેવોતે કોઇને નદોશ રે. શુંભે
 વિર ધીર ગ્રહીને ખોલીઓ, તું તો સ્થાને કરે અખીમાન રે.
 આગ્ય એકલી મરદ મેદાનમાં, તો હું જાણું તે મરદાન મરદ રે. શુંભે
 માર્યે સાંભળીને નિજ દેહમાં, કીધી સકળ શક્તિને લીન રે.
 આપો આપ રડીને ખોલીયાં, અરે કાત્ર જાળના મીન રે. શુંભે

કમી કીટથી કમળાસન લગી,
 ક અનેક રૂપે થઈ,
 ળાતું યુદ્ધ પરસ્પરે આદર્યું,
 દેવીનાં અસ્ત્ર ભાંજે શસ્ત્રથી,
 નાખે વારીદ ધારાની પેર રે,
 દેવી ખાંડે યથા જલવાહન રે,
 દુષ્ટ વિરોધ વીરોદે નાખ્યા,
 ધાત સાંગ્યની શક્તિ ઉપર કરી,
 ખડ્ગ ચર્મ અર્ધમ લઈ વહે,
 વાગ્ય સારથી મુક્યા યમનગ રે,
 તિલાણુ તીરે તત્કાણુ ત્રોડિયું,
 કોપી માર્ણુ ચણું ચરણે કરી,
 અતી ક્રોધ મગન ગગન નગણે,
 વંગે ધણીપર વળી દોડીયો,
 રવિ નંદનતો અનુકુલ થયો,
 ત્રિશુળ હાર્યું તે માથે કંઠમાં,
 દેવ જય જય યોડ્યા હરપથી,
 અંખા કુશલ વધાવે ગગનથી,
 અંતિસ દેવી જગતી તણા,
 પામ્યા દેવશકળ નિજ સ્થાનને,
 અંખા રણજોડરાયને હેતથી,
 સઘળી વીરપતિ ટાળિ ત્રેલોકની,

માહરો સચરાચર વિસ્તાર રે;
 યથા કનકથી બહુ આકાર રે. શુભે
 થઈ છે મેદની ઇંદુલ માન રે;
 દાનવ અસ્ત્ર શસ્ત્ર સાવધાન રે. શુભે
 અસ્ત્ર દાનવ કુલ રાજન રે;
 ચરણ ભાસે તે માહા બળવાન રે. શુભે
 માથે કાપ્યું તે શર થકી આપ રે;
 બાળી દીધી તે ચક્રને તાપ રે. શુભે
 છેલ્લાં અંખાએ ખાણુને ધાએ રે;
 શંભ મુદગળ લઈને ધાયો રે. શુભે
 મુઠી ઉઠી મારે અસૂરૈશ રે;
 મારી ત્હંદ્યા પ્રત્યે દેસ રે. શુભે
 યુદ્ધ કીધું અસુર સુરારી રે;
 ઊઠી મુઠી મારી અમરારી રે. શુભે
 પ્રતિકુળ નગ્રેશ દુઝારી રે;
 ગમ્યો કાળને મુજરે સુરારી રે. શુભે
 કરે દુંદભી કેરા નાદ રે;
 કરે મંગળ ગુણ અનુવાદ રે. શુભે
 નાથ પામીયા ઉતપાત રે;
 માના ગુણ ગાય અવદાત રે. શુભે
 આપ્યાં સુખ સંપત્ત ધન ધાન્ય રે;
 સુખી રાજપ્રભ પ્રધાનરે શુભે જાતનો પાત

છંદ ચંડિપાઠ કવચ અગીયારમાનો.

બ્રહ્મા વિષ્ણુને સુર રાય,
 માના શુંદર જશ ગાય,
 પાહિ પાહિ જકત માત,
 પાહિ દાનવ કુળ ધાત,
 ધર્મી રૂપને આધાર,
 ખની નિરને આકાર,
 સંચી વરાહી ને વાણી,
 વજ્ર તુંડ મંત્ર બાણ,

નામી શિશ સકળ દેવતારે;
 આવી ચગણુ કમળ સેવતા રે. ૧
 પાહિ ભુવનેશ્વરી;
 પાહિ પાહિ વિશ્વભરી રે. ૨
 તમે અખીલ લોકનાં થયાં રે;
 સ્થાવર જંગમને પોષિયાં રે. ૩
 નૃસિંહિ મોરવાહની રે;
 કીર્તી રક્ષા સુખ દાયની રે. ૪

સદા મંગળ સ્વરૂપ,	નિજ નંદ કંદ કારીકા રે;	
દેવ દાનવનાં છુપ,	બોગી ભક્ષણની દારિકા રે.	૫
નમો નારાયણી નામ,	નમો નિલકંઠ નાગરિ રે;	
વેદ વિદ્યા ગુણ ધામ,	સદાનંદ ગ્રૂપ સાગરી રે.	૬
મારયો ચંડાસુર મુંડ,	રંગે રક્તખિજ રોળીયો રે;	
નમો નારાયણી ચંદ્ર,	ધુમ્રકોમલ ધંધોળીયો રે.	૭
દાતા સ્વર્ગ ને અપવર્ગ,	પુદ્ગિ રૂપે તદ્દયમાં વસ્યાં રે;	
નમો નારાયણી નામ,	ભક્ત ચિત્તના ફંદમાં ફસ્યાં રે.	૮
દિન શરણાગત દેવ,	તણુ તંબીકા ગૌરી કરો રે.	
સાધુ સંત કરે શેવ,	ગુણાતિત ત્રિગુણે ધરો રે;	૯
મેધા સરસ્વતી સરવેશ,	નમો નારાયણી હૃશ્વરી રે.	
કીપાસિધુ વિદ્ધ કલેશ,	દીન દેવની રક્ષા કરો રે;	૧૦
હર્ષ પામીને માય,	સદા દેવ શકલ સાયને રે.	
અવિચળ રહેજો સહાય,	ડંડ ગ્રહણુ કરયો હાથને રે;	૧૧
આપ્યું ઇચ્છીત વરદાન,	એમ ચંડિકાજી આચરયા રે.	
જ્ઞાતી કર કહે ગિરવાણુ,	જય શંકરી જયા જોયરી રે;	૧૨
અમને ધાય જ્યારે કષ્ટ,	સહાય દેજો ત્રિપુર સુંદરી રે.	
મૂરના શત્રુ જે દુક,	કાઢ્યું મુળ ત્રિશુળે કરી રે;	૧૩
માયા શુભ નિશુભ,	વિધ્યામળને સંગે વસ્યાં રે.	
કરવા ભારે સંગ્રામ,	જન્મી નંદ ધેર હુલસી રે;	૧૪
વધૂ ચિત્ત અશુરાન,	રૂધિર પીધાં હોસે કરી રે.	
દંત દાડિમ ઉપમાન,	નામે રક્તદંતિકા ઠરી રે;	૧૫
પ્રથમ પડ્યો માહાકાળ,	સ્તુતી કીધી મુનીજને ધણી રે.	
નેણુ નિરખ્યા મે હાલ	નામે મમ નયની બની રે,	૧૬
શાપે પોપ્યો સંસાર,	નામ પામી શાકંભરી રે.	
દુર્ગે મારો અમરાર,	તેણુ દુરગા નામે ઠરી રે;	૧૭
ભિમા દેવી અભિધાન,	ભૂખ ભંજનીએ જાંમરિ રે.	
હણ્યા દાનવ બળવાન,	મારી લોકની ચિંતા હરિ રે	૧૮
માકમ કિધાં અપાર,	તેણુ નાંમની સીમા નહીં રે.	
કષ્ટ ભંજની નિરધાર,	શકલ વિષમાં બ્યાપી રહી રે;	૧૯

અંખા થઇને સંતુષ્ટ, પુષ્ટ કીધો રણછોડને રે.
દુષ્ટ માધી ઉતકપ્પ, જય જય દેવા સુર મોડને રે; ૨૦

છંદ ચંડિપાઠ કવચ બારમાનો.

જગત માત સુર સાથને વહે સુધા સમ ખોલ;
હું અભય કરું ભવ ભયભરું, અવિચલ મહારો કોલ. જગનમાત ૧
સંકટ વિકટ જ્યારે પડે, ધરજી તે મહારું ધ્યાન;
મારફ દયા અનુસારથી, કરું અચલ વરદાન. જગન ૨
ચંડિપાઠ ભાવે કરે, મધુ કૈટભનો નાશ;
મહિમા મર્દન ગાયે સુગે, જાણે જગમનો ત્રાશ. જગન ૩
અપ્રમિ ગોમો ચતુરદશી, જે મહારા શાશુ ગાય;
દુઃખ સનમુખ આવે નહીં, સુખ સંપત્ત યશ થાય. જગન ૪
રાત્ર ને અસ્ત્ર પૃથ્વી પતિ, દુષ્ટ ચોર ભય રોગ;
શત્રુ અનન્ન ગંજે નહીં, થાય નહીં છાત્ર વિભેગ. જગન ૫
ખળીદાન પુજા સમે, હોમ મહોત્સવ રંગ;
ભાગે શુભે તેને સદા, ધાય સુખનો સંગ. જગન ૬
પારિદ સુખના જે સારથી, જે કરશે નવગત;
શજ-શજ સરખા કરું, જશ દૈભવ વિખ્યાત. જગન ૭
પુષ્પ દીપ શૃંગારથી, શેવા કરે જે અખંડ;
ભૂત પ્રેત યમ હુથી, ખાધ પામે નહિ પંડ. જગન ૮
અંખા અંતરંગ્યાન થયાં. દેખતાં ગીરવાણુ;
નિજ નિજના અધિકારથી, પાયા સુરપતિ સ્થાન. જગન ૯
જગ ભાગ સુખ ભાગવે, અસુર ગયારે પાતાળ;
દેવ સુરેશ નરેશ ને, સુખ સંપત્ત ધન માલ. જગન ૧૦
જગ કારણ તારણ તમો, નમો વિશ્વઆધાર;
રણજોડરાધે પામે નમે, તેની કરજી સાર. જગ માત સુર ૧૧

છંદ ચંડિપાઠ કવચ તેરમાનો.

મુની ખોલ્યા પરમ હિદાર, જે જય જનુની રે. મહામાયા તેભવનુસાર જે ૦ ૧
માનો મહીમા છે અપરમ પર જે ૦ કર્તા હર્તા ભર્તાર. જે ૦ ૨
અંખા ત્રિશુણ ત્રિશુણીત, જે ૦ જગકારણ પરમ પુનીત. જે ૦ ૩
ભવ સાગર ફેરાં નાર. જે ૦ મનુજાદિ પવનના દાવ. જે ૦ ૪

અસુરા સુર માનવ દાસ.	જે० જગ જનની પ્રદા પ્રકાશ. જે० ૫
વદે મારકુડ મુંનીરાય.	જે० નૃપ વૈશ્ય રૂદે હરખાય. જે० ૬
વન નિરંજનમાં જળ તીર.	જે० એહે આ તપશી તસમાર. જે० ૭
કરી પારથીવ માનું સ્વરૂપ.	જે० રમે પૂજન વૈશ્ય નવમુપ. જે० ૮
નિજ માંસનું દેખળીદાન.	જે० દ્રઢ ચિત્તથી પારે ધ્યાન જે० ૯
પૂજ તણુ વરસ એક મન,	જે० જગદા પા થાય પ્રસાન. જે० ૧૦
તું આ દેહે પામીશ રાજ.	જે० સુખ દોલત તમ્મત નેતાજ. જે० ૧૧
ભવ આવતે ભુપ કુમાર.	જે० યારો દાનકર ધેર અવતાર. જે० ૧૨
સાવણી નામ પ્રસિદ્ધ.	જે० મનુ થાઇશ પરમ પુનીત. જે० ૧૩
તું સાંભળ વૈશ્ય સું જ્ઞાણ.	જે० શુભ પાંમીશ પરમ નીધાન. જે० ૧૪
એમ કહી થયાં અંતરધ્યાન.	જે० નૃપ વૈશ્ય ગયા નીજસ્થાન જે० ૧૫
જક્ત જનની તે જગદાધાર.	જે० જય નાદખિંદુ ઝોંકાર. જે० ૧૬
ભયભંજની દીન દયાળ.	જે० કડગા નિધી પરમ દયાળ. જે० ૧૭
જે આ ભાગ્યશે ચંડિનો પાદ.	જે० તેને સુખ સંપત્તિનો ઠાઠ. જે० ૧૮
ધન પુત્ર પૈત્ર પરીવાર.	જે० ચિરંચીવીને જશ વિસ્તાર. જે० ૧૯
સંવત અદાર અઠગો તેર.	જે० થઇ સુખ સંપતતી સેહુર. જે० ૨૦
તિથી નવમાને અશ્વિન માસ.	જે० પુરા રણુછોડરાયની આશ. જે० ૨૧

છંદો શિવજીના.

છંદ હથર વિવાહ મોહટો.

રાગ ઘોળ.

શંકર સારદાને શીશનામુરે, ગરવા ગણપતિ જીવો મુજ સાંમુરે.
 સારદાજીને સમરય જાણીરે, આપ આપોને અષીચળ વાણીરે.
 પરમોદીને પુછીછે વાતરે, કેમ પરાધ્યા તે શંભુનાથ રે.
 વિવાહ વૈકુંઠ નાથે વખાણ્યોરે એવો દેવીદાસે ન જાણ્યો રે.
 પરમોદીનાં અરણ્ય પખાણ્યોરે, વિહવા વીગતે કરીને ગાક રે.

રાગ ઢાળ.

વિવાહ તે વીગતે વરણુકું, માતાજી કરોને મયાપ.
 એવાં વચન દેવીદાશનાં, દેવી કરોને દયાપ.

એક સમે નારદ આવીયા, જ્યાં હતા શંભુનાથ.
પરીઆણુ પ્રભુજી શું પરણુવા કહી રૂપિ આગળ વાત.
નારદ સઘળે નિરખતાં, એવી કન્યાં ન જાણું કોય.
એવી સમાવડ શંભુનાથની, શરખી તે હુંદર જોડ.

રાગ ઘોળ ભૂતળ.

ભૂતળ ભાગ્ય હદે થયાં રે, કાંઈ હેમાચળ રાજન જો.
પુત્રિ પારવતીજી અવતરી રે, રાધે પુરવેનાં પુરાણુ પુન્ય જો.
શિવને વરવા હમીયા અવતરયાં રે.
તેને જન્મ સમે જુગતી ભરીરે, રાધે દીધાં દાન ઉદાન જો.
માંણુક મોતીયેં વધાવીયાં રે, હેમ હીરા રત્ન ભંડાર જો. શિં
ત્યાં કને વિપ્ર તેડાળ્યા વેદીયારે ભણુ રીતે આશિરવાદ જો.
રાજયે સરવેને શંતોષીયા રે, રૂડી રીતે વેદ મરજદ જો. શિં
ત્યાં રૂપિ અઠચારી આવીયારે, સૌ મળી ખેઠાછે આસન જો.
સ્વરગેથી નારદમુની આવીયારે રાધે ધાણું થયા પ્રસન્ન જો. શિં
ત્યાંકજુ વેળા લીધી વિગતેકરીરે કાંઈ જુગતે જોશી જાણુ જો.
નારદ ખેઠાજે નિશ્ચે કરી રે, મુખે ખેલ્યા મીઠાં વણુ જો. શિં
ત્યાંકજુ શુભ લગ્નને શુભ ધડીરે કાંઈ શુભ તિથી શુભ વારજો.
જોશીજીયે ગ્રહ મંડાવીયા રે, કાંઈ પુન્યતગ્ગા નહી પારજો શિં
રાધે છે તમારી કુંવરી રે, તે તો સૌ સૌ પુત્ર શમાન જો.
કાંઈક પુર્વનાં પુન્ય હૃદયયારે, એતો આગળ નુ વરદાન જો. શિં
એતો જપતપ કીધે નવજડેરે વળી જોગ જગનને જોગ જો.
આતો ત્રિભુવન કેરું તપછેરે, રાધે ધન્ય તમારાં ભાગ્ય જો. શિં
એળી રીતે નારદ આચર્યા રે, રાધે લળી લળી લાગે પાથ જો.
રૂપિયે મસ્તક ઉપર કરધર્યારે રાધે ચરણુજીવી સદાય જો. શિં
એમ આશિરવાદ આપીયો રે, રૂપિ ખોલ્યા ખીજ વાર જો.
પુત્રિ જાણુ છું તે તમતણીરે, એછે જગદંબા ક્ષાત જો. શિં
એવી જુકિત જાણું જોશમારે જાણુ અંખાનો અવતાર જો.
એવાં લક્ષણુ જાણુ જુકિતેકરીરે એ શાશ્વં માનો સાર જો. શિં
રૂપિ કહે તે કન્યા રાશમારે, સતી પારવતી ધર જો નામ જો.
ધંધર કેરી અર્ધીગના રે, જેનુ અવીચળ નિશ્ચલ નામજો શિં

એમ નારદને નિશ્ચે થયું રે, સતી જન્માં તે સર્પાં કાજ જો.
 સ્વરગે સુખને સંપત્તિ દેવનેરે સર્વે અવીચળ કરશે રાજજો. શિ.
 એવાં વેદ વચન રૂપિયનાંરે શુભી હેમાચળ માને સત્ય જો.
 મનમાં મદ અતી માથે નહીરે કાંઈ ભાંગી મનની જાંતજો. શિ.
 એમાં શુરજન મુનીજનતેડીયારે કાંઈ વજ્રડાળ્યાં નીસાન જો.
 ત્યાં મંદન ઓક પુરાવીયા રે, સર્પાયુ આવી ચતુરસ્ર જાણજો. શિ.
 સરવે નારદને ચરણે નમ્યારે કાંઈ મોટા શુભ મુનેશ જો;
 ભૂતલ ભડી રીતે પધારીયારે કીધો સ્વર્ગ યજી પ્રવેશ જો. શિ.
 ત્યાં જન્મ સમે જુગતીભડીરે ચડી દેવ જીવે વેમાંન જો.
 એ સુખ પામે પુસ્તક શું કહુરે એતા ભાગ્ય પ્રતાપે જોય જો. શિ.
 ત્યાં પુષ્પ તણી વૃદ્ધો કરે રે સ્વર્ગના વાશી સરવે દેવતા જો.
 મુખથી જેજે વાંછી ઓચરેરે જીવે હેમાચળ દરબાર જો. શિ.
 એમ દાનમાન મૈને આપીયારે માગી શીખ પોતે મૈ સાથ જો.
 રાધે જન્મ ઓત્સવ ખડ્ગકર્ષેરે કાંઈ દીધાં અગણીત દાન જો. શિ.
 એવી જન્મપત્રિકા જાણજોરે કાંઈ રૂપિ થયા સાવધાન જો.
 ત્યાં મંગળ મોદમાએ નહીરે રાધે પોતીછે મનની આશજો. શિ.
 ત્યાં જોવા કારણ સહુ મલ્યાંરે મનમાં હરખ્યો દેવીદાસ જો.

પારાયું રાગ ઢાળ.

પારવતી ને પારણું, વળી પોદાડે છે માત,
 નર નારી જોવા મળ્યાં, ત્યાં નવતમ ઓત્સવ થાય.
 દેવ સરવે જોવા આવીયા, અને જોડી હસા હાથ;
 ખડ્ગવિધે અસ્તુતી કરીરે, પ્રગટ થયાંજો માત.
 ચાન્નાં વાગે ખડ્ગ ભાતનાં, અને શરણાચુના સેર;
 જે જે વાણી સહુ વદે, દેવીદાસ રહે કર જોડ.

રાગ મથબનો ભૂતળ.

પારવતીને પારણું રે, કાંઈ પોદાડે છે માત; દારીયું આવી ત્યાંકને રે,
 દોચ લીધેછે વળી માત રે, પારવતી ને પારણું રે. ટેક.
 મેનાં તે હસાં ત્યાંકને રે, વળી મંગળ મુખથી ગાય જો.
 તેની શોભા તે શું કહું રે, રત્ન જડયાં છે અમુલ્ય જો. પાર.
 હીચ માંજુકને જાંનીજુ રે, જડીત ભાત અમુલ્ય જો.
 માથે તે યજ્ઞ શોભતાં રે, હપર યોર કરે ઝકોળ જો. પાર.

પોપટ કેરી હારમાં રે,	થાએ કોયલ કેરો નાદ જો.	
નવતમ શોભા અતી ઘણી રે,	તેમાં ધુધરી કેરો નાદ જો.	પાર૦
વસ્ત્ર આબુશણ શોભતાં રે.	માથેં પેરાંયાં છે અંગ જો.	
શોભા તેની શું વરણું રે,	જાણું ઉગો પુનમનો મંદ્ર જો.	પાર૦
પાયે ધુધરા શોભના રે,	તેમાં ઝાંઝરનો ઝમકાર જો.	
હારા તે રત્ન જડાવીયાં રે,	તેમાં ચુની કરે ચળકાટ જો.	પાર૦
કરનાં તે રૂડી કામળી રે,	ઉપર ચુડી કેરો ચળકાટ જો.	
ખાંડે કડાને ખેરખા રે	ખાદ્યાં ખાંડે તે ખાજુખંધ જો.	પાર૦
કંઈ તે આશ્રણ આપનાં રે,	માંડે મુક્તાક્ષની માળ જો.	
તેની શોભા શું કહું રે,	મુખે કહી તે નવ જાય જો.	પાર૦
હાલરડે હુલાવતી રે,	મેનાં રહીછે મોરછાઈ જો.	
પારવતીયે જાણીયું રે,	મન ઉપજી છે પ્રસ્થાય જો.	પાર૦
માપા તે રૂપ ત્યાંથી થયું રે,	તણું દીઠાં છે ત્રેલોક જો.	
દેવ સરવેને આજખ્યા રે,	પછે દીકું છે કૈલાસ જો.	પાર૦
અચરજ પાંખી ત્યાં કને રે,	મનમાં રહીછે મોરછાઈ જો.	
મેનાં તે હરખપામી ધાજું રે,	ગહી સ્વામીકેરે પાસ જો.	પાર૦
ત્યારે હેમાચળ આવીયો રે,	ખેલો પ્રવિકેરે પાશ જો.	
રમત રમાડે તેધડી રે,	લીધી ખાળામાં તતકાળ જો.	પાર૦
રાત્રિયે મન વિચારીયું રે,	કોક કારણ રૂપ અનુપ જો;	
રૂપિનાં વચન સાંભળે રે,	એમ કહેછે દેવીદાસ જો. પારવતીને પા.	

રાગ મથમનો.

વળતી રૂપિણએ માંડીછે વાતજી,	તમે સાંભળો શંભુનાથજી.
આંધળી દુર ઘણી ભોમ થાયજી,	ત્યાંકણુ રહેછે હેમાચળ રાયજી.
જને ઘેર છે મેનાં નારીજી,	તે તો શુંદર વદને છે સારીજી.
તને કુલ કંન્યાં એક આવીજી,	તે તો રૂપ અનુપમ લાવીજી.
હીસે દેવી તણું અવતારજી,	શોભા કેતાં તે ન આવે પારજી.
હીડે હંશતણી ગત હરતીજી,	ભુમી ઉપર ડગલાં ભરતીજી.
કટિ કવે તે કેશરી લંકજી,	અવની પર આડો અંકજી.
વેણુ વાસંતી નાચ વળીયાજી.	હીસે કંચન સરખી કાયાજી.
બેઠી છે ત્યાં ખાળ કુંવારીજી,	જીવેછે તે વર વિચારીજી.

શુભનાથ કે નારદ જાઓજી, રૂપિ વાટે તે વેલા થાઓજી
 શુભ કામ કરો શિશ આલીજી, જેણી ભોમ ગીયા રૂપિ માનાંજી.
 જેવું માત પીતાનું મન મોહુંજી, જેવી કન્યાં તેવો વર સોયંજી
 એમ કરતાં તે નારદ આઠ્યાજી, મહાદેવનું માથુ લાઠ્યાજી.
 રૂપિ રૂડા સમાચાર લાઠ્યાજી, માહા રૂપિજીયેં માંડીછે વાતજી.
 વર રૂડો છે શંભુનાથજી, ત્યારે પુછે છે મેનાં માતજી.
 વર ફોણુ તે ખંડનો રાયજી, એની કોણુ ભત કોણુ ભાતજી.
 એનું કોણુ કુલ કહ નાતજી, ત્યારે નારદ કે સાંભળ પાછજી.
 એને ધેરછે આડવડાછજી, એનું શુંદર કુળ છે સાંરજી.
 ત્યાંકણુ મન માનેછે અમારુંજી, જે કોય અણુગમતું કહે તમનેજી.
 એની ખોટવરધ છે અમનેજી, એ વરછે વિવાહ શરણોજી.
 એવી વાત કહીંતો રાય હરખોજી, ન્હયા વન્યા અબલપુયું કીધુંજી.
 શંભુનાથનું શ્રીફળ લીધુંજી.

રાગ ઢાળ.

રાય કહે રૂપિ સાંભળો, જુગતેં શું લાવો જન;
 મોટા તે મહિપતિ આવશે, રૂડી પેરે વધશે માન.

રાગ મથમનો.

નારદ કહે તમે સાંભળોને રાયજી, કહું માહાદેવનો મહિમાયજી.
 જે કોય સુરનર મુનીવર કહાવેજી, ઇંદ્રાદીક સરીખા આવેજી.
 પ્રજ્ઞાદીક ને શ્રી ભગવાનજી, રૂડી દીસે તે નવતમ જનજી.
 એવાં વચન કહીને રૂપિ વળીયાજી, પ્રભુજીને પંથેં પડીયાજી.
 માહાદેવ ને મંદિર આઠ્યાજી, રૂપિ રૂડા સમાચાર લાઠ્યાજી.
 હેમાચળે તે કન્યા દીધીજી, શંભુનાથની સગાઈ કીધીજી.
 એવી રૂપિજીયે કહી વાંચીજી, શિવે હુશીને આપી તાળીજી.
 માયો જુગદીશ આગળ જઈયોજી. વિવાહની તે વાતું કહીયેજી.
 પરીયાણુ પ્રભુજી શું કીજેજી, લક્ષ્મી વરને તેડી લીજેં જી.
 એવું શુણીને શંકર જાયજી, શિવને હરખ તે નવ માયેજી.
 વૈકુંઠે ગયા માહાદેવજી, કને પુજા કરી તતખેવજી.
 કહો રૂપિજી કહ્યાંથી આઠ્યાજી, કાંઈ નવતમ વાતું લાઠ્યાજી.
 રાય હેમાચળ ફેરે ધેરજી, તમે પધારો રૂડી પેરજી.
 શંભુનાથને શ્રીફળ લીધુંજી, એવું કામ અયે જઈ કીધુંજી.

હવે તમારું પૂરણુ કામજી,
 એમ કહીને રૂપિ વળીયાજી,
 શિવ આઠવાજી નીજ પુરીમાંડેજી,
 હુમાયજી તે મન વિચારેજી.
 દેશો દેશ મેલ્યા અસ્વારજી.
 વિપ્ર લઈ આવ્યાજી પત્રજી,
 કોરવ રજત તે કહીયે કુલજી,
 રાજા ખજા આવેજી ત્યાંજી,
 હસ્તી છોડ્યા સહસ્ત્ર એકજી,
 ધોડા હરણને પંચરંગીજી,
 હજાર આરખી દીરી ઘણાજી,
 રથ શાખાને અથ અનેકજી,
 મેઘાડમર ધરકું છે રિખજી,
 તે શમૂધી લાવ્યો અપારજી,
 એમ સજા આવેજી અપારજી,
 જસસંધ તે જુગતેથી આવેજી,
 હુમાયજીને હરખ નવ માયજી,
 મંડપ રચના ઘણી યાયજી,
 હુમાયજીને હરખનવ માયજી,
 તેડયા હુતાર સલાટ સોનારજી,
 મનગમતાં તે મુહુરત સાંધીજી,
 આર જોજન ભોમ લીધીજી,
 મણિપંધ તે મહાડ જણાવ્યાજી.
 ભોંમીથી તે જુવન આકાશેજી,
 ત્યારે તેજ તણી વીધ જાણેજી,

નાથ વેલી કરીને જનજી.
 કેલાજીને પંધે પડીયાજી.
 મન ઘણા તે આનંદ યાયજી.
 ઘેર રાજાઓને તેડેડાં કાઢેજી.
 સરવે રાજાને કરે છે જાણજી.
 સજા સભામાં જામ તતખેવજી.
 પાંચ પાંડવ છે ગજા સુરાજી.
 આગૂતપુર તે કરી રાયજી.
 તેમ ઘોડા મગાવ્યા અનેકજી.
 કાળા કાપરાને કલંકીજી.
 એસ રેઝાને પંચકલ્યાણીજી.
 ઘણી ભાતનાં વાજે વાજતજી.
 જાણુ આવેજી જુગદીરાજી.
 જોતાં કોઈ ન પામે પારજી.
 એનો કેમ લહુ તે પારજી.
 સંમ્રધી તે ઘણી લાવેજી.
 આવે રાય તે સાંમધ્યાં યાયજી.
 ત્યાં માનુની તે મંગળ ગોષ્ઠજી.
 મહા મંડપ રચિયો ત્યાયજી.
 કારીગર તેડ્યાજી સાસજી.
 દિશા જોઈને દોરી પાંધીજી.
 પરવાણાની પુરણી કીધીજી.
 અનોપમ તે રચેલ જડાવ્યાજી.
 માંડીં જડીત જોત પ્રકાશીજી.
 હવે રંગ આજખણી માંડીજી.

રાગ ઠાળ.

મંડપ રચનારે આદરી, માંધ આજખણી અપાર.
 મેલ માળારે મિત્ર શાળા, બલી તે ઓપે છે ભાત.
 મેરૂ પરવતરે પંખી પ્રગટયાં, માંધ ફૂલ વેલ સુખકાર.
 નેણુ વળી નીરખતાં રે, કેતાં તે ન આવે પાર.

રાજ પ્રજામનો.

એવી મંડપ રચના માંડીજી,
 માંડી બેઠ જીલવણી અગીજી.
 માંડી વેદભણ્ણતા જાણીજી,
 મળે બાંધ્યા તે ગેમર માળેજી,
 માંડ મહારને મદ અગીજી,
 મેક બોંડે મડયા અસ્વારજી,
 માંડી મલ પ્રતિજ્ઞા કરતાજી,
 એવું લખ્યું તે મંડપ માંધેજી,
 વનસપ્તિ તે શુરે વખાણુંજી,
 ચાલે જાયે તે જાંજી ગળીયાં,
 ફળ ફાંફળને નાળીધેરીજી,
 લીલી પુષ્પને કરમદી પાકીજી,
 નવરંગી દીસે છે નીલીજી,
 માંડી નવરંગી નાગરવેલ્યુંજી,
 વનસ્પતિ તે ભર અદારજી,
 જ્યારે મધ્ય મંડપમાં આગ્યાજી,
 માંડ નવતમ શુડલા નીલાજી,
 ફેરખાને કુકડા વઢતાજી,
 સમળીને ચકચ ડીકાજી,
 પરમોમ તણાં જે પંખીજી,
 એવી મંડપ રચના કાવેજી,
 ફળ ફાંફી છે પૂરણ પ્રીતજી,
 સાથે તેડી છે આઠ પટરાણીજી,
 સંન્યા લીધી છે કોણી એકજી,
 સાથે ખલમદ્ર થાયે તયારજી,
 ચંદ્રમાને તે રોહણી કાવેજી,
 ઇંદ્ર આગ્યા ઇંદ્રાણીને તેડીજી,
 બ્રહ્મા સાવનિ સહીત આગ્યાજી,
 દેવ વેમાને ચડીને આવેજી,
 બ્રહ્મા બાજુ છે ત્યાં વેઢજી,
 ચતુરાધી મિત્રજી કારીજી.
 પાછગર તે કરતા પાછજી,
 કાંઈ વણ્ણ કરતા હોસીજી.
 શુંદાળા તે સાંકળ બાળેજી.
 સામ સામી ફારશીયું કરતાજી.
 નહી ખખતર પારખ્યાનો પારજી.
 કાંઈ આનંદ એમજી થાતાજી.
 ખીજા નાટક નૃત્ય નવ જાણીજી.
 અનોપમ આપા ફળીયાજી.
 માંડ પારેકને ખજુરજી.
 અતી રંગેતી રાંણજી ચતીજી.
 બ્રહ્મની જોડે ખીલીજી.
 માંડી પ્રેમલ શુખડ અગીજી.
 જાણું વૈકુંઠ આણી મેલ્યુંજી.
 માંડી પંખીતણા નહી પારજી.
 અતી હરખેં સું હંસ કઢાવેજી.
 માંડી કાપર ચકલી કોકીલાજી.
 પારવાને પોપટ પઢતાજી.
 ખગધ્યાન ધરીને ખેઠાજી.
 એવી અનોપમ જાત આળેખીજી.
 શંભુનાથ તે જાન કેવી લાવેજી.
 જાને જાયે તે રૂડી ચેતેજી.
 સોળ શહજી અતી રાણીઓજી.
 તેમાં જાહેર હોડે છેકજી.
 પ્રજામન સજી હથીયારજી.
 સૂર્ય સહીત રનાદે આવેજી.
 સાથે કમદુર્ગાને લાવીજી.
 અખેપાત તે બેજી લાગ્યાજી.
 શિવને અખંડ પુષ્પ વધાવેજી.
 મંડપ રીપે છે માહાદેવજી.

મહી આગળ મંડપ રોપાવેછ, શિવની જન તહધારજ ધારેછ.
 શિવે ફાટલ કંથા સાંધીછ, બુગતે શું જરા પાંધીછ.
 ખગે રૂંદ મુઠ વરમાલછ, તેને વીંટાણુ ભોંચીજ કાળાછ.
 જન સરવ મળી તતખેવછ, ત્યાં વૃથામે મડયા માહાદેવછ.
 એવો વંશ ધરીને વર આવેછ, શંભુનાથ સમાચાર કાવેછ.
 ત્યારે પુછે છે મેનાં માયેછ, સાક્ષી જોઈએ તે જન જમાઈછ.
 નવ જોખન નેણુ સમારછ, જોવા આવેછે શુંદર નારીછ.
 નારી આવીને નીરમે રૂપછ, ત્યારે ડીકાછે જોગી અનુપછ.
 સામી આવી તે શુંદર નારીછ, ત્યાં મેનાં રહી મોરછાઈછ.
 આવો પ્રાદ્ધણુ ભુડો ન જાણ્યોછ અણુપપનો તે ક્યાંથી આણ્યોછ.
 એવી વાત કહીને જાયેછ, સંભળાવે હેમાચળ રાએછ.
 માતા પુત્રિને એમ કહાવેછ, ખાઈ ખળધેં મડીને વર આવેછ.
 કુંવરી કહેછે કરમની વાતછ, વર પામી હું વૈકુંઠનાથછ.
 જે રૂપિણ્યે મુજને આપ્યોછ, મહાદેવ કરા મેં સ્થાપ્યોછ.
 ત્રેલોકમાં માહા તપ કીધાંછ, માહાદેવ સરીખો વર દીધોછ.
 હમિયાયેં કહી છે એવી વાતછ, મુખેં જોડે છે મેનાં માતછ.
 આ પુત્રિ ક્યાંયકી જાઈછ, ગળસુદીમાં વિખ ન પાઈછ.
 વણુ દીઠે તે શું રે વખાણુછ, હંશ કાગની કોટે પંધાણુછ.
 પ્રથમ પોખવાને કોણુ જાશેછ, એના સરપજ સામા થાશેછ.
 અમે માનવી મનમાં ખીજેંછ, એવા દેવને અમે શું કીજેંછ.
 જુવો કુળવંત કેવા જમાઈછ, ત્યાંકણુ મેનાં રહીછે રીસાઈછ.

રાગ ઢાળ.

મેનાંનું મન માને નહીં, તેના અનેક અવશુણુ માય;
 પેરે પેરે કરી પ્રીંછવે, આધીન થઈ હમિયાય.
 જનમ આપે જનેતા, પણુ કર્મ ન આપે કોય;
 પાણી પીને ઘર પૂછિયું, તેનિ જાત માત શિ જોય.
 કરમ પંધન કીજિયે, હવે દોષ લાગે મોરી માય;
 આંગણુ આળ્યો આશા કરી, તે વર વર્ષા વિના કેમ જાય.

રાગ મથમનો.

મેનાં તે મન માને નહીં રે, કાંઈ આંગણુ જોલાછે હંશ જો.

પારવતીના પ્રેમથી રે, કાંઈ પ્રમટ થયા જીવદીશ જો;
 વણુ દીઠે જોયા વન્યા રે, કાંઈ કરવો તે અન્યાય જો.
 આ તો કોતક હાંશું કર્મનું રે આંગણે ઉભા ધરા જો;
 વાણું વિતકની કેમ વિચરે રે, રૂપિ નારદ કીધો અન્યાય જો.
 મેનાં તે મન માને નહીં રે, તેને કહેછે હેમાચળરાય જો.
 મેનાને મુગવણુ થઈ રે, વર દેખાને ઉપની ધાત જો;
 કાળ રૂપ આઠ્યો કયાથળી રે, જાણે જીવલેવાને કાળ જો.
 ત્યાં નારને નંદે ધાતું રે, કુહુ કીધું ત આણું કામ જો;
 વરને પાંછે વાળી મોકલો રે, જઈ ખેડે પોતાને કામ જો.
 મારી આખ્યુંથી આધો કરો રે એનો સઘ કરોને ત્યાગ જો;
 બ્યાકુળ થઈ ખોલે વાતડી રે, મેલી યોગીક કેરી લાજ જો.
 એણું અમે નવ જાણીયું રે, આ તો જળમાં ઉઠી આગ જો;
 નારદ હેણું નવ જાણીયું રે, આ તો કોતક ખેડી ગાળ જો.
 ત્યારે હાહાકાર થઈ રજો રે, સહુ વિસ્મયે પ્રાણી માત્ર જો;
 નારદ ખેવાંતે કામ નવ કીજીયે રે તમે જ્ઞાની ન કીજે ધાત જો.
 ત્યારે નારદને કુઃખ લાગીયું રે, નારદ આઠ્યા શંકરની પાસ જો;
 આ જોગ ઉપ સહુ જાણીયું રે કરો જોગ રૂપ પ્રકાશ જો.
 ત્યારે શિવે મન વિચારીયું રે, લીધું રૂપ તેજ પ્રકાશ જો;
 મેનાં તે મનમાં મોહી રહી રે, હરખ પાંખીએ અપાર જો.
 વરને લાવો આધડી રે, એમ ખોલી છે મેનાં નાર જો;
 હારે એણું રૂપ અનુપમ દીકુંજ, રાણી મેનાંને લાયુ મીકુંજ.
 વર વરવા સરખો લાઠ્યાજી, અમને લુલવણીમાં લુલાઠ્યાજી.
 પ્રભુ એવડુ ન કીજે હાંસુજી, લાજ તાણીને ખોડ્યાં સાસુજી.
 મેનાં કહેછે નારદને હું આપીજી, જાણે જીભડી નાખું કાપીજી.
 એવો ભુડો સ્વભાવજે મારોજી, પ્રભુ મનમાં રોય ન ધારોજી.
 હું હું નારીમાં મત યોડીજી, પ્રભુ વિનવું બહુ કર જોડીજી.
 સૂર્ય સમોવડ શોભતાને તેજ ધરણું પ્રકાશ. વર ચડયા તોરણું રે.
 અરક ઉગે જેમ તમૂ ધરે એમ થીયોછે તેજ પ્રકાશ. વર ચ૦
 હરખે હયામાં નિરખે નાથ મેનાં હરખેને મંગળ ગાય. વર ચ૦
 ધાશળ મોશળ કર ધરીને મલપતી પોંખવા જાય. વર ચ૦

રાંકલ રૂપમણી શેહણી એમ મુખથી બોલે બોલ. ૬૧ ચ૦

અર્ચાં શુરે વખાણીએ તમારી શુંદરી નહીં શિવ તોલ. ૬૨ ચ૦

ધારી શુંદરી મોડીયો સંપટીયાં અતી સાર. ૬૩ ચ૦

નાકસાધ વરને નીરખીયા હવે ગળે તે ઘાદયો ઘાટ. ૬૪ ચ૦

આનંદ ઓછવ અતી ઘણા ત્યાં માનુની મંગળ ગાય. ૬૫ ચ૦

કનક દીવડો હાથમા મેનાં હરખેને મંગળ ગાય. ૬૬ ચ૦

શાયાં માયાં મળી કરી મેનાં મલપતી મંડપ ભય. ૬૭ ચ૦

સખી તેડી આડયાં શેરીજી, ત્યાંકને પુષ્પ નાખ્યા વેરીજી.

માહાદેવ માયરામાંય પધરાંયાજી, ત્યાંહાં સુરીનર મુનીવર આજીજી.

ત્યાંકજી આંખાં તે હંદ્ર હંદ્રાણીજી, બ્રહ્મા સાથે તે ગોર ગોરાણીજી.

સૂર્ય રતાહે સરખી જ્ઞેડીજી, ચંદ્રમાને શેહણી રૂડીજી.

હેમાચળની જ્ઞેડ મેનાંજી, વળી વખાણુ કરું શું તેનાંજી.

પાટે પારવતી પધરાંયાંજી, લક્ષ્મી હુણુ ઉતારવા આંખાંજી.

અતી આનંદે પરજી હયજી, તેના જ્ઞનહંઆ જગદીશજી.

ત્યાંકજી સર્પાયુ ફટાંણાં ગાયજી. તેમ શંકર રાજ થાયજી.

તમારે માત તાત નહીં ભાઈજી, ઠાલી ક્યાંથી શીખ્યા ઠકરાઈજી.

તમારે ગોત્ર નહીં નહીં ચાખાજી, ભણ્યા વન્યા શીખ્યા ભેદ ભાષાજી.

મા ખાપ વિન્યા કેને ગાએજી, શુણુ અવશુણુ કેના સોહાએજી.

શિવ ભાગ ધંતુરો આવેજી, તમને ભગવાં વચ્ચે આવેજી.

તમારાં લક્ષણુ કહ્યાં નવ જાયેજી, તમે જેરે કરો તે થાયેજી.

શિવ ભાંમ તણા છે ભોગીજી, જગવારી કેવાણા જ્ઞેગીજી.

હાથ ખપર લખને ઝોળીજી, સાથે જૂત ભેરવની ઢોળીજી.

હવે રાજ કંન્યા તમે પાખ્યાજી, મોઢા સગપણુમાં વિસરાખ્યાજી.

આજ થકી થયો દીન વળતાજી, સગો રાએ હેમાચળ સરખોજી.

શિવને ગાએ ફટાંણાં ભારીજી, ઢોળે મળીએ પૂરની નારીજી.

એવા વાંકાં વચન સહ ગાએજી, તેમ શંકર રાજ થાયેજી.

રૂડાં મંગળ ગાએએ ભારીજી, સરવે માનુની સેજ સેહાવીજી.

ધેરી ખેઠાં સજ્જન સહ પાસજી, મન હરખ ઘણા દેવીદાસજી.

મેનાં મલપતી મંગળ માયજી, ત્યાં કંન્યા લે દાન દેવાયેજી.

છેડા છેડી તે જુગતે ખાંધીજી, વરમાળા તે કંઠે રોપીજી.

એમ પરજીએ શંકર રાયેજી, ત્યાં મોરીનું વખતજ થાયેજી.

એમ સારાં તે મુરત ઝાંધીજી, નીલા વાંચની ચેરી ખાંધીજી.
 ચોરી વણૂ ચીતરે ચીતરાણીજી, વાંચ આવ્યાને ચોરી ખાંધીજી.
 પેહેલું મંગળ હરતાંને ફરતાંજી, ખીલું મંગળ ચોરીમાં વરત્યુંજી.
 ત્રિજે મંગળ ગ્રહી રક્ષા હાયજી, ચોથે મંગળ પરણ્યા ચંલુનાથજી.
 એમ મંગળ વરત્યાછે ચારજી, ધ્રુવર આરોગે કંસારજી.
 શિવજી ખેઠા પયોઠીવાળીજી, મધુમકમાં કાંસાની થાળીજી.

પૂટાણું રાગ મયમનો.

શંકર ધી પીરે ધીપી, અમે ગારય કનકની લીપી.
 ગાંધુ ભેંશુંના નહી રોળા, ઘરમાં ચિલુતીનાછે ગોળા. શંકર૦
 ઘેરે દહી દુધનીછે શેવા, મન ગમતા આરોગે મેવા. શંકર૦
 ટાઢા દુકડારે ખાતો, રાખ ચોળી થયો રંગ રાતો. શંકર૦
 હિમાચળનું દુધ તમે નધરશે મારા જન્મનાં પ્રાશ્નિત્ત દરજે. શંકર૦
 ત્યાં કણે હાગ ઘરેણું થાયજી, ત્યાંકણે કંન્યાને દાન દેવાયજી.
 આપ્યા ભોમી અથ ભંડારજી, આગળ દોરાવ્યા તોખારજી.
 મોટા માતંગનં સૃગારીજી, ઉપર અંકુશને અંખાડીજી.
 એવા રાએ આપે રથ જોડીજી, આગળ ધોળાને ધમરા ધોળીજી.
 સરલ કોટે તે સાંઘીઆ દોર્ણજી, આપ્યા ગાયું ભેંશુંના રોળાંજી.
 એવાં દાન સમરપી આપ્યાંજી, પ્રભુજીને પેરામણી થાએજી.
 પીળાં પીતાંખર પટકુળજી, આપ્યા ઘડખંધાં ઘરચોળાજી.
 રંગે રાતાંને રૂંડાં દીશેજી, રજ કરી લેવા મન હીંશેજી.
 મયર મનગમતાં મગાવ્યાંજી, પ્રભુજીને પ્રીત શું પેરાવ્યાંજી.
 નવલા વેહેવાઇને નવરંગાંજી, મંડપ વરત્યો છે ઉદરંગજી,
 માગણુ જનને આપ્યાં બહુ દાનજી, માડયાં પાકસાળાનાં કામજી.
 જુગતે કરી જમાડે જનજી, તેનાં શુરે કરું વખાણજી.
 પેડા પતાસાં ખીઠાઇ અઝીજી, ધેવર જલેખીરસે ભારીજી.
 છંદોકેસ તે લાડુ ધરીઆજી, વાસુદેવીના પડીઆ ભરીયાજી.
 ત્યાં પુરી કચોળી આપેજી, ફાસણુનો પારન આવેજી.
 કીધી અંધકવરણી દાજી, ખીજાં આકતણો નહીં પારજી.
 ફરમોદ કેરો કીધી ભાતજી, દુધપાક ને દુધ બહુ મીઠાંજી.
 પાપડ કેરો તે ન આવે પારજી, આંધણાં તે આપે અપારજી.

કેરી કરમદાં તે બહુ મીઠાંજી, લીજી રસે ભરયાં પણુ મીઠાંજી.
 વાંસ આદુ તેઅપરમ પારજી, નીલાં કેળાં ને ગરમર સારજી.
 એવી જુગતે જમાડીછે જનજી, આપ્યાં ફોફળને વળી પાનજી.
 જન જમીએ રૂડી રીતેજી, પ્રભુ જમી ઉઠયાએ પ્રીતેજી.
 હવે શીખ આપેએ રાએજી, શિવ પરણીને ઘેર જાએજી.
 મામાડ તે રથે બંધાએજી, હેમાચળ લાગેએ પાથેજી.
 પદ્મડું શીચીને આપી શીખજી, જન સાંઢીને હુંદુભી વાગીજી.
 ખેઠાં દેવ વેમાન શીખ માગીજી, તમે પેશમાણી કરી સારીજી.
 રાએ દીલ મોટા દાતારજી, જેને જેવી રીતે જાએજી.
 તેમાં ફોફ ન રહે ફોફેજી, પછી વૃષભે ચડયા મહાદેવજી.
 જેની વિશ્વપુરે છે સેવજી, જે જે રાખેએ થયો હુઆરજી.
 પુખ્ત વૃદ્ધી તજો નહીં પારજી, સરવે તત્પર થયા તહયારજી.
 જન આવી નગરથી ખાહારજી, મેમે પારવતી વળાવ્યાંજી.
 સારી સુખડી લીધી સાથેજી, રાણી મેનાંજી સાંભળી વાતજી.
 તમે આંખે મભરશો પાણીજી, તમ પુત્રિ મહા ખડભાગીજી.
 વર હાથર અખંડ સાહાગીજી, રાણી મેનાને કેલેએ પ્રદાણીજી.
 તમે લાઓ લીધો જુગ જાણીજી, વળતી મેના ખોલીએ વાણીજી.
 તમે વાત જુગો હંદ્રણીજી, ખોલ્યા માલ્યા સામું નવ જાએજી.
 માજી રોષ રદાનો ખોજીજી, અમે રોવા કીધી નથી પ્રીતેજી.
 ભોળા લોક જગતની રીતેજી, તમે દેવ વિધી સરવે જાણીજી.
 અમ રાંકને શુંરે વખાણીજી, ભલાં સાગ્ય અમારાં જાણ્યાંજી.
 તમે સ્વર્ગ થકી પધાર્યાંજી, એમ કહીને મેનાં ચરણે લાગીજી.
 રૂડો અમર આશીરવાદ માગીજી, પુત્રિ પારવતી પધાર્યાંજી.
 રનગ્રમતાં તે ત્યાંકને આવ્યાંજી, માતા મેનાંએ રૂદયામાં બીડીજી.
 મુખ આપી તંબોળની બીડીજી, પુત્રિ શીખામણુ જુગી લીજેજી.
 હાથરની શેવા નિત્ય કીજેજી, એએ પતિવ્રતાની રીતજી.
 પતિ સાથે છે પૂરણુ પ્રીતજી, જે જેકાર ખોલે મહુ સાથજી.
 રૂત્રિ હજવાં ન પડીએ હાથેજી, તારે સસુ નણુંદ નહીં ખાઈજી.
 સહુ સાથે છે પ્રીત સવાઈજી, પતિ પામ્યાં છે પૂરણુ સાગ્યજી.
 જપ તપ જડે નહીં જાએજી, મેનાંએ શિખામણુ શીખાવીજી.

તે તો હમીયાને મન ભાવીજી, સહુ સૈયરને મળી સાંધજી.
 હજુ વાત સાહેલી ખાઈજી, હું તો હસતી ને રમતી તમનેજી.
 રમે વિસારી મુકો અમનેજી, એમ કહીને સધાળ્યાં ગૌરીજી.
 સખીયું આવીયું સરવે ઝોરીજી, વજ્યા જ્યાને અજ્યા સંગેજી.
 રૂડો વિવાહ કીધો ઉછરંગેજી, રામે કીધા સહુને નમસ્કારજી.
 નમ્યા શંકરને નીરાધારજી, ભલાં ભાગ્ય અમારાં પન્યજી.
 થયાં દેવતાણાં દરશનજી, ખેઠા દેવ વેમાન શીખ માગીજી.
 શંભુ પરણી આલ્યા કૈલાસજી, સરવે રૂપિને દીધાં માનજી.
 મંત્ર ભણી આપે આશીરવાદજી, અત્યું લોકમાં દેવીદાસજી.
 વાસાવડમાં પોતે રહેછેજી, વિવાહ વીગતે કરીને કહેછેજી.
 જે કોઈ ઈશ્વર વિવાહ ગારોજી, તેનાં પ્રાચિત પ્રસે થારોજી.
 જે કોઈ નર નારી સાંભળશેજી, તેનાં પાપ મધળાં ખળશેજી.
 ગાયો સંવત ૧૭૩૫ સેજી, રૂડો માઘ તે માસનો દીનજી.

છંદ મહાદેવ ગણપતિનો જુદ.

શુર શુણ્પતિને નાંમુ ચિશ જી કે, કરજીને માયું જીગદીય જી કે,
 સરસ્વતી ને પાયે લાગુ જી કે, માતા અવીમળ વાણીમાયુ જી કે.
 કહું પુત્ર પીતાનો જીદ્ધ જાણી જી કે, તેતો અવીમળ રાખજી વાંણી જી કે.
 નારદે મન કીધો છે વિચાર જી કે, આવો શમય ન આવે નીરધાર જી કે.
 એવું જાણીને આળ્યા નારદમુની જી કે, ઉભા શિવ તણેરે જીવન જી કે.
 વાગે તુમર કરતાં જ્ઞાન જી કે, શુણ્પતિયે ખોલાળ્યા ભગવાન જી કે.
 કહો રૂપિ તમે કયાંથી આળ્યા જી કે, મુજ માતા ખેઠાં છે નહાવા જી કે.
 મંદિરમાં જાતાં વાર્યા જી કે, તેણે કોઈ કરીને પધાર્યા જી કે.
 ઝીયા ગંગાજીને તીર જી કે, શિવે આશન વાળ્યું છે ધીર જી કે.
 ધ્યાનથી સુક્યા તણે ઉપાય જી કે, એવો જોગ ઉપજાળ્યો ત્યાંય જી કે.
 ધ્યાનથી સુકાળ્યો કરી ગ્યાન જી કે, ઉઠી ચરણે લાગા ભગવાન જી કે.
 કહો રૂપિજી કયાં થકી આળ્યા જી કે, વળતા ખોલ્યા રૂપિ સર્જન જી કે.
 હમીયાયે ઉપજાળ્યાં ખે તન જી કે, તમે તપતણું ફળ પામ્યા જી કે.
 દુઃખડાના તે દાહડા વાંચ્યા જી કે, વચન શાંભળી ચડ્યો છે કાળ જી કે.
 ઉઠ્યા શિવ જીવાને ખાળ જી કે, આળ્યા શંકર સહુ એક માંહેજી કે.
 ખેઠા દીઠાં છે શુણ્પતિ ત્યાંજી જી કે, ભસ્મ એળી દીરો વિકાળ જી કે.

શોભે ગળા વચે રૂઢમાળ જો કે, શુંદર શિશ શોભેછે જગ્યએ જો કે.
 આળ્યા મોળમાં શંકર રાચે જો કે, શુણ્ણપતિ ખોલ્યા તેણીવાર જો કે.
 જોગી હોમા રહે ને નિરધાર જો કે, મંદિરમાં જોતાં પ્રેમા ધર જો કે.
 આળ્યા શુણ્ણપતિ ચડાને રીશ જો કે, ક્યાં જોઓછે જગ્યાધારી જો કે.
 નાચા ખેઠાંછે માત અમારી જો કે, શિવને નહું ન માની વાત જો કે.
 જગ્યાઆલી રૂગાળ્યા પ્રતિવપાત જો કે, ઉઠયા શિવજી કોષ ચડાવી જો કે.
 ત્રિશુળ ધારીયે ધરા તે ધૂળવી જો કે, થારો પ્રતિવ પાતાળ તે એક જો કે.
 જુમી ભાર ન ઝલે છેક રોશ જો કે, મારે મુઠી પાડુને કોણી લત જો કે.
 વઢે પુત્ર પિતા સાધાત જો કે, જૂત મેત હોમાં સરવે સાથ જો કે.
 શિવે શુણ્ણપતિને લીધી બધ જો કે, એક બીજને ગડદા મારે જો કે.
 દરજી જુદા તે બહુ રચાવે જો કે, ત્યાંકણે થાય છે હાહાકાર જો કે.
 જુત મેત કરેછે પોકાર જો કે, એવો જુદા કરીને કોપ્યા ધર જો કે.
 જોણું ન પોઆળ્યા બળ ધણુંદીશે જો કે, ક્રોધ ચડ્યો શિવને બધ જોણી જો કે.
 કર લીધુંછે બાણ ધણું તાણી જો કે, બાણું શિશ છેલુ તેણી વાર જો કે.
 શિશ ગયું તે પ્રતિવ મોતર જો કે, શિવ આળ્યાએ મંદિર માંડે જો કે.
 હોમાયાળ નહાયે છે ત્યાંડે જો કે, કેશે કરી ઢાંક્યુંછે આંગ જો કે.
 મહારાજ શું રૂયોછે જગંબ જો કે, લળ આણી કહ્યાં વચન જો કે.
 શિવ ક્યાં ગયા પુત્ર ને તંન જો કે, શિવ કહે મુજવોણી પ્રભ કીધી જો કે.
 તેનું મસ્તક નાખ્યું મેં છેદી જો કે, ત્યારે કોપે ભરાણુંછે દેવી જો કે.
 હવે કરવી તે જોયા જેવી જો કે, આલું નારદનું હશે કામ જો કે.
 તે વિન્યા ન હોય સંગ્રામ જો કે, ક્રોધ ચડ્યો થયો હાહાકાર જો કે.
 ત્યારે વિચાર્યું શિવે નીરધાર જો કે, મેતો વચન આપ્યુંતું એક જો કે.
 તેમાં શંધે નહીં લવ લેય જો કે, બે ઘડીમાં મળેજો શિશ જો કે.
 શજીવન તે કરશે ધર જો કે, જોયા પરવતને વળી પહાડ જો કે.
 મસ્તક નવલાકું નિરધાર જો કે, મસ્તક શોધતાં ચડીછે રીશ જો કે.
 છેદી સાળ્યા કુંઝરનું શિત જો કે, મુક્યું મસ્તક ત્રિવેકે કરી જો કે.
 છાંટ્યું અમ્રત અંજળી ભરી જો કે, કીકું પુત્ર કેરું શિશ જ્યારે જો કે.
 હોમાયાની ઉતરીછે રીશ જો કે, ત્યારે શિવ ખોલ્યા કીપા ઠરી જો કે.
 ક્રોધ પામ્યો મારે હાથે કરી જો કે, પ્રથમ પુજા તયારી દેવ જો કે.
 પહે પ્રાણાં વિશુને મહેશ જો કે, એવી શુણ્ણપતિની પુરી આશ જો કે.
 દેવ વેમાને થયા પ્રકાશ જો કે, ત્યારે સંવત ૧૮૪૮ સે જો કે.

છંદ મહાદેવનો શિવજી શેવીયારે.

ધયાજો રાખે થઈ સાકાર, મોટા મહા જગી નિરધાર;
 આપે હૃદય કીધી એક, ધરોજો નામરૂપ અનેક શિવજી શેવીયારે.
 ઘટ ઘટ વિવેનાથનો વાશ, શુદ્ધર શુભસ્થાન કૈલાશ;
 બિરાજે જટાશ્રુટમાં ગંગ, ગુણવંતિ ગીરજા શોભે સંગ શિવ.
 શિતલ ચંદ્ર ધરોજો શિશ, સ્વામી શકલ લુવનના હૃદય;
 ત્રેલોક શોભે છે ત્રિભુવન, જળહળ ઝળ કે પંચવદન. શિવ.
 તમને વ્યાપે નહીં વિષયાન, નિરંજન નીલકંઠ ભગવાન;
 શ્રવણ શોભે કુંડલ સાર, વિભુતી રૂંઠ માળા ઉર હાર. શિવ.
 દશ ભુજ દિશે દક્ષણ આમ, કરો છો શેવકનાં શુભ કામ;
 કરમાં કંઠણ ડમરૂ ડાક, બીજા ભોજન સાકને પાક. શિવ.
 અદ્ભુત અશુધ તિલક સાર, કરવા કુટીલ તણા સંહાર;
 વિભુતી વાઘાંખર પરીધાન, વાહુ વસ્તીપે સ્મશાન. શિવ.
 મોત્તમ ઉપનીત કાળા નાગ, ગમેછે ગાંઠ તાન રંગ રાગ;
 નંદી ભંગી નાથે ગાય, માલ વગાડી ઘેલા થાય. શિવ.
 શોભે વૃશભ તણું વાહન, ધમકે ધુધરમાળ રતન;
 ભાવે ભાંગ પંતુરો આવો, હૃદયે ભગ જલ્મમાં આવો. શિવ.
 મોળાંગ કરે અષ્ટમહા સિદ્ધિ, દ્વારે દીશે છે નવ નિદ્ધિ;
 ભારે સંન્યા ભૈરવ ભુત, ડાકણી ડાકણીને જલ કુત. શિવ.
 સોપા શેવકને ભંડાર, તમારો કુખેરછે કામદાર;
 કરતા કોટિ કોટિ બ્રહ્માંડ, તમારો અદ્ભુદ ખેલ અખંડ. શિવ.
 તમારા ખાલી ન પડે ખેલ, દીપક વણવાડે વણ તેલ;
 શોભે શિવ શકિતનો રાસ, ખડ્ગ વિધ સરખા પારે માસ. શિવ.
 વરણન કરી ન શકે વેદ, બ્રહ્મા હંદ્ર ન બાણ ભેદ;
 ભુતળ ભાવે પ્રગટે રાજ, કરવા શેવકનાં શુભ કાજ. શિવ.
 હૃતે હૃદયલપુરમાં આળ્યા, સાથે પરીવાર સરવે લાળ્યા;
 પૂજા અનેક પ્રકારની થાય, ભગવતજન આવે-કરી ગાય. શિવ.
 જમ રમે છે વિપ્રના વંદ, કરો છો અષ્ટપીઠોર આનંદ;
 ગરબો શુદ્ધ પ્રતાપે ગાયો, વાડવ વચને ઠીક ઠેરાળ્યા. શિવ.
 હરિહર શક્તિ સરખાં બાણ્યા, તેમાં અંતર રૂપ ન આણ્યા.

ગરબો શિખે શુભેને ગાય, તેનાં પ્રશ્નિત પરલે થાય.
કાંધાં પદ પ્રીતે પાંચીય, ગાતાં ચિત્ર ઉમીયા હૃદય. શિવ.
આપો ભક્તિ મુકતી ભંડાર, તમે છે વડા દેવ દાતાર;
રમિને ગાયો શિવનો રાય, કરજો કહો વિશ્વનો ઢાય. શિવ.
છંદ રામનાથનો.

શર શુભપતિને નિતપાય લાગીયેરે લોલ. સુદ પુદ્ગલાગ્નિપુજ્યાસે માર્ગાધેરેલો.
મુજ મુંઢમાં મતિ તે કાપે નથીરે લોલ. પ્રભ તનયાને સમર સરસ્વતીરે લો.
હંસવહિની શેવકની સારકરે લો. કાળ ક્રોધ તણને મનમાં વસોરે લો.
મુજ પાળકનાં વચન રૂદ ધરે રે લો. કાળીદાસને માતાએ કાંધો કવીરે લો.
જામ મુની વારંચીની વારે ધરીરે લો. પ્રભ રાસસ અતર પદ પાંધીયારેલો.
સદા શિવ ઉપર તપ સાંધીયારે લોલ. હુંથી સ્તુતી થશે માણતણીરે લોલ.
ગરબી ગાશું તેરામનાથજી તણીરે લો. જે કોઈ સમરે અખંડ રૂપ શિવનેરે.
જમકી કરનો જય નહીં જીવનેરે લો. ખેહો આમન વાળીને જપે શિવને રે.
કુહ કુપ દીધે છે આતી જીવનેરે લોલ. કોચી કુંડને તે અગ્નિ પરબળીયારેલો.
છેડી શિયને આપે પોતાનાં પાળીરે લો. ત્યારે કીપા વાધીએ મન શિવનેરે લો.
હવે રક્ષા કર એના જીવનેરે લોલ. રામનાથ આળ્યાએ સાણું એકમારેલો.
માગ્ય માગ્ય કહ્યું વિલેકમારે લો. માયુ લંકાકેશ ગદતો આપોતમેરે લો.
આદ એકડીનું રાજ અમે કરેરે લો. પ્યાર મેઘ આવીને પાણી ભરે રે લોલ.
દેવ તેત્રીસ આવીને સેવા કરે રેલો. કામધેનું આવીને અમરી ધરે રે લો.
ચંદ્ર સૂરજ આવીને કચું કરે રેલો. વાયું વિધાતા વચને મારે રહેરે લોલ.
નવ મહ તો ઢોલીયે મારે ઢળેરે લો. દેશા દેશના રાજ મુજને નમેરે લોલ.
મહા લોકમાં આપ્ય મારા ફરેરેલો. સ્વામી એવાં વરદાન અમે માર્ગાધારેલો.
નીજ સેવક બણીને સ્થીર થાપીયારે. ત્યારે કહ્યું તે થાશે સહીરે લોલ.
એવાં વચન લેને આલ્યા વહીરે લો. વૈકુંઠનાથે અંતરમાં એવું ધરયું રે લો.
હવે શિવે તે કામ પૂરું કરયું રે લો. દૈત આલ્યા છે મન ઉલાયમાં રે લોલ.
તેને સમે નારજી સામા મળ્યારે લો. દૈત કહે છે સજ્જા એક વિનતિરે લોલ.
મુજ મેહરે કાંધીએ ગિરિબપતિરેલો. દેશ દેશના રાજ મુજથી ડરે રે લોલ.
વાયુ વિધાતા વચને મારે રહેરે લો. સ્વામી એવાં વરદાન અમને આલીયારે.
નીજ સેવક બણીને સ્થીર થાપીયારે. ત્યારે નારદ કહે છે તમે સાંભળોરે લો.
વસ્તુ લીધાવિના તું કાંજુલો જમેરે. રૂપિ ગૌર કહો તે કરું સહીરે લોલ.
એવા વચન સજ્જાને આલ્યા વહીરે. હાક મારીને દૈત જીજ દુરીરે લોલ.

એની હાકથી કેલાશ થરહસીરે લો. ક્રુન્ધો પર્વતને અંખીકાળ ભડાંરેલો.
 માતા ઉમીયાજી મનમાં થડાંરેલો. સ્વામી આપણા નિવાસને આ શુભધર્મરે.
 નિલા પરવત પુનર્વાને કોણ ગચ્છે. ત્યારે કોષ વાપ્યો છે મન શિવનેરે લો.
 હવે આપ આપું એનાજીવનેરે લો. દુષ્ટ રાજ કરે હવે તું અષ્ટ ઘડીરે લોલ.
 તેને સમે રાવણને ચિંતા પડીરે લો. રામનાથ કહીને અંતર થયારે લોલ.
 રૂપિ નારદ તે વૈકુંઠમાં ગયારે લો. સ્વર્ગ અત્યું પાળે રૂા જંતુનેરે લોલ.
 દુષ્ટ કષ્ટ દીએછે અતી સંતુનેરે લો. મૈદ લોક મારે વશ થઈ રહ્યુંરે લોલ.
 લાણુ એકમાં તો ચિન્નને કંપાવીયુરે. દેવ વાણી થઈ છે આકાશથીરે લોલ.
 દેવ અવતરે કપી અવતારથીરે લો. રામચંદ્ર પ્રભુજી પિતે અવતર્યારે લોલ.
 રાજ દશરથ ધેર જઈ પરવર્યારે લો. જંગમાયા સીતાજી પિતે થયારે લોલ.
 રાજ જનકજી ઘેરે અવતર્યારે લો. રાજ જનક પડ્યો છે અતી રોકમાંરે.
 આલું રૂપ નથી વણુ લોકમાંરે લોલ. રૂપ શુંદરીપુત્રિને હવે ક્યાં દહેરે લોલ.
 રૂપિ ગોરને પુષ્પને યજ્ઞ આદરે લો. રાજ જનકે લખીછે કંકોતરરે લોલ.
 ભુમી ઉપરને દેવપાસ પરવર્યારે લો. દેવ લોકથી દેવને તેડાવીયારે લોલ.
 મળી દેવ જનક ઘેર આવીયારે લો. રૂપિ શૃંગ અગસ્ત ત્યાં આવીયારે લો.
 નાગલોકમાંથી નાગને તેડાવીયારેલો. ખેઠા દેવ દાનવની સભા કર્યારે લોલ.
 હાક મારીને ઉઠ્યા છેલંકાં ધણીરેલો. ભુજ વીર સહિત વળગી રહ્યારે લો.
 દેવ દાનવતે જ્ઞેતાં આંખો પડ્યારેલો. રામચંદ્ર પ્રભુજી ત્યાં પધાર્યારે લોલ.
 લાણુ એકમાંતે ધનુષ્ય પાસે આવીયારે. પ્રથમ ધનુષ્યની તો પૂજ કર્યારે લોલ.
 ધનુષ્ય લીધું છે કરમાં મહીરે લોલ. દેવ દાનવ જ્ઞેતાં કટકા કરચુરે લોલ.
 રામચંદ્રજી કામ દેવનું કરચુરે લો. વરમાળા તો રામને કંઠે થયારે લોલ.
 જંગમાયા સીતાજી તેને વર્યારે લોલ. પ્રભુ સીતા સહિત વન આવીયારે લો.
 મગ કંચનતણા મારવા ગયારે લો. પુઠ થકી રાવણુ ખડુ પાપીયારે લોલ.
 સતી સીતાને તે હરિ ગયારે લોલ. મગ મારીને રામચંદ્ર આવીયારે લોલ.
 દેખા સ્થાનકને ખડુ દુઃખી થયારેલો. જાળે કામનીને મૈદ લોકનો ધણીરેલો.
 ષષ્ટે ગોત કરજી સીતા તણીરે લો. વેગ થકી હનુમાન ત્યાં ગયારે લોલ.
 ખાળી લંકાને વનમધ્યે આવીયારેલો. સતી સીતા તણી સુદ્ધ લાવીયારે લોલ.
 ધાજ ખાંધીને પ્રભુજી ત્યાં ગયારે લો. બઠ લંકાં સામા તે માંડ્યા મોર્યારેલો.
 ખખીલણુ સામા જાળને હર્યારે લો. પ્રભુજીએ વચન તેને આપીયારે લોલ.
 ધણી લંકાને સ્પીરકર સ્થાપીયારે. કુંભકરણુ રાવણુ ખેડ માર્યારે લોલ.
 પ્રભુ સીતા તાળીને ઘેર લાવીયારેલો. ંપાસ કરચંનનોસ્થ લાલજી કહેરેલોલ.

(૧૬૦)

છંદો શ્રી કૃષ્ણના.

છંદ લાળલીલાનો.

ગણપત લાગુછું પાય,	ગરબો ગાવાને મન ધરું રે;	
શમરું સારદાજી માત,	વાણી વિગ્નુની ઓચરું રે.	૧
વાસુદેવ તણી નાર,	જેનું નામ છે દેવકી રે;	
પામ્યા દેવ મોરાર,	આવ અંખાની શેવા થકી રે.	૨
જેનો વિરોધે કંથ,	મયુરો નગરીનો રાજ્યો રે;	
કાડ્યો ભગતીનો વંશ,	મુરખ મનમાં ન લાજ્યો રે.	૩
જેણે મારયાં ખટ ખાળ,	હાહા હાથાથી નવ ડર્યો રે;	
સમે આવી પોહોતો કાળ,	પાપ કુંભ પુરો ભર્યો રે.	૪
દેવકી ભાજે ભગવાંન,	હાહા લેજો વૈકુંઠ ધણી રે;	
વિનતિ ધરજો એ કાંન,	મારે આશાએ તમતણી રે.	૫
જેણું વિશ્વઆધાર,	દીન જાણી કયા કરી રે;	
પર્યો અહમો અવતાર,	પુરણ પ્રગટયાએ શ્રી હરી રે.	૬
જાણુ કોટિ ઉગ્યો ભાણુ,	હવું તેજ ત્રીકમતણું રે;	
તેને કરીએ પ્રણામ,	ધ્યાન ધરીએ પરીબ્રજનું રે.	૭
એમ કહેછે વાસુદેવ,	રમે વાત જાણી પડે રે;	
લઈ ચાલ્યા તતખેવ,	ગોકુળ ગામને ગોદરે રે.	૮
દીધી જમનાજીએ માગ,	શેસનામે છાયા કરી રે;	
ગોકુળ મુકયાં મહામજ,	સાથે લીધી છે વિજળી રે.	૯
ધરણું ધ્યાન અંખે પાળ,	કંસ પ્રાણુ લેશે હરી;	
મહેલ્યા હુતા રખવાળ,	સર્વે શેવક આચુદ્ધ ધરી રે.	૧૦
સરવે પામ્યા નિંદ્રાય,	વાંણુ વાત જાણી પડી રે;	
ખાળક પ્રગટયું ધરમાંહે,	કંસ આજ્યો ધોડે મડી રે.	૧૧
કુને દેખાડોની ખાળ,	મારી કટકા તેના કરું રે;	
હાહ લીધું તતકાળ,	હવે જીવ એના હવું રે.	૧૨
પુનિ હડી આકાશ,	ખળ તેણે કીધું થણું રે;	
જાણી ખોલી આકાશ,	તારો વેરી ગોકુળ કહું રે.	૧૩

શબો થયો કંસરાય,	ચિહ્ન મોને જોઈ રહ્યો રૈ;	
પછી ચિચાર્યું મનમાં,	કોઈ શત્રુ પેદા થયો રૈ.	૧૪
દેવકી ને વાલ્મીકે,	કાળા જોઈમાં તે નાખીયાં રૈ;	
ત્યાંથી ચાલ્યા તતખેત,	ધોડે પાપર નાખીયા રૈ.	૧૫
માતા જન્મોદાને ઘેર,	નાટા રંગ ખડુ થાયછે રૈ;	
તરિયા તોરણ ખંધાય,	મંગળ માનુનીઓ ગાય છે રૈ.	૧૬
હરખે કહેછે નંદ તાત,	મારા ભાગને હોદે થયો રૈ;	
પુત્ર લીધો ઓછાંગ,	માને ચરજ નમાવીયો રૈ.	૧૭
હરખ આવે આંસુ પાત,	પ્રભુજીએ કીધી દયા રૈ;	
કુપ વરસ્યા છે મેહ,	સાકર કેરા કશ પડ્યા રૈ.	૧૮
મંદીર રંગ્યાંજે જોહ,	કેસર કંકુકેરાં છાંટ્યાં રૈ;	
પુત્ર પામ્યા સુપાત,	વાળ વાગે ખડુ ચિધના રૈ.	૧૯
આવે આશ્વિનુને ભાટ,	દાંત પુન્ય કીધાં ઘણાં રૈ;	
ગોકુળ થયુંજે ઘેંઘાટ,	દીધાં અખાને વધામણાં રૈ	૨૦
મોતીડે ભરાવેને થાળ,	ગાગર ખેડાં ચડાવીયાં રૈ;	
બાગે પ્રદને તાળ,	માને મંદીર આત્રિયાં રૈ.	૨૧
માનો મોઢો મહીમાય,	પુજા ખડુ વિધ લાવીયાં રૈ;	
પુજા લાગ્યા છે પાય,	મુક્તા કૃતિ વધાવીયાં રૈ.	૨૨
અંખા થયાંજે પ્રસન્ન,	ખોળે લઈને રમાડીયો રૈ;	
માએ મેલ્યો શિર હાથ,	નાથ ખડ ખડીને ત્યાં હસ્યો રૈ.	૨૩
ધારો અનાથનો નાથ,	સહી સુખિયાં એથી ધરો રૈ;	
કોઈક કારણુ સ્વરૂપ,	શોક સરવેના ટાળસે રૈ.	૨૪
થાસે પ્રદિવનો છુપ,	પ્રજા સઘળીને પાળસે રૈ;	
બર આપી કર્યો વઢાય,	ગોકુળ ચાલ્યાંજે હસમસે રૈ.	૨૫
સંગ મળી ત્રિજનાર,	મીઠા ખોલે મુકંદજી રૈ;	
ખાણુવાં કરેછે અપાર,	એને નીરખે છે નંદજી રૈ.	૨૬
ખાળ ચરિત્ર અનેક,	એક જીહવાએથી શું કહ્યું રૈ;	
પાર પાંચે ન રોશ,	અકલ ગતથી હું નવ લહ્યું રૈ.	૨૭
પિડેયી પિતાંપર સાલ,	મેડમાં મહી સુંદર લાકડી રૈ;	
મળે શુંજનો હાર,	પાએ ચાલવા હિમ પાવડી રૈ.	૨૮

કેસર રંગ્યો છે મહોડ,
 વાવો કરેછે કયોડ,
 ગાયો મરાવે ગોવાળ,
 વાહી વેળે રસાળ,
 રાધા કેરો એ પ્રાણુ,
 એનાં શું કહ્યું વખાણુ,
 નેન અપળ અકાર,
 નવલ નવલ કીરોર,
 ગોપી પામી આનંદ,
 કયો ગોકુળ અંદ,
 એનાં પ્રાક્રમ અપાર,
 કેતાં થાય વિસ્તાર,
 પછી મારગો કંસરાય,
 તેના ઉરાડ્યા છે હંસ,
 થયે મધુરનો રાય,
 આનંદ આછવ થાય,
 પહેલી સોળ શત્રુમાર,
 મહીમા વાધ્યો અપાર,
 વૈભવ કહ્યો નવજાય,
 ખની હુંદર શોભાય,
 કહેછે દેવકીજી માત,
 એવે આખ્યાં નવરાત,
 અંખા તેડ્યાં છે ધેર,
 પુત્ર કીધી બહુ પેર,
 મોટા કીધાછે હોમ,
 પારણા કેરો છે નોમ,
 અતિ મંડપ શોભાય,
 શ્રીકૃષ્ણ વચ્ચે અપાય,
 પોતા દેવકીના કોડ,
 હતાં કહેછે કરજોડ,

ખાંધે નાખી કાળી કામળી રે;
 સુર ન્જતા છે સામળી રે. ૨૭
 જિલા રચી વંદાવંનમાં રે;
 ધેરો ગવિકાના તંનમાં રે. ૩૦
 વિત્તો મેત્રે નહિ દાણું રે;
 દાણુ લીધું છે મહિતણું રે. ૩૧
 હુંદર વદન સાધ્યામણું રે,
 રાસ રમતાં રીજ્યા ઘણું રે. ૩૨
 વાલાગુના વિહારમાં રે.
 તે તો વરસ અગીયારમાં રે. ૩૩
 વેદ બ્યાસજીની વાંણમાં રે;
 વાંચિ શાસ્ત્ર પુરાણમાં રે. ૩૪
 કંસ ગ્રહીને પછાડીયો રે;
 સંજે સ્વર્ગે પમાડીયો રે. ૩૫
 માત તાતને છોડાવિયાં રે;
 સજ્જન સર્વકાને તેડાવિયાં રે. ૩૬
 રાજ પુત્રિ યટરાણીયો રે;
 માતા દેવકીને દિવા થયો રે. ૩૭
 હાથી ઘોડાને પાલખી રે;
 મોહન મંડપ ખંચો અતિ રે. ૩૮
 મેતો માન્યાં છે નોરતાં રે;
 રૂપિ દેવને તેડાવીયા રે. ૩૯
 જેણુ પૂરી મનની રળી રે;
 પાએ લાગે લળી લળી રે. ૪૦
 પાઠ વાંચી અંખા માતના રે;
 પ્રાણણુ ભોજન બહુ ભાતના રે. ૪૧
 ગરબો ગાયો બહુ હુંદરી રે;
 જ્યાં ખેઠા છે શ્રી હરી રે. ૪૨
 નુન્ય એક વાતે નથી રે;
 દાસ દલપતની વિનતી રે. ૪૩

પુરો મનડાંની આથ, સજન મેળાવો દુરથી રે;
 ટાળ્યો ભઝી કેરો ત્રાસ, સુખો મોકલ્યો હજુરથી રે. ૪૪
 ગરખો શિખે હુણુ ગાય, ભય ભવસાર તે તરી રે;
 મુઠા ત્રિભોવન રાય, આરા પુરો અંખા માવડી રે. ૪૫

છંદ દશાવતારનો.

સારદ ગણપતિને શિશુપાથ નામુ જીકે, વાંગુ અવીચળ તુજ પાસેમાયુજીકે.
 ગાઉ દુરગા દેવીનો છંદ જીકે, માની લીલાજી આનંદ કંદ જીકે.
 મહીમા સેશનાગે ન કહેવાય જીકે, એક છહવાથી વરણુન થાય જીકે.
 લીલા અનેક પ્રકારની માતા જીકે, હીરલા જીતીક વદન નીલાણુંજીકે.
 આઘ અંતે તું મધ્યે એક જીકે, રૂપ રમવાને લીધાં અનેક જીકે.
 પ્રથમ રૂપ પ્રભાતની માયા જીકે, તેમાં દેવદાનવ ઉપાયા જીકે.
 તમે વિષ્ણુતણા અવતાર જીકે, ઉતાર્યો અવનીનો ભાર જીકે.
 બ્રહ્મા રૂપે થીયાં છો બ્રહ્મકાલી જીકે, વિષ્ણુરૂપે રમ્યા છો માત ખાલીજીકે.
 શિવ સંકરતણું તે રૂપ લીધું જીકે, બહુ ભક્તને અભેદાન દીધું જીકે.
 વરાહ રૂપે ચઢને ધૃતિવ સ્થાપી જીકે, માર્યો હરણાકંથ મહા પાપી જીકે.
 લીધું રૂપ કચ્છપ અવતાર જીકે, માહા કષ્ટથી રતનજ કાઢ્યાં જીકે.
 દેવ છતાડ્યા દેવ શિશકાપ્યાં જીકે, મોહની રૂપ ધરીને દેત માર્યો જીકે.
 દેવતાને અમૃત રસ પાચો જીકે, વામન રૂપે છળ્યો ખલીગજ જીકે.
 અંખા રાખી જગતની માયા જીકે, તણુ ડગલે તેં ત્રેલોક લીધું જીકે.
 રાજ પાતાળનું ખળીને દીધું જીકે, લીધો મચ્છાઅવતાર મોહમાયાજીકે.
 હયગ્રીવની વધારી કાયા જીકે, વેઠ વાળી પ્રભાજીને દીધાં જીકે.
 દુરસરામે તે દુરરી હાથ લીધી જીકે, કાપ્યા સહસ્રાઅરણુણના હાથજીકે.
 અવની કીધી નક્ત્રી એકવીસજીકે, લીધું નૃસિંહ રૂપ તમે ખાલીજીકે.
 સ્યંભમાંથી પ્રગટ્યાં ચિત્રરાણી જીકે, હરણાકંથનું હારદ કાઢ્યું જીકે.
 ભગત પેહલાદનું દુઃખડું ટાળ્યું જીકે, દ્વાપરજીગમાંરામાવતારલીધો જીકે.
 પ ચવટીયે રહીને કામ કીધું જીકે, રાવણુ રોળી સીતાની સહલીધીજીકે.
 લંકાં લાહી ભઝીદણુને દીધી જીકે, કનથીયા કાલીજીગ આદે જીકે.
 માજી મહીમા ગાયોતે ત્રિદુરગ્યાસેજીકે, પ્રગટ્યા મથુરાં ગોકુળવાસકીયોજીકે.
 માસી પુતનાનાં પ્રાણુ હરીલીધાં જીકે, ખાળ લીલાનો પાર નવજાણું જીકે.
 માર્યો અગાધરને વછને ઉગાર્યા જીકે, ગીરી તોળ્યો ધનકાશુર માર્યો જીકે.

ખીજી અસુર ઘણા સંધાર્યા જી કે,
 બધા ભક્તને અભેદાંન દીધાં જી કે,
 ધ્યાન ધર્યું તે આશન વળ્યાં જી કે,
 ત્યારે ધરણી તે મહા બે ધરશે જી કે,
 કોય કોયની નહી રાખે સગાઈ જી કે,
 કોય કોયનું ન સાંભળે કાને જી કે,
 ત્યારે પુન્ય પાતાળે જીરો જી કે,
 રાણા રાએ માંડે માંડે ઢમશે જી કે,
 મહેમ્મદ પાપી ખજુ છુંટશે જી કે,
 એવી અકલ કળા ગત તારી જી કે,
 દાળ્યો ભવસાગરનો ફેરો જી કે,
 તેથી જનમ સફળતા થાય જી કે,

માયો કંસને ફેરોથી આવી જી કે,
 હમણાં લઈને પુદ્ગલવતાર પાલા,
 હજારો દીધે કળજીવ પળ કરશે જી કે,
 માત તાતને મધુ ખેન ભાઈ જી કે,
 નારી નરનું તે કયું નવ માને જી કે,
 અઝ કષ્ટ અનાદે થારો જી કે,
 વરણા વરણ એકાકાર જમશે જી કે,
 ખાન પાનને રત લોપ થારો જી કે,
 દેવી શેવકની શારદાળી કરશે જી કે,
 ગરબો ગાયો તે દશઅવતારકેરો જી કે,
 દાસ જીવરામ વીનતી ગાય જી કે,
 ગાયો સંવત ૧૮૫૨ માં જી કે.

છંદ રામાયણનો. (ત્રકાઈ)

શ્રી ગણપતિને નામું શિર,	કરજીડી માથુ છું આશીશ;
વાણી આપો મુજને ધર,	રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૧
મુઠમતી હું કેમ લઉં પાર,	સરસ્વતી આપે વાણી સાર;
કરો કીપા મુજ વારમ વાર,	રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૨
એક રામે આળ્યો એવો દીન,	દશરથે શહન કર્યું ભુવન;
પીડા પામ્યો પોતાં મન,	રામે રાવણને સંધારીયો રે ૩
કૌશલ્યા કે સ્વામી નાથ,	આવડો શીયો માંડ્યો ઉતપાત;
કારણ કશું તમારે હાથ,	રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૪
દશરથ કે સાંભળો નાર,	મુજ કર દુખે અપરમ પાર;
મુખમાં લીધો શીલવંત નાર,	રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૫
નારી કરે પતિની શેવાય,	નિદ્રા પામ્યા દશરથ રાય;
ફેળી આનંદ અંગ ન માય,	રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૬
સ્વામી કહે નારી ધન ધન,	માગો મુખથી એક વચન;
કૌશલ્યા નથી ભુવન,	રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૭
નારી ખોલી પતિની પાસ,	રામને લક્ષમણુ જીવ વનવાસ;
એટલી પુરે અમારી આશ,	રામે રાણવને સંધારીયો રે. ૮
દસરથ ભાંધે પડ્યા તતકાળ,	એ શું માગ્યું તમે નાર;
રામ કહે જાઉં વન મેજર,	રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૯

ભરથ પછાડે બોધે હાથ,
 મારે વન જનું પરભાત,
 વનમાં આહ્યા સીતા રામ,
 રીયા જ્ઞાન પંચવટીને ઠામ,
 રાક્ષસી આવી તેજી ઠાર,
 તતકાણુ થઈ વરવા તઈયાર,
 લક્ષમણુ જ્ઞાન ઉગામ્યું ખાણુ,
 તેનું રાવણુને થયું જાણુ,
 રાવણુ કહે મનોહરી નાર,
 કરશું વેર તો પામશું પાર,
 રાવણુ કહેછે વારમ વાર,
 સીતા છગ કરે આગ્નિવાર,
 મરીચી આહ્યા તેણીવાર,
 ચરતાં આઠ્યા મઢીને દ્વાર,
 સીતા કહેછે સ્વામી નાથ,
 ક'વવો સીવડાવોને આજ,
 રામ કહેછે વારમવાર,
 પ્રથલો કંપન તણા નહીં સાર
 રામે ખાણુ ધરયું છે હાથ,
 રામ ગયાછે તેની પાસ,
 રામે ખાણુ મારયું જોણીવાર,
 પડતાં વેણુ કરયો પોકાર,
 સીતા કહે લક્ષમણુને જાત,
 લક્ષમણુ ધાઓ ધાઓ તે પાસ
 રાવણુ રૂપ ધરયું સંન્યાસ,
 મનમાં દીશે કુડી આશ,
 દીશે સતી શકુંભળ નાર,
 જુગમાં ચરત્યો હાહાકાર,
 જગલો મારી આઠ્યા તતકાળ,
 રામ રૂદન કરે અપાર,

આ શું માગ્યું મોરી માત;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૦
 રાખ્યું આદલુનવમાં નામ;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૧
 ડીકા રૂડા રાજકુમાર.
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૨
 રાક્ષસીનાં કાપ્યાં નાક કાન;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૩
 કાંતો થીયો તે રામ અવતાર;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૪
 મરીચી જાઓ મઢીને દ્વાર;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૫
 જગ રૂપ લીધું છે તતકાળ;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૬
 પ્રથલો મારો દીનાનાથ;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૭
 ધેલાં શું થાઓ નાર;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૮
 પ્રથલો નાદો વનની સાથ;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૧૯
 જગલો પડ્યાં તેણી ઠાર;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૨૦
 વનમાં થીઓ મહા ઉતપાત;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૨૧
 આઠ્યા સીતાજીની પાસ;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૨૨
 રાવણુ હડ્ય ગીયો તે વાર;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૨૩
 મઢીએ નમળે સીતા નાર;
 રામે રાવણુને સંધારીયો રે. ૨૪

લક્ષમણ કહે છે વારમવાર,
 સીતા લાવજું આણીવાર,
 સુધે ચાલ્યા સ્વામી નાથ,
 સુગ્રીવ હનુમંત લાગ્યા પાથ,
 શુગ્રીવ કહે છે સ્વામી નાથ,
 તેનો દુકળો આગ્રો કાળ,
 પછે વાળાનો કીધો નાથ,
 શુગ્રીવ જુદે થયો તહપાર,
 આળ્યા હનુમાન તે કામ,
 લંકા જવાની છે હામ,
 ધન ધન ધન અંજની કુમાર,
 તતક્ષણ ચાલ્યો છે નીરધાર,
 અનુચરે રૂપ લીધું વીકળ,
 આળ્યો લંકા ગઢને દ્વાર,
 મનોહર કુરુ છે સ્વામીનાથ,
 સીતા મેમો હનુમંત સાથ,
 રાવણ કોપ્યો અતીશે મન,
 દીશે મરાણ ઉપર મન,
 રામે જોલ્યા પવન કુમાર,
 રાવણ માર્યો નાગયાય બાણ,
 લાળ્યા સભા મધ્યે નીરવાણ,
 રાવણ જોલ્યો તેણીવાર,
 હનુમાને લંકા બાળી સાર,
 શુધ લહ્યા આળ્યા પવનકુમાર,
 પ્રીતે બાંધી સમુદ્ર પાજ,
 સંન્યા આવી તેણીવાર,
 તે લક્ષમણે કીધાસંહાર,
 કુબકરણ આળ્યો તેણીવાર,
 તેનો રામે કર્યો સંહાર,
 મેઘનાદ આળ્યો તેનીવાર,
 લક્ષમણ પગડ્યા તે પૃથિવ પ્રાણ,
 ધેજા શું થયા દીનદયાળ,
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૨૫
 આળ્યા કીશકંધાને પાસ;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૨૬
 વાળી દુઃખ દીધે અપાર
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૨૭
 શુગ્રીવને આપ્યું તે રજ,
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૨૮
 કૌર કીપને સાંધો કામ;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૨૯
 સીતા સુધ લાળ્યો આવાર;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૩૦
 તીયાંથી ઉમે તેણીવાર;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૩૧
 આ શું કીધું મારા નાથ;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૩૨
 બાળે વાંનર આણું વન;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૩૩
 ધિક ધિક ધિક રાવણ અવતાર;
 હનુમંત બંધાણ નીરવાણ;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૩૪
 પુંછડું સળ ગાવો તતકાળ;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૩૫
 સરવે સંન્યા કીધી સાજ;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૩૬
 રાવણ જુદ મેલ્યા અપાર;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે- ૩૭
 પૃથિવ યજ છે હાહાકાર;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૩૮
 મારી મોહની કેરૂ બાણ;
 રામે રાવણને સંધારીયો રે. ૩૯

રામ કહે સંભાળો હનુમાન, બાવો છેલવ છેલનાં પાન;
 જાગે લક્ષમણ વાધે નામ રામે રાવણને સંધારીયોરે. ૪૦
 પ્રીતે આલ્યો પવન કુંભાર, દીશે દીપક અપરમપાર;
 પરવત ઉપાડ્યો તે વાર, રામે રાવણને સંધારીયોરે. ૪૧
 લક્ષમણ જગ્યાએ નીરવાણ, મેલ્યું કાળચક્રનું ખાણ;
 મેલનાદ મારયો તને ઠામ, રામે રાવણને સંધારીયોરે. ૪૨
 રાવણ ચડ્યો જીવને કાજ, તેજું ખહુ કર્યો હતપાત;
 રામ કહે હવે એની કરું ધાત, રામે રાવણને સંધારીયોરે. ૪૩
 રામને ચપ્રીએ પછે ખહુ રીય, મારી ખાણને પાડી ચીય.
 કાપ્યાં વીંશ જીવને કથ રીય, રામે રાવણને સંધારીયોરે. ૪૪
 રાવણ મારી કીધાં કાજ, બળીશણને આપ્યું તે રાજ;
 સીતા ઉતાર્યા સાગર પાજ રામે રાવણને સંધારીયોરે. ૪૫
 લ કાં ફરીએ રામની આણ, સીતા વાળી મારંગપાણ;
 વનમાં વરસ થયાં છે ખાર, રામે રાવણને સંધારીયોરે. ૪૬
 ઘેર પધાર્યા રાજકુમાર, જીવમાં વરયો જે જે કાર;
 પ્રીતે જીત્યાં ટોપણ ગાય, રામે રાવણને સંધારીયોરે. ૪૭
 આશુ માસે ગાયો રાસ, ખીજ અંજવાળી આદીતવાર;
 સરવે સુખપામે સંસાર, રામે રાવણને સંધારીયોરે. ૪૮

છંદ પેહલાદજનો.

પ્રથમ શુભપતી પુણને હું વીનવુંરે લોલ. શુદ્ધ જુદા આપોતે રૂડીયત શુરેયો.
 સરસ્વતી ક. પાતે હવે કીજયેરે લોલ. હાસજળણી તે વાંણીમુને ફાંજયેરે.
 ગરબો ગાશુ પેહલાદજનો ખાતશુરે લોલ. વાણી પુરણ કરોતે બનીભાતશુરે.
 રૂપિ કર્યપનો પુત હરણાકંસ છેરે લોલ. તેને કુષ્ઠવરદાન વેદ વાક્યછેરે લો.
 મહા તપ ઉગ્ર હવે આદરવું રે લોલ. બ્યાન પ્રજ્ઞાતજ્ઞ તે મનમાંધરયુંરે.
 તપ કરતાંતે કેટલાક કાળથયા રે લોલ. એને મસ્તકેતે ડાબડગીગયારે લો.
 માલાશ્રવણુ તે શુધયે બાલીયા રે લોલ. એકચિંતે વીરચીયે પારીયુંરે લો.
 ચક્રદ લોકના ઈંદ્રાશન ડોલીયાં રે લોલ. હરણાકંસતી વેણુને ખોલીયારે લો.
 વર દેવા વિરચી આવીયા રે લોલ. કરીકપા અસુરને ખોલાવીયારે લો.
 માત્ર માત્ર પ્રસન્ન થાકું તુજનેરે લોલ. એવો ગમ્પદ પ્રજ્ઞાથે મુખે કઢોરે લો.
 કરજીડીને પ્રજ્ઞાને પાયે નમ્યોરે લોલ. હરણાકંસ વરદાન કેવામાગીયુરે.

મારૂ મૃત્યુ નહીં ધર પારજુરે લોલ. નર નારીયે મૃત્યુ નહીં માહરેરેલો.
 નિરસી દીવસે તે હુંચ મરૂ નહીં લોલ. મારૂ મૃત્યુતે નીચે શુકે નહીરે લો.
 વરદાન પ્રદાએ એવો આવીયો રે લોલ. બળ આપીને અવીચળ સ્થાપીયોરે
 નર પાંખી અમર ઘેર આવીયો રે લોલ. દેશો દેશના ચળેદ્રને નમાવીયોરે
 જે કોઇ પ્રભુલનામને સંભાળયોરે લો. તેને હાથે હરણાકંઠ મારશેરે લોલ.
 એવી આણુ વરતાવી આપા શહેરમારે. કોઇ પ્રભુલના નામને બજેનહીરે.
 તેરને પુત્ર પેદહાદ એક આવીયોરે લો. હરી ભક્તામાં અધિક વળાળીયોરે.
 અને બણવા નિશાળે ખેસાડયોરે લો. ત્યારે પેદહાદે મન વિચારીયુરે લો.
 પુને અક્ષર બણાવો રાંમ નામનારે લો. ચિન્થા અક્ષર નહીતે મારા કાળનારે
 શુભી પંડ્યાણ નારી આવી રે લોલ. હરણાકંઠની સભામાં આવીયારેલો.
 રાંમ નામ જપેછે પુત્ર તાહરે રે લોલ. એમાં વાંકનથી કાંઈ માહેરેરે લોલ.
 વાત આભળીને કોઇ મન વાળીયોરે લો. પેદહાદ તેડાવી નાશ આપીરે લો.
 રાંમ નામ વિસારી પુત્ર દીલ્લખેરે લોલ. રાજ ગાદીને સુખ ભોગવો ધણુરે.
 મારા શત્રુનું નામ નવ લીજ્યેરે લોલ. દ્રવ્ય માલ ભંડાર સરવે તાહરેરેલો.
 શિશુ માટે પિતાજી રાંમનાનછેરે લોલ. રાજપાટ નહી તે મારા કામનુરે લો.
 હરણાકંઠ તે કોઇ અડાવીયોરે લોલ. મહોલ માયેથી પુત્રને પછાડીયેરે લો.
 ત્યા દાસ પેદહાદ પાછો આવીયોરે લો. મહા જળમાં પાંધીને છુડાડીયોરે લો.
 જુગદેવે તે રક્ષા જળમાં કરીરે લોલ. તીહાં પુત્ર આળ્યો તે પાછો સહી રે.
 મહા અગ્ની વચે લઈ નાર્ખીયોરે લોલ. પરીબ્રજે ઉગારી તેને રાખીયોરે લોલ.
 હરી રમીને બાળક પાછો આવીયોરેલો. ધરી આયુધને હરણાકંઠ આવીયોરે.
 કરી કોઇને પુત્રને ખોલાવીયોરે લોલ. સ્થંભ અગ્નીમાંડે તે ધખાવીયોરેલો.
 લણે બધ નહીં તો મારૂ તુજનેરે લોલ. તાહરો નાથ દેખાડ હવે મુજનેરે લો.
 બધ લેહવા પેદહાદજી પાસે ગયારે લો. સ્થંભ કાશ્ઠીને નાથજી પ્રગટયાયારે.
 નૃસિંહ રૂપ તે મહા રાવકાળછેરે લોલ. તેતો કુષ્ઠ દાનવ કેરો કાળછે રે લોલ.
 રૂપ દેખીને આદ્યોક ધરથરે રે લોલ. મહા કુષ્ઠ દાનવ મનમાં ડરે રે લોલ.
 નૃસિંહ તે મેઘ જેમ ગાળ્યારે લોલ. બળ દેખીને હરણાકંઠ ભાગીયોરેલો.
 મહારી ભતને ઉપરે પછાડીયોરે લોલ. નખ આયુધ કરીને ત્દેહાડીયોરેલો.
 રવી અસ્ત થયો તે અરય પારજુરે લો. એવો સમો વરત્યોછે વેર કારજુરે લો.
 વૈકુંઠે તે જીવને પીઆડીયો રે લોલ. મહા મુંઠ ગતીને જઈ પામીયોરે લો.
 દેવ સરવે અસ્તુતી કરે ચિનતિરે લો. નૃસિંહ ખેઠાછે ત્યાં નિતીયે રે લોલ.

ઐહ લોકનાં દુખ સરવે ટાળીયાં રે લોલ
ત્યાં પુષ્પની વૃદ્ધી ઘણી યાયછે રે લોલ. જે જે નૃસિંહ શબ્દ ખોલાયછે રે લોલ.
જેમ રક્ષા કીધીછે પેલહાદની રે લોલ. તેમ રક્ષા કરશે પ્રાણી માલની રે લોલ.
કાળીદાસને મુખેથી કેવાયછે રે લોલ. નામ આધરથી ગરબો ગાયછે રે લોલ.

છંદ મેલવિલાસ.

આધવ અલખેલાને કેહે જી કે, જેમ હમો કહાવીયે રે લોલ;
હવે તો હદ થઇ છે નાય કે, ગોકુળ આવીયે રે લોલ. ૧
કોરી કલ્પસમી પળ જાય કે, દિન કેવડો કહુ રે લોલ;
નાસ વરસ એમ વીતે વાલમ કે, દુઃખ કે હું સહુ રે લોલ. ૨
હવે તો નથી રહેવાતું નાય કે, કહું હું કરગરી રે લોલ;
પાયે પડું છું પ્રાણજીવન કે, પાલવ પાયરી રે લોલ. ૩
તાલાવેલી લાગી તંન કે, મન તમમાં ભમે રે લોલ;
ખોલ્યું વેણુ ખિન્ન કોનું કે, અમને નવ ગમે રે લોલ. ૪
નથિ મને ખાન પાનનું જાન કે, નિદ્રા નામળે રે લોલ;
આડે પેહર વિચારે જાય કે, કાળજડું ખળે રે લોલ. ૫
બાકુળ થઇ છું પ્રીતમપાંખી કે, કળ કાણું નવ પડે રે લોલ;
એ દુઃખ કોને ન કહેવાય કે, અકળાઇયે ધણું રે લોલ. ૬
અનુભવી જાગુ એ દુઃખ કે, ખાકી સહુ ઘેલાં કહે રે લોલ.
ખીડા પ્રીત તણી બ્યાપી ચકે, કાલાપણુ નારહે રે લોલ. ૭
કાનુડે કાળજડું કોયું કે, કાંઈ સુએ નહીં રે લોલ;
મેમ કટારીનો ઘા ચકે, પાકય ચઢ્યો રૂએ નહી રે લોલ.
કાણું કાણું મેલ ખાણુ છુદાય કે, રૂઝ કહો ક્યમ વળે રે લોલ.
મલમ મળે જી મોહન મેળાય કે, દુઃખ સહું છું ટળે રે લોલ. ૮
આધવજી કુન્દરનું સુખ સધજી કે, ક્યમ શકીયે કથી રે લોલ.
પળ લીલા મગઠ કરી કાંઈય કે, કહેવાતી નથી રે લોલ. ૧૦
અખળાં અંતરની અભિલાખ્યા કે, ન આવે કેહણુમાં રે લોલ;
પિયુજી પૂરણ કરતા હોત કે, શું વરણુ વેણુમાં રે લોલ. ૧૧
આધવજી સ્નેહ તણું દુઃખ કે, સગપણથી અધિકું ધણું રે લોલ;
અનુભવી અંતરમાં જાગુ કે, મુખડે શું ભણું રે લોલ. ૧૨
અણુ મળતાં શું પ્રીત કે, જોખમ જીવનું રે લોલ.
કોને કહિયે થયું અમારું કે, કરતવ દેવનું રે લોલ. ૧૩

ઓધવ આ કુઃખથી ઘણું સારૂં કે, મરણ આવી ખને રે લોલ;
 જીવતો જીવ દણમાંય કે, આશ આબ્યા તણીરે લોલ. ૧૪
 આગળથી નવ સમજ્યાં એમ કે, પીડા પ્રીતમાં રે લોલ;
 આ તો આનંદ સાટે હોગ કે, દીણ રતિ રીતમાં રે લોલ. ૧૫
 નથી એ કષ્ટતણા ઉપાય કે, બહાલાજી વીના રે લોલ.
 માટે કુહોળે જ્યમ તેમ આવે કે, હરિ ભુલી ધુના રે લોલ. ૧૬
 અપળા અમો અવગુણુ ખાણુ કે, તમો નથી જાણુતારે લોલ;
 ગુણુ સાગરછો ગીરધરલાલ કે, રણે હર આણુતા રે લોલ. ૧૭
 દેવતાનું હારદ સમજી છો કે, શું કહિયે કથી રે લોલ.
 જાણીતા થઈને કુઃખ લોછો કે, એ ઘટનું નથીરે લોલ; ૧૮
 મેમતણી પોથીનો પાર કે, ઓધવજી ના મળે રે લોલ.
 જેમ તેમ કરજી એ ઉપાય કે, વલમજી મળે રે લોલ. ૧૯
 સંધેસામાં શી શી વાત કે, શું અમે કહાવીયે રે લોલ;
 માટે દાસદયાના પ્રીતમજી કે, ઘેર આવીયે રે લોલ. ૨૦

છંદ શોગઢીનો.

માલો નિત નિત નવલીલીલા કરેરે લો. વૃજ જીવતીના જીવસાથે રમેરે લો.
 રમે જમેને વળી કરે વાતડીરે લોલ. નવ જાણુ દીવસ નવરાતરીરે લોલ.
 સરવે ખેઠાં મારાજ સંધમાં ખનીરે લો. તેમાં વાલી કુવરા જાણુભામનીરે લો.
 સખી તેવ તેવડી તે સરવે મળીરે લો. રૂઢું વનસતેવન રણીયામજીરે લો.
 શુદ્ધ જમનાનું નીર અતી વેડેઘણુરે લો. ખેડેકે પુણ્ય શુગંધી ભાતો ભાતનારે.
 રૂડી છાયા કદમ કેરા પાનનીરે લોલ. સામ સામાં તે ખેડ સોગઠે રમેરે લો.
 જ કોઈ હારે તે હરીને ચરણુ નમેરે લો. કાળી પીળીતે શોગઢી રયામાતણીરે.
 રાતી લીલી તે સોગઢી હરીતણીરે લો. એવા ખંધખાંધીને પાસા દાળીયારે.
 સામું જીવને દાહોડા સંભાળીયારે લો. પરમથ પાસાદાળ્યાછે રયામા શુદ્ધીરે
 તેતો પડ્યો સદાહડો ફરી ફરીરે લો. પડ્યો પાંચ પંદર સતરને પ્રિયારનોરે
 વળી પાર ખે એને અઠારનોરે લોલ. પછે પારો તે હરીયે અલાવીયોરે લો.
 નાખ્યો નાથે સદાહડો તે નાવીયોરે લો. પડ્યો છઠ્ઠે પંચોને દાણા ચારનોરે.
 વળી પાંચ ચાર નવ કચાપારનોરે લો. જતાં જતાં તે સખીકાજી જીતીયારે.
 ચાર સોગઢી હરીની કાચીરહીરે લોલ. કાન કાળેને સખીકા ગોરાં ઘણુરે લો.
 જ જને પુંતારી શું તો ચોરીરે લોલ મન હરીને અમને હસવીઆરે લો.

દાસ કલ્યાણ પ્રભુને વિસારીયારે લોલ. શ્રી હરી તે રીશ સારે કરે રે લોલ.
મહાર હોય તેજુ ચીતમાં વિચારવુંરેલો. ખેઠા જીવે તેને તે નવ પડે હારવું રે.
હાર જીતથી તે જીવું બહુ રે લોલ. નહીં તો સદાએ રહેવું એકહું રે લો.
હરી પાસે નથી કોના હાથમાં રે લોલ. ત્યારે તાળી મારીને હરી હરીપડ્યારે.

છંદો શ્રી બ્રહ્મજ્ઞાનના.

છંદ નિરગુણ નામનો.

ગરબો ગાયે તે નિરગુણ નામનો રે લો. જેકાઈ સ્યામછે અકામને સકામનો રે.
આષે ચૈતન ધન વ્યાપક અપારછેરેલો. ચૈદલોકનો આધાર નિરપારછે રે લો.
જેની શક્તિયો અનંતને અનુપછેરેલો. એક ઇચ્છા શક્તિતે ત્રિગુણ રૂપછેરે.
તેથી શિવ વિરંચી વિનું પેદાયયારે. રચા વિશ્વસ્રકળ માંહેતે વ્યાપીરહ્યારે.
જીણુ કામ ભેદ થકી નામ તણુછેરેલો. એક ચૈદલોક વ્યાપક ચૈતન્યછેરે લો.
તેજુ ઇચ્છાષે અનંત થકી આદરારેલો. ખલુ નાટક રમવાને રચના કરી રે લો.
દેવ દનુજ મનુજ પદુ આદી પુતળારે. પુણ્ય પાપતણાં સુત્ર વિષે સુતળ્યારે.
પામી દેહ અભિમાન વડે કુલીયારેલો. સુત્રધારના રૂઢય થકી જીલીયારે લો.
કામ કોષ લોભ મોહ જળમાં પડ્યારે. સહુ નાટકરમવાને ચાળે ચડ્યારે લો.
કેક અષ્ટપદર ધરતણા કામમાં રે લો. કેક રાત દિવસ એશને આરામમાં રે.
કેક ધરે ખલુ વેશ મન ભાવતારે લો. હીંડે મુરખોને ખલુ ખિવરાવતારે લો.
ધરે ધ્યાન થઈ સિદ્ધ રમે કંદને રે લો. જીઠા ઇશ અને જીઠ મતિમંદને રેલો.
કરે નિત્ય નવા વેશ પંથ જીજવારેલો. ખલુ મંદીરો ખનાવે જડપુજવારે લો.
વર્ણુ ભેદતજી બ્રહ્મ કરે મૂંઝીને રે લો. દેવ જીવંતી વધારે વિષય દુષ્ટિને રેલો.
પીતળ પાનાં ચોડીને રચના ધરે રે લો. પામપ્રમ કરી પંચીને રાજી કરે રે લો.
કેક રચના જીજ્ઞાને ફરતા ફરે રે લો. તેને ઇશ માગી ચિશ નામી કરગરેરે.
કેક ચોર જીર સુર શાહુકાર છે રે લો. વેશ નાટકનાં અનંત અપારછેરે લો.
જીલી નાથને પાસાણુ હીંડે પુજતારે. શ્રુતિ સ્મૃતિ તણી વાતવજી પુજતારે.
ખામી પ્રાપ્ત તણી પોઠ ગણી નિચમાં રે. થાય કીટને પતંગ વિશ્વ કીચમાં રે.
કેક કરી સુભ કર્મ દેવ લોકમાં રે લો. જઈ ભોગવે અનંત સુખ અશોકમાં રે.
કેક જાણુ છે સાચા મરજાદમાં રે લો. સાચા નાથને ભજેછે મુઠી વાદને રેલો.

એક વ્યાપક ચૈતન સાર વેદનુરે લો. જાણી ધ્યાન ધરે ચૈતન્ય અભેદનુરે.
નિજ રૂપ લહી ઇશ મુદીમાં કરેરેલો. જન મુક્તા મનોહર નવભયધરેલો.

છંદ ગુરુનો. (ચાપાઇ.)

સાર જાણી જાણે ચર દેવનેરે, તજે દુઃખ રૂપ આ સંસાર. સાર
ચર પૂરણ પ્રજ્ઞ જગદીય છેરે, એમાં નથી કાંહી ભેદ લગાર. સાર
મેલો મોહ વર્ણ કુળ અભિમાનનેરે, માત જાત સુત વિત દાર. સાર
સહુ જન્મ મરણ કેરું દ્વારે, થારો એહ દેહ ખળીજળી પાર. સાર
કામ ક્રોધ મદ ચોર સવ મારનેરે, કરી શોધ ધરી ખોધ હથીયાર. સાર
એવો ઉત્તમ જનમ કરી નઇમળેરે, આજે ધન જીવન દીન ચાર. સાર
તન ધન નિવાશના મેલતાંરે, થારો ભવસાગરથી પાર. સાર
શુદ્ધ ભાવે સદા ચર વાક્યનેરે, સુખી નિરાદીન કરજે વિચાર. સાર
હુતે કોણ કોણ દેહ ઇશ કોણછેરે, કેમ થયું એ વિશ્વ અપાર. સાર
સ્વર્ગ આદી તજુદેહ કોઇ હું નહીંરે એ છે જડ દુઃખ રૂપ અસાર. સાર
પંચ કોશ થકી હું વેગળેરે, હું છઉ સચિદાનંદ નિરાધાર. સાર
તત્વ તણી ઉપાધી તજી દુરથીરે, અતી લક્ષ લહી દૈત ભાવ ટાળ. સાર
જોવો નિષ્ઠે કરીને વિચારતારે, થારો નિજ પદ સાક્ષાતકાર. સાર
પ્રજ્ઞ વિદ્યા સદા ચરના પ્રતાપથીરે, થયોજે દેવકાન ભવપાર. સાર જાણી.

ભાવે ભજન કરો ભગવાનનુરે રાગ હિપર મમાણે.

ભાવે ભજન કરો ભગવાનનુરે, પ્રીતે પરમેશ્વર જથ ગાળે;
મનમાં મુખ્ય ધરી વૈરાગ્યનેરે, શ્રી સદચર પદ સરણુ જાળે. ભાવે
કેક જન્મ ખહુ શુભ કરમે કરીરે, પામ્યા મનુષ્ય તણા અવતાર;
આ અવશરજે પ્રભુ ભજવા તણારે, નહીંતર પડશે જમની માર. ભાવે
જે જન સ્વર્ગ દેવનું ઇછે સદારે, આઠ્યો છે અમુલ્ય હીરો હાથ;
તે ભવ ભોગ અરથ જો વેચસારે, તો જાણો જમકંડિ કરને સાથ. ભાવે
મુળ વિચારી જાણે આપનુંરે, ક્યાથી આઠ્યોને ક્યાં જારો;
જો નહીં એતો આ નર દેહમાં રે, તો ભવ ફોગટ ફેરા પાશો. ભાવે
જળણુદ વત તદેહ લાજુ અંગછેરે, તે સ્થીરતાની આશા ખાટી;
કોટી જતન કરતે રેશે નહીંરે, તે માટે નિજ પદ લ્યો ગોતી. ભાવે
નિજ પદ નિગમ કહે નિજ વાક્યમારે, જે પદ વિશ્વ સ્વરૂપે ધરે રે;
પણુ સદચર મુખ જે નિષ્ઠે કરે રે, તે નવ આવે આ નવ કુપે. ભાવે
વિષય પદારથ સ્વારથ છે નહીં રે, વિષ વત જાણી વેલા ત્યાગો;
અસય અનુભવ અતી સુખ પામવારે, દેવકાન દીલ પુકતે જાગો. ભાવે

છંદ સુધ મન થૈ સદગુરને સેવજોનો.

સુધ મન થઈ સદગુર પદ શેવજોરે, થાવા ભવસાગરથી પાર;
 પરમ પદારથ પ્રીતે પામવારે, એવો નિશકરજો આપ નિર્ધાર સુધ.
 ગુરુ ગોવીંદ ગોવીંદ ગુરુ જાણુજોરે, તેમાં મગજો કિંચીત ભેદ,
 કેક કલ્પના આત્મ જ્ઞાનમુનેરે, કાણમાં સદગુરુ કરશે છેદ. સુધ.
 અગાધ અનુભવ શ્રી સદગુરતજોરે, મહીમા મુરખ તે શું જાણે;
 સુરી નર મુનીવર ગુરુ પદને સ્તવેરે, વિધીવત વેદ પુરાણ વખાણે. સુધ.
 દ્વાદશ વરસતણુ તમ ઘર વિશેરે, દિપક કરતે તે ધડી જાય;
 તેમ ગુરુ વાક્ય થકી પરીબ્રજનેરે, જાતાં જવપણું પલાય. સુધ.
 નિરમળ ચિત બ્રહ્મવીત ગુરુ વિશેરે, દોષ દ્રષ્ટી જે દુરગુણ દાખે;
 એવા પાપિ પામર જીવને રે, જન્મ કીંકર જન્મ નરક નાખે. સુધ.
 જે બ્રહ્મ સુખ સદગુરુ મુખથી લયુરે, તે પશુ પામરને ન કેલું;
 મુંગે મીશર જેમ મુખમાં ધરીરે, દેવકળ તે મન સમગ્ર રેલું. સુધ.

છંદ રસાણાથે રટણુ કરો ગુરુ રામનુજેનો.

રસનાથે રટણુ કરી ગુરુ રામનુજે, ધરો ચિંત નિત નાસણુ નામ;
 છોડી છોડ મલ ખલના સંધને રે, તજી તન ધન કેરું અભીમાન. રસ.
 ખાવા ખટરમ રસમાં તતખર થઈ રે, વિષય પદારથ લાગે સાર;
 રામ રટણુ કરનાં રીસેખજે રે, નગરી નાક નથી કેમ તાર. રસ.
 જેણુ જટરામાં રક્ષા કરી રે, ખારેં પ્રગટ કરી દશ માસે;
 તે હરી રામ રૂપારણુ ધરી રે, પૂરણુ પ્રગટ થયા તુજપાસે. રસ.
 હેલુ ગ્રહમાં છું અટકી રહ્યું રે, કુળ કુટુંબ ખલુ જાણુશ પ્યાર;
 રામ વિન્યા આ સહુ સંસારમાં રે, અંતે કોઈ નથી સહ તાર. રસ.
 સ્થાવર જંગમ સહુમાં રક્ષાં રે, અસ્તી ભાતી પ્રીય રૂપે રામ;
 નામ રૂપ દ્રષ્ટી ત્યાગ કરી રે, જાણો જગતારક ગુણુ ધામ. રસ.
 વાતું વિશયતણી કર વેગળી રે, શિવ શિવ શિવ મુખથી ઓચરને;
 સોહું જપતાં અજપા જાપને રે, દેવકળ ભવસાગર તરને. રસનાથ.

રાંમનું રાંમનું રાંમનું રે મન ધ્યાન ધરે ગુરુ રાંમનું.

રાંમનું ડરે મન ધ્યાન ધરે ગુરુ રાંમનું, અન્ય હિપાશન દુર તજને,
 સમરણુ કી જે રામ નામનું રે, મન ધ્યાન ધરે ગુરુ રાંમનું.
 સમા કુટુંબ કાઈ કામ ને આવે, સરવે સચુ છે દામનું રે. મન.

તત્ત્વમયી ઉપદેશ કરીને, દરશ કરાવ્યું નિજધામનું રે. મન०
 રામ રટણ રશનાથે તણને, અન્ય વચન કેવા કામનું રે. મન०
 કહે દેવકાન્ન મને શરૂ પ્રસાદે, સ્થાન મળ્યું વિશ્વમનું રે. મન०

છંદ પરપંચ મુકે મારાં માણીયા રે.

પરપંચ મુકે મારાં માણીયા રે, અંતે સાચ હશે તે કાળશે,
 ક્રોધિક અભય અંજવાણુ કરે રે; ગ્વી વન્યા રજની તેકેમ ટળશે. પર०
 માયા મીઠી મીઠી મીઠી રે, મુરખ યહ માયામાં વળગ્યો;
 તન ટુટે પણુ છુટે નહીં રે, મૃદ મરે પણુ નરાડે અળગો. પર०
 પરમ ચતુર અંતરજામી હરી રે, તે કેતા વાથો કેમ વારી;
 કરન શુભ અશુભ કયાં હશે રે, અંતે આવીને હાજર થારો. પર०
 મુંસે હંશતણા પડ કાતર્યા રે, એનું મન આત્માનું હેતુ;
 પ્રીતમ પોતાના અજ્ઞાનથી રે, દોશ પારકા દલમાં લેતું. પર०

છંદ આ અવશરમાં હરીને યોગ્યોરેનો.

આ અવશરમાં હરીને યોગ્યો રે, જ્ઞાન પામવા તતપર થાજે;
 સુકો તો યોશસીમાં ગીયો રે, એકું જાણી ગોવીંદ શુણુ ગાજે. આ०
 જેવો સ્વારથમાં છૂંચે થયો રે, તેવો પરમારથ આદર જે;
 તો તું અવીચળ પદવી પામતો રે, સ્થાને મરતો ને અવતર તે. આ०
 અહના સુખમાં શું રાચી રહ્યો રે, હમર કાળ જંતુની પેડે રે;
 હરી માયાનું ખળ જાણ્યું નહીં રે, લીધો ભવસાગરની લેણે રે. આ०
 હરીના નામતણી નવકા મળે રે, પ્રાણી સેજે પામે પાર જો;
 પ્રીતમ જે પરમારથ પ્રીછશે રે, પુનરપી નહીં તેને અવતાર જો. આ०

છંદ શમરણ કરી લે સચિદા નંદનું રેનો.

શમરણ કરી લે સચિદા નંદનું રે, મુકી મનતણા આહંકાર જો;
 આ ઐ જુઠી પાછ જાણુ જો રે, જેવો સ્વપ્રતણા વિવહાર જો શમ०
 જેવા ધુંવાડાના પ્યાયકા રે, જેવું ઝાંઝાનું નિર જો;
 શીથુના સરખો સરવે ખેલછે રે, કાણમાં વણુસી જાય શરીરજો. શા०
 શહેર સુજય વિશે સરવે મળ્યું રે, તેને વિખરતાં નહીં વાર જો.
 માટે સમજીને સંહો કરે રે, તેને અંતે હાંણુ ન હોય જો. શા०
 હૃત પ્રીતે હરીને સંભાર જો રે, એ છે તરવાનો ઉપાય જો;
 પ્રીતમ પ્રણનું બજન નવ જુલીયેરે, ત્યારે જન્મ કતારથ થાય જો. શા०

(૧૭૫)

અભિકાષક.

શ્રી ॥ નતાતોનમાતાનખંધુનદાતા, નપુત્રોનપુત્રીનભૂત્યોન ભર્ત્તા ॥ નળયાન
વિત્તં નવૃત્તિર્મમૈવં, ગતિસ્ત્વં મતિસ્ત્વં ત્વમેકાભવાનિ ॥ ૧ ॥ નળનામિદાન
નસંધ્યાભિમાનં નળનામિમંત્રં નયસ્તોત્રયંત્રં ॥ નળનામિપુળનસંધ્યા
યોગં, ગતિસ્ત્વં ૦ ॥ ૨ ॥ ભવાખ્ધીવપારેમહાદુઃખભીરૂપં ચ પ્રમિકા પ્રલંભિ
પ્રમાત ॥ કુમાયાકુલુજ્જ્વલપંધસદાહં, ગતિસ્ત્વં મં ॥ ૩ ॥ નળનામિતિર્થ
નળનામિપુણ્યં નળનામિયુક્તાલયં વાક્યમેતત્ ॥ નળનામિભક્તાવૃત્તં આપિ
માનઃ ગતિસ્ત્વં મં ॥ ૪ ॥ કુકર્મીકુસંગીહુંહુદ્ધિદુઃસઃકુલાચાર હિતઃયદા
ચારહીતઃ ॥ કુદ્રષ્ટોઃકુવાક્યઃમદ્દાહંભળમી, ગતિસ્ત્વં મં ॥ ૫ ॥ પૂના પ્રજેશંદ્રમેશ
મયેશંદ્રેશં ગજેશંદ્રિનેશં નરેશંકદાચિત્ ॥ નળનામિઆ-યં શરણ્યં સદાહં,
ગતિસ્ત્વં મં ॥ ૬ ॥ વિવાદેવિવાદેપ્રવાદેપ્રવાસેજ્ઞેઆનંદેપરિતંશત્રુમંદ્યે, અ-
ણ્યેશરણ્યેસદાહંભળમિ, ગતિસ્ત્વં મં ॥ ૭ ॥ અનાયોદરિદ્રોજ્જરગોમયુક્તા
મહાદાણ્દિનઃસદાહંચવકતઃ ॥ વિપત્તિપ્રવિષ્ટઃસદામંપ્રવાહી, ગતિસ્ત્વં મં
॥ ૮ ॥ યદંદુપઠતિભક્તઃપાસ્તોત્રમેતત્તમ મમભવતિસુરપુજ્યોમાનનીયોનૂપા
ણી ॥ ખલુજનકુલભક્તોમુક્તિભાગીકવીદ્રઃસકળજીવનમાતઆહિમાખેનમસ્તે
॥ ૯ ॥ હૃતિશ્રીમત્સંકરાચાર્યવિરચિત્તશ્રી અંબિકાષક સંપૂર્ણમ્.

માલની છંદ.

અવશુજી અપરાધો, છે અમારા અગાધ,
કષમ કરી પર લોકે, સદગતી થાય માત;
અવશુ કરી અમરા, શક્તિ સર્વે વિલાપો,
અગિરાય કરૂણાથી, પાપની માફી આપો. ૧
કર ચરણ વડે જે, મે કિધાં કર્મ ખાટાં,
અવશુ નયન ચિત્તે, જે કિધાં પાપ મોટાં;
અતિશય કરૂણાથી, દો ક્ષમા માત હુંને,
જ્યજ્ય કરૂણાપદે, હું નમું વિશ્વ તુંને. ૨

(૧૭૬)

આશ્રય આપનાર સદ્યહસ્થોનાં નામ.

મુંબઈ.

૫ શેઠ ગોકળદાસ ફેરજી.	૨ ડાકતર મોસરજી.
૫ ,, જીરામ નારણજી.	૨ સોની દામોદર ગોકળ.
૫ ,, જમનાદાસ દેવીદાસ.	૨ ,, કાળા ડોસા.
૫ ,, મુળજી આણુંદજી.	૨ વ્યાસ શીવજી ભાગચંદ.
૫ શા. હરીપ્રસાદ સંતોખરામ. દેશાધ.	૨ જ્ઞેશી દામોદર દુધવાળો.
૫ વૈદ રણજોડજી આણુંદજી.	૨ ,, શીવજી ભાગચંદ.
૫ આચાર્ય લધુજી મહારાજ. ચા. મં.	૨ કલ્યાણજી નારણજી.
૫ શેઠ રંગીલદાસ કુકીરભાઈ.	૨ પંડ્યા ભવાનીચંદર પુંજી
૫ બ્રહ્મચારી માધવાનંદ સદાનંદ.	૨ વવાડી ત્રાંકમજી હરદેવજી.
૫ જ્ઞેશી દેવજી મુળજી.	૨ ભટ કલ્યાણજી નારણજી.
૪ ડાકતર જમનાદાસ પ્રેમજી.	૨ સામપુરા ઇંદ્રજી ભગવાનજી.
૪ શેઠ દામોદર જયરામ.	૨ ઠા. કાળીદાસ ધરમશી.
૩ ,, મનમોહનદાસ. દયાળદાસ.	૨ જ્ઞેશી ગોવાંદજી કરશંનજી.
૩ ,, ઠાકરશી મુળજી.	૨ રૂમનાથ પરસોતમ. છુકસેલર.
૩ ,, જગમોહનદાસ મંગળદાસ	૨ ઠા. પરસોતમ ધરમશી હલાલ
૨ શા. હરિહારામ સૂર્યરામ. ચુ. અ.	૧ શા. હરિહારામ ભગવાનદાસ ખી. એ
૨ શેઠ જસરાજ મુળજી.	૧ ડા. સુનીલાલ ગોરધનદાસ સુદરીય
૨ ,, દેવીદાસ હરીવલભદાસ.	૧ સર્વતાનારાયણ ગણપતીનારાયણ
૨ ,, શુભાખચંદ મોતીચંદ.	૧ છગનલાલ ઠાકોરદાસ મો. ખી. એ.
૨ ,, લક્ષ્મીદાસ નગીનદાસ.	૧ વૈષ્ણુ બ્રાહ્મણવન મોસરજી દેવે
૨ ,, ખટાઉ વીરજી.	૧ જ્ઞેશી દેવજી લવજી પોરોત્રાદર.
૨ ,, લીલાધર હરી.	૧ શેઠ ગોવીંદજી મુળજી.
૨ ,, જેઠા વાલજી	૧ રવજી નારણજી.
૨ ,, મનમોહનદાસ કાસીદાસ.	૧ શા. જીવનદાસ રૂમનાથ.
૨ ,, લલુભાઈ નાનાભાઈ.	૧ સુમળી જેઠા નાનજી.
૨ ,, બાઈદાસ મોહનલાલ.	૧ લવજી જીવરાજ.
	૧ ભટ લધા કાળીદાસ

- ૧ જ્ઞેશી દયાસમ. શેવક.
 ૧ ખચી દામોદર પદમશી.
 ૧ , જેઠા કુમરશી.
 ૧ જ્ઞેશી ભગવાનજી જીવસમ.
 ૧ , હીરજી મેધજી.
 ૧ , દેવજી જેઠા.
 ૧ , પીતાંબર ચત્રભજ.
 ૧ , મયાશંકર મગજી.
 ૧ ત્રીકુમદાસ દયાળ.
 ૧ જ્ઞેશી નારણજી ભદ્રવજી.
 ૧ , ખેતશી સમદાસ.
 ૧ મેમજી ભદ્રવજી.
 ૧ શા. લાલજી મનજી.
 ૧ ભટ દામોદર સમઠીશન.
 ૧ શેઠ જગમોહનદાસ સામળદાસ.
 ૧ લાલજી પનજી.
 ૧ ત્રવાડી જેશંકર લાલજી.
 ૧ ખચી હરિચંદ્ર સમચંદ્ર.
 ૧ ઠા. વાલજી ખીમજી.
 ૧ શા. નેમચંદ્ર રવજી.
 ૧ ત્રવાડી લીલાધર મણકેશ.
 ૧ જ્ઞેશી આણુદજી. મનજી
 ૧ , મગજી લીકુમજી.
 ૧ વ્યાસ રૂપજી જેઠા.
 ૧ વાએડા ગોવીંદજી સુંદરજી.
 ૧ જ્ઞેશી ધેલાકેરશંન.
 ૧ , કેશવજી લપાણી.
 ૧ , કુરજી ચાંપસી.
 ૧ ઠા. મુળજી ધરમશી.
 ૧ અમોદી ઓધવજી દેવજી.
- ૧ દેવશંકર હરજીવન.
 ૧ વોસા મોરજી રૂમનાથ.
 ૧ ઠા. જીવજી દામજી.
 ૧ , માનજી માણુક.
 ૧ , અરજી નાસણુ.
 ૧ , હીરજી ગોવરધન.
 ૧ સામજી વસસમ.
 ૧ જ્ઞેશી પરમાત્મ દેવજી.
 ૧ , વીશનજી કાનજી
 ૧ , કુરજી મેમજી.
 ૧ ઠા. ભવાન જીવજી.
 ૧ શા. દેવજી કેશવજી.
 ૧ ત્રવાડી પ્રણુજી હરિસમ.
 ૧ રત. વેલજી કાનજી.
 ૧ શુભળી પીતાંબર પરમાત્મ.
 ૧ ભટ લક્ષ્મીશંકર જેઠા.
 ૧ ત્રવાડી કલ્યાણજી ધનેશ્વર.
 ૧ દેશાઈ ગોપાલજી દેવજી.
 ૧ દેવ ગોરીશંકર જેશંકર.
 ૧ ત્રવાડી વશનજી ઝીણા.
 ૧ માં. સામજી કલ્યાણજી.
 ૧ રાજગેર મોનજી હરદેવજી.
 ૧ વશનજી હંમરાજ.
 ૧ જ્ઞેશી રતનશી ગુણશીદાસ.
 ૧ , ચાપશી ચત્રભજ.
 ૧ વ્યાસ દામોદર સાણુજી.
 ૧ હંદરાજ નારણદાસ.
 ૧ ખચી કલ્યાણજી ધેલા ખંભતી.
 ૧ દયાલ પનજી.
 ૧ રાવળ મુળશંકર જયશંકર.

- ૧ શેઠ મયુરાંદાસ લવજી.
- ૧ વોરા નથુ દામોદર.
- ૧ પાઠ રતનજી કુરજી.
- ૧ જ્ઞેશી હંશરાજ રણજોડ.
- ૧ રાવળ દયાશંકર કલ્યાણજી.
- ૧ જ્ઞેશી મયુરાંદાસ કાળીદાસ,
- ૧ દેવે ભાણુજી વીઠલજી.
- ૧ રૂમનાથજી રણજોડજી.
- ૧ શા. ત્રીભોવન શંકરલાલ.
- ૧ ભવાનીદાસ ભાણુભાઈ.
- ૧ શા. કાનજી આણુંદજી.
- ૧ શેઠ જગજીવન પરસોતમ.
- ૧ મેહુતા ત્રીકમદાસ સુંદરજી.
- ૧ „ કાનજી પરસોતમ.
- ૧ મોઢી વનમાળી ભાધા.
- ૧ મેહુતા શીવશંકર દયાશંકર.
- ૧ વાએડા વીરજી જાદવજી.
- ૧ ઠાકર પરસોતમ રણજોડ.
- ૧ જ્ઞેશી રાંજી વીરજી.
- ૧ સોની ગોકુળ હીરા.
- ૧ „ હીરજી વીરજી.
- ૧ „ ત્રીકમજી ભાણુજી.
- ૧ „ હમનલાલ નાનજી. ગોબારી
- ૧ „ દામજી મલભજી.
- ૧ „ મુળજી રૂપશી.
- ૧ „ બીલ.ધર કાળીદાસ.
- ૧ „ ભગવાનજી હીરજી.
- ૧ „ લાલજી પ્રેમજી.
- ૧ „ ભીમજી વસનજી.
- ૧ શા. દેવચંદ પ્રેમજી.

- ૧ શા. હરીદાસ રતનજી ઉરણુવાળા.
- ૧ જ્ઞેશી કેશવજી ગોવીંદજી.
- ૧ ઠા. હીરજી ખેતશી ટલાણી.
- ૧ શા. ગંગાદાસ વીઠલજી.
- ૧ „ ભાઈચંદ વનમાળી.
- ૧ હપાધીયા આણુદજી પરસોતમ.
- ૧ શા. માણુકલાલ દેવીદાસ.
- ૧ કડીયા ધનજી જીવા
- ૧ „ નાનજી લધા. કંટરાકટર.
- ૧ જ્ઞેશી કાળીદાસ લવજી.
- ૧ વદમીદાસ પરમાણુંદાસ
- ૧ શા. ગીરધરલાલ રવીકણાદાસ.
- ૧ વીઠલજી કેશવજી.

જામનગર.

- ૨૫ સોની જેઠા અંદરજી.
- ૫ ખાવાશ્રી રામપ્રસાદજી.
- ૫ મયાશંકર. કામેશ્વર.
- ૪ નાધોરી ગીરધર પરસોતમ.
- ૩ આચારજી પ્રભાશંકર જેયંકર.
- ૨ મેતા રાંકરજી ગોવીંદજી.
- ૨ વૈધ મણીશંકર વિઠલજી.
- ૧ શા. જેશંકર રતનજી. માણુએટ.
- ૧ શા. કેશવલાલ મણીશંકર. મુનસફ
- ૧ શા. તલકશી દેવજી.
- ૧ ભગવાનજી વિશ્વનાથ. સુર.
- ૧ સુ. મનરૂપગરજી રવાગરજી.
- ૧ યો. જટાશંકર પુંજા.
- ૧ મેહુતા જુગતરામ ગંગાશમ.

- ૧ મેહુતા ઉદેશંકર દોલતરામ.
- ૧ ,, નથુરામ મોનજી.
- ૧ ,, મણીયાંકર માંડણજી.
- ૧ ,, રંગીલદાસ ગોપાલજી.
- ૧ ,, નૃસિંહપ્રસાદ લક્ષ્મીયાંકર.
- ૧ ,, ગીધરલાલ જીવાભાઈ આંખરણ.
- ૧ ,, દોલતરામ મોતીરામ.
- ૧ ,, રૈવાયાંકર માણુયાંકર.
- ૧ ,, નૃસિંહલાલ રૈવાયાંકર.
- ૧ ત્રવાડી અત્રલુજી કાનજી.
- ૧ ઠા. કુરજી લધાણી.
- ૧ ઠા. મેઘજી ભાણુજી.
- ૧ સોની ખાનઃ અત્રભજી.
- ૧ ,, કાળા મોરારજી.
- ૧ કંદોઈ મુળજી કલ્યાણજી.
- ૧ મણીયા દેવજી ત્રીકમજી.
- ૧ કોઠારી જાદવજી દેવજી.
- ૧ વ્યાસ કલ્યાણજી ધવરજી.
- ૧ દેવે કરશંનજી જીવરામ.
- ૧ પંડયા ગંગારામ માધવજી.
- ૧ ,, કાળીદાસ લાધા.
- ૧ શા. હરજીવન મુળજી.
- ૧ જીશી કાળીદાસ જાદવજી.
- ૧ દેવે લક્ષ્મીયાંકર રવીયાંકર.
- ૧ ઠા. પરસોતમ મોરારજી.
- ૧ જેઠાલાલ ભવણીયાંકર.
- ૧ રણજીડ આધવજી.
- ૧ લક્ષ્મીદાસ દામોદર.
- ૧ વૈથ શંકરપ્રસાદ કરણાયાંકર.
- ૧ જીશી મણીયાંકર કુશવજી.

- ૧ ત્રવાડી લક્ષ્મીયાંકર લીલાધર.
- ૧ દેવે આણુંદજી કલ્યાણજી.
- ૧ વ્યાસ મકનજી નરભેરામ.
- ૧ પટેલ જસા નાનજી. અંદ્રાગાંના.
- ૧ સાધુ કેવળદાસ ગોવીંદરામ.
- ૧ ભટ ગયા ત્રીકમજી.
- ૧ કોઠારી ગીરધર ખેતશી જીડીયા વ.
- ૧ પારેખ દેવજી ખેતશી.
- ૧ ત્રવાડી વીઠલજી પરસોતમ.
- ૧ ઠા. હંદરજી મકનજી.
- ૧ જીશી દેવજી ઇંદ્રજી

દ્વારકાં.

- ૨ દેવે વેલજી કલ્યાણજી.
- ૧ દેવે દેવયાંકર ઇંદ્રજી.
- ૧ દેવે ત્રીકમ વાલજી.
- ૧ ઠા. વાલજી વીશરામ.
- ૧ ઠાકર મકનજી જીઠા.
- ૧ વામડા જેકરશંન ઝીણા.
- ૧ મેહુતા જગજીવનદાસ જેઠાભાઈ.
- ૧ વ્યાસ રતનજી દયારામ.
- ૧ શેવક ગોકળદાસ જીવાદાસ.
- ૧ પંડયા ઝીણા દયારામ.
- ૧ ગોર ભીમજી વાલજી.
- ૧ વ્યાસ ભવાનીયાંકર પુંજ વરનાળે.
- ૧ ઠા. ખીમજી મુળજી.

જેટશંખોધાર.

- ૧ ભંડારી જગંનાથજી હરીમંજી.
- ૧ અધીકારી જળદેવજી આસારામજી.
- ૧ જીશી પોપટ ડોસા.

૧ વાયડા કરશનજી જીઠા.

૧ કાનજી નારાણજી. ઝ. નિ. આ.

૧ જેઠા રતનચી. સદર.

૧ હરજીવનદામ હંસરાજ.

૧ વાયડા ગોકળદાસ નથુ.

૧ ,, મગન દેવકાણુ.

૧ ઠા. ખીમજી જેસર.

ખાખીયા.

૨ રા. લાલજી પીતાંબર. માજીસ્ત્રેટ.

૧ રા. રાજરામ વજેરામ વડીલ.

કરાચી.

૫ ઠા. રવજી માધવજી.

૧ દેરાસરી હરીશંકર ઇચર.

રાજકોટ.

૧૦ રા. કેવળરામ માવજી દવે.

૫ રા. લખમીચંદ પીતાંબર.

૩ રા. મુળશંકર દયારામ દવે.

૧ રા. જગજીવન માધવજી.

૧ રા. કાળીદાસ કાનજી.

૧ દવે ઉમીયાશંકર ધનજી.

૧ વ્યાસ કૃપાશંકર જાદવજી.

જેતપર.

૧ વ્યાસ જીવરાજ ખેલા.

૧ દવે પરસાતમ હરી.

આ ચોપડી નીચે લખેલાં ઠેકાણાંઓથી રોકડી કીમતે મળશે.

મુંબઈમાં—કાળકાદેવી રસ્તા ઉપર સમવાડી થાસે દામોદર ઇશ્વરદાસ લાઘપ્રેરીવાળાની દુકાનેથી તથા તેજ રસ્તા ઉપર આઢેવાળા દામોદર રતનસી સોમાણીની દુકાનેથી તથા મુંબાદેવીના નાકાપર પંડીત જ્ઞેષ્ઠરામ મુંકુંદજીની દુકાનેથી તથા જકરીઆ મસજદ આગળ રૂગનાથ પરસોતમ પુકસેલર ની દુકાનેથી તથા વડનીગાડીપર વૈષ્ણ લક્ષ્મીદાસ લાલજી દવેને ત્યાંથી તથા કોટમાં રૂગનાથજી પુકવેચનારની પાસેથી મળશે.

કચ્છ માંડવીમાં—દવે હરી ભગવાનજી આખાઈપ્પજાર તથા લાઘપ્રેરીના માસ્તર જીવરામની પાસેથી મળશે.

તેરામાં—વૈષ્ણ લક્ષ્મીદાસ લાલજી દવેને ત્યાંથી મળશે.

જામનગરમાં—દવે ગોવીંદજી ઝીણા નાગરવાડામાં તથા વોરા આદમજી અભરામજી અતરીયાની દુકાનેથી મળશે.

જૂનાગઢમાં—શા. ભગવાનદાસ નયુ ચોપડી વેચનાર ની દુકાનેથી મળશે.

ધોરાજીમાં—સંસ્કૃત પાઠશાળામાં પંડીત જ્ઞેષ્ઠ દેવ કબજીને ત્યાંથી મળશે.

જેતપરમાં—જોશી શીવરામ વાઘજીને ત્યાંથી મળશે.

રાજકોટમાં—વ્યાસ કપાસકર જાદવજી નાગરવાડામાં

ધાંગધરામાં—વકીલ વીક્રમલાલ ડોસાને ત્યાંથી મળશે.

અંભાળીયામાં—શુજરાતી નિશાળમાંથી મળશે.

દ્વારકામાં—વૈષ્ણ જાદવજી ઇંદ્રજી દવેને ત્યાંથી મળશે.

